

ILIE CIOARĂ

Minunata călătorie
spre adâncurile
propriei ființe

EDITURA HERALD

Haosul, atât de evident pe întreaga suprafață a Terrei, este rezultatul firesc al abordării greșite a vieții de către fiecare ins în parte. Trăind zi de zi ca făptură egocentrică, omul se îndepărtează tot mai mult, cu fiecare clipă, de natura sa divină fundamentată pe Adevăr, Iubire și Frumusețe la nivel absolut. Or, adevăratul și unicul rost al întrupării sale este de a-și descoperi această inestimabilă Comoară interioară - identică în fiecare făptură umană.

Cartea de față oferă posibilitatea împlinirii acestui sublim deziderat, folosindu-vă de "Cunoașterea de sine". Simplitatea acestei cunoașteri, accesibilă oricui prin experiență directă, spontană și nemijlocită, oferă încă de la început eliberarea de ego, cu efecte benefice, ușor sesizabile de către fiecare participant onest și dezinteresat.

Se demonstrează totodată că mintea bazată pe acumulări memoriale nu poate să ofere decât simple schimbări de suprafață, obligând astfel individul să folosească numeroase măști sub care să-și camufleze urâciunea interioară. Însă această minte veche, clădită pe imagini moarte, nu poate să întâlnească și nici să înțeleagă cu adevărat eterna noutate a Viului în permanența sa mișcare și prospețime de la o clipă la alta.

Așadar, numai când mintea veche tace smerită ni se deschide calea spre Mărețiile Infinitului și trăim integrați și contopiți cu Sublimul Adevăr. Flacăra Atenției este singurul instrument de care ne servim pentru destrămarea confuziei și a ignoranței care, astăzi, ne țin încătușați. Numai astfel putem reveni la noi acasă, în Infinita Energie Cosmică, de unde cândva am coborât.

ISBN 973-9453-21-X

EDITURA HERALD

De același autor:

MOARTEA MORTII ȘI DESĂVÂRȘIREA
Editura All, 1993

O CĂLĂUZĂ ASTRALĂ. FERESTRE SPRE INFINIT
Editura All, 1994

INTEGRITATEA FIINȚEI UMANE
Editura All, 1998

OMUL ATEMPORAL ȘI DIVINITATEA
Editura All, 1998

FIINȚA UMANĂ ȘI ADEVĂRUL ABSOLUT
Editura Herald, 1998

REDRESAREA MORALĂ ȘI SPIRITUALĂ A OMENIRII
Editura Metropol, 1999

ISBN 973-9453-21-X

© Toate drepturile asupra prezentei ediții în limba română aparțin în exclusivitate Editurii Herald. Reproducerea integrală sau parțială a textului sau a ilustrațiilor din această carte este posibilă numai cu acordul scris al editorului.

ILIE CIOARĂ

***Minunata călătorie
spre adâncurile
propriei ființe***

EDITURA HERALD
București

Grafica copertei: Sandu Dumitran

Ilustrația copertei: I. Ionicelli, *Abis*, detaliu

Redactor: Albert Coșeriu

Procesare text: Simona Drăghici

Cuvânt înainte

Titlul lucrării ca expresie și conținut impune încă de la început o seamă de explicații și precizări menite să ușureze reala înțelegere a cititorului.

Mai întâi, să clarificăm semnificația și însemnătatea cuvântului "Înțelegere", pe care-l vom întâlni în fiecare temă din cuprinsul acestei cărți. Potrivit "Dicționarului limbii române moderne", "înțelegerea" este acea facultate de a pricepe, de a pătrunde un fenomen, o situație sau o idee. Din această explicație rezultă că înțelegerea este un atribut sau o însușire inseparabilă a minții sau a fondului său memorial, care-i determină întreaga structură. Dar cum acest potențial acumulativ diferă calitativ și cantitativ de la un individ la altul, înseamnă că și înțelegerea nu poate fi decât conjuncturală, fragmentară și, implicit, relativă.

De altminteri, zilnic ne întâlnim cu situații în care unul și același fapt – prilejuit de mișcarea Vieții – este văzut și interpretat diferit de către doi sau mai mulți inși. Ne aflăm deci în fața unor opinii sau păreri distincte, care dau naștere la contradicții, dispute cu urmări negative adesea imprevizibile.

În schimb, autorul ne vorbește despre un alt gen de Înțelegere cu totul diferit de acela al minții cunoscătoare. Această Înțelegere apare o dată cu pasivitatea minții sau tăcerea sa necondiționată, drept efect al neputinței de a aborda și percepe eterna noutate adusă de scurgerea Viului. În acea clipă de negândire, psihologic, ființa întreagă se extinde la Infinit. De acum, o nouă minte la fel de imensă, folosind noi celule cerebrale, cuprinde în totalitate faptul, ideea sau obiectul apărut în acea scânteiere.

Numai în această ipostază Realitatea obiectivă va putea fi întâlnită, cuprinsă și înțeleasă în mod absolut și toți trăitorii acestui fenomen vor avea despre ea una și aceeași viziune și evaluare. Iar cuprinderea în cuvinte a acestei Realități o face fiecare folosindu-și propriul vocabular, prin vorbe cât mai

simple, ori de câte ori împrejurările vieții solicită o asemenea afirmare.

Considerând că am reușit cât de cât să explic ceea ce simplii știutori apreciază ca inexplicabil, să încercăm în continuare și descifrarea sensului cuprins în cuvântul călătorie. Și o facem incitați și de o anumită curiozitate, determinată, pe de o parte de un itinerar neobișnuit – în interiorul ființei proprii – iar pe de alta, calificativul "minunat" dat acestei călătorii.

Pe plan fizic, terestru, călătoria înseamnă: drumul pe care-l face cineva într-un loc mai îndepărtat, bunăoară: o călătorie dintr-o țară în alta, dintr-un continent în altul, în jurul Pământului etc. Călătorul respectiv străbate distanța fie cu piciorul, fie cu un oarecare mijloc de locomotie ca bicicletă, automobil, avion. Deplasarea se înscrie pe plan orizontal, adică paralel cu suprafața solului.

Un alt gen de călătorie se înscrie pe verticală ca de pildă: o călătorie pe Lună, planeta Marte sau, de ce nu, într-o altă galaxie! Progresul tehnic în plină dezvoltare, nu exclude nici această posibilitate.

În ambele alternative, călătorul ia parte cu întreaga sa structură psiho-somatică. Distanța călătoriei cuprinsă între punctele de plecare și cel de sosire de la A la Z înseamnă spațiu, dar totodată, mai înseamnă și timp necesar parcurgerii sale. Spațiul și timpul apar deci ca noțiuni asociate, interdependente. Nu putem vorbi de spațiu, fără să-l asociem cu timpul – calculat fiecare de unitatea de măsurare adecvată.

Călătoria pur imaginativă este un alt tip de deplasare, întâlnit în mod frecvent în viața de zi cu zi a oricărui cetățean al acestei planete. Întrucât ea face parte din existența cotidiană a fiecăruia, este considerată ca o însușire naturală a ființei umane. O călătorie ca turist efectuată cândva, la Roma să zicem, la vremea respectivă a fost înregistrată memorial, aidoma unei pelicule de cinema. Ulterior, în mod conștient sau inconștient, vom trăi și retrăi imaginativ fragmente din acea călătorie. Lucrurile și întâmplările care ne-au impresionat cel mai mult vor veni mult mai des în oglinda conștiinței de suprafață, însoțite de emoțiile corespunzătoare.

Tot în această categorie amintim și pe acei imaginativi, care au dat naștere la o vastă literatură științifico-fantastică, atât de apreciată de către toți aceia care, plictisiți de o viață prea puțin sau deloc înțeleasă, îndrăgesc evadarea din actualitate, plutind pe aripile șubrede ale fanteziei. În acest fel amatorii unei asemenea literaturi, urmărindu-și setea lor de

senzațional, nu fac altceva decât să se îndepărteze și mai mult de adevăratul rost al propriei întrupări.

Despre aceste călătorii reale sau imaginare s-ar putea continua și cu alte aspecte și considerații, deoarece ne aflăm în sfera diversității cu infinitele sale posibilități de manifestare.

Am amintit și explicat aceste călătorii, pentru a înțelege mai ușor călătoria pe care suntem îndemnați să o facem concomitent cu studierea acestei cărți-mesaj. După cum am văzut, toate aceste călătorii – fără nici o excepție – au loc numai în sfera cunoscutului și a lumii mărginite. În această dimensiune, fiecare ins, având mintea marcată de amprenta timpului și a mediului de dezvoltare, nu poate funcționa altfel decât egocentric. Prin urmare, interesul personal și vanitatea îi vor dirija în permanență atitudinea în fața Vieții și a relațiilor sale cu mediul social din care face parte.

Mergând mai în profunzime, să vedem împreună ce vrea autorul să ne demonstreze prin această ciudată sau stranie călătorie către adâncurile propriei ființe. În mod insistent, repetat până la obsesie chiar, autorul ne asigură că fiecare om dispune de capacitatea necesară a efectuării unei asemenea călătorii. De asemenea, ne informează că la capătul acestei călătorii ne vom întâlni cu "Natura noastră divină".

Ne mai spune că fiecare ins: sfânt sau păcătos, savant sau om obișnuit dispune de una și aceeași Esență Pură, care-i fundamentează alcătuirea psiho-somatică. Această Scânteie – cantitativ și calitativ, comună tuturor – nu are început și nici sfârșit. Vine din veșnicie și se îndreaptă spre aceeași veșnicie, îmbrăcând pe întreg parcursul evoluției sale diferite corpuri din lumea materiei, scopul ultim al îndelungatei sale călătorii fiind acela de întoarcere la Sursa Surselor, de unde cu miliarde de ani în urmă a coborât, trecând prin cele trei regnuri ale materiei: mineral, vegetal și animal.

Ca făpturi umane dotate cu o seamă de însușiri superioare celorlalte viețuitoare, am devenit stăpânii incontestabili ai acestei planete. Ne socotim – și de bună seamă și suntem – ființele cele mai evolute de pe Terra. Dar ce descoperiri facem fiecare în parte, punându-ne față în față cu modul nostru de comportare cu noi înșine, ca și în relațiile cu semenii și restul lumii? Suntem oare atât de cinstiți cu noi înșine, încât să putem descoperi discrepanța existentă între Perfecțiunea spre care tindem, ca ființe ce se consideră evolute, și comportarea diametral opusă? De ce oare recurgem în mod frecvent la diversele măști înșelătoare, sub care ne ascundem urâciunea

interioară de care ne rușinăm? Ne vedem oare cu adevărat prefăcătoria exterioară determinată de meschinul interes personal?

Am coborât în noua intrupare cu buna intenție de a curăți prin trudă și insistență toate reziduurile sedimentate în vasul conștiinței ca greșeli și păcate! Și în mod efectiv, ce facem? Cum anume împlinim obligațiile pe care noi înșine ni le-am luat înaintea acestei incarnări?

Dominați încă de o mentalitate ancestrală prin dorințe nechibzuite, în loc să eliminăm poverile trecutului, dimpotrivă, la cele deja existente adăugăm altele, fie din ignoranță, fie din greșita interpretare a frumuseții Viului în permanenta sa mișcare.

Omenirea rătăcește de prea multă vreme! Prin lăcomie, ambiție, ură, violență și trufie s-au atins parametrii cei mai înalți ai nebuniei! Se impune grabnica trezire! Și ea nu poate fi realizată altfel, decât o dată cu trezirea fiecărui individ în parte, folosindu-se în acest sens "Autocunoașterea".

Acele spirite excepționale – veritabili trăitori ai Adevărului Absolut, care au apărut în diferite epoci pe parcursul îndelungatei istorii – fie nu au fost înțeleși, fie învățătura lor a fost greșit interpretată. Ne rezumăm doar la un singur exemplu. Deoarece ne aflăm într-o țară în care creștinismul reprezintă religia cu cei mai numeroși adepți, să vedem ce anume a încercat să ofere fondatorul acestei religii, și ce au înțeles și realizează urmașii.

Divinul Isus Cristos, născut și crescut în spiritul religiei mozaice, în clipa când a luat contact cu Realitatea ființei sale, s-a manifestat pe plan spiritual ca un incontestabil revoluționar. El a încercat să înlocuiască legea talionului, după care se conducea poporul iudeu, cu Legea Iubirii Absolute. Dar cărturarii, fariseii și saducheii, condiționați până la obsesie de învățătura dată lor de către Moise, văzându-și zdruncinată din temelie autoritatea spirituală și politică de care se bucurau în fața poporului, au socotit că mai degrabă să piară un nevinovat decât comunitatea, apreciată drept popor ales de către un dumnezeu imaginativ. Și ceea ce a urmat se cunoaște de toată lumea. Ei l-au crucificat pe trăitorul Sublimului Adevăr în schimbul menținerii și continuității lumescului!

Să vedem în continuare ce s-a întâmplat și cu aceia care au acceptat nouă învățătură. Nu este deloc dificil, dacă privim și ascultăm cu deplină imparțialitate modul de comportare al adepților creștini, condiționați de propria credință! Așadar, folosind o simplă și firească analiză, constatăm că religia trăitoare a fost înlocuită de o instituție alcătuită ierarhic, după

model pur lumesc. Iar Divinitatea - Unica Energie Cosmică Impersonală - coborâtă prin personificare, la nivelul minții omenеști și reconsiderată Trinitate!

Isus Cristos, în scurta perioadă de Divinitate trăitoare, folosindu-se de un corp omenesc, a arătat prin exemplul vieții Sale, ca și prin îndemnurile adresate apostolilor aplicarea "Cunoașterii de sine". Vă îndoiți cumva, de această afirmație? O respingeți ținând seamă de omul care o rostește sau de faptul că n-ați mai auzit-o până acum?

Iată o seamă de dovezi oferite chiar de Noul Testament, ca spuse ale lui Isus Cristos, care demonstrează până la evidență practicarea "Cunoașterii": "Aflați Împărăția Cerurilor din lăuntrul ființei voastre", "Aflați Adevărul și El vă va elibera", "Dacă nu veți renaște, nu veți avea parte de Împărăția lui Dumnezeu", "Fiți desăvârșiți, precum desăvârșit este Tatăl nostru din Ceruri", "Dumnezeu este iubire", "Eu sunt Cale, Adevăr și Viață", "Ce vă mirați, lucruri mai mari decât acestea veți putea face"; Inocența copiilor a fost dată ca etalon de intrare pe poarta îngustă a Eternității.

După această enumerare, desigur incompletă, de îndrumări referitoare la desăvârșirea spirituală, vă invit ca singuri să vă puneți următoarea întrebare: Putea oare Isus să dea asemenea sfaturi, dacă nu ar fi fost convins că discipolii săi aveau și capacitatea respectivei înfăptuiri? Nu vă grăbiți să dați răspunsul folosind gândirea discursivă! Un asemenea răspuns este și rămâne, în toate împrejurările, fragmentar, incomplet și relativ.

Să nu folosim nici răspunsurile de-a gata, date de altcineva. În această alternativă ne-am manifesta doar ca simpli repetitori. În procesul "Cunoașterii", la orice problemă de viață vom oferi numai răspunsuri intuitive, apreciate prin însăși natura lor ca infailibile. Cu aceste precizări, ne va fi mult mai ușor ca împreună să dăm răspunsul potrivit la întrebarea de mai sus. Un trăitor al Adevărului Absolut nu putea să-și amăgească discipolii, predicându-le experiențe de viață irealizabile de către aceștia. Atunci ca și acum, orice ființă umană - datorită gradului său de evoluție - dispune de capacitatea intrinsecă menită să-i ușureze descoperirea "Naturii sale divine". Sfaturile date de Isus în urmă cu două mii de ani au aceeași valoare practică și astăzi, dar numai în măsura în care ele sunt experimentate în mod direct, nemijlocit de fiecare ins în parte.

În urma acestor precizări, să revenim la ceea ce ne demonstrează autorul prin fiecare temă. Cu ajutorul Atenției

lucide și atotcuprinzătoare, declanșată spontan, se ia contact cu tot ce apare în oglinda conștiinței noastre de suprafață, sau ecranul propriei minți. Și ce sunt aceste apariții? Gânduri, imagini, dorințe, temeri, sentimente etc. Toate acestea se ivesc fără voia noastră, ca reacții determinate de contactul organelor proprii de simțire cu mișcarea Vieții în eterna Ei desfășurare.

Întâmpinate precum vin, aceste apariții intempestive dispar fulgerător doar la simplul contact cu razele Atenției lucide. În acea fracțiune de timp, de totală pasivitate, mintea și întreaga ființă se extind la Infinit. Concomitent, noi celule cerebrale intră în funcțiune în măsură să cuprindă noutatea Viului în perpetua Lui mobilitate.

Practic, tăcerea mintalului ne-a deschis poarta Infinitului, în care ne contopim, realizând uniunea cu Marea Energie Cosmică. Adică, noi și Ea "Una suntem" ca ființă atemporală și aspațială. După cum se poate ușor distinge, în acea sclipire de Lumină dispar: "ego"-ul, dualitatea și nu mai există nici un fel de așteptare. Numai în această imobilitate are loc, fără voința noastră, acțiunea benefic transformatoare o dată cu golirea vasului conștiinței de acumulările ce ne-au adus la reîncarnare.

Frecvența întâlnirilor cu realitatea deversărilor memoriale, va conduce în final la demolarea vasului conștiinței și la apariția Eliberării interioare sau Iluminarea. Fericitul fenomen ne desprinde, fără să intervenim în nici un fel, de tot ceea ce este lumesc, adică de pseudo-valorile care ne-au dirijat atitudinea și comportamentul față de misterul Vieții. Astfel vor dispărea, fără să facem nici un fel de efort în acest sens: idealuri, concepții filozofice, credințe, glorie, renume, ambiții etc. O dată cu ele se stinge, moare și autoritatea "sinelui personal", care ne-a condus potrivit condiționării sale educațional-morale. Intelectul, fundamentat pe aglomerările memoriale, își pierde în mod inevitabil importanța decizională în problemele cotidiene legate de existență. Pe viitor, vom fi conduși de către Inteligența creatoare ce se ivește concomitent cu apariția "vidului psihologic", oferindu-ne răspunsuri intuitive.

Intuiția, ca mișcare diriguitoare a "naturii noastre divine", nu greșeste niciodată. Fiind un îndemn perfect al perfecțiunii, Ea nu poate fi nici dorită, nici căutată, nici imaginată sau cultivată. Nu este nici un obiect de negociere, valoarea Ei fiind inestimabilă! Nimeni nu ne-o poate oferi, vinde sau împrumuta. Ea apare spontan, atunci când mintea cunoscătoare tace smerită, văzându-și totala neputință în fața Necunoscutului vehiculat de scurgerea fulgerătoare a clipelor.

Un asemenea trăitor, o dată cu desăvârșirea lui spirituală, influențează în mod binefăcător întreaga omenire, fără să vrea, să urmărească sau să știe acest lucru. Lumea în ansamblul și complexitatea ei nu poate fi transformată moral decât prin transformarea individuală a fiecărui membru component, care-i structurează integritatea.

În urma acestei descrieri a întâlnirii practicantului cu el însuși, prin trecerea din lumea finită și imaginară a "ego"-ului în Imensitatea Realității Infinite, se înțelege mult mai ușor tâlcul și mesajul acestei lucrări.

De-acum înainte, cititorul bine documentat poate să facă distincție între acest gen de călătorie și celelalte descrise la început. Călătoriile obișnuite, cunoscute de toată lumea au loc numai în dimensiunea finitului. Deplasarea între cele două puncte – plecare și sosire – se împlinește fie cu însoțirea reală a întregii ființe: corp și psihic, fie doar cu mintea, călătorie înfăptuită pe aripile imaginației.

În călătoria spre interiorul ființei proprii, nu iau parte nici corpul și nici mintea. Ambele constituie obstacole insurmontabile. În acest proces de introvertire, folosim doar Atenția care, întocmai ca un laser, dezagregă, spulberă orice reacție a minții. O dată cu dispariția minții, dispare psihologic și prezența corpului fizic. În acea vacuitate a minții – "gol psihic" sau negândire – determinată fără intervenția noastră de către străfulgerările Atenției, ni se revelează "Natura noastră divină", care ne unește cu Sublima Eternitate aflată pretutindeni în Necuprinsul Univers. Aceasta era ipostaza în care Isus Cristos a spus: "Eu și Tatăl meu – Una suntem".

Tot în vederea eliminării oricărei ambiguități, mai venim cu o încă precizare, determinată de nedumerirea multora în legătură cu degradarea caracterului uman. Iată și întrebarea care mi-a fost adesea pusă de către semenii interesați de propria cunoaștere. Așadar, ce împrejurări nefericite l-au desprins pe om de "Natura sa divină", obligându-l să trăiască un număr imens de ani, cu teamă și neputință în fața unei vieți neînțelese, adeseori în conflict cu el însuși, cu semenii și natura, în general?

Iată răspunsul: La scurtă vreme după ce omul a părăsit stadiul de animalitate prin saltul calitativ al evoluției, la o răscruce de drum săvârșește o gravă eroare: Identificarea sa cu structura somatică. Concomitent cu aprecierea că el este corp fizic, se pune temelie "ego"-ului, ca structură naturală deosebită de toți ceilalți. Prin urmare, "eu mai altfel decât tine,

mai frumos, mai bun vânător, mai isteț prin câte știi și faci" etc. Pe lângă aprecierile subiective, intelectuale, se mai adaugă o dată cu trecerea vremii posedarea diferitelor bunuri materiale, avere etc.

Dacă ne uităm în interiorul nostru, apoi în jurul nostru, la ceilalți semenii, constatăm că acest subiectivism este atât de înrădăcinat în firea umană încât el a creat o a doua natură. Știința, tehnica, întreaga cultură de care suntem atât de mândri, unde anume se întâlnesc pentru a desțeleni ignoranța, teama, ambiția, lăcomia, ura, orgoliu și trufia? Suntem măcar conștienți că toate acestea ne macină sănătatea fizică și ne degradează moral?

Pe parcursul acestei îndelungate perioade istorice, au apărut la diferite intervale de timp și spirite cu totul deosebite, care au încercat să schimbe cursul greșit al evoluției sufletului omenesc. Dar, așa cum am arătat deja într-un context anterior, unii dintre acești mesageri cerești au plătit cu viața bunele lor intenții. Alții au fost greșit înțeleși sau desconsiderați. Rezultatele se văd! Ne stau în față și ne invită să le privim, deoarece ele singure ne spun ceea ce sunt.

Întrebarea pe care ar trebui să ne-o adresăm nouă înșine este: Dispunem oare de onestitatea necesară pentru a putea percepe realitatea lucrurilor, a fenomenelor, așa cum sunt ele? Dacă privim înregistrările timpului consumat, va fi imposibil să descifrăm "Ceea ce este viu și nou în perpetuă mișcare".

Tot ceea ce a făcut omenirea în scopul redresării sale spirituale se oglindește astăzi, pe plan mondial, sub formă de credințe religioase, concepte filozofice și diverse alte metode. Fiecare dintre acestea, fără nici un fel de excepție, își afirmă cu totul nejustificat pretenția că ar poseda misterioasa cheie a sublimelor împliniri spirituale.

Intrucât toate se întemeiază pe acumulări memoriale, pe mintea știutoare, nu pot oferi altceva decât simple și firave schimbări de suprafață și nicidecum transformări radicale. De aici decurge și consecința logică și firească a divizării oamenilor, deoarece fiecare privește Viața și relațiile interumane potrivit propriei minți fragmentare.

Autorul, folosind "Cunoașterea de sine", abordează Viața prin 980 teme, care semnifică tot atâtea unghiuri din care este privită existența în complexitatea și ansamblul Ei. Numărul acestor teme, scrise numai prin trăirea efectivă a Realității pe care ele O revelează, poate fi extins la nesfârșit, deoarece "Cunoașterea" are un început, dar ea nu se sfârșește nicio-

dată, fiind în comuniune directă și nemijlocită cu scurgerea Viului, ca noutate de la un moment la altul.

Trăirea acestui fericit fenomen de contopire cu Sublima Energie, în care "sinele personal" lipsește cu desăvârșire, conferă starea de Divinitate creatoare, fără început și fără sfârșit, noutate și permanentă prospecție pe clipe în desfășurare. Aflați în această ipostază, descoperim că în Infinitul Necuprins nu există decât o Unică Energie, numită Dumnezeu, care numai Ea poate să afirme: EU SUNT! Așadar, expresia atât de frecvent întâlnită la nivelul minții omenești: "Eu și Dumnezeu", o apreciem ca impietate.

Se cuvine să mai facem încă o precizare. Exprimarea mesajului cu ajutorul versului nu a avut în vedere veleități poetice, ci cu totul altceva. Un grup de versuri sau o strofă oferă, în puține cuvinte, posibilitatea întâlnirii pe loc cu el însuși a celui interesat cu adevărat de acest experiment. Autorul dispare, oferind doar îndrumarea respectivă. Întâlnirea corectă cu fenomenul de viață care se înscrie și drept înțelegere și acțiune transformatoare vă aparține în întregime.

Apoi totul se dă uitării, pentru a fi din nou proaspăt la întâlnirea clipei care urmează. Citirea și experiența personală a unei teme nu lasă urme memoriale. Așa fiind, nici o apreciere pro sau contra nu-și mai găsesc viabilitatea.

Cititorii nemulțumiți de structura ritmului sau de rimă, singuri se apreciază ca "ego"-uri interesate de opere poetice și nu de descoperirea modului propriu de ființare. Iar în situația când versurile sună armonios, ele încântă urechea și indeamnă același "sine personal" să le memoreze. Și în acest caz se comite aceeași eroare, de astă dată prin fortificarea "ego"-ului.

Explicația temelor cu ajutorul prozei invită cititorul încă de la început, să-și îmbogățească depozitul său memorial. Ulterior, folosind aceste înregistrări, el face teorie sau metodă din procesul "Cunoașterii". În această alternativă, el repetă prin imitare ceea ce a scris autorul, acordându-și importanță psihologică de știutor.

Mesajul nu este nici credință religioasă, nici concept filozofic și nici măcar metodă de punere în aplicare pe fond memorial - drept cunoaștere anticipată. Nimic, absolut nimic din toate acestea! El răspunde în totalitate unui imperativ al Vieții. Viul, manifestat ca un Întreg, în veșnica Lui mobilitate și totodată prospecție de la o clipă la alta, ne pretinde să-L întâlnim în mod corespunzător. Și noi cum îl întâmpinăm? Suntem cu adevărat o ființă completă - corp, minte și spirit -

suntem Una? Fără această unitate, atât întâlnirea cât și înțelegerea sunt deficitare, cu inscripții de efecte traumatizante pe ambele planuri: psihic și fizic.

Pentru a nu deveni victime sigure în fața surprizelor Vieții, încă o avertizare: Tot ceea ce ne scoate Viața în cale, este pentru noi, în folosul nostru și cândva, în trecut, determinat cauzal de către noi înșine. Noua intrupare este deci consecința firească, neîndoielnică a ceea ce am făcut odinioară din ignoranță sau plăcere, ca "euri" împătimate de mirajul unor pasiuni cu totul contrare "Naturii noastre divine".

De asemenea să ne mai amintim și cât mai des posibil, că nimic nu este sigur în această existență de ființe intrupate, în afară de fenomenul moarte. De fapt, chiar din clipa nașterii, cu fiecare respirație murim câte puțin, o dată cu procesul inerent al îmbătrânirii. Așadar, să privim Viața și Moartea ca un singur fenomen.

Teama de moarte este cu totul nejustificată. Desprinderea de corpul fizic înseamnă naștere într-o altă dimensiune, cu infinit de multe posibilități de înțelegere și deplasare decât în lumea materiei brute.

"Cunoașterea de sine", o dată începută în viața de pământean, se continuă și "dincolo", cu eficiență sporită față de toți ceilalți, care abia "acolo" încep să descifreze adevăratul rost al propriei lor existențe. Iar așezarea în acea lume de diverse niveluri determinate de Legea Evoluției, se stabilește în mod firesc de numărul clipelor trăite în asocierea cu "Esența noastră divină".

Inactivitatea mintalului, negândirea, pacea sufletului, seninătatea și armonia interioară, unitatea ființei și ipostaza de pură Conștiință semnifică dispariția necondiționată a "sinelui personal". Toate aceste formule verbale exprimă împlinirea "Minunatei Călătorii" la capătul căreia ni se revelează comoara neprețuită a spiritului omenesc.

Parcursul distanței dintre lumea finită și Infinit se realizează instantaneu cu ajutorul Atenției lucide și atotcuprinzătoare. În acest final de drum, Scânteia Divină a fericitului trăitor, contopit cu Unica și Sublima Existență Universală sau Dumnezeu, se manifestă ca Iubire, Frumusețe și Fericire înmănunchiate într-un "Tot" adimensional.

Autorul

1. ABSOLUTUL GLĂSUIEȘTE

Numai liniștea deplină,
Prin tăcere, neclintire,
E-n măsură să-ntâlnească,
Cu perfectă-ndreptățire
Unica Realitate,
Veșnicie-n tot și-n toate
Și s-o-mbrace în cuvinte
Clare și-ntru totul adecvate.

Iar tăcerea nestemată
Se obține-n chip vădit,
Cu Atenția-făclie
Semn al omului smerit;
Astfel pierе ce-i meschin
Sine, "ego"-mpătimit,
Când din profunzimi s-afirmă
Omul Sacru-definit.

În această circumstanță
Om întreg și fericit,
În măsură să rezolve
Toate-n chip desăvârșit.
De-acum manifest iubire
Drept plinire de destin,
Unitar prin gând-simțire
Socotit ca vas divin.

Absolutul glăsuiește
Doar prin acest om-tăcut,
Ca o imanentă lege
Operând prin "neștiut".
Creier nou și-o nouă minte
Sunt pe clipe folosite,
Singurele consfințite
De-atins "Adevăruri Sfinte".

Cunoașterea prin experiență directă a Adevărului Absolut reprezintă temelia întregului mesaj pe care mă străduiesc să-l transmit, ca o chemare a propriului destin. Și o fac însoțit de bucuria ce ți-o oferă împlinirea lucrului în sine care, concomitent, solicită și împărtășirea lui.

În locul meu putea să fie oricare altul. Și nu mă indoiesc cătuși de puțin, că acel cineva poate fi oricine, fiindcă în noi toți există una și aceeași Divinitate, care așteaptă ca fiecare să O descopere. De altminteri, acesta este și rostul actualei noastre intrupări: să ne descoperim adevărata natură a ființei noastre existenta prin ea însăși deci nemuritoare - veșnicie fără început și fără sfârșit.

Asocierea noastră cu materia brută, sub diversele ei forme și nume, nu reprezintă decât un simplu popas pe traiectoria acestei îndelungate experiențe. De fiecare dată însă, cu fiecare coborâre din dimensiunile mai subtile ale existenței, nu ne-a lipsit îndemnul firesc de a reveni la Izvorul Sacru de unde cândva am coborât.

Dacă ne-am referi numai la ființa umană putem afirma, fără nici o umbră de îndoială, că fondul acestei făpturi este: "Perfecțiune - "Una" cu Divinitatea, iar întreaga umanitate formează un bloc omogen, desăvârșit. Așadar, abordând existența la acest nivel, suntem cu toții o unitate spirituală indivizibilă, perfect funcțională ca iubire, Bunătate, Frumusețe și Fericire. Toate aceste însușiri formează un întreg cu determinări la nivel absolut, fără vreun corespondent cu ceva din lumea finită.

Aceste afirmații ar putea fi doar simple comunicări, fără acoperire și susținere experimentală? Desigur că se poate și așa ceva! Din păcate, acest lucru îl întâlnim în mod frecvent. Căci de fiecare dată când vom aborda ființa umană și Divinitatea doar la nivel de cunoaștere intelectuală, rezultatele nu pot fi decât superficiale. Și pe măsura diversității ca și a inerentului colorit personal, vor prolifera nenumărate dispute, contradicții și chiar conflicte sângeroase.

De ce oare socotim omul ca fiind ceva distinct de Unica Realitate atotcuprinzătoare?! Cum de a apărut această fictivă dualitate?! De fapt numai singur Dumnezeu poate să afirme: "EU SUNT!" El se află peste tot și în toate câte există, văzute și nevăzute. Or, afirmarea omului că și el ar fi cineva, implică temelia imaginarului "ego". Realmente, noi existăm numai pentru că El este ca Unicitate! Orice pretenție de separare de El nu poate fi decât falsă și, ca atare, derutantă.

După aceste succinte punctări legate de temă și început de carte, să vedem în continuare, cum anume întâlnim Absolutul spre a-l face posibilă glăsuirea.

Cu mintea noastră știutoare, limitată și posesivă - în nici un caz nu vom putea întâlni pe "CEL CE ESTE FĂRĂ ÎNCEPUT

ȘI FĂRĂ SFÂRȘIT!" Confrunțați cu această afirmație categorică dar reală, ce ar trebui totuși să facem?

Nu există decât o singură modalitate: această minte să tacă smerită, fiindcă și-a înțeles neputința de a cuprinde Necuprinsul! Pentru o mai bună înțelegere se mai impune o precizare: o minte obligată să tacă prin eforturi de voință nu este o minte liniștită, ci una contorsionată, încordată ca efect al propriei intervenții. Însă pentru a o ajuta să-și înțeleagă incapacitatea de cuprindere, vom folosi Atenția globală. Altfel exprimat: orice reacție a minții o vom întâmpina cu flacăra Atenției lucide și atotcuprinzătoare. În lumina Atenției orice reacție memorială dispare, se risipește, iar în "golul psihologic" astfel creat se realizează fără nici un fel de efort unitatea ființei.

Numai la acest nivel ne descoperim Divinitatea existentă în noi, care întâlnește Sursa Sacră a tuturor lucrurilor. Așadar, Absolutul - existent în fiecare făptură umană - întâlnește Absolutul sau pe Dumnezeu, care operează transformări binefăcătoare prin impulsuri de iubire și Inteligență creatoare. În această ipostază toate problemele omenești își află cea mai fericită rezolvare, cu efecte pozitive atât pentru practicant, cât și pentru restul lumii.

Să nu uităm nici un moment că punerea în practică a "Cunoașterii de sine" este cheia de aur, care ne deschide în mod categoric porțile Infinitului. Concomitent cu această deschidere, ne copleșesc toate binefacerile Sublimului prin care se operează transformări radicale.

În concluzie, să reținem că numai desprinși de tot ce a fost, de toată știința noastră - o adevărată moarte psihologică - întâlnim o nouă minte de proporții infinite care folosește pe clipe prezente de existență, noi celule cerebrale, necontaminate de înscrisuri anterioare.

Adevărul Absolut, fiind Unicitate, singur se revelează pe clipe în desfășurare constantă și ne unește pe toți cei care-L întâmpinăm cu întreaga noastră ființă deschisă spre Infinit. Iar tăcerea desăvârșită a minții este minunata ipostază prin care El glăsuiește, fiind interceptat de noi ca impulsuri intuitive.

2. ACUM ȘI AICI

Tu-n "acum și aici" să stai!

Din afară nu primești, nici dinăuntru să dai!

Psihic, ești incremenit!

În astfel de conjunctură, Adevărul e-ntâlnit,
El, spontan, nemijlocit, ca iubire ne-nsoțește,
Om și-ntreaga existență, doar așa se sfințește.

Simți nevoia respectivă – fenomenul să-l trăiești?

Dacă râvna te-mboldește, tu lucid să te privești,
Asta-i tot! Nimic în plus! Ce-ntâlnești, pe loc dispare,
Tu cu Infinitul "Una" în perpetuă schimbare.

Nimic nu s-acumulează pentru clipa ce urmează
Prospețimea, inocența pururea insoțitoare,
Astfel Viața ne obligă să-i ieșim la-ntâmpinare.

Cu ajutorul acestor cuvinte care formează titlul temei, semnalăm un moment al întâlnirii noastre directe cu prospețimea Vieții în veșnica Ei mobilitate. Clipa prezentă este de fapt o scânteiere pe care o abordăm în mod spontan, fără nici o pregătire anterioară. Ea nu are deci nici o legătură cu trecutul și nici cu viitorul. Să mai precizăm că la această simplă și firească întâlnire nici nu așteptăm și nici nu imaginăm ceva, ca venind din interiorul nostru sau din lumea exterioară.

Practic, ne aflăm în stare de incremenire, într-o perfectă luciditate a minții. Această clară și lucidă prezentă în "acum și aici" o numim existență atemporală, în care mintea și corpul – ca preocupare – lipsesc cu desăvârșire. Într-o astfel de contopire – drept pură și nemijlocită ființare – suntem de asemenea "Pură Conștiință". Cu alte cuvinte: în această fulgerătoare sclipire, Realitatea divină a ființei noastre se manifestă în deplina ei sfințenie ca Adevăr, iubire și Frumusețe atotcuprinzătoare. Numai în asemenea momente se înregistrează transformări radicale de innobilare la nivel de trăitor și, prin el, a întregii colectivități.

Dacă simțiți indemnul și râvna întâlnirii unui astfel de fenomen, iată și modalitatea concretizării respective. Atenția lucidă și globală este unicul instrument de care avem nevoie la contactul cu clipa prezentă. Așadar, cu ajutorul Ei întâmpinăm fiecare reacție a minții determinată de permanentele provocări ale Vieții în mișcare. Atât și nimic mai mult! Atenția, care este de fapt Sacrul din noi în acțiune, destramă tot ce întâlnește în cale, spulberă gânduri, dorințe, emoții, sentimente etc., așa cum apar ele pe ecranul conștiinței. Și în locul

disponibil - "gol" sau "vid psihologic" - se operează transcendența ființei din lumea finită în Nemărginire.

În această fericită conjunctură se pierde identitatea lumescului și dispunem de o nouă minte fără margini, proaspătă, innoitoare în perfectă uniune cu întregul univers. De-acum suntem iubire și Inteligență creatoare, conduși prin impulsuri intuitive. Nimic din toate câte ne cad sub razele luminoase ale Atenției revelatoare, nu se acumulează pentru clipa următoare. Ființa întreagă în perfectă inocență și prospețime, veșnic innoitoare, este aidoma unei făclii care arde și luminează folosind combustie proprie.

Un astfel de trăitor, fără să dorească sau să știe măcar, constituie un focar de progres în această lume aflată într-o tristă și periculoasă degingoladă morală și spirituală.

3. AGITAȚIA

Oriunde există Viu: plantă, animal sau om,
Agitația-i înscrisă printre alte însușiri.
Ea îmbracă două forme pe suporturi diferite,
Bazată pe fapte certe sau pe fapte-nchipuite.

Planta ce-n pericol e de-a fi ruptă sau strivită,
Se agită, se frământă, cu-o reacție vădită,
Întreaga structură-i prinsă în lupta de apărare,
Și răspunde potrivit - după condiționare.

La fel și la animale, tulburarea-i motivată,
Instinctul - prevestitor care, practic, îi arată
Pericole viitoare, dându-i impulsuri firești,
Pentru propria salvare și a semenilor săi.

Instinctul la animale nu vine din frământări
Ci din liniștea perfectă prin atenție totală.
Altă stare nu există de cuprindere globală
A toate câte există și a lor anticipare.

Omul a pierdut instinctul ce-l avea inițial,
Astăzi fenomenu-i rar, ca stare intuitivă,
Și-i la fel realizat ca și-n lumea animală,
Când gândirea se oprește din a ei pălăvrăgeală.

Agitația la om, stare frecvent de trăire,
Zi și noapte fără preget, scurgere de energie;
De folos nu e nicicând, totdeauna ea-i nocivă,
Unită cu-activitatea e de-a dreptul distructivă.

Mecanicitatea minții – toată pacostea umană,
Ea distruge armonia și integritatea ființei,
Corp și psihic deopotrivă, anormal funcționează,
Traumatizant tot timpul – sănătatea afectează.

În ce fel scăpăm de ea? Asta e esențial!
Prin efort, prin concentrare, analize, sublimare,
Punând preț pe vreo credință, rugăciuni sau invocare?!
Când acestea-s folosite, toate-s "eu" conflictual.

Prin ele neputinciosul egocentric e mereu
Și râvnita-i practicare e-n esență agitare.
În mod logic, rezultatul – o mai mare tulburare,
Uneori, false succese – ipostaze-nșelătoare.

Ce-ncerc eu să vă transmit, nu-i metodă de-aplicare
Unde scopul și efortul se-mpletesc ca-ngemănare,
Așteptarea de efecte urmărită cu-ndârjire,
Toate sunt activități ale fictivului "sine".

Vă reamintesc doar fapte, ce nu pot fi contrazise:
De le observați direct, pe măsură ce sunt scrise
Fără să interpretați cu învechitul mental
Simpla-ntâlnire cu ele, le dizolvă-n mod total.

Să revenim c-un exemplu: ne-a murit ființa-ndrăgită.
Faptul s-a înregistrat în memoria smerită.
Pân-aici nici o problemă. Știu precis ce-am de făcut,
Nu rămân decât la fapt; rămân în prezent, tăcut.

Dispun de-a mea energie de la o clipă la alta,
Sunt perfect rațional, faptul determină soarta,
El nu poate fi schimbat prin nici o activitate;
Astea cuprind cu-a mea ființă când trăiesc ca unitate.

Agitația apare când alerg spre "ieri" sau "măine".
Atunci liniștea dispare, devin irațional – tulbure întreaga fire.

Ce-ar fi oare de făcut? Mintal, absolut nimic!
Iau contact cu noul fapt – respectiv cu fondul psihic.

Eu și el în unitate – nu e nici o separare.
Dacă sunt una cu el mai există agitare?
Singuri să vedeți efectul, prin trăire personală;
Dacă-ntâlnirea-i justă, în noi liniștea-i totală.

Ființa umană, urmându-și cursul firesc al evoluției sale psiho-somatice, după ce a atins un anumit nivel de înțelegere intelectuală, a simțit nevoia clasificării lucrurilor aflate în natura înconjurătoare. În acest sens, folosindu-se de cele cinci organe de simț și percepție, a încadrat întreaga existență a lumii materiale în cele trei regnuri: mineral, vegetal și animal.

După o altă perioadă, concomitent cu progresul științific, omul a extins investigațiile de la aspectele exterioare ale lucrurilor în profunzimea lor. Și iată surprizele oferite de aceste investigații. Materia brută în adâncurile ei nu este materie, ci energie. Apoi, la rândul ei energia înseamnă mișcare, iar mișcarea este Viață. Or, Viața sau Viul în perpetua lui mișcare este puritate spirituală. Așadar, la temelia tuturor lucrurilor văzute și nevăzute de ochiul omului se află una și aceeași Energie atotcuprinzătoare, unică în întregul Univers, pe care o putem numi: Dumnezeu, Adevăr Absolut, Realitate etc.

Revenind la tema noastră să vedem ce s-ar mai putea spune despre agitație, adică despre această stare de neliniște, ușor de descoperit atât la lumea animală cât și la ființele umane. În urmă cu câteva decenii, mintea iscoditoare a omului a descoperit că și lumea vegetală reacționează la anumite pericole. O plantă, de pildă, își manifestă tulburarea la simplul gând al omului care intenționează s-o agreseze. Viul din plantă este deci în perfectă comuniune cu Viul din agresor.

Apoi, urmărind logica lucrurilor, oare nu același fenomen este valabil și pentru piatră? Când o izbim cu piciorul nu cumva și ea țipă?! Desigur că noi nu o auzim și nici nu credem că ea suferă, fiindcă o apreciem ca fiind materie brută, insensibilă. La animale protecția este asigurată de către instinct, care funcționează fără greșală declanșat pe fondul liniștii și armoniei interioare. O dată cu informația primită pe această cale, animalul fie fuge, fie se pregătește de luptă sau de intimidare a adversarului. Dacă însă o forță străină îl imobilizează și nu poate să acționeze, abia atunci mișcările lui devin dezordonate, adică se agită.

Omul a pierdut instinctul de odinioară din cauza condiționării deficitare a propriei minți, care funcționează în chip dezordonat. Agitația a devenit atât de frecventă în comportarea omului, încât ea este socotită ca însușire inerentă în desfășurarea cotidiană a vieții. Minte știutoare, sprijinită pe experiențele și informațiile culese anterior, este desigur folosită într-un anumit domeniu legat de existența de zi cu zi. Dar adesea această minte imaginează lucruri și fenomene care nu se vor întâmpla niciodată și, pe seama acestor proiecții mintale, ea singură își creează stări tensionale cu efecte distrugătoare pe ambele planuri: psihic și fizic.

Câte zile în șir și nopți nedormite ne-au împrăștiat energia și șubrezit sănătatea datorită unor simple închipuiri ale "ego"-ului! De fapt, robotizarea minții reprezintă cea mai gravă defecțiune a ființei umane. Din cauza impulsurilor ei mecanice ne este distrusă atât armonia interioară cât și integritatea ființei, afectându-ne în mod corespunzător și sănătatea fizică.

Așadar, problema stringentă care se cere a fi rezolvată este: Cum să scăpăm imediat de un asemenea handicap?

Nici o activitate inițiată și condusă de către mintea cunoscătoare nu ne este de vreun folos real. Și asta pentru simplul motiv că mintea nu se poate transforma prin ea însăși, în chip real și fundamental. Acele schimbări de suprafață realizate cu ajutorul eforturilor susținute de către o voință bine antrenată, nu sunt decât simple măști sub care ne refugiem pentru a impresiona lumea exterioară. Uneori, asemenea schimbări cosmetice devin obișnuințe comportamentale care amăgesc și stresează. Or, pe aspectele înșelătoare ale acestor amăgiri, ni se amplifică vanitatea, orgoliul. Adică adăugăm o și mai mare degradare la cele deja existente, care prilejuiește la rândul ei, alte și alte agitații.

Putem noi oare să fim măcar o clipă serioși și cinstiți cu noi înșine? Iată ce ar fi de îndeplinit. Folosindu-ne de Atenția globală doar conștientizăm starea de agitație. Numai atât! Nu se urmărește nici un scop sau ideal! Căci scopul ar fi "ego"-ul deci proiecție a trecutului dirijată spre viitor. Nu facem altceva decât să ne întâlnim cu agitația! Și ce anume descoperim? Că noi și agitația suntem "una"!

Această simplă întâlnire o luminează și, în lumina Atenției, agitația dispare întocmai ca întunericul în fața razei solare. Dacă întâlnirea a fost corect realizată, ați descoperit singuri că agitația a fost pur și simplu destrămată. Iar în locul gol sau pasivității psihică, apare o nouă minte, extinsă la

Infinit, în care iubirea și Inteligența vă sfătuiește prin impulsuri intuitive.

4. AMBIȚIA REALIZĂRII

Structural, suntem legați de străbuni-ndepărtați
Atât fizic, cât și psihic, naintașii-i moștenim
Și la bune și la rele, cu ei zilnic ne unim,
Retrăind, la fel ca ei – mai tot timpul tulburați.

Azi, din câte-am adunat în imensitatea tolbei,
Doar ambiția tratăm spre-nțeleș și cercetat
Oferindu-vă cuprinsul prin utilitatea slovei,
Descifrându-vă precis ce-i real și-adevărat.

În tot timpul și-n tot locul, în oricare-mprejurare,
Existența sa-i nocivă, fiindcă-i sursă de-ngâmfare,
Ce proliferază ură – îndârjirea dând amploare
Nebuniei de pe Terra, ce devine tot mai mare.

În familie, în școli, în tot mediul social
Obsedant e cultivată, prețuită-ndrumător
Spre realizări de seamă, drept factor esențial,
De progres, de mers-nainte – de avânt înălțător.

Totu-i fals, totu-i eroare, ea-i un prost sfătuitoare,
Căci, de-ndată ce s-afirmă, e focar incitator.
Tulburat, ambițiosul nici nu vede, nici n-aude;
Ce-i real, ce-i de folos – lui îi par complet absurde;

Grija, teama ce-l domină dau imbold spre violență,
Concurența spre potou, permanent prilej de ură;
Rivalii se dușmănesc prin suprema lor dorință
De câștig, de-a lua un premiu într-o confruntare dură.

În al său cuprins, "ego"-ul totdeauna e meschin,
Prin trufie și dispreț, se socoate om deplin,
Cu efecte clar nocive – suferința drept revers.
Împlinirea ce-a-nțeleaptă... un mister de neînțeleș!

Numai când iubim ce facem, reușita se înscrie,
Rezultantă strict firească, cu înscris de bucurie

Ce doar noi le-am investit. E o sfântă-ndatorire
Către Viață, către semenii, către-ntreaga omenire.

Noi, oamenii acestui veac, locuitori ai Terrei, suntem în mod incontestabil un rezultat firesc al generațiilor anterioare. Atât fizic cât și psihologic îi moștenim pe înaintașii noștri. De câte ori întreprindem ceva pe ambele planuri, noi ne întâlnim de fapt, cu ceea ce ei au făcut și ne-au lăsat drept moștenire. Împlinirile noastre, bune sau rele, se amestecă în chip natural cu modul de activitate al acelor străbuni, transmis nouă pe cale genetică.

Din noianul împlinirilor noi am ales ambiția realizării. Ce credeți despre această opțiune? Este ea bună sau rea, folositoare ori dimpotrivă, dăunătoare sau păguboasă în existența noastră cotidiană?

Tot ce realizăm pe plan spiritual, are ca punct de sprijin interesul personal care nu poate fi calificat altfel decât pur egoism. Vedeți și apreciați cumva diferit de cum afirmă autorul? Oare nu "sinele personal" este atât inițiatorul cât și profitorul unei anumite împliniri? Vă mai îndoiiți cumva și acum? Sper că nu!

Dacă acel impuls de pornire ca scop, interes sau ideal este perfect conștientizat cu ajutorul Atenției lucide, el dispare în mod fulgerător. Iar în locul devenit liber, descoperim că nu mai este nevoie de nici o inițiativă personală. O dată cu dispariția celui ce a inițiat realizarea spirituală, adică a "ego"-ului, noi suntem deja în sfera Infinitului ca structură inteligentă, creatoare și dispunem de o nouă mentalitate cu totul diferită de cea anterioară. În această ipostază, mintalul este folosit în mod inteligent pentru toate împlinirile legate de diversele necesități impuse chiar de către Viață. În această fericită conjunctură orice gen de contradicții, conflicte și probleme nu-și mai găsesc rațiunea sau suportul determinat egoist.

Și care ar fi indemnul ca tinerele generații să pună temelie unei alte orânduiri - diferită de cea actuală, despre care aminteam la început? Explicația este foarte simplă și ușor de asimilat de fiecare în parte, dacă bineînțeles există cu adevărat acel indemn interior de cunoaștere pasionantă a propriei ființe. Aplicarea este însă dificilă pentru generațiile mai vechi, indoctrinate deficitar de către vechea cultură, fundamentată egoist pe interese pur personale.

Putem noi întâmpina Viața în mod impersonal? Adică să privim toate câte ni le aduce Ea ca fiind inerente, propice

moralității, ca și a binelui nostru suprem? În această postură de ființe complete: corp, psihic și spirit – unitate desăvârșită – vom acționa nu impulsionați de interesul nostru sau al altora, ci de dragul lucrului în sine. Altfel exprimat: acțiunea noastră să fie determinată de necesitatea stringentă a faptului respectiv.

Aceasta ar fi înțeleapta împlinire în care iubirea cu influențele Ei binefăcătoare își pune amprenta și, o dată cu ea, transformarea radicală a întregii colectivități. Dacă nebunia omului nu va distruge Viața de pe această planetă, cândva, în viitor, noua cultură fundamentată pe iubire va fi o realitate implantată pe întregul cuprins al Terre ca înfăptuire a unui adevărat paradis.

5. AUTOCRITICA

Recunoașterea și-osânda unui gest, vorbă sau faptă
Socotite ca eroare și-nfierate spre-ndreptarea
"Sinelui" care-a greșit într-o tristă-mprejurare.

"Eu" absurd, "eu" năvălit și încătușat profund,
Tu greșești și, tot prin tine, crezi că poți să lichidezi
Ce-ai comis odinioară și s-ajungi cândva, mai pur?!

Nimic pur, cinstit și sfânt n-are loc în sfera minții;
Măști ușoare... de hârtie, prin vopsele-amăgitoare
Vor să camufleze fondul: hâd, infect, strict posedat!

Vechiul, repetat prin critici, întărește degradarea,
Ființa mai denaturată prin procesul amintirii
Faptului incriminat – pus pe banca acuzării.

Orice faptă din trecut, când revine-n actual,
Ca reacție, ca gând reimprospătează vechiul,
Degradării-i dă amploare, răutatea și mai mare.

Nu-i nimic de criticat, nici pe altul, nici pe noi,
Întălnim în mod real, în deplină simplitate,
Tot ce, succesiv, apare pe cărările mintale.

Fără nici o-ncriminare sau dorință de-ndreptare!
Acest fapt – esențial – bine conștientizat
Și urmărit cu elan – ca un "TOT" ingemănat!

Astfel Viața abordând, întâlnim pacea reală
Și prin ea, vine iubirea cu puterea-i sfințitoare;
Ea curăță, Ea golește – singur Ea ne mântuiește.

Când în noi este prezentă, practic, Ea ne poruncește
Într-un fel să reparăm ce-ar putea fi compensat,
Paguba ce săvârșit-am prin greșita comportare.

Ori de câte ori iubirea invadează câmpul firii,
Ne imprimă puritatea și gândirii și-acțiunii.
Astfel piere-ncriminarea împreună cu "ego"-ul.

Autocritica a fost folosită de către ideologia comunistă ca metodă de bază în educarea oamenilor. Ea constă în dezvăluirea și recunoașterea propriilor lipsuri și greșeli comportamentale determinate de vechea educație și înlocuirea acesteia cu o altă modalitate de abordare a Vieții. De fapt, totul se rezumă la schimbarea vechii mentalități și impunerea, prin repetări obsesive, a unei alte mentalități. O veritabilă spălare a creierului uman, făcută în scopul determinării unei alte condiționări mintale.

Orice metodă sau sistem educațional, indiferent de colorit sau nuanță, se desfășoară numai în sfera limitată a "ego"-ului, adică la nivel intelectual. Așadar, vechiul prizonier temp-spațial este îndrumat spre o nouă condiționare. Cu alte cuvinte: insul este transferat dintr-o închisoare în alta, apreciată mai convenabilă de către inițiatorul ei.

De altminteri, în toate temele acestei lucrări nu facem altceva decât să demonstrăm incapacitatea oricărei condiționări psihologice de a înțelege rostul acestei vieți, ca și natura reală a ființei omenești. Or, numai ca ființe complet eliberate vom fi în măsură să ne înțelegem prin descoperire directă, personală structura noastră divină fundamentată pe iubire și Inteligență transformatoare.

Fiecare activitate mintală izvorâtă dintr-un interes și concretizată drept împlinire idealistă este – în întregul ei cuprins – comportare pur egoistă. Și, cu fiecare repetare, ea fortifică și mai mult închisoarea ai cărei prizonieri suntem. Nimic pur, cinstit și sfânt nu poate avea loc în interiorul cetății "ego"-ului. Readucerea în prezent a trecutului, mai mult sau mai puțin îndepărtat, nu face altceva decât să ne deregleze în mod corespunzător actuala minte deficitară. De altfel, orice umbră

a trecutului ca reacție memorială întunecă realitatea și frumusețea clipei prezente și face imposibilă concretizarea și autenticitatea înțelegerii.

În aplicarea prin trăire directă a "Cunoașterii de sine" nimic nu avem de criticat. Nici nu acceptăm, nici nu respingem și nici nu admirăm vreun impuls memorial determinat de către mintea cunoscătoare. Însoțiți de Atenția atotcuprinzătoare vom întâmpina cu simplitate atât impresiile ce ne vin din lumea exterioară, cât și reacțiile minții noastre. Într-o astfel de întâlnire, când nici nu așteptăm vreun anume rezultat, "ego"-ul surprins de scânteierile Atenției se dezagregă în mod fulgerător. De-acum – în spațiul devenit disponibil – iubirea ne invadează întreaga noastră făptură. În prezența Ei, Puritatea firii noastre constituie un factor de progres spiritual cu influențe corespunzătoare și asupra întregului Univers.

6. AUTODEMASCAREA

Demascați-vă constant "sinele"-îngust și mărginit,
Nici un fel de indulgență! Nu-i nicicând îndreptățit!
Văzut tot, așa cum este! Când atent e luminat,
El de-ndată și dispare. În loc, omu-adevărat.

Prin clipe mereu prezent – corp și psihic laolaltă,
El, cu Viața-n uniune, făptura iluminată,
Se-ntâlnește cu iubirea, la nivel desăvârșit
Și adevăratul "bine" – simplu, logic e-mplinit.

De fapt, noi, prin demascare, firea-ntreagă ne-o deschidem
Și prin Sacra Puritate, la Infinit ne extindem;
În această neclintire, de smerită simplitate,
Fără gândirea stresantă, suntem chiar divinitate.

Ca ființare-n uniune cu Sublimul Necuprins,
Făurim o lume nouă, pe Pământ un Paradis,
Unde, practic, Fericirea tuturor-a-i oferită
Drept firească-ndreptățire de sfințenie-mplinită.

Îndată ce am ajuns prin descoperire personală la convingerea că "eul" sau "sinele personal" este cel mai înverșunat dușman al liniștii și fericirii noastre, nu trebuie să-i mai acordăm nici o șansă de afirmare în relațiile noastre cu semenii,

cu Viața în ansamblul desfășurării ei cotidiene. Orice indulgență față de el se repercutează asupra noastră mai devreme sau mai târziu sub formă de amărăciuni, tristețe deci suferință.

Așadar, ni se impune chiar de către Viață – pentru autentică Ei înțelegere – o atitudine intransigentă, adică de excludere a oricăror compromisuri de conviețuire cu "ego"-ul sau "sinele personal".

Urmărind cu perseverență această linie de conduită morală, vom întâmpina acest intrus de fiecare dată cu flacăra Atenției. Simplitatea întâlnirii cu acest "ego", ca și reala sa demascare îi destramă întreaga imagine. Concomitent cu dispariția lui ființa noastră se întregeste și spontan se extinde la Infinit.

În noua ipostază – de smerită simplitate și perfectă neclintire – noi suntem Divinitate și, ca ființare în uniune cu Sublimul Necuprins, noi punem temelie unei alte lumi și unei alte civilizații, un adevărat Rai pe această planetă.

Fericirea la care aspiră fiecare făptură umană, singură se oferă tuturor aceloră ce și-au sacrificat amăgitorul "sine" sau personalitatea, cu întreaga pletoră de dorințe, concepte, idealuri, credințe, speranțe, disperări și frici. Moartea psihologică este, așadar, unica modalitate de dăruire totală și înglobarea în Marea Iubire – Sursă a întregii existențe de la care toate porcesc și la care toate se întorc, potrivit misterioasei împliniri a Veșniciei. Să nu uităm niciodată că Atenția globală este cheia de aur, care ne deschide poarta Împărăției Cerurilor. Să folosim deci această extraordinară cheie și cât mai des posibil. Îndrăzniți!

7. AUTORITATEA

Fals prestigiu, estimare, ieftin date unui ins
De "egou" în căutare, mărginit de-al său cuprins;
Astfel prețuiți cei mari, profesori, educatori,
Șefi de culte sau duhovnici, ori celebri fondatori
De filozofii, religii, ce dezbină omenirea
Prin conflicte, contradicții, adâncind părăgirea;

Orice gen de laudare naște-o falsă-aureolă,
Un proces de infectare spre o seacă gloriolă.
Cel ce laudă, greșește în ce spune și gândește
Și-n ignoranța-i profundă, drept suport el socotește
Insul mult apreciat ca model demn de urmat,
Ajustându-și existența ca biet "sine"-ncarcerat.

În pericol lăudatul, căci imaginea frumoasă
Dă iluzii, înșelare și o trăire nebuloasă.
Pe fundalul proiectării, el pe sine se socoate
Om ales, desăvârșit, o reală somitate,
Dar nu-i decât mărginire programată de "egou"
Ca o falsă împlinire - avatar - trecutul său.

Nu e nimeni drept măsură să transforme omul hăd,
Prins de-a lui meschinărie, care-l face tot mai crud.
Doar "Cunoașterea de sine", prin relația directă
Și trăire personală, dă soluția corectă
De mutație reală - integrarea sa totală
Dincolo de timp și spațiu ca Minte Universală.

Omul-prunc, teren arid, capsulat în egoism,
Devine un câmp mănăsitor prin iubire - altruism.
Prețul împlinirii noastre e "nimicul psihologic",
Prin el am ajuns imenși, ca un determinant logic,
Căci dispărând mărginirea - omul ca dualitate,
Implicit golul umplut de - Adevăr - Realitate.

În lumea limitată a "ego"-ului în care domină mărginirea, estimările excelează prin subiectivism, relativitate și incertitudine. Printre alte aprecieri amintim și șubreda autoritate acordată unor semeni pe considerentul că dețin o anumită funcție publică, administrativă, socială, religioasă etc. Uneori, aprecierile sunt atât de exagerate încât se face din oameni obișnuiți și de-o inoportună moralitate, modele demne de imitat.

Or, așa cum însăși viața ne demonstrează întregul proces de instruire, privind acumulări de cunoștințe în diverse domenii de extensie intelectuală, este fundamentat pe interes strict personal. De altminteri, întreaga cultură, care însumează toate valorile materiale și spirituale acumulate de către oameni în îndelungatul ei proces de evoluție, este prin natura sa egoistă. Și dacă acesta este fondul, ne întrebăm în mod logic, firește: cum ar putea fi apreciați continuatorii acestei culturi? Și iarăși ne întrebăm: oare aceia care dețin diferite funcții de conducere își dau seama de importanța psihologică ce și-o atribuie legată de această conjunctură efemeră?

În acest fel, este îndemnat fiecare om să fie conștient de el însuși, atât în folosul propriu, cât și al celor pe care îi conduce! Nu pierdeți această șansă! Lumea se transformă numai începând cu noi înșine. Nu altfel!

Că întreaga cultură este deficitară o demonstrează însăși realitatea faptelor care ne stau în față. Atâta vreme cât vom fi sclavi ai "ego"-ului, nu se vor putea infiripa relații cu adevărat sincere între oameni, familii, neamuri, colectivități, grupuri de state etc. Peste tot și la toate nivelurile sociale se joacă teatru și încă de proastă calitate. Unii, mai îndemânatici decât alții, își ascund mai bine ipocrizia și, înșelându-se pe ei însuși, înșeală pe toată lumea. Însă cândva totul se plătește!

Când un om laudă pe un altul, are loc o dublă degradare morală, cu efecte în ambele sensuri: de o parte este minciuna, iar de alta auto-aprecierea, care nu pot fi decât factori nocivi cu determinări morale negative. Redresarea omenirii – așa cum arătam mai înainte – nu se poate realiza decât începând cu noi înșine. Și pentru înfăptuirea acestei grandioase opere, ni se cere să golim fără întârziere vasul conștiinței de suprafață – prin natura sa programat egocentric. Iar Atenția lucidă este unicul instrument de care avem nevoie pentru spulberarea întregii condiționări.

Practic, se întâmpină fiecare reacție a minții care la contactul simplu și direct cu razele Atenției, dispar fără să lase urme memoriale, iar în locul devenit liber se concretizează transcendența ființei și uniunea cu Eternitatea. Numai asemenea întâlniri simple, directe și nemijlocite conduc în mod firesc la destrămarea omului vechi și apariția omului nou – structură integrală – care se manifestă ca iubire și Inteligență creatoare.

8. BANALITATEA

Fala omului mărunț strivit de-a lui mărginire
Care vede, socotește după-ngusta lui gândire;
Banali, când ființăm ca "sine", când pe noi ne căutăm
Ca o șubredă-mpplinire, zi de zi ne degradăm.

Însetați de importanță, lacomi inclinăm spre noi
Și-n meschina urmărire: teamă, zbucium și război.
Biată viață de fragment ce-n gândire, vorbă, faptă
Se comportă consecvent, ca structură-ncătușată.

Robiți de banalitate, nu știm ce-i pacea deplină,
Nici fireasca Bunătate sau iubirea cea sublimă.
Ca o mare băntuită de furtuni dezlănțuite
Ne e firea-nvolburată, frământată-ntreaga minte.

Fiindcă am ajuns aici prin văzut clar și-nțeles
Să adâncim mai temeinic acest blestemat eres
Ce ne ține-ncătușați, noi, prin noi, nefericiți.
Banali suntem prin "egou", tot prin el adânc robiți.

Piară deci acest "egou" cu al său întreg trecut!
Observatul și-ascultatul într-un mod perfect tăcut,
Cu Atenția globală, spontan ne eliberează
De "sine" - banalitate - și ființa se integrează.

Unitari cu Infinitul, în noi liniște divină,
Iată viciul se destramă - firea pură și senină.
Iubirea, Înțelepciunea ne conduc în chip plinar,
În această ipostază, pierde orice gând hoinar.

Banalitatea se definește drept comportament lumesc lipsit de prospețime și originalitate. Un om banal este - potrivit condiționării sale - un ins mărunț, neînsemnat, care repetă mereu ceea ce știe, cunoaște și îi face plăcere să-și afirme șubreda importanță psihologică. În toate împrejurările el își caută cu insistență, numai și numai propriul interes, ca un veritabil posedat în tot ceea ce gândește, afirmă sau înfăptuiește.

O asemenea minte fragmentară și meschină în întregul ei cuprins, nu ne poate oferi altceva decât influențe pe potrivă ei: neliniște, zbucium, temeri. Vinovat de fiecare dată, nu este altcineva decât "sinele personal", lacom prin însăși natura firii sale. Cuprins în vârtejul dorințelor, el nu este niciodată cu adevărat mulțumit. Fondat pe imagini moarte - simple amintiri ale unor trăiri anterioare - el aleargă, consumând fără rost energia atât de necesară însăși existenței, când spre trecutul decedat, când spre un viitor imaginativ, rezemat pe incertitudini. Nefericirea noastră este determinată, menținută și continuu amplificată de această structură psihologică.

Concomitent cu descoperirea acestui incontestabil adevăr, realizăm un bun început al "Cunoașterii de sine". Dar să nu ne mulțumim cu atât, ci să mergem și mai în profunzimea fenomenului. O dată cu deconspirarea, acest "sine" - ca structură banală - dispare și, în spațiul gol care survine, ființa noastră se întregeste. De-acum, în uniune cu Sublimul Adevăr suntem Divinitate, și toată suita de defecte care susțineau banalitatea se destramă fără nici o altă intervenție din partea noastră. În această conjunctură iubirea și Inteligența se înscriu ca manifestări firești ale naturii noastre divine.

9. BĂNUIALA

Ochi miop, ureche surdă, minte tulbure, confuză,
Ce-n cuprins interpretează prin posesia lui "ieri",
Un climat de bănuială, de nefaste aprecieri,
Fiindcă vechiul intervine drept absurdă călăuză.

Prin imboldul repetării și mai aprig degradează
Realitatea-ntâlnită într-o falsă ipostază,
Căci frecvența dă am ploare și creează obicei!
O reală degradare omului fixând temei.

Pacea-n noi e compromisă, ireal deci înțelesul,
Căci relația-i distrusă atunci când apare falsul;
Ea-i tipar ce mărginește "eul" și-a lui carapace
Unde stăpână-i minciuna prin ce spune și ce face.

Sub amprenta bănuiei, iubirea-n noi asfințește,
Fiindcă spasmul îndoiei pe "egou" îl definește,
Ca structură dereglată, în veșnică frământare,
Niciodată liniștită, încontinuu temătoare.

De bănuială scăpăm doar prin noi - contact direct -
Și doar într-un singur fel, când o întâlnim corect.
Noi și ea doar o mișcare. Bănuitoru-închipuire,
El fiind fictiv intrus în procesul de gândire.

Când direct e-ntâmpinată bănuiala ce-a-ncolțit
Ea de-ndată și dispăre, lăsând poarta larg deschisă
Adevărului ce vine ca mișcare-a Veșniciei,
Nouă, proaspătă prin sine, tot timpul innoitoare.

O astfel de întâlnire e prin ea transformatoare,
Dezagregă tot ce-i rău, ce prin timp s-a-nregistrat,
Urme care acum apar incisiv și obsedant,
Denaturând înțelesul Adevărului constant.

Bănuiala sau suspiciunea este o atitudine a minții fragmentare în care cele cinci simțuri ale corpului sunt denaturate de acumulările memoriale ce le tulbură buna funcționare. O bănuială repetată creează obicei, iar în final întreaga structură intelectuală este în așa măsură mecanizată, încât tot ceea ce-i

cade sub simțuri este privit cu neîncredere. În asemenea condiții pacea și armonia din noi este anihilată, iar relația interumană total compromisă. Nașterea, întreținerea și permanentizarea acestei greșite mentalități are loc pe ogorul limitat al "eului", fundamentat pe timp și spațiu. Această structură fictivă este rezultatul firesc al unei greșite educații pe care am moștenit-o de la generațiile anterioare.

Uneori, suspiciunea față de anumite aspecte ale existenței capătă o înfățișare atât de categorică, încât insul respectiv nu mai are încredere în nimeni și nimic. Nici măcar în el însuși. Și rezultatele nu pot fi decât tragice, cu efecte nocive corespunzătoare la nivel fizic, psihic și spiritual.

De cicatricea psihologică a bănuiei nu putem scăpa decât printr-o singură modalitate: când o contactăm direct. La această simplă întâlnire descoperim surprinși că noi și bănuiala formăm o singură mișcare. Și mai aflăm că, de fapt, bănuitorul nu există în mod real. El apare ca o simplă ficțiune determinată de mișcarea procesului de gândire.

Așadar, însoțiți de Atenția lucidă vom întâmpina fiecare reacție a minții fără să urmărim vreun scop sau ideal de atins. La această întâlnire directă și dezinteresată întregul "sine" dispare, lăsând calea larg deschisă Adevărului imuabil care ne copleșește, unindu-ne cu mișcarea Veșniciei.

În absența "eului personal" ființa noastră - perfect integrată și în uniune cu Absolutul - vede, simte și percepe toate câte le întâlnește, apreciindu-le la valoarea lor reală. În noua dimensiune iubirea și Inteligența, o dată cu influența binefăcătoare de transformare a practicantului, pune temelie unei alte lumi în care bănuiala nu-și mai găsește nici locul și nici sensul de afirmare.

10. BEATITUDINEA

Niciodată intelectul nu-i prin sine în măsură
Să ridice individul în sfere superioare,
La perfecta armonie care, din viața dură,
Plină de stresuri, de ură, pune temelii iubirii.

Cât ar fi de erudită cultura-n al ei cuprins,
E mereu neputincioasă pentru-a-nscrie transformări,
Fiindcă pe ogorul minții, Adevărul e jar stins,
Or, doar purul Adevăr arde-n om ce-i hâd, impur.

Starea de euforie germinează-n Infinit,
Ea nu-i plantă de sădit și-ngrijită ca să crească
În a "sinelui" favoare – "eu" absurd, împătimit
Alergând fără-ncetare spre plăcerea lui sectară.

Nici nu vine la chemare prin imagine, dorință,
Nu-i plămadă prin sfortare sau răsplata unei rugi,
Unde râvna, îndârjirea – egoistă-n năzuințe,
Omului fixează margini și, prin ele, neputințe.

Cât ai răscoli pământul, nu e chip ca s-o-ntâlnești,
Nu-s în lume avuții: aur, perle, diamante,
Adunate laolaltă, preț prin ele s-o plătești!
Valoare neestimată, ea e mai presus de toate;

Veritabil elixir, ce relevă sensul Vieții!
Se instalează firesc, ca o Lumină imensă,
Când "ego"-ul complet tace – ființa dincolo de fire,
În contact cu Necuprinsul – absorbită în Etern.

Nodul gordian e pacea – sfânta liniște din om,
Ce survine deodată, când cuprinsă-i frământarea.
În postura integrării, practicantul – supraom,
Împlinind a lui chemare pe cărarea spre Suprem.

Beatitudinea este o stare de fericire completă, lipsită de orice suport cauzal. În nici o împrejurare ea nu poate fi sădită și îngrijită ca o floare de către "sinele" interesat. De asemenea, ea nu poate fi fruct al imaginației sau obținută prin eforturi perseverente de către voință. La fel, ea nu poate fi negociată, fiindcă valoarea ei este inestimabilă.

Nici rugăciunile – fie ele cât de fierbinți și insistente – nu pot să o apropie de rugătorul împătimit, fiindcă toate acestea, adunate laolaltă, nu sunt altceva decât urmăriri egoiste, al căror autor – totdeauna interesat – nu este decât "sinele personal". Întreaga lui activitate nu poate depăși niciodată și în nici o împrejurare circumstanța care-i limitează conținutul acumulărilor tempo-spațiale.

Această beatitudine sau Fericire fără margini vine singură spre noi de îndată ce "ego"-ul, văzându-și neputința, se smerește și tace. O dată cu această tăcere neforțată sau dorită, în care lipsesc cu desăvârșire: interes, ideal sau scop de atins – ființa noastră ia proporții infinite. Realmente Energie Pură,

suntem perfect conștienți de o imensă bucurie, ca uniți cu Eternitatea. La această sfântă împlinire are acces fiecare om care a înțeles prin trăire nemijlocită, marea taină a armoniei și a echilibrului interior. Fiecare frământare a minții constituie un bun prilej ca să atingem starea de beatitudine. Încercați acum, pe loc, întâlnirea cu mișcarea "ego"-ului. Flacăra Atenției o dezagregă instantaneu și vă prilejuiește integrarea ființei și uniunea cu Sublimul. Nu vă mulțumiți doar cu înțelegerea intelectuală a fenomenului!

Numai întâlnirea perfectă cu mișcarea haotică a minții, înregistrează efectul la care ne referim. Truda și perseverența nu rămân nerăsplătite. Și merită să o faceți! Compensarea împlinirilor spirituale este mai presus de toate binefacerile pe care și le-ar putea imagina chiar cea mai fantezistă minte omenească.

11. BEȚIA

Băuturi cu alcool, droguri halucinogene,
În anume cantități, folosite abuziv,
Nasc profunde dereglări – stare-acută de beție.
Focu-Atenției descrește; între real și fictiv
Prăpastia s-adâncește până la euforie,
Structurare-nșelătoare cu reflexe-n negativ.

Ancestralul se afirmă prin impulsuri excesive.
Refulări, sălbăticie, aspirații neimplinite
Își găsesc acum climatul – seacă, palidă-implinire,
Fie-n chip imaginar, fie-n acțiuni smintite.

Farmecul beției piere în pas cu eliminarea
De otrăvuri consumate, ele-n sine fiind motorul
Clipelor determinate de reacții și de vise.
Astfel de trăiri bizare, infectate de plăcere,
Aspiră la repetare și-n consumuri progresive
A otrăvii blestемate, ființa mai împătimită.

Pătimașu-n scurtă vreme va ajunge-n pragul morții,
Atât psihic, cât și fizic, succesiv mai degradat,
El singur fiind autorul, ca determinant al sorții.

În final, văzând dezastrul, clar, precis ne întrebăm:
Am putea oare să stingem focul patimii din noi?

În mod cert totu-i posibil, când ființăm în actual,
Ca făptură integrală dizolvată-n Necuprins!

Infinita energie care-n noi, acum, pulsează
Stinge patimi și destramă orice gen de năzuințe.
Prin ea suntem supraom și vibrăm în armonie
Cu întregul Univers. În totală libertate
Întâlni-vom sensul vieții și reala Bucurie
De dimensiuni eterne și de timp neintinite.

Beția este o stare de otrăvire a corpului cu substanțe toxice, cum sunt: alcoolul și diverse droguri halucinogene. Ea este însoțită de o gamă variată de dereglări, atât la nivel fizic, cât și la nivel psihic. Intoxicația afectează în primul rând corpul odic sau dublul eteric, adică acea structură a ființei noastre care face legătura între corpul fizic și celelalte corpuri mai subtile. Beția accidentală, de pildă, justifică în mod evident și convingător acest fapt, la care mai adăugăm, desigur, folosirea voită a unor droguri. Ne referim la inhalarea vaporilor de alcool, a fumului, ca și emanația pe care o exală unele plante prin ardere.

Beția îmbracă diverse aspecte comportamentale de la un individ la altul. Unii devin vorbăreți, ei înșiși îndrăgostiți de ceea ce debitează; alții, dimpotrivă, amuțesc, adâncindu-se în sferele imaginative ale trecutului sau viitorului. Să mai amintim și cazurile destul de frecvente ale unor poeți, scriitori și compozitori care, sub influența alcoolului, găsesc mai ușor izvorul inspirației. Și, în sfârșit, o ultimă categorie o formează bețivii irascibili, certăreți și agresivi. Din rândul acestora se recrutează marea masă a criminalilor.

Efectele beției dispar pe măsura eliminării factorilor care le-au determinat. Reluarea, în continuare a drogului creează mai întâi obișnuințe, apoi cu vremea împătımirea. Individul devine dependent de otrava respectivă. Fiecare patimă - indiferent de natura drogului - conduce în mod fatal la distrugerea corpului și la moartea prematură.

Văzând toate acestea ne întrebăm: Ce ar putea să facă un biet pătimaș ajuns la limita disperării? Nimic sau totul! O dată trezit la realitate, el singur poate să decidă: fie să-și aștepte sfârșitul apropiat și inevitabil, legat de drogul atât de mult îndrăgit; fie să ia hotărârea fermă și să încerce pe loc și de îndată despărțirea de patima degradantă. Și iată soluția: Folosindu-se de Atenția-Lumină va întâmpina fiecare indemn

al minții, care îi solicită luarea drogului. Simplitatea acestei întâlniri – fără nici un fel de anticipare sau așteptare a unui anumit rezultat – ne adună energia unindu-ne întreaga ființă. Și-acum ca om întreg – prezent "acum și aici" – suntem Energie Pură în stare atemporală în care acel indemn ispititor a dispărut complet. Asemenea întâlniri – cât mai frecvente – vor elimina treptat energiile fragmentare legate de amintirea și plăcerea drogului. Insistența depusă pentru integrarea ființei va conduce în final, la eliminarea de energii negative care ne-au împătimit. Energia care se adună o dată cu conștientizarea reacțiilor mintale, ne imprimă o bucurie fără limite ce spulberă toate câte sunt legate de lumesc, drept plăcere a simțurilor. Iar în ipostaza de manifestare a Sacrului nu mai este loc de altceva decât de iubire, Frumusețe și Fericire.

12. BICIUL

Noul Testament susține că-ntr-o zi divinul Crist
Ajuns în Ierusalim păși în mărețul templu,
Loc de jertfe, rugăciuni. Aici: zarvă – vânzoleală,
Bâlci, negoț și zărăfie – atmosferă de ocară.

Indignat pân-la mânie, biciu-l folosi ca armă,
Alungând cirezi de vite, lacomii neguțatori,
Mese cu-arginți răsturnate, aurul imprăștiat,
Chiar vânzătorii de păsări cu nimic favorizați
Toți – fără deosebire – fură-ndată alungați.

Prin activa-i violență, el voia să demonstreze
Fapta lor – o blasfemie – negrăit dispreț, rușine
Pentru neam, pentru cetate și-n întreaga comuniune.
Prin această duritate nu s-au produs transformări,
Tradiția-nvederată și-a urmat firescul curs
De practici pe mai departe, templul rămânând același
Tot ce-a fost și mai-nainte – târg, negustorii deșarte.

De la Crist, noi numai biciul l-am ales și-l folosim
În a noastre răfuiei, aducând justificări,
Drept măsură spre-ndreptare la păcate sau greșeli.

Biciul – semn al neputinței, de "egou" infuriat;
"Sinele" creând destin și efecte de infruntat,
Dozate după măsură cu suferințe – dureri.

Prin bici, Crist a demonstrat a Lui latură lumească,
Comună oricărui om. Dar stigmatete... Golgota...
Suferința de pe cruce, arătat-au pe deplin
Latura esențială, caracterul Lui divin.

Nici nu e, nici poate fi, mânia dreaptă sau sfântă,
Ea-i prilej de degradare, prin ea, ființa-om e brută.
Mânia și cu iubirea casă nu fac împreună,
Când e una, cealaltă lipsește desăvârșit.

Lumi distincte le separă: de o parte, Infinitul
Cu climatul său Sublim; de-altă parte, mărghinirea,
Unde domină trecutul, al "ego"-ului tărâm.

Numai când "sinele" tace, prin văzut și integrat
În noi: Pace și iubire, acțiune creatoare
În măsură să înscrie mutații revelatoare.

Și această temă, ca și toate celelalte nu au altă menire
decât aceea de a aduce lumină asupra unor interpretări greșite
de comportament uman. De mult și prea multe ori am auzit
rostindu-se de la înălțimea unui amvon expresia de "mânia
sfântă". Mă întreb și vă rog să vă întrebați și dumneavoastră:
Poate fi calificată o stare de mânia, drept sfântă? Oare mânia
nu face și ea parte din structura limitată a "ego"-ului, tot-
deauna interesat de "eu și al meu" ca mișcare strict egoistă?

Și iarăși împreună să ne întrebăm - fiecare pentru el - ar
putea oare să stea laolaltă iubirea cu mânia? Dacă le punem
în același vas înseamnă că noi nu am întâlnit încă adevărata
iubire. În acest caz iubirea despre care vorbeam nu este decât
o simplă rostire aflată la nivelul intelectului.

Cine a atins sferele iubirii adevărate, în acel moment de
sacră împlinire, "eul" lipsește cu desăvârșire. De fapt nici nu
există "eu" și iubirea. Acolo este doar iubirea și noi suntem
"Una" cu Ea. Ori altfel exprimat: noi în mod simplu suntem
numai iubire! Și nimic altceva!

În tratarea acestei teme am ales intenționat evenimentete
semnalate de Noul Testament la intrarea divinului Isus în
templu, pentru că - legat de acest exemplu - creștinii își
justifică adesea violența, comparându-se cu gestul lui Isus de
alungare a cirezilor de vite, mese răsturnate etc. Și de ce oare
fac creștinii acest lucru? Fiindcă fără să judece cu propriul
creier, ei repetă automat ceea ce aud mereu exprimat de către

autoritățile slujitorilor altarului. Mânia lui Isus nu putea fi nici dreaptă și nici sfântă, ci doar o slăbiciune omenească. El a fost și om, dar și divin datorită integrării Sale în Marele Tot.

Încă să mai accentuăm pentru o cât mai clară înțelegere. Mânia este o însușire relativă și comună fiecărui om obișnuit, structurat egocentric. Manifestarea ei degradează fizic, psihic și spiritual.

Iubirea este Divinitate în acțiune și la Ea are acces orice făptură umană, când se eliberează de lumesc și devine disponibil la întâlnirea cu Sacrul – deja existent și din totdeauna în profunzimea ființei sale. Simplitatea – simplității "Cunoașterii" prin experiență directă, personală, va deschide calea spre această Perfecțiune sau Natura Reală a firii proprii.

13. BIGOTISM

Îndopat pân-la refuz cu idei, credințe, dogme,
Bietul ins, mintal obtuz, vede prost, greșit aude;
Frumusețea, Adevărul sunt privite ca absurde.
Doar plăcutul și amarul, programate de "egou"
Toate prin el adunate îi sunt tot avutul său.

În el, lupte-ncrâncenate – dorințe ce se suprimă,
Ce se vor realizate – niciodată pace – tihnă;
Iar împlinirea sublimă rămâne o vorbă goală.

Bigotismul îndrăgește formele exterioare,
Deseori forme vulgare – greșit-zise – sfînșitoare,
Împlinite cu ardoare prin eforturi dureroase,
Uneori vizează moartea, prin inchipuiri frumoase.

Mintea strâmtă, mintea-ngustă tot ce face, tot ce spune,
E urmare egoistă, dirijată doar spre "sine".
Iar când ceva nu-i convine, tot bigotu-i violent,
Cu-ndărjire s-angajează chiar în războaie cumplite,
Răutatea progresează prin habotnicii smintite.

Doar în sfera simplității – de trăire – adevărată,
Piere orice bigotism, orice luptă eronată,
Iar în liniștea creată, omul – desprins de trecut,
E iubire fără margini – psihic nou – ca nou născut.

Bigotismul sau habotnicia este o atitudine și totodată o împlinire exagerată a unor prescripții de natură religioasă. Întreaga desfășurare are loc în sfera limitată a minții condiționate. Insul indoctrinat până la refuz de idei, concepte, crezuri devine subiectiv, apreciindu-și acumulările drept adevăruri de necontestat. Minte bigotului funcționează prin automatisme, în care se reflectă doar trecutul și fictivul viitor. Într-o asemenea minte se dau lupte permanente între dorințe care se confruntă, fiecare potrivit nuanței și energiei respective – aspirând la propria împlinire.

În interiorul ființei sale bigotul nu realizează niciodată adevărata pace – singura în măsură să-l transfere din lumea închipuirilor în sfera Realității eterne. El este prin firea lucrurilor, un fidel împlinitor al formelor exterioare, deseori forme seci, vulgare, apreciate în mod greșit, ca sfântitoare. Efortul și ardoarea exagerată a împlinirilor conduc pe bigot în pragul nebuniei, când singur își dorește moartea. Dominați în mod greșit de asemenea habotnicii – nu cu multă vreme în urmă – o sectă religioasă a ales calea sinuciderii, în viziunea întâlnirii unei vieți mai bune în lumea de dincolo de mormânt.

Habotnicia – indiferent de nuanța sau forma credinței pe care o conturează – este ușor de demascată. Dar este cumva, dispus habotnicul să asculte și să-și folosească propriul creier? Dacă – din fericire dispune de asemenea deschidere – iată ce îl îndemn să descopere singur.

Fiecare activitate a minții proprii care este inițiată, întreținută și condusă spre un scop sau ideal anticipat, este și rămâne activitate strict egoistă. Chiar și atunci când operatorul vizează propria sfîntenie, el nu-și depășește limitele propriei închisori. Nici iubirea adevărată și nici sfîntenia nu pot fi întâlnite de către mintea cunoscătoare, preocupată în acest sens, fiindcă tot ceea ce întâlnim pe domeniul limitat al "sinelui personal", sunt stări amăgitoare, însoțite adesea de vedenii halucinante care derutează. Sprijinindu-se adesea pe asemenea vedenii bigoții devin violenți, dacă cineva îndrăznește să-i contrazică.

Fiecărui om i se deschid perspectivele întâlnirii Sacrului, dar numai dacă el este dispus să arunce: tot ce știe, cunoaște sau crede, fiindcă aceste acumulări memoriale țin de lumea obișnuită a finitului. Numai complet liber de întregul trecut memorial – o dată cu tăcerea smerită – practicantul devine disponibil întâlnirii lui Dumnezeu, existent în el din veșnicie și de care nu s-a desprins niciodată.

Să mai precizăm că mintea agitată a bigotului este asemenea norilor de pe cer care împiedică lumina soarelui să ajungă pe pământ. Când tace însă întreaga activitate a minții, în liniștea astfel creată Sacrul ne vizitează fără ca să bată la ușă.

14. BINEFACEREA

Împlinire care alină cu folos o trebuință,
Insului aflat în criză prin vădita-i neputință.
Orice facere de bine, când vizează un folos,
E meschinărie hădă de "egou" dizgrațios,

Care vede și socoate împlinirea-i personală,
Prin avansuri acordate puse-n calcul și tocmeală.
Binefacerea reală, rostuită-i de iubire,
Din imbold cinstit, curat, în a omului simțire.

Fără gând, fără-așteptare, ea apare-n chip firesc
Când făptura-i integrată mai presus de ce-i lumesc.
Deci atenție la gând, când prilejul se ivește!
Când e pace - armonie, ea, iubirea-ți poruncește

Să răspunzi inteligent faptului solicitat;
/ Tu, ca "sine" fiind absent, totu-i dezinteresat.
În stare atemporală vezi precis și înțelegi
Ce-i omului de folos; ca atare, și respingi

Ce ți s-a cerut de seamă, în mod evident - expres;
El, neputincios să vadă realul său interes.
Efectele-n timp s-arată, grabnic sau cu-ntârziere,
Fiindcă dragostea ce țese, nu se uită, nici nu pier.

Binefacerea este o faptă bună drept împlinire a unei necesități făcută unui semen aflat în criză sau neputință. În cazul când, concomitent cu ajutorul oferit, vizăm un folos personal, fapta zis-bună devine o dizgrațioasă meschinărie fondată pe egoism.

Ca să putem însă cunoaște și împlini în mod real, actul de ajutorare a nevoiașului, ni se impune să trăim ipostaza de autentică iubire. Pentru că numai în această conjunctură vom cunoaște cu adevărat, că ajutorul solicitat de către nevoiaș îi este sau nu de folos acestuia. Numai funcționând ca om

complet – în care intuiția ne este sfetnic și îndrumător – vom împlini sau refuza ceea ce Viața ne prilejuește la un moment dat. Căci și refuzul unei solicitări poate fi un act de binefacere. În acest caz solicitarea este: fie înșelătoare, fie relativă cu efecte în viitor de-a dreptul dăunătoare. Iar insul limitat tempo-spațial care cere ajutorul, n-are de unde să știe că ceea ce îi oferim se va întoarce împotriva lui.

Așadar, când ne aflăm în situația de a ajuta pe cineva, ni se cere mai întâi să transcendem din lumea finită în Absolut. Și numai din această postură vom oferi sau nu sprijinul respectiv. Așa fiind, nici graba și nici întârzierea nu ne sunt indicatori la luarea infailibilei decizii. Numai ființarea noastră în atemporalitate ne oferă deci soluția corectă cu efecte binefăcătoare pentru semenul aflat în nevoie.

Să mai amintim și acest mare adevăr: Tot ce țese dragostea pe acest pământ, ca și oriunde în întregul Univers, nici nu se uită și nici nu se pierde. În lipsa ei însă, nimic bun, trainic și folositor nu poate să fie sau să dureze.

15. BIROCRATISM

Forme seci, măsuri rigide, care-ntârzie, complică
Acțiunea cea normală, creând spuză de probleme
Drept conflicte și durere. Plagă-ntreg birocrațismul,
Strâmbe practici ce frânează, fără sens și fără noimă,
Bunăstarea și progresul. Biocrațu-ți pune-n cale
Piedici cu nemiluita: incomplet te informează,
Nu te-ajută când greșești, estimează ce-i mărunț,
Neglijând ce-i important; formalismul este totul
Nu esența, rezultatul ce se cere împlinit.
Pentru deslușiri precise faci drumuri nenumărate,
Pierdere de energii pe nimicuri consumate.
Individul îl impune la nivel de instituții,
Iar, prin ele, la o țară, drept dezordine-ncâlceală
Cu urmări dezastruoase pentru ins-comunitate.
Tu, biocraț înrăit, prin astfel de semnalări
Îți vezi, cumva, comportarea – întreaga mentalitate
Cu-ale ei obișnuințe prin repetări întărite
Și ale ei consecințe – cumuli de negativisme?
Răul văzut precum este – sec și searbăd conformism,
Propulsează practicantul, fără nici o programare,
Dincolo de margănire – stare de iluminare;

În contact cu Necuprinsul, el devine Înțelept,
Și-n atare ipostază, nefirescul se destramă,
Piere-ntreg birocratismul și comportarea-i nedemnă.

Se vorbește atât de mult despre acest mod deficitar de rezolvare a problemelor administrative, legate de nevoile firești ale cetățeanului. Și nu se face nimic sau se face prea puțin pentru lichidarea birocratismului. De fapt, sunt incriminate o seamă de formalități inutile care prin întârzieri și nesfârșite amânări produc efecte păgubitoare.

Considerat ca plagă în administrarea unui stat, birocratismul frânează bunăstarea și progresul la toate nivelurile sociale. Iată câteva atitudini ale insului birocrat: nu te informează în mod complet; nu te ajută când greșești; apreciază în chip nejustificat lucruri și fapte mărunte. Apoi, în mod intenționat te obligă să faci drumuri nenumărate, pentru că îndrumările oferite de el sunt incomplete. Individul îl impune la nivel de instituție și, prin el la nivel de țară. Dezordinea, încâlceala înregistrează efecte cu urmări dezastruoase, atât pentru ins, cât și pentru comunitate.

Ne adresăm desigur birocratului, indiferent în care vârf al ierarhiei s-ar afla cocoțat. Mai întâi un indemn adresat la nivel de intelect: Ce ai face d-voastră dacă v-ați pune în locul celui care vă solicită? Oare nu ați proceda în așa fel ca totul să se desfășoare în mod complet, fără amânări, tergiversări, uitări etc.?

Dacă v-a intrat în obișnuință atitudinea defectuoasă, de care aminteam anterior, iată ce trebuie implinit cu toată seriozitatea. Cu ajutorul Atenției-lumină întâmpinați pur și simplu, lipsa de respect față de nevoiașul care se află dinaintea dumneavoastră. Întâlnirea corectă cu vechiul obicei, acesta prin iluminare dispare și, în "golul" creat, va apare o nouă minte, fără limite, care vă va indemna să faceți pe loc, ceea ce este absolut necesar de implinit.

Nu veți avea decât de profitat în folosul propriei structuri morale. Încercați mereu și cu ceilalți semeni și veți vedea că Inteligența - absentă mai înainte - își va înscrie propriile însușiri, fără să faceți nici un fel de efort în acest sens.

Bucuria determinată de împlinirea corectă a datoriei și de ușurare a nevoilor oamenilor, se va generaliza o dată cu efectele ei binefăcătoare. Cu trecerea vremii, veți deveni un alt om doar prin simpla îndeplinire a obligațiilor impuse de funcția pe care o dețineți. Adevărata menire a noastră în această existență este aceea de cunoaștere a greșelilor ancestrale,

eliminarea lor și realizarea omului complet – ca unitate perfect funcțională – cinstit cu el însuși, ca și cu restul lumii.

16. BLESTEMUL

Necuprinsul, neputința omului surprins de foc,
Dau blestemului structura – un absurd, nefast mijloc
De-a mări în lume ura. Prin el, "răul" ia amploare,
Crime și războaie crunte, file-nscriu de degradare.

Se blestemă: adversarul, deseori viața, soarta.
Prin cuvinte cât mai dure, ce deschid în psihic poarta
Spre adâncurile sumbre ale firii declanșate,
La impactul neplăcerii și-a dorințelor deșarte.

În religia creștină este chiar dogmatizat
Și oficiat prin slujbe – ritual considerat
Ca o sfântă împlinire, de-a lupta în mod activ,
Cu imprecinatul demon – rod al omului naiv.

Prin molifte-n chip sever, el, văzut ca vinovat
De mizeria din lume, estimată drept păcat.
Real, diavol nu există, ca ființă, ca entitate,
Distinct de ființa umană. Omul e-n realitate,

Ficțiunea deșăntată, prin vederea sa obtuză,
De "egou" încătușat și-atitudine confuză;
Vag, puținul înțeles al făpturii fragmentare
A creat acest dușman copleșit de-nversurare.

Tu – nedumerit – te-ntrebi: cum o limbă omenească
Servind zis-altar divin, poate-n sine să rostească
Bindecuvântări, iubire și, la fel, blestem și ură!
Poți cuprinde dezacordul, precum șubreda postură?

Omul – diavol nu s-alungă prin dispreț dus le exces,
Prin iubire, Bunătate – spontan trebuie-nțeleș;
Numai bunătatea noastră naște-n lume transformări,
Dizolvând nimicnicia și nefastele-i urmări.

Blestemul sau imprecăția este o atitudine dușmănoasă prin care se invocă abaterea unei nenorociri asupra unei persoane.

El este întâlnit în mod frecvent, în dimensiunea limitată a omului mărginit, structurat egoist potrivit modului său de condiționare. Orice blestem rostit sau doar gândit, constituie un factor poluant de ură care răspândește răutatea în lume, determinând prin natura lui stări conflictuale și războaie sângeroase.

Omul ignorant – cuprins în hățișul unor momente neînțelese incapabil să-și domolească vârtejul propriilor dorințe – își blestemă prin cuvinte cât mai dure adversarii reali sau imaginari, aruncând asupra lor întreaga învinuire a propriilor insuccese. Adesea, întunecimea minții atinge chiar culmile demenței, atunci când se blestemă: soarta, Viața sau chiar Divinitatea.

În religia creștină blestemul este chiar dogmatizat și oficiat prin slujbe religioase după un anumit ritual, fiind estimat ca o sfântă împlinire. Adversarul spre care se îndreaptă întreaga ură este fictivul diavol, considerat drept autor al întregii răutăți existente în lume. Acest presupus diavol nu este distinct de făptura umană. În fiecare ființă cu chip de om, există atât principiul binelui, cât și al răului. Așadar, în existența noastră de ființe intrupate suntem diavoli prin gânduri, vorbe și fapte, când egoismul domină cu toate implicațiile lui, care nu pot fi decât negative. În omul complet însă, "ego"-ul dispare și – în lipsa desăvârșită a acestuia – suntem Divinitate și ne manifestăm ca iubire sfînșitoare.

"Dincolo" – în lumea astrală – insul care a părăsit pământul ca împătimit, se comportă ca diavol și influențează prin sugestii pe toți pământenii aflați pe aceeași lungime de undă cu el. Un astfel de nefericit om-diavol are stringentă nevoie pentru îndreptarea lui, de dragostea noastră și nu de blesteme.

Orice blestem rostit cu energia respectivă, influențează negativ lumea și degradează în aceeași măsură pe acela care-l rostește. Și, în mod sigur, el se va întoarce asupra cestuia, potrivit principiului universal valabil, după care gândurile de aceeași natură se atrag datorită forței magnetice comune. Cu mulți ani în urmă am întâlnit un preot care s-a destăinuit că a renunțat să mai rostească moliftele Sf.Vasile cel Mare, datorită unor necazuri ce s-au abătut asupra lui ulterior. O dată și-a rupt brațul, altădată a avut un accident de mașină etc.

Tot în legătură cu această incitantă slujbă religioasă, ne întrebăm nedumeriți: Cum este posibil ca una și aceeași limbă omenească – slujind la altar zis-divin – să rostească atât binecuvântări și indemnuri de iubire, cât și blesteme și ură?!

Diavolul-om nici nu se alungă, nici nu se blestemă, ci trebuie înțeles și ajutat prin afecțiunea și dragostea noastră.

Transformarea acestei lumi haotice și deficitar educată revine fiecăruia dintre noi. Și vom începe de fiecare dată de la golirea vasului conștiinței de toate tarele trecutului în care este cuibărit "ego"-ul. Iar flacăra Atenției este unicul instrument care luminează și face scrum toate impuritățile și, totodată, ne oferă splendorile Sublimului care ne sfințește, concomitent cu integrarea ființei în Marele Tot.

17. BRUTALITATEA

Celula primordială, urcând treaptă după treaptă,
Prin zbucium și vânzoleală se văzu-n om integrată.
Psihic, conserva în sine, fie vrut, fie nevrut,
Estimat ca rău sau bine îndelungul său trecut.

În cumulara firească străjuie brutalitatea,
Ca o searbădă chemare, semănând în lume moartea.
La impactul neplăcerii, ea survine automat,
Semn al chinului, durerii – practic – insul posedat.

Duritatea din străfunduri azvârlită-i în afară
Prin habotnicele gânduri – săgeți ce ucid, omoară.
Pervertită de gândire în om devine mai dură,
Și-antrenată de simțire, pretutindeni naște ură.

Degradanta posedare, omul singur o destramă
Prin cuprins și integrare. Asta-i unica lui armă.
Se întâmpină frontal reacția ce apare
La a vieții provocare, printr-o simplă integrare,

Noi – brutalitatea: "Una", nu-i nici o deosebire,
Întâlnirea o destramă fără nici o urmărire.
Prin contact complet, atent, piere-n chip miraculos
"Eul" brut și violent! Omul... blând și omenos.

Ființa umană înglobează în complexitatea structurii sale chintesența unui îndelungat proces de evoluție pe plan fizic, psihic și spiritual. De la celula primordială – apărută cu milioane de ani în urmă – ea a fost nevoită să imbrace diferite corpuri, progresiv tot mai complicate, până ce a ajuns om. Pe

parcursul acestei existențe țesută cu lupte îndârjite împotriva vitregiilor vremii și a eforturilor permanente de adaptare, printre alte însușiri s-a înregistrat și brutalitatea.

În făptura umană – brutalitatea a căpătat accente și mai agresive din cauza dominării simțurilor și a minții programate de dorințe, plăceri și satisfacții efemere. Opunerea sau insuficiența împlinire a acestora constituie prilejuri frecvente de confruntări și durtăți cu înscrisuri de cruzime, care depășesc cu mult, chiar pe cele mai sălbătice animale. Fiecare manifestare brutală determină dereglări somatice cu influențe psihologice imediate și asupra mediului ambiant. Dacă ne îndreptăm privirea în imediata noastră apropiere și apoi o extindem asupra întregii planete, constatăm că – în pofida progresului științific și a culturii cu care ne lăudăm – brutalitatea a căpătat aspecte tot mai dementiale. O întâlnim la toate nivelurile sociale, ca și în toate preocupările și relațiile interumane fundamentate pe structura egoistă a minții personale. Deseori ea este grijuliu camuflată sub diverse măști a căror ipocrizie nu poate decât să provoace dezgust și amărăciune.

Dacă vedem cu adevărat aceste stări de fapt, ele constituie deja un bun început al "Cunoașterii de sine". Contactul direct cu brutalitatea – folosind în acest sens Atenția globală – face ca aceasta să dispară o dată cu întreaga structură a "ego"-ului. Iar în locul disponibil, practicantul se extinde la Infinit și, ca ființă completă, se comportă iubitor, blând și omenos în orice împrejurare.

18. BUNĂ - CREDINȚĂ

Ca "egou" mă-ntreb mirat: Oare e bună-credință,
Această onestitate, stimulată de un gând,
Care-și caută-mplinirea pe fundalul său flămând?!
Este ea cumva, legată de un interes meschin,
Unde, faptic, egoismul îi e faur și destin?!

În completă simplitate, spulberat orice trecut,
Integrați în libertate, singuri să investigăm
Și-n perfectă inocență, Adevărul să-L aflăm!
Haideți, să-L realizăm – liberi de orice știut!

Când bună-credință apare – fruct al "sinelui" hapsân,
Degradarea ia amploare, din cumal – erori duium:

Gând, simțire, orice faptă dirijate-s de plăcere,
Orice acțiune-i moartă și-n final: teamă, durere.

Prin scop și orice dorință "sinele" activ s-arată;
O vădită neputință, construindu-i trista soartă.
Reală fidelitate – nedorită, neforțată, nicidecum
imaginată,
E-nsușire naturală, existentă-n orice om,
Și-apare instantaneu, când ființa e integrată.

În atare-mprejurare dispar timp-acumulări, fără nici o
opțiune,
Iar mintea particulară ce dă "eului" măsura, înlocuită
spontan
De Mintea Universală. Ființa-om total schimbată,
Bună-credință – franchetea – cu ea natural sudată.

Fiecare în parte să ne punem nouă înșine întrebarea:
Există în noi bună-credință ca atitudine intimă a noastră și
dacă ea întrunește calitatea de Adevăr Absolut? Altfel zis:
Suntem noi în mod incontestabil sinceri, onești într-un
anumit context de viață?

Și iarăși o altă firească întrebare: S-ar putea oare întâlni o
astfel de perfecțiune la nivel de intelect sau conștiință de
suprafață? Nicidecum! Fiindcă întreaga activitate a minții,
fiind prin natura ei egoistă, nu poate funcționa decât sub
îmboldul unui interes personal. În acest context oricare altă
afirmare nu poate fi decât fruct al amăgirii.

Așadar, la nivel de minte condiționată este imposibil să
descoperim în noi – prin experiență directă – însușirea bunei-
credințe. Și asta din simplu și real motiv că în interiorul
acestei dimensiuni, totul este îngemănat pe "eu și al meu",
adică redus la nivel de interes meschin.

Ce se întâmplă însă, atunci când "ego"-ul tace, fiindcă își
vede neputința de a da un răspuns corect la întrebarea privind
împlinirea bunei-credințe? Întregul trecut dispăre în mod
fulgerător și – în "golul" astfel creat – o minte nouă, universală
ne cuprinde întreaga ființă, unindu-ne cu Eternitatea. În
această fericită contopire, dispunem de o energie fără limite și,
ca ființe atemporale, suntem și funcționăm ca Divinitate.
Numai într-o asemenea ipostază, buna-credință, iubirea,
Inteligența și Fericirea se afirmă ca însușiri ale naturii noastre
firești, nedimensionale și acauzale.

19. CANDOAREA

Prin ce-i mic, prin limitare – "egou" zămislit de timp,
Nu-i posibil a cuprinde și-nțelege potrivit,
Ce-i Imens, ce-i "Făr-de margini", bun, curat, desăvârșit,
Cum neprihănitul Zeus trona totul din Olimp.

În ipostaza de pace, când gândirea complet tace,
Absorbiți în Infinit printr-o intimă trăire,
Întâlni-vom ce-i candoarea, care singură reface
Sacrul integrat în ființă: Frumusețe și iubire.

Când într-adevăr există, ea cuprinde întreaga fire,
Și-n nespusa-i puritate, tot ce e urât, meschin,
Sunt de-ndată dizolvate, fără calcul, motivare,
Antrenate de eforturi ce-ar determina destin.

Ea nu poate fi dorită, nicidecum imaginată,
Nici nu-i chip s-o cultivăm în vreo formă oarecare,
Sau din haos s-o extragem prin sforțări sau invocare;
Toate strânse laolaltă – sunt frământare deșartă,

Ce dau "eului" proporții, tot mai mare infatuare.
Numai prin contact direct cu "sinele" năvălit,
Convertită-i tulburarea în liniște creatoare.
Tot ce-a fost, pe loc dispare; omul vechi – reinnoit,

Află ce-i neprihănirea – o ingenuă ființare
Dincolo de orice margini. Practicantul – împlinit.
El – ca ființă integrală înveșmântată-n candoare
Află singur taina Vieții, ca și Sacrul Neclintit.

Cu ajutorul meschinului nostru "sine personal" – structură zămislită în timp și spațiu – nu suntem în nici o împrejurare capabili să cuprindem și să înțelegem în mod corespunzător, ceea ce este: imens, bun cinstit și desăvârșit. Însă, îndată ce această structură efemeră tace cu desăvârșire, ființa noastră este absorbită în Nemărginire și, în acest context întâlnim asemenea însușiri fără să facem vreun anume efort. Numai în această conjunctură întâlnim: iubirea, Inteligența și Fericirea, unindu-ne într-un "Tot" coerent, indivizibil cu Marele Necuprins.

Candoarea nu poate fi dorită, imaginată sau cultivată în timp prin eforturi susținute de voință. Nici nu există vreo

posibilitate ca să o extragem, cumva, din haosul psihologic prin invocări sau sforțări. Toate aceste tentative sunt și rămân simple frământări deșarte ale meschinului "ego".

Dar, atunci când ființăm ca unitate în stare de Pură Conștiință, întreaga meschinărie, urâciune și egoism sunt spulberate. Concomitent cu dispariția acestora apare un om nou de proporții infinite, ca element de temelie la apariția unei alte lumi fundamentată pe iubire și Adevăr.

Prin urmare, când ființa noastră ca structură completă întâlnește - prin trăire directă - candoarea, ea se integrează în fluxul Vieții pe clipe prezente de existență cu eternul "acum și aici". Inestimabila descoperire, ca și trăirea în uniune cu Sublimul, nu o putem realiza decât prin "Cunoaștere", folosind în acest sens flacăra Atenției atotcuprinzătoare despre care amintesc adesea în fiecare temă spre folosul celor real interesați de propria desăvârșire.

Încercați și iarăși încercați perfectă întâlnire cu reacțiile minții condiționate, haotică și deficitară în toate câte inițiază din lipsă de înțelegere sau ignoranță. Numai ca ființă integrală practicantul are capacitatea să întâlnească neprihănirea sau candoarea și, cu ajutorul ei, să descopere singur taina Vieții și Fericirea fără cauză și fără margini.

20. CARACTER

Mod de-a fi, stil, comportare rezultată prin cumul,
Care conturează firea "sinelui" ca individ.
Rezonantă-n el - trecutul - ce survine-automat,
Când prezentul - viu - oferă clipele spre integrat.

Începutul se așterne prin imitări de model,
"Eul" - scop - și-n el sforțare, care tinde spre un țel.
Repetarea insistentă se transformă-n obicei,
Ce-i dă omului structura - caracterul - ca temei.

Mecanisme-nșelătoare pentru sine! Pentru alții,
El, o mască-amăgitoare, în tot timpul schimbătoare!
Iar, sub mască-n profunzime: singuratic, izolat,
Plin de patimi și reproșuri - zace omu-adevărat!

Una vrea și alta simte, altceva lui își dorește
Și forțat de-mprejurări, diferit înfăptuiește.

Prin efort, luptând cu firea se obțin, de bună seamă,
În "ego"-ul posedat, străvezii și vagi schimbări;

Sunt schimbări de suprafață, ce dispar-complet uitate,
În momente cruciale – stări de stres, neașteptate;
Cu surpriza – dereglarea se-nscrie în mod firesc,
Prin conflictul ce se naște, din păreri ce se-ntâlnesc:

De o parte, stă "ego"-ul, cu imaginea de sine,
De-alta, stă Realitatea, evidentă-n acțiune.
Omul bun, omul corect, omul drept cu-adevărat
Doar iubirea-l modelează prin frecventul integrat.

Cu Atenția-Lumină fragmentarea-ntâmpinată
Fără scop anticipat, ea pe loc e dizolvată
Și-n loc – drept ființă completă – ne mișcăm atemporal,
În această conjunctură – om de caracter – sacral.

Prin caracter înțelegem ansamblul însușirilor unei persoane care-i determină unitatea, orientarea și consecvența relațiilor interumane, ca și cu viața, în general. Caracterul devine însă, alcătuire relativă, adică el apare ca subiectiv atunci când este fundamentat educațional pe acumulări memoriale, care-i impun în mod automat, atitudini convenționale prestabilite. În această alternativă, ne aflăm în prezența unui "sine personal", condiționat tempo-spațial. Aici, caracterul se manifestă drept conștiință de suprafață fragmentară, care nu depășește nicio-dată limitele tiparului impus de factorii educaționali.

În mod frecvent, insul grijuliu față de importanța de sine, tot timpul este nevoit să joace teatru, camuflat sub diferite măști cât mai amăgitoare. Încercând să înșele lumea inconjurătoare, acesta, de fapt, se înșeală pe el însuși prin impulsuri de amplificare a ipocriziei ca și a degradării morale proprii, în totalitatea ei. Una dorește, altceva simte și, forțat de împrejurări înfăptuirea lui este diametral opusă, pentru că sub masca înșelătoare se află bine înrădăcinat "ego"-ul: plin de patimi și tendințe ancestrale, moștenite din existențele anterioare.

Desigur că insul – posedat de un astfel de caracter – poate prin eforturi susținute de o voință antrenată, să-și aducă unele schimbări, dar ele nu sunt decât simple schimbări cosmetice, de suprafață. Or, acestea nu pot fi decât înșelătoare, amăgind deopotrivă pe practicant, ca și lumea exterioară.

În focul încercărilor însă, spoiala de suprafață dispare și urătenia din profunzime își etalează adevărata zestre, de care aminteam mai înainte. Un asemenea moment poate fi apreciat și ca o adevărată binefacere, pentru că revelația i-a demonstrat individului respectiv, șubrezenia caracterului său. Întrebarea care se impune de la sine este: Dacă această clipă de șoc și trezire este sau nu este luată în seamă?! În clipa respectivă, realitatea comportamentală a ființei sale i-a deconspirat însușirea caracterului său. Și tot în momentul acela de tăcere, i-a revelat și fenomenul de transcendență din lumea mărginită în Eternitate. O dată cu dispariția "sinelui" – într-o scurtă fracțiune de timp – ființa întreagă, dispunând de o infinită energie, se comportă ca simplă stare de "a fi" sau Pură Conștiință.

În concluzie, omul de caracter – în sensul de desăvârșită funcționalitate – nu poate fi realizat pe fondul de acumulări intelectuale susținute de depozitul său memorial.

Apariția unui asemenea fericit caracter are loc fără eforturi de voință, ideal de împlinit, credințe etc., ci în mod foarte simplu. Și anume: o dată cu dispariția sau moartea psihologică a omului vechi. În locul lui – un "vid" imens, devenit disponibil – apare în chip natural, Sacrul din profunzimea ființei care-i cuprinde întreaga fire. De-acum, ca om întreg – prezent "acum și aici" – funcționăm atemporal, cuprinși în Universalitate, drept structură Sacrală. Întreaga unitate a ființei este, prin natura ei, reală iubire, Inteligență și Frumusețe care nu are nimic altceva de făcut. Intuiția – prin impulsurile ei infailibile și misterioase – ne dirijează pașii în hățișurile și sălbăticia deșertăciunilor de pe această planetă.

21. CATACLISM

Distrugeri cu implicații de proporții uriașe,
Ca stihii ale naturii sau determinări pizmașe,
Incitate de ambiții, socotite nebunii.

Și-ntr-un caz, ca și în altul, veritabile urgii.
Vieți de oameni nimicite, praf făcute avuții,
Viclenia, barbaria dau istoriei climatul.

Unde ieri trona Viața, ce pulsa prin bucurie,
Astăzi, cimitire sumbre, prin năprasnica urgie.
Sfârtecări în trupul Terreii, omenirea-ndoliată.

Cataclismu-i consecința cauzei ce l-a creat,
Cum, de pildă, energia ce-n adânc s-a adunat
Declanșarea sa firească prin cutremure, vulcani.

Tot la fel și energia ce dă loc la taifunuri,
Cicloane pustiitoare, cu averse – nalte valuri
Sursa fiind în atmosferă – aer în forme diverse.

Cataclismul prin războaie, îl pregătim fiecare,
Fapta, vorba, ca și gândul sunt prin ele creatoare,
Energii ce nu se pierd, ci mereu s-acumulează.

Iar, când ele-s negative, dau imbold spre mârșăvii.
Eroism, ambiții, ură, tot soiul de nebunii
Astea cresc, mereu educă, totdeauna și nebunul.

Și-ntr-o zi, nebunul nostru ajunge conducător,
Haosul i-a dat prilejul, noi îi suntem creator,
Rege, cap încoronat sau intrus autocrat.

Prin ambiție, trufie vrea neapărat să fie
Socotit un îns celebru și, ca "sine" cu mândrie,
Lumii-i dă pe-a ei măsură: nimicire și războaie.

Tot ce semeni, întreții roade-n schimbul lor primești.
Din sămânța urii tale, cu flagelul te-ntâlnești.
Astea-s fapte confirmate de trecutul milenar.

Dacă ne-ntâlnim cu noi, prin "Cunoaștere de sine",
"Ego"-ul spontan dispare – pacea ca balsam survine
Și ca ființă integrală întâlnim Sacra iubire.

Prin iubire, cataclismul este mult atenuat,
Patimile-și pierde impulsul și excesul debordant;
Brutele devin mai oameni, fiara din om îmblânzită;

Toate-n jur se domolesc, devin ape liniștite.
În atmosfera iubirii: nici probleme, nici conflicte
Și, când cauzele pier, nu-s temeieri de efecte.

În această temă abordăm atât viața oamenilor în ansamblul
desfășurării ei, cât și aceea a planetei ai cărei oaspeți tempo-

rari suntem. Și o facem în perfectă cunoștință de similitudinea în care se află cele două existențe. Așa cum în viața oamenilor are loc o gamă variată de evenimente și fenomene, tot la fel se întâmplă și la nivelul planetei Pământ.

Cataclismul – implicat pe ambele planuri – se caracterizează prin distrugerii de proporții uriașe, ca stihii ale naturii sau determinări omenești de ură, cu justificări dementiale, ca și de ambiții socotite naturale. Și într-un caz, ca și în altul, urgiile lasă în urma lor distrugerii de vieți omenești și bunuri materiale. Unde mai înainte pulsa viața și bucuria, în urma calamității – numai cimitire sumbre și sfârtecări în trupul Terrei; lumea întreagă îndoliată... jale... plânsete și lacrimi...

Fiecare cataclism nu este decât un efect care cuprinde în propria-i natură și cauza care-l determină. Cutremurele sau vulcanii, de pildă, care-și afirmă existența ca energii adunate în adâncuri, ele le imprimă în mod firesc, natural, propria cauzalitate. Taifunele și cicloanele pustiitoare cu averse de ploi torențiale și valuri uriașe, care pun în pericol întreaga navigație, sunt de asemenea, rezultatul unor cauze aflate în atmosferă în diverse densități ale aerului ce înconjoară planeta.

Cataclismele înscrise de războaie sunt și ele determinări generate de către activitățile oamenilor la nivel de gânduri, experiențe și înfăptuiri. Toate acestea sunt energii care nu se pierd, ci se acumulează. Pe fondul lor negativ de ambiție, ură, lăcomie, aroganță, trufie etc., care, adunate la un loc – pregătesc și educă nebunul și acesta într-o zi ajunge conducător cu puteri discreționare. El, tiranul ca vârf al trufiei imaginează propria celebritate pe care apoi și-o impune lumii întregi prin dezlănțuirea unor războaie nimicitoare.

De fapt, tot ce semănăm și întreținem pe ogorul minții noastre, vom primi în schimb drept efecte pe măsura și calitatea semințelor. Și ce altceva ne-ar putea aduce activitatea minții noastre egoiste, decât neplăceri, suferințe, mizerie, lacrimi, boli, degradări morale și fizice, în final.

Dacă ne-am însușit înțelegerea reală a lucrurilor, adică nu doar înțelegerea intelectuală, ci prin trăire directă a noastră cu fenomenele de care aminteam, în acest caz "ego"-ul dispare împreună cu acumulările lui. În această fericită clipă, ființa noastră se adună într-un "TOT" perfect funcțional și întâlnim Sacra iubire.

De-acum – trăind în contopire cu iubirea – întreaga suită de nenorociri care se abat asupra individului și societății, sunt mult mai ușor de suportat, fiindcă în climatul adevăratei iubiri

nu se mai ivesc nici un fel de probleme psihologice, contradicții sau stări conflictuale. Iar atunci când cauzele dispar, dispare și rațiunea determinantă a efectelor.

22. CAUZĂ ȘI EFECT

Cum, la strigăt sau la pocnet, ca urmare de-mplinit,
Stă ecoul cu-a lui lege scrisă chiar de la început,
Tot la fel și-n tema noastră, cauza cuprinde-n sine
Un efect drept finisare – în perfectă uniune.

Frământarea din prezent, ca gândire, vorbă, faptă
Măine-nscrie consecințe, programând "sinelui" soarta.
Cauza e bumerangul azvârlit în Univers,
Care-n viitor izbește, ca mișcare de revers.

Efectul!... Strict pe potriva cauzei ce-a precedat,
Forța lor, intensitatea, un sever determinant.
Când efectul nu-i cuprins, înțeles și integrat,
Pe loc, cauză devine, cu ea omul posedat.

Astfel, trista-nlănțuire ne ține la nesfârșit
Robi în strâmta mărginire: zbucium, teamă, chin cumplit.
Cercul vicios se rupe când direct, nemijlocit,
Întâlnim spontan efectul, cu mintalul neclintit.

Astfel de-ntâlnire simplă dizolvă orice impuls,
Fiindcă-n pacea ce s-așterne, omul în Sublim extins
Dincolo de timp și spațiu – om întreg-atemporal,
În măsură să-nțeleagă faptul cert – corect real.

În a lui integritate, tot ce-a fost și tot ce este,
Cauze și-a lor efecte sunt de-ndată spulberate.
Faptic, totul se sfârșește în reala acțiune,
Care liberează ființa de-ntreaga deșertăciune.

Iată două cuvinte și tot atâtea semnificații care – contrar
aspectelor distincte – constituie totuși o clară unicitate. Un
strigăt, o exprimare, o voce umană sau un pocnet de armă
ucigătoare au un ecou sau răsunet cu care se îmbină într-un
tot – unic, inseparabil. Legea cauzei singură își impune efectul
chiar de la început.

Afirmarea din prezent ca gând, vorbă sau faptă îi înscrie viitorului consecința sau efectul el fiind însăși soarta sau destinul inițiatorului. Și calitatea destinului nu poate fi decât pe potriva sursei care l-a determinat. Așadar, mișcarea cauzei este aidoma unui bumerang pe care îl azvârlim în imensul Univers și cândva, acesta face calea întoarsă și revine la noi fără nici o altă intervenție. În cazul când efectul nu este întâmpinat în mod adecvat, el devine, pe loc, cauza care va determina efecte asemănătoare într-un alt viitor. Așa se creează prizonieratul nostru în timp și spațiu. Or, fiecare gen de sclavie: fizic sau mintal – ne costă: zbucium, temeri, uneori chinuri cumplite.

Cercul vicios în care trăim ca veritabili prizonieri – datorită activității noastre neadecvate imperativelor impuse de realitatea Vieții – se rupe când reușim să ne întâlnim în mod real cu efectele. Așa fiind, această întâlnire are o importanță capitală căreia trebuie să-i acordăm întreaga noastră Atenție. Prin urmare, însoțiți de lumina strălucitoare a Atenției, vom întâmpina în mod spontan, direct și simplu reacțiile minții determinate de provocările permanente ale mișcării Viului. Altfel exprimat: doar conștientizăm ceea ce se reflectă ca imagine și mișcare pe fondul minții cunoscătoare, devenită o simplă oglindă.

Astfel de întâlniri destramă, risipesc – fără să lase urme reziduale – toate aceste apariții aduse de memorie în prezent și considerate drept legitime efecte. Practic, totul se sfârșește prin epuizarea energiilor înrobitoare care ne-au adus la întrupare. Să reținem deci că simpla privire și ascultare a Atenției lucide a reacțiilor minții, înseamnă totodată: înțelegere și acțiune imediată cu puteri transformatoare, binefăcătoare pentru om, ca și pentru întreaga colectivitate.

23. CALM – DESTINS

La ce vine dinăuntru și de-asemeni din afară,
Ca reacții turbulente, sub formă imaginară,
Stai destins – observi, ascuți – într-un chip desăvârșit,
Nu-i trecut, nici viitor. Cu Atenția lucidă, Adevărul întâlnit.

Memorial nefiind urme – prezente la întâlnire,
"Vidul psihologic" poarta, spre infinita iubire.
Calmul vine indirect, nedorit, neînchipuit,
Doar observând tulburarea "ego"-ului mărginit.

El, prin timp realizat, de-acumulări ancestrale,
Constant traumatizant prin impulsuri ideale;
Astea-n ansamblu privite – fără nici o urmărire,
Dacă-s direct contactate dau perfecta liniştire.

Fizic – psihic, sănătatea prin calm este-ntreţinută,
Această necesitate fie mereu urmărită.
Veşnic atenţi fără scop, doar privim şi ascultăm,
Calmul vine de la sine şi-n Etern ne integrăm.

Calmul sau destinderea nu poate fi ceva comandat sau impus de către o metodă prestabilită, care vizează un scop sau ideal de atins. Când există aşa ceva, calmul este relativ, impus de către o voinţă antrenată. În atare conjunctură, operaţia are loc în interiorul structurii limitate a "ego"-ului, mărginit de însăşi natura care îl defineşte.

Pentru a realiza acest calm, nu este nevoie de nici o pregătire anterioară. Îl putem înfăptui în orice condiţii de viaţă ne-am afla: într-un loc izolat, liniştit sau chiar în mijlocul unei mulţimi zgomotoase. Atenţia globală şi lucidă este unicul instrument de care avem nevoie şi ea se obţine în chip spontan, o dată cu întâmpinarea reacţiilor minţii care survin ca efect al provocărilor Viului în perpetua lui mişcare. Aşadar, cu o desăvârşită simplitate ascultăm şi privim cu întreaga Atenţie, atât lumea noastră interioară, cât şi reacţiile minţii, precum şi impresiile care ne vin din lumea exterioară.

La această întâlnire directă, toate câte sunt conştientizate dispar fulgerător, iar în "golul psihologic" ce se instalează, dispunem de o energie formidabilă care ne integrează în iubirea infinită. O dată cu întâlnirea acestui mister, calmul – destinderea apare ca ceva firesc.

Să mai precizăm că acest calm, destindere, echilibru sau armonie interioară ni se oferă ca determinare naturală, concomitent cu întâmpinarea corectă a zgomotului şi dezechilibrului, care ne-au prilejuit folosirea spontană a Atenţiei atotcuprinzătoare. Razele Atenţiei – la impactul cu mişcările "ego"-ului – determină dispariţia acestora împreună cu autorul lor. Ipostaza de perfectă linişte interioară înfăptuită în această manieră, ne oferă şi, la fel, ne întreţine atât sănătatea fizică, precum şi cea psihologică. Evoluţia morală a fiinţei umane este obţinută o dată cu innoobilarea mintalului şi topirea lui în climatul iubirii.

În concluzie, să fim mereu atenţi la mişcările minţii, fără să urmărim: scop, ţel sau ideal de atins. Doar privim şi ascu-

tăm în mod simplu. Atât și nimic altceva! Calmul vine de la sine și o dată cu el, ne integrăm în Eternitate pe clipe prezente de trăire autentică în care Fericirea ne vine ca dar al Divinității.

24. CĂLĂUZA

Când omul nu-i om complet, când ca "sine" e fărâmbă,
Nu-ntâlnește armonia și nici clipa de odihnă.
În trăirea lui confuză, caută cu disperare
Drept suport o călăuză, ca-ndreptar și alinare.

Ea-i speranța împlinirii rezultatului vizat,
Prin încătușarea firii de trecutul obsedant.
Totu-i fals - o nălucire, comportare de naiv,
Care vede și socoate prins de "eul" posesiv.

Ghid - maestru-nvățător, când devine important,
Ne desprinde de real și ne-azvârle în neant.
Priponiți cu mii de fire, preschimbăm un "eu" cu altul
Și-n a noastră urmărire, sec, arid tot rezultatul.

Gând, dorință, sentimente, orice fel de urmărire,
De-s cuprinse-n mod spontan, pierde a "sinelui" pornire,
Iar în "golul" ce s-așterne, practicantului om întreg,
Sie-și este călăuză, înțelept și bun strateg.

El, ca ființă integrală, din prisos iluminat,
Fericit în orice clipă, vede calea de urmat,
Drumul bun - adevărat, prin a lui independență.
Ce-i deschide orizonturi spre-nțeleapta existență.

Când omul nu funcționează ca unitate integrală - corp, minte și spirit, prezentă "acum și aici" - nu este socotit decât un biet fragment care aleargă haotic, fără rost în trecut sau viitor. Din cauza acestei deficiențe el nu poate întâlni: nici starea de pace a sufletului și nici clipa de odihnă, inerentă integrării în circuitul mișcării Vieții. Aflat în starea de confuzie care-l domină și stresează, el caută cu disperare o călăuză ca îndrumător și alinare. Însă căutătorul este naiv, pentru că dorința lui nu poate fi altceva decât o nălucire inițiată de "ego"-ul care-l posedă și-i dă îndemnuri eronate.

Când ghidul, maestrul sau învățătorul devine important, această greșită mentalitate ne desprinde de realitatea adevă-

ratelor valori spirituale și aspirăm la lucruri cu totul deșarte. Rezultatul nu poate fi decât o împlinire imaginativă, efemeră, seacă și derutantă. Iată-ne deci la o răscruce de drum și, realmente, nu știm ce avem de făcut în continuare. Pe de o parte, dispunem de o minte limitată care ne oferă soluții false, iar pe de alta, aflăm că prezența și importanța ghidului exterior reprezintă o piedică pe drumul progresului spiritual. Nu există decât o singură soluție și anume: demolarea "sinelui personal". De fapt, lui îi imputăm întreaga derută a existenței noastre.

O dată descoperită cauza rătăcirii noastre pe această planetă, restul vine de la sine. Însoțiți de flacăra Atenției-Lumină, vom întâmpina fiecare reacție a minții posesive, fictivă și înșelătoare – pe clipe de existență așa cum ele singure ni se destăinuie. Astfel de întâlniri spulberă, dezagregă și lichidează întregul "sine personal". În locul gol, devenit disponibil o dată cu spulberarea "sinelui", are loc integritatea ființei, ca și transcendența din lumea mărginită în Universalitate. De-acum, dispunem de o nouă minte în care apare Inteligența creatoare ce ne îndrumă pe viitor prin intuiții revelatoare.

Acesta este "Sinele impersonal", călăuză și strateg înțelept care nu ne va înșela, exploata ori părăsi vreodată, ci ne va îndruma spre cele mai înalte sfere ale Sublimului.

25. CĂRAREA

Omul dârz – omul activ, hotărât să se-implinească
Prin destin evolutiv, ca-n final să poposească
Dincolo de hădul "sine", în Sublimul Infinit,
Este jar, e foc, văpaie – un atlet neobosit.

Zi și noapte-n acțiune, neforțat, nestânjenit,
Fără "ieri" și fără "măine", prin nimic închipuit,
El alege calea dreaptă – calea cert-a dezrobirii.
Din afar' nimic n-așteaptă pentru transformarea firii.

În totală simplitate, în contact spontan cu el,
Făr-a fi dualitate, făr-a urmări model,
Se-ntâlnește cu prezentul cum Viața îl oferă;
Structurat cu integratul, nu s-agită, nici nu speră,

Fantezia n-o-ndrăgește, nimic nu imaginează,
Tot ce-a fost le neglijează, din prezent, nu evadează.

Calm, în toate ponderat, conștient clipă de clipă,
Mers cu existența-n pas, cum prin timp, ea se-înfriripă.

Fără preget, fără-popas, atent, lucid - permanent.
Ca o flăcără ce arde și luminează-n prezent
E un sanctuar frecvent, care totul integrează,
Pe parcurs independent, dă uitării ce-nglobează;

Prin Atenție totală, energia-n el s-adună
Ca forță universală - pură și innoitoare.
Astfel, acțiunea bună naște din înțelepciune,
Impregnată de iubire, mai presus de "eu", de "sine".

Când fenomenul Viață - moarte - destin incită curiozitatea unei persoane, înseamnă că acel "ceva" - aflat tainic în profunzimea ființei sale - îi sugerează că i-a sosit vremea trezirii la realitate. Acest punct crucial este oferit - mai devreme sau mai târziu, fără nici o excepție - fiecărui ins în parte. Indiferența sau comoditatea față de această sfântă semnalizare va fi în curând sancționată - ca să zic așa - de o seamă de încercări progresiv mai dureroase. În final, drept reflex al indolenței, o mare tragedie - apreciată astfel intelectual - ne propulsează fără vrerea noastră, pe cărarea numită a progresului spiritual. În invelișul conștiinței de suprafață s-a produs o mică incizie, ca o veritabilă fereastră care ne atrage spre adâncurile tainice ale firii proprii.

De-acum, curiozitatea și interesul ne dinamizează întreaga minte cu îndemnuri de informare și aplicare impuse de către destinul întrupării. Pe măsura în care cunoașterea se amplifică, în aceeași proporție cresc și obligațiile de aplicare și mai riguroase.

Atenție însă, la activitatea acestei conștiințe de suprafață, care structurează "ego"-ul, adică omul vechi înrădăcinat în noi de milioane de ani, ca existență egoistă în conflict cu el și restul lumii! Acest "sine" lacom și ambițios, văzându-și pusă în pericol autoritatea decizională, folosește o gamă variată de violenții și durități menite să ne inducă în eroare. Nu-i acordați nici o concesie! În disperarea lui vă determină să-i plângeți de milă. Rămâneți dârz, cinstit și hotărât în decizia care ați luat-o ca să-i demolați șubreda și hidoasa alcătuire.

Pe această cărare ne angajăm cu simplitate, folosind doar Atenția totală care este de fapt, chiar Sacrul din noi în acțiune. Privim și ascultăm fiecare reacție a minții, determinată de

mobilitatea și noutatea Vieții – pe clipe prezente în veșnica lor desfășurare. Lumina Atenției face ca mișcările vechiului să dispară, iar ființa unită cu însăși Viața, se manifestă ca iubire și Inteligență creatoare. În această ipostază dispunem de o energie infinită, fiindcă suntem "Una" cu Necuprinsul Infinit.

Divinitatea existentă în fiecare om nu ne-a părăsit niciodată și mereu ne îndeamnă să folosim această simplă cărare în care lipsesc cu desăvârșire: scop, țel, ideal sau credințe prestabilite. Să-i ascultăm așadar, sfintele îndemnuri cu toată seriozitatea, folosind doar flacăra Atenției din care țâșnesc toate binefacerile.

26. CĂSNICIA

Un contract – dubl-acceptare de inimi ce se iubesc
Și unite laolaltă dau neamului omenesc,
Prin moștenitori, impuls viețuirii mai departe.
Rostul ei adevărat e perpetuarea rasei,
Și-un climat mai adecvat în desfășurarea vieții
Celor doi ce s-au legat ca să-mpartă împreună:
Atât rele, cât și bune – tot ce clipele oferă.

Dar – real – ce observăm, ce se-ntâmplă-ntr-un cămin?
Cum pornește primul pas, prinsul celor două mâini?
Senzualul joacă festa multora din căsnicii:
Gest, privire sau o șoaptă, un serviciu oarecare
Sunt adeseori arcanе ce forțează legături,
Fals cotate ideale, de mintea înșelătoare.

Alteori e interesul drept factor determinant,
Când aleasa sau alesul prețuiește: averea,
Neamul, starea socială ori acel fictiv renume,
Fiecare-n a sa parte, poart-amprenta motivării
"Eului" ce se adapă la izvoarele plăcerii.

Ce-i frumos se ofilește, bunul renume... himeră,
Averile pot să piară – totul e incert – nesigur
În ograda mărginirii. Asta timpul ne oferă!
Atunci când suportul piere, șubreziți-i căsnicia,
Deseori firul se rupe, iar când e continuată,
Un cumul de compromisuri, de conflicte populată.

Când iubirea e suportul, la-nceput de viață-n doi,
Nu există forță-n lume să-i destrame-al său temei.

Intr-un cuget și-o simțire, ei prin viață vor străbate,
Ca focare de iubire, de cinste și puritate;
Bun augur pe-ntreaga Terră, spre o lume mult mai dreaptă.

Drumul de-nceput greșit nu-i motiv de disperare,
"Cunoașterea" vă ajută să ființați ca integrare.
Nu vă-ntoarceți în trecut, nici imaginați un "măine",
Fiți - "acum și aici" prezent - om întreg în acțiune.
Astfel veți afla iubirea care totul depășește
Drept o Sacră împlinire, ce pururea vă sfințește.

Căsnicia sau căsătoria este o convenție legalizată printr-un act de stare civilă, între un bărbat și o femeie care printr-o dublă acceptare se hotărăsc să intemeieze o familie. Rostul acestei uniuni este acela de a se ajuta reciproc, pe parcursul actualei existențe și de a da prin copii - ca fruct al dragostei lor - continuitate neamului omenesc.

Dar, ce observăm că se întâmplă în realitate într-un cămin sau familie? Desigur că începutul - prin strângerea celor două mâini - prefigurează atât calitatea cât și durata conviețuirii matrimoniale. Senzualitatea este un factor frecvent care joacă festa la un mare număr dintre aceste cupluri familiale. O simplă privire, un gest sau o șoaptă, un oarecare serviciu sau favoare sunt adesea arcanse care forțează legături apreciate în mod eronat ca însușire esențială la unul sau celălalt partener.

Alteori, interesul material, averea urmărite de către ea sau el determină încheierea căsniciei programată să dureze pe viață. Și, în sfârșit neamul, starea socială sau bunul renume poartă amprenta motivării unirii celor două suflete care se aventurează să meargă împreună pe același drum și aceeași lungime de undă.

Or, întreaga lume cu toate aspectele ei exterioare este și rămâne o alcătuire efemeră și, ca atare, nesigură și înșelătoare. Frumusețea se ofilește; bunul renume doar o himeră; averile se pot risipi. Cutremurele, cataclismele, războaiele, incendiile devastatoare sau frământările sociale sunt doar câțiva factori care le pot transforma în pulbere și cenușă. Toate acestea adunate la un loc sunt urmări firești, fiindcă în această lume mărginită totul plutește într-un climat de incertitudini, amărăciuni și temeri. Și îndată ce suportul dispare, întregul edificiu familial se prăbușește. Dacă totuși căsnicia continuă, ea este însoțită de frecvente adversități în care nu lipsesc contradicții, stări conflictuale - cu un cuvânt - traumatizare reciprocă.

În fericitul caz când la temelia căsniciei tronează adevărata iubire, nici o vicisitudine sau necazuri nu vor fi în măsură să-i zdruncine perfectă funcționalitate. Și cum familia constituie baza societății, calitatea morală a acestei colectivități nu poate fi decât chintesența morală a tuturor familiilor care o compun.

Ce ar trebui să facem în prima alternativă? Un lucru foarte simplu. Să încercăm integrarea noastră în climatul Sacru al Iubirii absolute, mulțumindu-ne cu "ceea ce este" și să nu ne frământăm zadarnic pentru ceea ce ne lipsește. "Cunoașterea" vă stă la dispoziție în acest sens întocmai ca și în celelalte teme. Ea vă așteaptă să o folosiți în momente de criză folosind experiența directă.

Să nu uitați acest adevăr: Transformarea lumii începe cu transformarea noastră a fiecăruia. Și iubirea impersonală stă la temelia sublimiei transformări. Ea se află în fiecare ființă umană și așteaptă să i se deschidă ușa ca să poată intra să-și împlinească Sacra misiune.

27. "CE-AM DORI SĂ FIE"

Ireal, o ficțiune, un produs imaginat,
Conexat de-un gând vremelnice, ce se vrea realizat;
Vis năuc, halucinant, catalogat ideal,
Ce-și arogă importanță, smulgându-ne din real.

El, prin propria-i geneză, programat de tulburare,
Grija, teama neîmplinirii, la tot pasu-nsoțitoare.
Insistența și-ndârjirea spre finalul mult râvnit,
Sursă zilnic de conflicte – omul – tot mai chinuit.

Într-un astfel de climat vor prolifera intens
Tot soiul de neînțelegeri, extinse pân-la exces.
Practic, "ce-am dori să fie", un intrus în actual,
Turbulent ce pervertește al vieții curs normal.

Înrădăcinat prin timp și prin gând, reactivat,
Practicantul – o unealtă – veritabil posedat.
Prin el, "măinelui" – valoare asamblată la trecut,
Complet ignorat "acum" – viu, presant, mereu acut.

Adevărul sau iubirea, Marele Necunoscut
Nu se caută, dorește, nu-i un țel de cucerit,

Prin efort, dorință dărză pe-o cărare anumită,
El apare de la sine, când clipa-i bine-ntâlnită!

Lipsite complet de sens: tot ce-a fost și-am vrea să fie;
Prețios numai prezentul, prin el, pace – bucurie!
Înțelesul lui "a fi" – acestui activ – moment
Dă-nțeleapta acțiune – cert succesul – evident.

De fiecare dată când dorim altceva decât ne oferă Viața, în
acea clipă ne aflăm în stare de fragment și nu om complet –
drept structură perfect funcțională. Dar să vedem ce este această
dorință? Cum anume s-a format și în ce fel intervine ea în
prezent și ne împiedică să luăm contact cu Realitatea Vieții?

Dorința este o imagine sau un reziduu memorial, drept
rămășiță a unei experiențe cândva trăită. Această trăire de
odinioară – inițiată de satisfacerea unor simțiri și conservată
memorial – năvălește în prezent și aspiră la repetare. Așadar,
acest "ce am dori să fie" este un veritabil intrus care ne rupe
de Realitatea Vieții și ne pervertește cursul normal al existenței.
Smulși din prezent de dominația lui "ieri" suntem apoi,
propulsați spre un "măine" drept scop sau ideal de împlinit.

Între cele două oponente: trecut și viitor se află Realitatea
– singura în măsură să ne ofere autentică trăire. Adevărul sau
Iubirea ori Marele Necunoscut nu se caută și nici nu se
dorește, nefiind ceva de cucerit prin eforturi, imaginație sau
credințe. Tot ceea ce a fost, ca și tot ceea ce "ce am dori să fie"
sunt lipsite complet de sens. Căutarea sau acceptarea lor ne fragmentează
ființa și obstrucționează: atât înțelegerea Realității,
cât și adevăratul rost al existenței noastre psiho-somatice.

Numai când mintea cunoscătoare tace smerită – în pasivitatea
minții care se instalează în chip natural – ființa noastră
se întregeste. În acest context, ca unitate integratoare – "Una"
cu Eternitatea oferită de clipa prezentă – descoperim propria
Divinitate care ni se revelează ca Iubire transformatoare. Prin
urmare, numai întâlnirea lui "a fi" ne oferă pacea, bucuria o dată
cu înțelegerea creatoare ce ne conduce prin impulsuri intuitive.

28. "CE ESTE"

Râvna de-a găsi, cuprinde, ce nu e de căutat
Și cu mintea de pătruns, ne solicită, obligă
La un start deosebit, fără scop imaginat.

Se ia act și se-nțelege ce-i prezent, ce-i actual;
Ce reacții nasc în noi la impulsuri din afară,
Sau ce ne vin din mintal: țel, dorință, așteptare,

Tot fluxul memorial cu rețete, teorii,
Metode, experiențe, chiar vădite ineptii,
Cu amprentă egoistă și-nsumări de neghiobii.

Văzut și-ascultat "ce este", fără să-l influențăm
În vreo formă oarecare, contactat cu simplitate
Pe măsură ce apare, în strictă pasivitate.

Practic, pasiva-ntâlnire, îl reduce la tăcere,
Energia-n noi s-adună și, ca ființă integrată
De dimensiuni eterne, aflăm cale-adevărată!

Imenși și atemporalii, absorbiți în Univers
Vom scânteia ca iubire în continuă mișcare,
Permanentă înnoire cu putere creatoare,

Astfel de-ntâlnit transformă bruta, omul-prunc – naiv,
Proiectându-l în Imens, nedorit, neînchipuit,
Unde n-are acces finitul – agresiv și-mpătimit.

Bucurii nemotivate sunt efecte naturale,
Care vin și consfințesc întâlnirile reale
Ale "eului" grotesc cu-nsușiri catastrofale.

În vederea descoperirii Naturii Reale a ființei noastre și cu ajutorul Ei a Adevărului Absolut, suntem solicitați chiar de către Viață să-i întâlnim veșnica Ei mobilitate pe clipe de manifestare – fără scop anticipat – fiindcă acest scop, țel sau ideal nu este altceva decât mișcare a unui trecut perimat care fundamentează structura fictivului "ego". Or, astfel de apariție intempestivă împiedică sau chiar falsifică înțelegerea faptului obiectiv, real – existent în acel moment.

Așadar, investigația noastră nu se poate realiza decât ca ființă complet eliberată de toate acumulările memoriale care ne condiționează tempo-spațial. În acest sens, folosindu-ne de Atenția-Lumină vom întâmpina reacțiile minții, determinate de impresiile care ne vin din lumea exterioară, ca și din lumea noastră interioară – sub formă de gânduri, imagini, dorințe, sentimente etc.

Simplitatea întâlnirii cu întregul flux de apariții cuprins în expresia "CE ESTE" – fără nici un fel de intervenție – conduce la dispariția spontană a acestuia. Pasivitatea psihologică folosită la acest contact, reduce totul la tăcere. În clipa respectivă energia ni se adună și, de-acum, ca ființă completă, ne extindem la Infinit, contopindu-ne în Imensul Necuprins. Suntem Pură Conștiință și funcționăm atemporal prin scânteieri de iubire în continuă mișcare și noutate mereu innoitoare cu însușiri firești de creație a unei lumi noi, cu totul diferită decât cea actuală.

Numai asemenea întâlniri pe clipe de existență transformă omul: prunc, naiv, egoist, agresiv și împătimit – o dată cu transcendența sa din lumea finită, al cărei prizonier este – în sferile Sublimului. Confirmarea întâlnirii reale cu noi înșine, este răsplătită în mod generos, cu impulsuri de Bucurie și Fericire care nu-și găsesc nici o justificare cauzală legată de planul psiho-somatic.

29. CE ESTE LUMEA?

E o mare involburată, bântuită de furtuni,
Suntem: eu și tu și el, ca distincte particule,
Un conglomerat de "euri" prins în zbucium și durere,
O haotică structură vizând scopuri efemere.

Noi, cu toții laolaltă, viețuim: ca vis, plăcere,
Speranță și disperare, ca invidie sau ură;
Crunt ne macină trufia și prin spasme violența,
Ca "ego"-uri rătăcim, depășind buna măsură.

Noi, prin căutări deșarte, dăm vieții sens greșit;
În veșnică confruntare: aprig ne luptăm cu noi,
Cu semenii – frații noștri – cunoscuți, necunoscuți,
Mărind haosul din lume printr-un neîncetat război.

Azi, atât de-ntunecată și pe-atât de fără minte
Este lumea ăstui veac, ce galopează grăbită
Spre-al planetei crud sfârșit – de moloz și de morminte,
Distrugeri de vieți și bunuri, cum nicicând n-a fost-naintea!

Privind a lumii oglindă, ne-ntrebăm cinstit, mirați:
Există, cumva, o cale de a izbăvi Pământul:

De suferință, de moarte, de călăii-nversunați
Care-n a lor nebunie⁴ nu se pot vedea pe ei?!

În fiecare din noi există și pionierul,
Care să deschidă drumuri spre mărețele-mppliniri;
Dragostea și bunătatea, cinstea și cu omenia
Sunt însușiri generale, tainic ascunse în om.

Prin "Cunoașterea de sine", aceste comori de preț
Aduse la suprafață, folosite zi de zi în relația umană,
Vor anihila: tot răul, vrajba, ura, nedreptatea,
Ce mereu proliferază, copleșind Terra cu moartea.

Această lume în care trăim este formată dintr-un conglomerat de "euri" prinse în zbucium și durere, ca o becisnică structură dominată de ambiții și scopuri efemere. Ca particule izolate, trăind în conflict cu noi înșine, ca și cu restul lumii, întâlnim rare clipe de adevărată odihnă. Și, pe potriva existenței noastre am creat și întreținem climatul acestei lumi adeseori bântuit de furtuni și conflicte sângeroase, pustiitoare.

Din punct de vedere spiritual ne aflăm într-un profund primitivism. Noi încă nu am ajuns să ne cunoaștem nici măcar adevărata natură a ființei noastre. Ignoranța și confuzia ne domină în așa măsură încât, nici nu vrem să ascultăm pe cineva care încearcă să ne demonstreze modul greșit de funcționare. Sesizăm noi, de pildă, mecanicitatea minții care face imposibilă orice relație umană? Ne punem noi vreodată întrebările: Care este rostul acestei vieți? De ce ne lăsăm copleșiți de vârtejul dorințelor, plăcerilor care sunt inevitabil țesute cu amărăciuni, decepții și suferințe? De ce atât de des ne impletim viața cu ambiții, invidie, orgoliu și ură? Cum de găsim justificări la întregul conglomerat de aberații ale minții noastre? Și încă, ne dăm noi seama că haosul și stările conflictuale de pe suprafața planetei sunt rezultatul natural al greșitei funcționări a minții noastre ca gând, vorbă și faptă? Nu cumva, vă autoapreciați ca inocenți și că nu ați avea nici o vină în desfășurarea de ansamblu a tragediei umane? Vedem noi oare cum interesul egoist folosește în mod curent diverse măști pentru a-și ascunde hidoșenia și ipocrizia interioară?

După aceste simple interogații - puse doar spre luare aminte - dacă privim în oglinda lumii ceea ce ea singură ne arată, adică trista realitate, ne întrebăm iarăși: Este ceva de făcut? Am putea noi oare - fiecare în parte - să izbăvim lumea

și să salvăm Terra de suferințe, de moarte, ca și de călăii inverșunați care în nebunia lor comportamentală nu au capacitatea să conștientizeze răul ce-l inițiază, îl amplifică și îl săvârșesc?

În fiecare om există potențialul pionier, capabil să dea un nou curs existenței acestei lumi, fiindcă cinstea, dragostea, bunătatea și omenia sunt însușiri esențiale aflate în profunzimea fiecărei ființe umane, care așteaptă să fie puse în valoare. Cu ajutorul "Cunoașterii de sine" aceste neprețuite comori pot fi ușor aduse la suprafața conștiinței de fiecare practicant serios care și-a înțeles rostul și destinul ce l-a adus la reîncarnare. Transformarea lumii începe o dată cu transformarea fiecărui ins în parte și de către el însuși. În viziunea propriei dinamizări vom repeta mereu acest inestimabil memento!

Și nu putem încheia tema decât tot cu o întrebare: Suntem noi dispuși să începem – și chiar acum – această grandioasă operă? Sau datorită obișnuinței cu mătza în care ne bălăcim din vremuri imemorabile vom continua să ne ducem aceeași condamnabilă existență: vegetativă, confuză, obscură, văduvită de orice măreție?

Să nu uităm, de asemenea, că Autocunoașterea este unica modalitate prin care descoperim "Natura noastră divină" asemenea cu aceea a tuturor semenilor. În acest sens suntem solicitați să răspundem singuri la toate întrebările prilejuite de această temă.

30. CENTRUL DE INTERESE

Când funcționăm ca "eu", conduita de la "centru"-i dirijată.
Toate câte întreprindem: gând, vorbire, acțiune
Prin timp-spațiu împlinite, dau pe măsură și soartă;
Omul creându-și destin, prin clipe, ceasuri și ani.

În jurul acestui "centru", toată zestrea înregistrată,
De când ființa prins-a viață prin impuls primordial;
Conținutul îi dă formă – bogăția-aglomerată;
"Ego"-ul, ca un magnet – totul atrage spre sine.

Aici sunt înscrise: cunoștințe, informații, experiențe trăite
Și-un imens conglomerat de vieți anterioare,
Întreg fondul de ansamblu, de ziduri împrejmuite,
Prin el, omul izolat, cuprins ca-ntr-o carapace.

De fapt, această structură are sediul în astral,
Aranjată straturi, straturi în raport de-a lor vechime;
Iar legătura cu corpul, prin creierul nostru carnal,
Tot prin el transmis acolo, trăirea cea actuală.

Permanentă-i legătura între cele două corpuri,
Un fel de telefonie de recepție – transmis;
Influența-i reciprocă cu impuls în ambe sensuri,
Astea-l definesc pe om pe scara evolutivă.

Dar, trăind prizonieri în această limitare,
Totul e: confuz, haotic, stresuri, stări amăgitoare;
"Centrul" – interes meschin – izvorât din izolare,
Incapabil să-nțeleagă ce-i iubirea creatoare.

Binele real și răul – totdeauna pervertite,
Când "sinele" ne conduce din hruba-i întunecoasă;
Ale lui aprecieri sunt mereu inchipuite,
Bazate pe-nscrisuri vechi, în prezent, fără valoare.

Toată tragedia lumii din acest "centru" pornește,
Deci se cere spulberat fără nici o amânare.
Insul socotit matur, hotărârea-l definește,
De-a scăpa spontan de "sine" prin contactul integral.

Mesajul asta vă-ndeamnă, ficțiunea să dispară
Și eliberați de timp să ființați acauzal,
"Una" cu Imensitatea – o viață unitară,
Altă cale nu există de-a scăpa din închisoare.

Cuprindeți cu toată ființa întregul egocentrism,
Ori de câte ori apare la impactul cu Viața;
Nu se urmărește: scop, nici un fel de conformism,
Așa șubreziți "ego"-ul, prin clipe cu simplitatea.

Răvna ce o veți depune, va grăbi, întârzia clipa de Eliberare,
Atunci va fi mai ușor, scurgerea perfect normală...
Rând pe rând se scurg, dispar energiile sectare,
Când apare un om nou, cu Minte Universală.

Întreaga activitate a minții noastre ca "eu personal" este
totdeauna inițiată, întreținută și finalizată de către unicul "centru

de interese", care ne definește drept structură subiectivă, egoistă. Gândul, rostirea și acționarea condiționate tempo-spațial sunt elemente de bază care alcătuiesc propriul destin.

În jurul acestui "centru" se află înregistrate: cunoștințe, experiențe trăite și informații din această viață, ca și din viețile noastre anterioare. "Ego"-ul este asemenea unui magnet căruia nimic nu-i scapă. Conștient sau inconștient totul este atras și sedimentat pe straturi distincte de la o încarnare la alta. Întregul conglomerat psihic și informațional este înconjurat de o circumferință care închide și izolează pe stăpânul acestui depozit. Și fiecare rază de acțiune sau impuls psihologic care pleacă din acest "centru de comandă", este limitat de această frontieră a "eului personal" sau "sinelui individual".

De fapt, această alcătuire își are sediul în corpul astral, iar legătura cu corpul fizic se face prin creierul carnal, dublat de corpul odic (eteric) care-i dinamizează întreaga activitate. Pe aceeași cale are loc și transmiterea inversă, adică din lumea fizică înspre lumea astrală. Comunicarea între cele două corpuri este similară unei centrale telefonice cu dublă funcționare: recepție - transmitere.

Atâta vreme cât ființa umană va trăi ca prizonieră în această veritabilă închisoare, totul va fi: obscur, confuz, haotic, pentru că aici nu poate să pătrundă lumina Soarelui. Binele și răul, plăcerea și neplăcerea, frumosul și urâtul sunt aprecieri închise, fiind determinate de către "sinele personal", în postura de veritabil prizonier, închis în hruba întunecoasă a acestei lumi mărginite.

Tragicomedia ce se desfășoară zilnic pe scena întregii planete la care cu toții asistăm, își are izvorul în acest "centru" fundamentat: pe ignoranță, confuzie, ambiție, violență și teamă a cărui vechime se măsoară pe milioane de ani de rătăcire. Când omul atinge un anumit grad de maturitate spirituală el ia hotărârea fermă de eliberare și purcede fără întârziere la demolarea ficțiunii al cărei prizonier este. Mesajul cuprins în aceste teme, asta vă îndeamnă să faceți, ca să puteți întâlni iubirea - singura în măsură să vă ofere unitatea ființei și uniunea cu Sublimul.

Prin urmare, însoțiți de Atenția lucidă vom întâmpina mișcările întregului egocentrism, activ prin reacțiile memoriei, prilejuite de permanentele impulsuri sau provocări ale Vieții. Râvna pe care o veți depune va grăbi sau întârzia spargerea cetății "ego"-ului, drept început al Eliberării. O dată realizat acest fericit fenomen va fi mult mai ușor. Energiile viclene care

vă țineau în prizonierat, singure se vor scurge prin fisurarea de care aminteam. Concomitent cu dispariția omului vechi, un om nou își face apariția condus efectiv de o altă mentalitate – bazată pe o minte nouă și infinită, contopită în Universalitate.

31. CINE ESTE AUTORUL?

Cine scrie aceste teme de "Cunoaștere de sine"?
E memoria de vină? În ce mod ea intervine?
Tăcerea impune tema și tot ea o construiește,
Numai pe această cale, omul cu el se-ntâlnește.

Iar memoria îmbracă în cuvinte potrivite
Clipele cum se succed – prin scurgere – inedite.
Altminteri, acumularea nu-și găsește nici un rost;
Dacă-i pricina-ntâlnirii, omu-apreciază prost.

De reținut: că tăcerea e izvorul fericirii,
Ea-i religia și ruga înspre culmile Iubirii!
O atingem clar, precis numai într-un singur fel:
Când ne-ntâlnim cu "ce este" – fără ideal sau țel.

Practicantul prin trăire, fiind o forță creatoare,
Faptic, el e autorul cu fiecare mișcare!
Ca "Sine impersonal" e constant totalitate
Exemplu de contopire în Sacra Realitate.

Este un lucru normal, logic și rațional ca să ne întrebăm: mai întâi eu însumi, apoi și dumneavoastră, cititorul: Cine este autorul acestor teme privind "Cunoașterea de sine"?

Întrebările au o valoare inestimabilă, fiindcă numai punându-ne mereu întrebări, vom putea descoperi adevărata îndrumare spre adâncurile misterioase ale propriei ființe. Este implicată cumva memoria bătrână și lacomă în tratarea acestor teme? Nicidecum! Dacă nu, atunci care este totuși rostul ei?

Tăcerea impune necesitatea temei și tot ea o întocmește. Numai în ipostaza – tăcere – ne putem întâlni cu Realitatea ființei noastre și să trăim în mod direct, nemijlocit experimentul propriu-zis de viață. Rostul memoriei este acela de a îmbrăca în cuvinte mișcarea clipelor în succesiune și tot ceea ce ele singure își dezvăluie ca ceva inedit și constantă noutate, prospețime absolută de la o clipă la alta. Altminteri, acumu-

lărilor memoriale – fie ele cât de elevate nu-și găsesc nici un rost sau valoare în prezentul viu și activ.

Să mai ilustrăm și aceea că numai postura tăcerii oferă trăitorului Fericirea fără suport cauzal. De asemenea, mai susținem că tăcerea este religie, ca și rugăciune care deschide cărarea strămtă către Izvorul sacru al Iubirii.

În mod practic, o realizăm în totală simplitate când atenți întâlnim ceea ce nu este ea, adică pălăvrăgeala gândirii – fără să anticipăm țel, scop sau ideal de atins. În acest fel practicantul devine liber o dată cu întâlnirea reacțiilor minții proprii, care se risipesc și concomitent apare "golul psihic". De-acum, el dispune de o nouă minte care se extinde la Infinit. Aflat în această conjunctură, autorul se declanșează ca energie creatoare cu fiecare mișcare și așterne pe imaculata filă realitatea pe care efectiv o trăiește.

În sfârșit, iată cum înaintând împreună, am descoperit autorul acestor teme pe care-l putem numi și "Sine impersonal". El funcționează ca un "Întreg" sau Pură Conștiință în perfectă uniune cu Sacra Realitate.

32. CINE SUNT ÎN MOD REAL?

Sunt eu știința sau averea prin care m-apreciez?

Faima, gloria, puterea – de care mă atașez?

Or, credința, idealul – căroră mă-nchin mereu,

Și trufaș, imaginat-am că aș fi chiar Dumnezeu?

Nimic nu-s din toate astea, care-s vise, ficțiune!

Când toate sunt luminate și le văd deșertăciune,

Ele-ndată se destramă și-n "gol", iubirea apare,

Eu – extins la Infinit – sunt făptură creatoare.

Acesta-i omul real, tot timpul prezent în mine,

Ce mă-ndeamnă să-l descopăr, prin corecta acțiune;

Iar Atenția e calea – instrument de demolare

A "ego"-ului haotic – o structură-amăgitoare.

Psihologic – un "Nimic" – ființa-ntreagă luminată,

Fără centru, fără margini – Puri-tate neîntinată.

Cuprins în Eternitate privesc toate precum vin,

Folosit în chip temeinic, doar ca instrument divin.

Niciodată și în nici o împrejurare să nu vă lăsați păcăliți de ceea ce știți sau aveți ca avere, bogăție, acumulări de cunoștințe, informații sau experiențe. De fapt, toate acestea vă posedă și sprijinindu-vă pe ele, dați și mai mare extensie "sinelui personal". Or, importanța psihologică determinată de aceste acumulări este totdeauna însoțită de amărăciuni, stări conflictuale, stresuri care vă șubrecesc atât sănătatea morală, cât și cea fizică.

Și-acum, întrebările a căror importanță strategică și tactică nimeni nu o poate contesta sau minimaliza: Suntem noi știința sau averea prin care ne apreciem? Suntem noi faima, gloria de care atât de mult ne atașăm? Suntem noi, cumva, credința și idealul cărora ne închinăm și îmboldiți de hidoasa trufie ne apreciem că am atins supremul Adevăr?

Nimic din toate acestea care, fără nici o excepție, sunt doar simple închipuiri, vise de copii naivi, ficțiuni de durată efemeră. Întâmpinarea lor cu flacăra Atenției le spulberă instantaneu, demonstrând ele însele prin dispariție, că nu sunt altceva decât firave deșertăciuni. Dar să vedem ce anume se întâmplă în continuare?

În "golul" sau "vidul psihologic" - inerent instalat o dată cu dispariția instantanee a acestora - ființa noastră se extinde la Infinit ca stare de Pură Conștiință sau Pură Iubire. Acesta e omul real care funcționează ca un "Întreg", într-o desăvârșită armonie cu ceea ce este real "acum și aici". El este o Pură Prezență unit cu Eternitatea în veșnica Ei mișcare și proștepe pe clipe de existență. În sfârșit, să mai precizăm că pasivitatea minții sau moartea psihologică desprinde pe trăitorul "Cunoașterii de sine" de întregul său trecut, punându-l în ipostaza de instrument divin, folosit la transformarea binefăcătoare a întregii omeniri.

33. CINSTEA

Frica, teama sau rușinea,
Când îi dau dimensiunea,
Pe cât e de relativă,
Tot pe atâta de naivă.

Cultivată de gândire,
Cinstea-i doar o măsluire.
Mască omu-și mângălește
Și sub ea s-adăpostește.

El pe sine se înșeală,
Pentru alții - o momeală,
Și-nlănțuit cu minciuna,
Degradarea crește-ntruna!

O piatră-n rostogolire,
Fără scop, fără oprire,
Asta-i prețul scump al minții,
Mărginit de pragul frunții.

Cinstea cea adevărată
Nu-i de vorbe limitată,
Nicăând ea nu-i mărginită
Sau vreodată-nchipuită.

Ea survine-n mod vădit
Prin "ego"-ul asfințit,
Dincolo de spațiul firii,
În splendorile iubirii.

S-afirmă prin Puritate,
În gândire, vorbe, fapte,
Scump balsam ce-acționează,
Mediul, lumea progresează,

Dincolo de scop, tendință,
Îmbrâncite prin voință.
Trist, absurd și necinstit
Tot "ego"-ul necioplit,

Căci centrat mereu pe sine,
Urmărește ce-i convine,
Și respinge ce-i displace,
Rob în a lui carapace.

Surprins clar, când se ivește,
Piere-ntreaga lui poveste,
Și-n stadiu de integrare,
Omul - forță creatoare,

De proporții infinite,
Comportări - perfect cinstite.
Acest om real - deplin
Prin natura sa-i divin.

În viața de zi cu zi deseori auzim vorbindu-se despre cinste, corectitudine sau onestitate și oamenii fac eforturi să o realizeze sau numai să dea impresia că și ei sunt în realitate ceea ce susțin doar intelectual. Atunci când cinstea este un rezultat al rușinii sau al fricii – deci în funcție de anumite urmări – ea nu poate fi decât o împlinire relativă. În ambele cazuri ea apare ca o măsliure a gândirii condiționată de patina timpului.

Imaginarul cinstit, grijuliu și temător față de propriul renume și siguranță încearcă să se ascundă sub diverse măști înșelătoare. Atât intenția, cât și atitudinea nu fac decât să-i amplifice degradarea morală. Această denaturare este aidoma unei pietre în rostogolire, care singură își amplifică degradarea.

Cinstea adevărată, reală nu este limitată sau imaginată de cuvinte oricât ar fi ele de sforăitoare sau decorative. Ea survine în mod spontan, când "sinele personal" dispare sub razele luminii scânteietoare ale Atenției impersonale. Și iată care îi sunt însușirile, în mod palid cuprinse în cuvinte insuficient de indestulătoare: În primul rând, ea se afirmă în mod spontan ca Puritate în ceea ce gândim, afirmăm sau înfăptuim. În această ipostază încrederea între oameni prinde rădăcini cu efecte binefăcătoare asupra întregului mediu.

Așadar, "ego"-ul – alcătuire fragmentară, lacomă, ambițioasă și absurdă – orice eforturi ar face, el este și rămâne prin însăși natura lui, necinstit. Ca structură deficitară, interesată numai de ceea ce-i place și convine, acest "eu personal" este prizonier al veșnicului interes egoist, care îi impune atitudini contrare bunului simț, moralei și omeniei. Ori de câte ori el este surprins în această ipostază de către flacăra Atenției lucide și atotcuprinzătoare, de atâtea ori simpla conștientizare îl demască și lichidează instantaneu. Concomitent cu această dispariție, omul real își afirmă prezența ca alcătuire infinită în care fiecare atitudine a lui este în mod inerent perfect cinstită.

34. CÂT VA MAI DURA MESAJUL?

Mesajul pleacă din timp, din Realitatea Vieții
Și prin clipe ne conduce în pragul Imensității;
El e timp, la fel și spațiu, dar e și atemporal,
Acțiunea cauzală descrie insul dual.

Când murim și inviem cu clipele ce se scurg,
Suntem râuri în mișcare, care încontinuu curg;

Tot ce-aduce Existența, doar privit așa cum este,
Bune, rele laolaltă spun a omului poveste.

Destinul se manifestă prin ce place sau displace,
Toate omul le-ntocmește și el singur le desface;
Gânduri, fapte semănate în vieți anterioare,
Răsar, cresc și se-implinesc azi în noi, în fiecare.

Ce poți spune de mesaj, poți să-i prevestești finitul?
Clipă, zi sau an, precis, cumva să-i vezi împlinitul?
El legat intim, tot timpul, de ce-a fost mai înainte,
Cu mîgală și strictețe scrise în a noastră minte.

Mi-am pus singur întrebarea și-s dator să și răspund.
Nu știi! E răspunsul sincer – cu el, pierde orice gând;
Și-n acest "gol psihologic", dau de Marele – Adevăr,
Iar, prin El, în întregime dezvelit orice mister.

O dată-nceput mesajul, va dura și-n viața asta,
ca și-n cele următoare,
Nu neapărat prin scris – prin orice manifestare;
Poate fi doar prin trăire, în perfect anonim
Sau arătat prin discuții cu Viața integrat.

Eternitatea deschisă face ca el să se-afirme
Eu – un simplu instrument – dăruit în întregime;
Timp, viață, tot ce am, Sacrului îi dedic toate
Și nu urmăresc nimic – scopuri, țeluri – anulate.

Mesajul în totalitatea desfășurării lui pleacă din timp,
adică din mișcarea reală, faptică a Vieții și pe clipe de perfectă
conștientizare ne conduce în chip nemijlocit în pragul
Imensității. Așadar, el este, timp și spațiu, dar concomitent
este în final ca împlinire și atemporalitate. Să mai precizăm că
orice acțiune care este inițiată și susținută de o cauză
oarecare, implică dualitatea funcțională în lumea mărginită.

De câte ori murim psihologic și înviem cu clipele care se
scurg, noi ne manifestăm ca un fluviu care curge cu vadul plin
și într-o veșnică innoire. În acest context, toate câte ne sunt
aduse de Viață, doar le privim cu simplitate, așa cum vin ele
amestecate: bune și rele, fără să facem nici un fel de apreciere
sau selecție. Destinul fiecărui om este întocmit de către gânduri,
afirmări și fapte legate de viețile anterioare, ca și de cea actuală.

El se împlinește în prezent, mai precis cu fiecare străfulgerare înregistrată de "acum", ca revers firesc al acestui trecut.

Ce s-ar putea spune despre mesaj? Poate cineva să-i prevestească sfârșitul, adică să-i anticipeze clipa, ziua sau anul împlinirii? El fiind intim legat de trecut, tot așa el este legat cu precizie și migală și în mintea noastră împovărată de destinul ancestral. Fiindcă singur mi-am pus întrebarea, îmi revine și obligația de a răspunde. Și nu o pot face decât cu toată sinceritatea, fiindcă altă modalitate de răspuns îmi este cu desăvârșire străină.

Răspunsul meu este: Nu știu! În acest moment dispare orice gând, și-n "golul psihic" astfel instalat, descopăr Marele Adevăr care îmi revelează misterul. O dată cu începerea mesajului mi se destăinuie că durata lui se va întinde pe tot parcursul acestei vieți, cât și după trecerea în lumea astrală, precum și în încarnările viitoare. Și nu neapărat prin scris, ci și prin simpla trăire în anonim sau doar discuții la solicitarea celor interesați. Cu deschiderea ferestrei spre Eternitate, el - mesajul - singur se afirmă, iar eu mă socotesc doar un simplu instrument dăruit acestuia în întregime.

În final să mai precizăm că Viața, împreună cu timpul ce-mi este destinat, ca și toate ale mele i le dedic Sacrului fără să urmăresc ceva în propriul folos. Scopuri, idealuri, țeluri cu diferitele lor nuanțări au fost eliminate chiar din tainicul început al acestui mesaj.

35. CLIPA

Clipa-i punctul de-ntâlnire a Vieții în mișcare,
În esența ei - mister - fiind constant innoitoare;
Așa fiind - logic ne cere să fim la fel nouitate,
Tacă deci întreg "ego"-ul - noi - smerită simplitate.

La fel punct de despărțire, dând loc clipei următoare,
Doar așa cuprindem Viața în a Ei desfășurare;
Liberi la-ntâlnirea clipei; tot așa la despărțire;
Și prin libertatea noastră avem acces la iubire.

Ea e și Eternitate, ce desparte gând de gând.
În acest "vacuum" creat, la Infinit mă extind;
Clipa și cu libertatea laolaltă sunt sudate,
Nu le dăm ce se cuvine, n-aflăm ce-i Realitate.

Numai simplitatea minții cu tăcerea ei totală,
îi deschide clipei calea drept ființare integrală.
Ea ne oferă trezirea - starea de Iluminare
De milenii căutată prin practici deficitare.

Timpul ca însoțitor al Viului în mișcare, vine din veșnicie și se îndreaptă spre aceeași veșnicie. Viața, ca și timpul nu au început și nici sfârșit, iar clipa reprezintă o simplă scânteiere pe traiectoria acestei mișcări eterne. Totdeauna învăluită de mantia misterului, această eternă clipă nu poate fi în nici o împrejurare prevăzută sau intuită de către mintea omenească. Mișcarea ei fulgerătoare ca și veșnica-i noutate, aflate într-o perfectă îngemănare îi oferă calitatea de unicitate. Așadar, nu există clipe asemănătoare și fiecare în parte își dezvăluie stricta particularitate.

Întâlnirea noastră cu Realitatea Vieții, înseamnă contactul nemijlocit cu fiecare clipă în parte. Or, așa cum arătam mai înainte, esența Ei fiind noutate ne obligă să-i ieșim în întâmpinare cu o minte asemănătoare, adică proaspătă de la o clipă la alta.

Tacă deci întregul nostru trecut memorial, mintea ancestrală, condiționată de vremea care s-a scurs! Căci numai o minte smerită, total liberă, proaspătă, necontaminată de cunoașteri anterioare, are capacitatea să întâlnească misterul Vieții pe clipe veșnic innoitoare. Și, la fel de liberi, vom întâmpina și clipele următoare în eterna lor succesiune. Numai și numai în aceste condiții vom putea să întâlnim - prin trăire directă - adevărata iubire, o dată cu transcendența din lumea finită în Nemărginire.

Acel "vid psihologic" - care survine în chip spontan cu clipa consumată - ne oferă posibilitatea de extensie în Infinit. În acel moment, noi celule cerebrale intră în funcțiune - singurele în măsură să cuprindă și să înțeleagă noutatea și surpriza totodată oferite de clipă.

În concluzie, simplitatea minții oferită de tăcerea ei smerită îi deschide clipei calea în care se realizează integritatea ființei noastre și o dată cu ea contopirea în Universalitate. Să mai arătăm că la acest summum spiritual, aspiră conștient sau inconștient întreaga omenire de mii și mii de ani. Toate căutările însă, au rămas simple și zadarnice idealuri, fiindcă ele sunt fundamentate pe metode, concepte, credințe și practici care, prin însăși natura lor, sunt cu totul eronate și inerent lipsite de eficiență transformatoare.

36. COMPARAȚIA

Înșfățați de timpuriu, din crudă copilărie,
În mașina educării, "cei mai mari - educatorii"
Pe temeiul comparării - ne-au dat sfat de propulsare
A-împlinirii unui țel - suprema realizare.

Sfătuiți cu insistență, ne-ncadrăm într-un model
Și-n eforturi disperate, încercăm să-l imităm.
Azvârliți în ancestral, devenim astfel maimuțe,
Viața doar o ajustare de roboți ascultători.

Aserviți prin programare, în tot timpul negativă,
Și-n oricare-mprejurare: suferință, chin, durere,
Chiar din început aflăm cât e mintea de naivă.
Cresc: disprețul și respectul; invidia ia amploare

Teama le ține isonul, ura prinde consistență
Și mai sus urcă orgoliul - o severă dependență,
De ce-a fost - acum imagini golite de adevăr
Astfel aflăm ce-i real - trăind Marele mister.

Comparația-i vampir, ce ne seacă energia,
Prin ea, insul mai naiv, mai văduvit de-armonie.
Întâlnindu-ne cu noi, în prezent cu tot "ce este",
Nu cu "ce-am dori să fie", abordăm Realitatea.

Prin a noastră armonie - stare de Imensitate,
Noi și-Întregul suntem "Una" - o sublimă Unitate.
Ea e scut și paratrăsnet la orice adversitate,
Prin ea bruta-i transformată în deplină libertate.

Încă din fragedă copilărie, comparația a constituit o îndrumare frecventă în sistemul nostru educațional. În acest sens ni s-au pus în față diferite modele, ca exemple demne de urmat pentru formarea caracterului nostru de mai târziu, de oameni respectabili. O dată stabilit modelul, am fost sfătuiți să ne încadrăm în dimensiunea respectivă și, prin neconținute și insistente eforturi de voință, să-l realizăm întocmai. Or, imitarea nu este altceva decât întoarcerea în timp la viața de maimuțe. Iar ajustarea insistență la tiparul oferit, ne-a condus

la robotizarea minții - disciplinată cu ajutorul repetărilor nesfârșite a unuia și aceluiași lucru. Aserveți în acest fel prin programare, viața zilnică rămâne ca ceva neînțeles și, ca atare agitată, însoțită de stări conflictuale, temeri, amăgiri, suferințe în final.

Programați de diverse șabloane educaționale, vom întâmpina lumea și Viața - în mișcarea Ei de ansamblu - cu respect sau cu dispreț, invidie, lăcomie, ambiție, vanitate, ură etc.

Orice comparație este întocmai ca un vampir, care epuizează energia prin analize și evaluări cu totul ne semnificative. Psihologic atrași potrivit înregistrărilor proprii memoriale spre un trecut perimat sau proiectați spre un viitor incert, trecem prin viață fără să-i înțelegem adevăratul sens și frumusețea. Întrucât această pendulare spre "ieri" sau "măine", creează un climat de confuzie și haos inerent legat de agitație, zbucium, temeri și amărăciuni - cauze negative de degradare morală și fizică - demonstrează în mod categoric, efectele negative ale comparației ca factor educațional.

Numai întâlnirea noastră cu Realitatea mișcării Vieții - evidentă pe clipe de existență, cuprinse în expresia "acum și aici" - ne oferă unitatea ființei, singura în măsură să ne elibereze de proasta educație. Contactul cu prezentul ca ființă completă - un "Tot" funcțional - ne oferă starea de pace, de echilibru și armonie interioară. În această ipostază descoperim că suntem ființă nemuritoare cu capacități infinite de iubire și Inteligență în măsură să transforme radical: atât individul, cât și lumea întreagă.

37. CONTOPIREA

Universul și eu - "Una",
Prin "acum", întotdeauna.
Clipa cea trăită pleacă,
Mintea liberă e seacă.

Nici trecut, nici viitor,
Nu se mișcă-ntâmplător,
Viul Vieții dintr-o clipă
N-are-n mine vreo replică.

Văd, ascult, real trăiesc,
Prin iubire mă-ntregesc.

În această conjunctură,
Ființa-ntreagă este pură.

Fericirea fără margini
Și lipsită de imagini,
Faptic, este întâlnită
În tăcerea absolută.

Iată cum cu ajutorul câtorva versuri și puține cuvinte demonstrez simplitatea întâlnirii cu mine însumi, ca și contopirea mea spontană în Universalitate. Totul se desfășoară pe întinderea unei singure clipe. Minte perfect liniștită și liberă la începutul clipei și, tot la fel de tăcută, și complet liberă, rămâne și la sfârșitul acesteia.

Așadar, nici trecutul și nici viitorul nu-și găsesc vreo replică în propria minte. În această conjunctură privesc, ascult și trăiesc în mod direct, fenomenul de Pură Prezență și Pură Conștiință definită drept iubire fără limite. Fericirea la care aspiră - conștient sau inconștient - fiecare faptură omenască, numai în această ipostază de tăcere absolută este întâlnită în mod real. Să mai precizăm de asemenea că această simplă, clară și atotcuprinzătoare Fericire este cu desăvârșire lipsită de orice motivație de natură materială sau imaginară.

Și, în sfârșit, o ultimă relevare și anume: Atenția lucidă este unicul instrument pe care-l folosim în mod curent pentru golirea minții, ca și pentru determinarea ei să tacă smerită.

38. CONTRADICȚIA

Cum pe cer, bătrânul astru s-anunță prin scânteieri,
Ori de câte ori răsare, tot la fel îngustul "eu",
În meschina-i afirmare: tată - mamă în tot ceasul,
În oricare-mprejurare - îi e disputei temei.

Omul, creație-n timp, rodit prin diversitate,
Lui își e singur măsură - totul socoate prin "sine",
Părerea - monedă forte - personală, limitată,
Este piatra de-ncercare, operând în lumea toată.

Știința - Câmp de contradicții și dispute de idei;
Filozofii pe sisteme se hărțuiesc între ei;
Iar politica-i o junglă ce proliferază ură;
Lupte crâncene, războaie, orice confruntare-i dură.

Felurile religii, diversificate-n secte,
Fiecare cu pretenții de-a fi etalon Luminii,
La tot pasul nasc conflicte, uneori chiar sângeroase.
Fiecare om în parte, permanent firi arțăgoase.

Activând fără-nctare, cauze de învrăjbire
Prin dorințe ce aspiră fiecare la-mplinire.
Asta-i zestrea moștenită – insul de ea dominat
Orișunde-ntorci privirea, mereu același climat:

Dezacord și-aversiune, ce continuu degradează,
Prin ins – întreaga mulțime – unde toate se-nsumează.
Cât timp, în om nu-i Iubire, tot ce face, ce gândește,
Contradicții la tot pasul, răutatea mereu crește;

Ca un morb, ca o molimă în afară se extinde
Prin impuls, adversitate – tot Universul cuprinde.
Văzând clar realitatea – faptul – fapt – așa cum este
Mintea relativă tace – tot cumulusul amuțește.

Și-n "gol", altă minte apare: fără margini, infinită,
În măsură să destrame abordarea mărginită.
În atare conjunctură Adevărul se vădește
Și toți îl vedem la fel, căci ființăm înțelepțește.

Așa cum Soarele își anunță prezența pe bolta cerului prin scânteieri, care invadează suprafața planetei, tot la fel și îngustul "ego" își afirmă existența pe suprafața minții fiecărui individ și o face cu determinări negative de contradicții și stări conflictuale. Omul, creație a timpului și a mediului de dezvoltare care l-a educat, în relațiile sale cu semenii și Viața își arogă o exagerată importanță psihologică, socotindu-se ca unic etalon de apreciere a Existenței. Pentru el, părerea personală, subiectivă și limitată, este piatra de încercare în relațiile cu viața, care operează în întreaga lume.

În știință, în lumea filozofilor, în politică și, tot la fel în vastul domeniu al credințelor organizate – sau religii cu sutele lor de secte în continuă proliferare – întâlnim permanente: dispute, contradicții și uneori conflicte cu determinări sălbatice.

Întregul haos existent astăzi pe Terra – determinat de ignoranță, confuzii și ambiții personale – este opera nefastă a unuia și aceluiași meschin și hidos "ego" sau "sine personal". Oriunde ne îndreptăm privirea, la toate nivelurile sociale, nu

întâlnim nicăieri o adevărată pace, liniște și bună înțelegere. Vedeți oare altceva decât ceea ce constată autorul și încearcă să deslușească pentru înțelesul tuturor? Nu cumva acest climat sumbru este rezultatul colectiv al comportării defectuoase a fiecăruia dintre noi?

Cât timp vom funcționa ca indivizi izolați, preocupați de propriul interes egoist prin esența lui și căruia zilnic îi închinăm osanale, degradarea și haosul din întreaga lume va înregistra forme și mai accentuate. Și, o dată cu ele atât mizeria, cât și sălbăticia cu efectele lor tot mai dezastruoase, se vor amplifica la nesfârșit. Egoismul, prin însăși natura lui nocivă, nu poate oferi altceva decât lăcomie, ambiție, orgoliu, ură cu nelipsitele stări conflictuale.

Dacă noi înșine am descoperit aberațiile funcționale ale propriei minți legate egoist de "eu și al meu", acestea o dată conștientizate își încetează mișcarea. Iar în "golul psihic", spontan instalat, o nouă minte de proporții infinite ne cuprinde întreaga ființă și ne unește cu Necuprinsul Univers. De-acum, în această conjunctură ni se revelează Adevărul Absolut, care ne unește pe toți descoperitorii Lui, oferindu-ne certitudinea integrității și ființarea înțeleaptă.

39. CREDINȚĂ

Prin tradiții moștenit-am crezuri de la-naintași,
Plini de grijă și de teamă, foarte-adesea-nfricoșați,
Le transmitem cu migală, mai departe, la urmași.

Estimate adevăruri, scrise-n cea mai sfântă carte,
Prin neștiință, ignoranță, fiind de ele posedați,
Însușite-s drept temeuri în gândire, vorbe, fapte.
Dar istoria ne-arată că din vechi, străbune vremuri,
Tradiții după tradiții s-au succedat rând pe rând,
Fiecare-mprumutând din trecut anume sensuri.

Toate – fără osebite – ca și fiecare-n parte,
Se consideră pe sine cale certă spre Sublim,
Deși-ntreaga temelie clădită-i pe vorbe moarte.

Indemnați să acceptăm, peste toate un stăpân:
Zeu, Alah sau Dumnezeu – ca putere de temut,
Prin rugi, ofrande și jertfe sfătuiți să-l imblânzim.

Între om – Pământ – Divin, mintea cea speculativă
Puse intermediari și-i dotă cu zisul – har,
Ca o tainică-nsușire, în ei, permanent activă.

Prin dogme și ritualuri, urmând propriul interes,
Coborâră Necuprinsul la meschina lor măsură
Și-n toate câte se-ntâmplă își văd propriul lor succes.

Vorbe goale, vorbe seci, deseori ipocrizie,
Cu-ale lor urmări nefaste, vin să tulbure finitul,
Fragmentându-i existența prin dictat și erezie.

Felurile credințe, tot mai diversificate,
Pricini ce divid, separă – semenii se războiesc,
Fiecare cu pretenții de primat – întâietate.

Tot la fel, negativiștii își au propria credință:
Ei redus-au Universul la dimensiunea "eu",
Stabilind drept "sine"-ateu și plăcerea ca esență.

Toate-o apă și-un pământ – crezul – opera gândirii,
Un transmis ereditar – insistență-ndoctrinare
De părinți, educatori – uneltele-nlănțurii.

Când credințele dispar, fiindcă-s practic demascate,
Înțelese-n adâncime, fericit – eliberatul
Află Calea-Înțelepciunii prin a lui integritate;

A trăi în Adevăr e un permanent mister,
Aici nu au loc: credințe, gânduri, scopuri de-implinit,
O cuprindere a toate câte-s pe Pământ și-n Cer.

În procesul nostru de educație oferit de mediul ambiant de dezvoltare: familie, școală, societate – am întâlnit ca preocupare de bază credința religioasă. De altminteri, educatorii noștri nu au făcut altceva decât să ne transmită ceea ce ei înșiși au primit prin tradiție de la generațiile anterioare. Sfătuiți să credem într-o ființă misterioasă, atotcunoscătoare și cu puteri nelimitate de răsplată și pedeapsă, încercăm să ne ajustăm întreaga viață potrivit tiparelor impuse educațional.

Însă această credință, potrivit adevărului istoric, a evoluat de la formele ei cele mai primitive de politeism, idolatrie, până

la forma ei actuală, ~~de~~ monoteism. Însă fiecare credință a păstrat, conștient sau inconștient, câte ceva din aspectele ei anterioare. Astăzi toate religiile au la bază credința într-o divinitate, numită: Dumnezeu, Iehova, Alah etc., ca putere de temut căreia suntem îndemnați să-i adresăm rugăciuni și să-i oferim daruri pentru îmblânzire și ajutor. Mai aflăm că încă de la acel îndepărtat început, mintea speculativă a oamenilor a pus intermediari între om și divinitate, investindu-i cu puteri harice de îndrumare și sfințenie. Acești mijlocitori – orându-iți pe o scară ierarhică de funcție și însemnătate – neînțelegând Realitatea Viului în mișcare, au coborât pe Dumnezeu la nivelul minții umane, dându-i însușirile omului.

Care au fost consecințele acestei greșite viziuni? Realitatea faptelor – care ne stau în față și ne îndeamnă să le privim – justifică întru totul justetea de necontestat a afirmației de mai înainte. Credința se rezumă doar la împlinirea unor dogme și ritualuri prin ceremonii cu fast, vizând efectele emoționale și de antrenare a mirenilor. De cele mai multe ori, întreaga desfășurare a ceremonialului este un simplu formalism, punctat de cuvinte goale, seci de conținut și atitudini greu de camuflat: fariseismul și ipocrizia.

Diferite credințe, tot mai diversificate prin secte într-o constantă înmulțire, constituie alte noi motive de diviziune a oamenilor, însoțite adesea de stări conflictuale. Uneori, drept culme a ignoranței, în numele unuia și aceluiași Dumnezeu, semenii se confruntă și chiar se ucid. Temelia conflictelor fiind crezurile religioase distincte, care-i învrăjbesc pe unii împotriva altora. Nu cumva toate acestea sunt determinate de interesele egoiste, fătuse sau camuflate, ale pretinșilor îndrumători spirituali? La această sugestivă întrebare să avem curajul și onestitatea inerente pentru a ne da nouă înșine cuvenitul răspuns!

De asemenea, mai semnalăm și pe acei negativiști a căror credință este ateismul, adică negarea Divinității. Ei nu văd decât materia brută și nimic altceva. Toate aceste credințe, fără nici un fel de deosebire, sunt opera gândirii omului transmisă ereditar, prin insistenta indoctrinare a educatorilor, ca unelte ale înlănțuirii psihologice.

Nu reproșăm nimănui nimic! Fiecare educator a fost la rândul lui condiționat intelectual să vadă și să aprecieze Viața – moartea – Divinitatea prin îndrumări eronate.

Dacă în mod cinstit și nepărtinitor vedem cum credințele despart oamenii și-i învrăjbesc, și că formalismul lor nu operează în noi înșine transformările de care ele vorbesc, le

mai acordăm valoare? Îndată ce le demonstrăm neputința și întreaga mentalitate, în acea clipă mintea condiționată tace. În această tăcere ni se deschide o fereastră spre Infinit, unindu-ne întreaga ființă și, ca om-complet în stare de Pură Conștiință, întâlnim Divinitatea existentă în profunzimea ființei noastre, care se afirmă ca Iubire și Inteligență creatoare. Trăirea în Adevăr este un permanent mister, pe care-l întâlnim numai în ipostaza de ființă completă în contact direct cu clipa prezentă. Eternitatea fiind întâlnită numai pe clipe actuale, Ea singură se definește drept cuprindere a toate câte există.

Nu putem încheia această temă fără să precizăm un fenomen cu totul deosebit care marchează viața acelor descoperitori ai Marelui Adevăr: Pentru fericitul care a atins măreția Iluminării – el fiind în contact permanent cu Eternitatea – credința religioasă pe care a avut-o anterior își pierde orice rațiune existențială. Această atitudine bine distinctă o întâlnim atât în viața lui Buddha, cât și a lui Isus Cristos.

Și, în sfârșit, un indemn pentru fiecare practicant al "Cunoașterii de sine". Este bine să reflectăm cât mai des la ceea ce a spus divinul Isus: "Eu și Tatăl meu Una suntem", "Căutați Împărăția Cerurilor înăuntrul vostru" ori "Aflați Adevărul și El vă va elibera". Prin afirmația trăirii Sale și indemnurile adresate tuturor oamenilor, El ne-a demonstrat că în fiecare faptură umană există în mod sigur și capacitatea realizării Marelui și Unicului Adevăr.

40. CUM FORTIFICĂM "EGO"-UL

De-am putea de unul singur "ego"-ul să ni-l cunoaștem,
Cum ia ființă, se dezvoltă, cum prin acțiunile creștem,
Poate că înțelegând profund, i-am începe demolarea
Care are loc în timp, prin văzut și ascultat, o dată cu
integrarea.

El ia ființă-n mod frecvent, prin diverse-acumulări:
Cunoștințe, informații, trăiri zilnic însumate, sunt prin
ele-nsămănări
Căroră-n mod psihologic le-acordăm însemnătate
Și prin ele, zi de zi înălțăm sârguincioși a "ego"-ului cetate.

Prin oricare-activitate, ce are ca centru "eu",
Egocentrismul avar își adună-avutul său.

Ambiția împlinirii și efortul susținut îl fortifică constant,
Iar prin falsele succese, se sokoate important.

"Ego"-ul și interesul în tot locul ca și timp – nelipsită unitate
Piedică de netrecut la a Vieții întâlnire, cu a Ei Realitate;
Vechiul și cu noutatea, casă nu fac împreună,
Sunt în contrast reciproc, neavând nimic să-și spună.

Vechiul vine din trecut, susținut de trăiri moarte,
Înregistrări de imagini, ca descrieri dintr-o carte;
Noul e un fapt: real, viu, activ și proștețime,
Care prin simpla-i prezență dă prilej la acțiune.

Toată suferința noastră de "eu" e determinată,
Se confruntă ce-i acum cu trăiri de altădată,
Și ce place sau displace, dau reacții pe măsură,
Suferințe, chin, durere – o sordidă aventură.

Raționali fiind, stăm o clipă, reflectăm dacă-i ceva de făcut
Nu fugim spre viitor, nu ne-ntoarcem la trecut!
Ce anume se întâmplă când ne-ntâlnim cu "ce este",
Cu Realitatea Vieții, precum Ea ni se vadește?

Prin pasivitatea noastră, contactăm doar ce-i "acum",
Și-n clara comuniune, reacții, la fel conflicte nu mai apar
nicidecum,
În noi toată energia, armonia e perfectă, noi extinși la Infinit,
Astfel de simple trăiri dezagregă-ntreg "ego"-ul – fără el,
om fericit!

Dacă am reuși prin noi înșine să ne cunoaștem "ego"-ul,
adică să vedem cum ia ființă și este constant întreținut prin
diverse activități mintale și cum își finalizează scopurile
subiective, personale, poate că această atentă conștientizare
s-ar inscrie drept început de demolare a lui. Desigur că
această simplă demascare este anevoioasă și asta datorită
minții mecanizate, care-i structurează existența și autoritatea
decizională. Dar, cu puțină osteneală totul este realizabil iar
efectele nu vor întârzia să ne demonstreze binefacerile cu-
noașterii autentice.

Pe plan fizic, Viața în desfășurarea activității noastre ne
obligă să cunoaștem cât mai multe și variate lucruri. O minte
cu cât este mai informată, cu atât ne ajută să ne descurcăm

mai ușor în toate domeniile de activitate. Dar, de ce oare ne acordăm importanță psihologică pe baza acumulărilor de cunoștințe tehnice? Aceste orgolioase autoevaluări constituie temelia "ego"-ului și totodată izvor al amărăciunii, ca și al tuturor conflictelor interumane. Fiecare activitate fundamentată pe "eu" și interes personal, constituie tot atâtea cărămizi cu ajutorul cărora ne construim propria închisoare, izolându-ne de restul lumii. Ambiția, lăcomia și orgoliul ne vor însoți mereu, amplificând progresiv egoismul și, o dată cu el, degradarea morală cu implicații nefaste și asupra corpului carnal.

Frecvența unor astfel de atitudini automatizează comportamentul mintal în așa măsură încât întreaga ființă devine sclava a ceea ce cunoaște, știe sau posedă ca bunuri materiale. În această condiție de dominare a "sinelui" egocentric, nu vom putea niciodată întâlni Realitatea Vieții, proaspătă de la o clipă la alta, pentru că umbrele vechiului – care se impun autoritar – întunecă orice înțelegere.

Dacă toate aceste simple semnalări le vedem cu adevărat, ne întrebăm: Ce ar fi de făcut? Folosirea minții condiționate nu ne poate ajuta în nici un fel. Și în acest sens, cum anume depășim impasul? Simplu de tot! Nu ne ducem nici în trecut și nici nu ne proiectăm în viitor! Complet atenți privim și ascultăm ce este", adică: gânduri, imagini, sentimente, dorințe, temeri etc. Simplitatea întâlnirii face ca toate astea să dispară prin simpla iluminare a Atenției globale.

De-acum, mintea liberă de trecut se extinde la Infinit, devenind Pură Conștiință, Pură Energie și în perfectă armonie ne integrăm în Universalitate. Asemenea clipe de trăire directă – în uniune cu Eternitatea – dezagregă energiile fictivului: "ego". În final, actuala ființă înrobitea timpului va întâlni fenomenul surpriză – Iluminarea – ca și adevărata iubire și reală Fericire la care aspiră în mod constant fiecare creatură.

41. CUM SĂ-NTĂLNIM NECUPRINSUL

În nici un caz cu "ego"-ul, care-i meschin mărginit,
Nu-i posibil să cuprindem Universul Infinit.
Real, totul se-mplinește în tăcerea absolută,
Când, eliberați de timp, mintal ființa-i nou-născută.

Astfel sunt Imensitate, în perpetuă mișcare,
Eu și-Ntregul – Unitate – o structură creatoare;

Simt, privesc și-acționez doar cu Sacru-n uniune,
Iar limbajul folosesc de descris cu Înțelepciune.

"Una" fiind cu Necuprinsul – sunt la fel și Fericire,
Care sosește ca dar, fără sprijin pe gândire;
Nu-i de ceva motivată. Ea-i supremă-ndestulare,
La care aspiră omul – vrând, nevrând fără-ncetare.

Drept instrument de-mplinire,
Doar Atenția globală și atotcuprinzătoare.
La contactul cu Viața în mișcarea Ei totală
Nu se urmărește scop sau formulă ideală.

Simpla-ntâlnire dizolvă tot ce minte-a adunat
Ca trăire nemintoasă ce, practic, l-a posedat.
În tăcerea ce s-așterne suntem spontan integrat,
Noi și Necuprinsul – "Una" – ca un "Tot" îngemănat.

Mintea cunoscătoare, știutoare a omului obișnuit funcționează ca intelect limitat, potrivit acumulărilor memoriale, care-l condiționează în mod subiectiv, diferențiindu-l de restul semenilor. Asemenea funcționalitate este prin excelență egoistă – însușire care izolează și particularizează actuala ființă umană. Fiecare activitate inițiată și susținută de această minte, califică "ego"-ul sau "sinele personal" care, în nici o împrejurare, nu poate să-și depășească propria capacitate de înțelegere tempo-spațială. Așadar, cu acest "sine" nu putem să cuprindem și nici să înțelegem Necuprinsul Infinit, Divinitatea, Sublima Existență, care singură își dezvăluie tainele pe clipe prezente în constantă scurgere.

Necuprinsul vine din veșnicie și se îndreaptă spre veșnicie ca noutate eternă și prospețime pe clipe de existență. Întâlnirea Lui nu poate fi realizată decât în tăcerea absolută a minții noastre. Pasivitatea minții este deci cheia de aur cu ajutorul căreia deschidem porțile Infinitului. Ea ne oferă mai întâi eliberarea de întregul cumul memorial și, ca ființă liberă, dispunem de o nouă minte, proaspătă, pură, care ne extinde la Infinit, unindu-ne cu Necuprinsul. Această unitate a ființei o dată realizată, ne mișcăm și acționăm în uniune perfectă cu Sacralitatea și vom folosi limbajul cu înțelepciune, doar în scop de comunicare a fenomenului. De asemenea, această uniune ne oferă Fericirea ca dar neprețuit, care ne îndestulează ființa în așa măsură că nu mai este loc de nimic altceva.

Pentru ca să putem realiza această comuniune directă "Om și Sublim", folosim doar Atenția-Lumină care este, de fapt, însuși Sacrul în acțiune. Prin urmare, această Atenție de care amintim aici nu are nici un fel de asemănare cu atenția inițiată și susținută de către activitatea minții. Ea este globală, adică atotcuprinzătoare și se declanșează în mod spontan, ca determinare a mișcării Vieții. Folosind deci această Atenție scânteietoare luăm contact direct cu reacțiile minții, determinate de procesul de gândire, ca răspuns automat la provocările Viului - în eterna lui mișcare. Simplu contact cu aceste reacții face ca ele să dispară și, în tăcerea care survine în chip natural, ființa noastră se integrează unindu-se cu Necuprinsul.

42. CURIOSITATEA COSTĂ!

Curiozitatea-n sine de-a afla lucruri utile, e un factor pozitiv,
Noile descoperiri au adus progresul-n lume doar prin omul
cel activ;

Pe plan fizic, tot progresul e determinat în timp și solicită
efort,

Pasiunea - interesul, fiecare își înscrie efectiv al său aport.

Să vedem ce se întâmplă pe plan zis-spiritual?

Aici, insul prin știut se agită-neîncetat, în postura de dual;
De-o parte cunoscătorul, de-alta cultura-nsumată,
Astfel socotit "ego"-ul somitate cultivată.

Cunoștințele-adunate înscrise-n creier astral,
Acolo e toată zestrea cumulată integral;
Legătura cu corp fizic, prin creierul nostru carnal;
Ce folosim azi pe Terra, este numai parțial.

Câte știm, câte cunoaștem se cer puse-n aplicare;
Numai astfel vom afla că au, practic, vreo valoare.
Când facem din ele știință, apar seci considerări:
Autoaprecierea, vanitatea și orgoliul se înscriu ca
degradări.

Faptele prin calitate ne determină morala,
Reflectată în structura din forma noastră astrală
Evoluția se-nscrie prin structuri mereu mai fine,
În fond, fiecare om are tot trecutu-n sine.

Tot ce gândim, implicăm au în noi urmări concrete,
Ce determină prin timp calități, ca și defecte.
Când vom trece în astral, începe și frământarea
Dintre știut și făcut. Problema e aplicarea!

Binele l-am cunoscut, dar am făcut ce e rău!
Astfel vremea petrecută în dezavantajul meu!
Orice regret: suferință, știutul: acuzator,
Creând mediul ispășirii, factic, în exterior.

Deci iubite cititor, plătim fiecăruia știut,
Când, practic, îl neglijăm: fie vrut, fie nevrut;
Neștiința-i mai utilă, căci ne adaptăm mai bine
Mediului în care ajungem – etic – cum ni se cuvine.

Curiozitatea care ne îndeamnă să descoperim lucruri utile
acestei vieți, este un fapt pozitiv. Viața însăși ne obligă să fim
cât mai activi în acest sens. Progresul pe plan tehnic și
științific îl datorăm acelor spirite iscoditoare, pline de pasiune
pentru aflarea de lucruri noi, de descoperire a tainelor naturii
care să ușureze munca oamenilor și să le rezolve problemele
de sănătate.

Pe plan spiritual însă, lucrurile se petrec cu totul diferit.
La acest nivel, insul știutor aflat în postura de dualitate, este
un agitat. De o parte, se află cunoscătorul și de cealaltă parte,
cultura însumată și păstrată memorial, care concură la
structura imaginară a "ego"-ului, drept somitate cultivată-
știutoare, plină de vanitate și orgoliu.

Cunoștințele adunate în această viață, ca și cele din viețile
anterioare, se află înregistrate în creierul astral. Legătura cu
lumea fizică se face prin intermediul corpului odic sau eteric
cu acumulări și ele ne solicită să le punem în aplicare imediat,
fiindcă numai în acest fel – prin experiență directă – personală
– le testăm valoarea. În cazul când din acumulările noastre
memoriale facem doar știință din care extragem importanță
psihologică, ele devin nocive și, prin autoapreciere, ne degra-
dăm moral și spiritual.

Să mai precizăm că fiecare om păstrează în întregul ființei
sale tot trecutul său informațional, aflat în strânsă corelație cu
însușiri apreciate drept calități și defecte. O dată cu trecerea
în lumea astrală prin zisa-moarte, începe derularea filmului
ultimei existențe și această veritabilă peliculă imaginativă ne
pune față în față cu ceea ce am știut și ce anume am realizat

ca aplicare corectă. Aceasta este, de fapt, întreaga problemă cu care ne vom confrunta în mod categoric la trecerea "dincolo".

În concluzie, vom plăti cu suferințe de diferite intensități: fie indolența de a nu fi făcut binele prilejuit de mișcarea Vieții sau, și mai rău, cu regrete, amărăciuni și chinuri îngrozitoare, pentru că binele – pe care eram obligați să-l înfăptuim – l-am înlocuit cu răutatea impusă de "sinele personal", egoist.

Necunoașterea ne este oarecum mai avantajoasă la trecerea "dincolo". Mediul de așezare temporală acolo este în funcție de evoluția noastră morală. Iar colectivitatea în care suntem încadrați are același nivel de dezvoltare intelectuală ca și al nostru. Ca atare și adaptarea în acele condiții este mult mai ușoară. Resemnarea se înscrie deci ca ceva firesc.

Cu totul diferit se petrec lucrurile când savantul, filozoful sau teologul este plasat – potrivit moralității personale respective – în mijlocul unor ignoranți, suflete cu comportament infect, batjocoritoare. Fiecare tentativă a acestora de a-și arăta importanța unor astfel de suflete este imposibil de descris și ei nu se vor putea elibera de acest mediu decât prin autentică remanare, adică văzându-și șubreda importanță a "ego"-ului. Prin urmare, ei vor trebui să învețe în acea dimensiune lecția smereniei prin trăire nemijlocită cu ea. Or, învățarea, ca și însușirea acestei neprețuite calități va fi cu atât mai anevoioasă acolo, cu cât aici, pe pământ, în asociere cu structura fizică, ea a fost ignorată sau desconsiderată.

Să mai amintim că practicarea "Cunoașterii de sine" începută aici, ca ființă întrupată, este continuată "dincolo" cu mult mai multă ușurință și cu eficiență sporită.

43. CUVINTELE

Instrumente de-nțeles în plămădirea gândirii,
Cărămizi ce construiesc edificiul rațiunii.
Scrise, spuse sau gândite pe fundalul mărginirii.

Nu-s nicidecum realitate, simboluri prestabilite
Forme convenționale încărcate de un sens,
Ce-n timp oamenii au ales în a lor comunicare.

Unora sensul se schimba, s-amplifică, se-ntregește
Prin proces evolutiv, cerut de necesitate;
Omul, fiind măsură-n toate, novator și inventiv.

Cuvintele sunt urzeala in structura unei limbi
Și, prin ele, acumularea diferitelor tipare,
Finalizate-n dispute, chiar lupte distrugătoare.

Când făclia lor se stinge, in tăcutul absolut,
Omu-ajunge simplitate – un Imens, un Nou-născut,
Proaspăt, viu, clipă de clipă – om real – adevărat.

În el, stăpână-i iubirea – Marele Necunoscut,
Ce nu poate fi cuprins in limbaj, gândire, slovă,
Ci-n relație directă – prin trăire personală.

Ființând la-acest nivel, ca Imens – atemporal,
Poți descrie, explica, demonstra cuprinzător
Ce nu e de demonstrat: minunatul Adevăr.

Cuvântul este un element al rostirii omenești încărcat de un sens care poate fi înțeles de o colectivitate, reunită într-o structură socială. Legate între ele, cuvintele sunt aidoma unor cărămizi care construiesc edificiul gândirii raționale. Scrise, spuse sau gândite ele dau înțelesuri relative, potrivit domeniului limitat de manifestare al existenței umane.

Cu trecerea timpului, datorită unor anumite necesități impuse de viață, o seamă din aceste simboluri convenționale își schimbă atât semnificația, cât și modul de exprimare. În toate împrejurările omul este atât descoperitorul cuvintelor, ca și al înnoirii lor cu adăogiri de sens și cuprinderi intelectuale.

Toate limbile cu idiomurile respective, vorbite astăzi de populația acestei planete sunt țesute de cuvinte care, legate între ele in mod intelectual, oferă doar tipare de gândire.

Așadar fiecare ins, potrivit educației care l-a format, dispune de un mod specific de a interpreta, atât Viața in ansamblul desfășurării Ei, cât și a propriilor relații cu semenii. Deși oamenii vorbesc aceeași limbă, totuși înțelesul devine subiectiv, fiecare urmărindu-și in mod fatal împlinirea sa egoistă in întregul ei.

Haosul existent astăzi in întreaga lume, și la toate nivelurile de dezvoltare, cu pretenții de cultură și civilizație, nu justifică in nici un fel superioritatea acestei făpturi umane, ca stăpân al Terrei. Cum de am ajuns la această infundătură că nu se mai înțelege om cu om? Foarte simplu și iată cum: Omul in decursul înaintării sale pe scara evoluției, pe măsura acumulărilor memoriale s-a îndepărtat tot mai mult de Natura

Reală a propriei ființe, adică de Inteligența și iubirea creatoare care îi sunt specifice fiecărui ins în parte. Cu prima apreciere psihologică, el a pus temelie "sinelui personal" – susținut de "eu și al meu" – și de aici individualizarea și egoismul au înregistrat proporții incontolabile. Iată cum cuvintele și limbajul folosite de oameni în interes propriu, au dat naștere diferitelor concepte de viață și crezuri diferențiate care separă și învrăjbesc oamenii, creând aici pe pământ un adevărat infern.

Ne întrebăm: Ce ar trebui să facem, fiecare în parte, ca să restabilim: armonia, pacea și demnitatea care i se cuvin stăpânului acestei lumi efemere? Nu căutați soluții în afara ființei dumneavoastră! Nimeni nu vă poate ajuta! Soluția se află numai în noi, nicidecum în altă parte!

Atenți și perfect conștienți privim și ascultăm reacțiile minții proprii. Întâlnirea simplă, directă și dezinteresată le spulberă instantaneu. Iar în "golul psihologic" astfel creat – ca pace și liniște absolută – mintea noastră se extinde la Infinit. Suntem în stare de atemporalitate, adică dincolo de ficțiunea "ego" și acumulările memoriale.

Acum ca ființă completă în stare de Pură Conștiință, Pură Prezență și Pură Energie putem să descriem – prin trăire directă – ceea ce nu poate fi descris de mintea condiționată.

Să reținem deci că vorbele, cuvintele rostite sau înșiruite tacit în procesul de gândire, indiferent de încărcătura lor semantică, sunt și rămân obstacole de netrecut în calea descoperirii Naturii Noastre divine. Numai când mintea tace smerită – văzându-și neputința în fața Infinitului – atunci și numai atunci, Divinitatea din noi își revelează prezența ca iubire impersonală și ne conduce prin impulsuri intuitive.

44. DEFĂIMAREA

Din noianul de defecte – spectrul omului meschin,
Defăimarea se desprinde ca o aprigă înclăștare
Rezemată pe trecut, pe greșit-acumulare.

Timpul scurs îi este: faur, sevă, hrană și temeii;

Adâncită-n repetări, ea devine obicei,

Un infeudat declin cu impulsuri degradante,

Mediul, lumea infectată prin excese aberante.

Puritatea, omenia, cinstea, mila, bunătatea

Atunci când în om lipsesc, dau prilej la denigrare

"Sinelui" dizgrațios – cu meschina-i afirmare.

Îndemnul la defăimare are dublă consecință:
 Mai întâi, cel ce defăimă, psihic, el se degradează
 Prin josnica-i comportare exprimată sau gândită;
 Apoi, mediul ambiant își amplifică volumul
 Cu substanța negativă – ce-o suportă de la ins;
 Defăimarea-n lume crește, răul tot mai mult extins,
 Și, prin om va crește ura, mișeliile sporesc,
 Copleșiți de zbucium, teamă, ins cu ins se războiesc;
 Astfel crește nebunia în întregul Univers.
 Tot ce oferim primim ca mișcare de revers,
 Numai transformarea noastră reinnoiește lumea toată,
 Asta-i lege plinind soarta Universului cuprins.
 Tu, tendința defăimării s-o vezi clar și s-o pătrunzi,
 Fără nici o urmărire rezemată pe știut,
 Scop de-atins, o motivare, ideal de împlinit!
 Simplitatea întâlnirii stinge, curăță, destramă
 Acest "egou" năvălit, funcționând în derivă.
 Prin liniște integrat, real, detașat de timp,
 Nou-născut – eliberat – practicantul-n tot ce spune
 E: cinstit, corect și bun în întreaga-i acțiune.

Din imensul număr de defecțiuni ale omului meschin, am ales defăimarea, bârfirea, vorbirea de rău sau ponegrirea semenului nostru. Ea se reazemă pe trecutul înregistrat memorial a cărui repetare creează un mod specific de comportare. Impulsurile memoriale drept reacții, automatizează și degradează pe denigrator și, prin el, întreaga omenire.

Defăimarea ia ființă, prinde rădăcini și se permanentizează ca defecțiune comportamentală a omului incomplet, structurat egocentric, lipsit de cinste, omenie și frumusețe sufletească. Îndemnul de bârfire are o dublă consecință: degradarea morală a insului bârfitor – pe de o parte; și poluarea psihologică a mediului ambiant, pe de alta. În acest mod va crește în lume: ambiția, ura, violența, stările conflictuale atât de evidente astăzi, ale căror aspecte au atins deja cote alarmante.

În relațiile dumneavoastră cu lumea vă încercă oare o asemenea tendință? Dacă da, înseamnă că simplul gând de defăimare vă demonstrează că sunteți cu adevărat un bârfitor!

Să rămânem și să ne mulțumim doar cu simpla constatare?! Nicidecum! Nu ne este de nici un folos, dacă nu atingem acea înțelegere, care singură elimină impulsul negativ. Așadar, perfect atenți întâmpinăm fiecare reacție a minții care tinde să se materializeze în exprimare verbală. Simplitatea acestei

contactări face ca "ego"-ul defăimător să-și piardă energia care-l susține. Observarea constantă a minții condiționate va înscris de fiecare dată efecte de autentică demolare a întregului edificiu memorial, structurat haotic, negativ, defectuos.

O dată cu întâlnirea noastră cu noi înșine, fără nici o anticipare ca țel, scop sau ideal de împlinit, vasul conștiinței se tot golește împreună cu epuizarea energiilor nocive însoțitoare. Și, într-o anumită zi, alcătuirea imaginară a "sinelui personal" – obsesiv și degradant – se fisurează. Din acea fericită clipă – prin acea spărtură – începe să se scurgă întreaga zestre psihologică a omului vechi, sclav al propriilor posesiuni.

Un om nou cu o nouă mentalitate se așează temeinic în întreaga noastră ființă. Din acea clipă fiecare gând, vorbire sau acțiune vor fi înveșmântate în mantia iubirii și înțelegerii creatoare. O lume nouă ia ființă o dată cu acest simplu trăitor. Încercați fără încetare, să fiți printre acești fericiți pionieri ca fondatori ai unei culturi, complet diferită de cea actuală.

45. DE MĂ CHEMI!... ÎNDATĂ VIN!

Când, prin tine, Sacrul Vieții își dezvăluie din taine,
Tot ce afli te obligă să le redai precum sunt!
Nimic nu exagerezi, de-asemenea n-ai rezerve.
Totul relatat cinstit – complet dezinteresat.

În fond, iată și mesajul ce-s obligat să-l transmit:
Mai întâi, că nu e moarte. Omul e nemuritor!
Când corpul se șubrezește, la fel ca o haină veche,
Pur și simplu-l părăsim. Viul se eliberează,

Și ca prunc, real se naște într-o lume zis-astrală;
Forma ființei în astral, la fel corpului carnal.
Această taină descrisă în tema: Marea Surpriză.

Un alt fenomen de viață: starea de Eliberare,
Când "ego"-ul brusc, spontan, cu totul neașteptat,
Este, de fapt, fisurat și-ale lui valori se scurg;
Insul – simplu spectator. Toate-s privite altfel,
Mecanicitatea minții, progresiv, se dezagregă.
Echilibrul, armonia se impun ca de la sine,
Fără voință, efort sau acțiune gândită.
Fenomenul dezvoltat – tema: Ultima Surpriză.

Al treilea fenomen e "Nimicul psihologic",
O stare de negândire, ce apare în pas cu clipa,
Când se ia contact direct cu lumea exterioară:
Oameni, lucruri, întâmplări – cu natura-n general,
Și cu lumea cea din noi: gânduri, dorințe, imagini,
De asemenea reacții – răspunsuri la provocări.

Această-ntâlnire simplă, cu "ce e", cu "ce apare",
Fără nici o opțiune, ne oferă "golul psihic".
Lui îi datorăm iubirea, prin el aflăm Fericirea,
Ambele complet lipsite de suport, de motivare;
Prin el devenim Imenși – cuprinși în Eternitate.
Ființa-ntreagă, adevărată, numai prin el o-ntâlnim;
Starea de Înțelepciune prin "golul psihic" ne vine.

Despre această minune, în fond, reală virtute,
Smerenia-n fața Vieții, care-i pururi noutate,
Amintesc în orice temă, ca o stare inerentă.
"Cunoașterea cea de sine" numai prin ea se-mplinește.

Cele două fenomene – amintite la-nceput
Sunt cu-adevărat surprize, nu se caută, doresc,
Nici nu se imaginează. Le cunoaștem când apar,
Efectul lor se impune în mod autoritar.

În ansamblu, toate trei nu sunt simple teorii:
Nu-s de prin cărți adunate, ci trăite-n mod direct,
Trăitorul obligat – dincolo de-a lui voință,
Să le-aștearnă pe hârtie în folosul tuturor.

După cele întâmplate, sunt convins că omenirea
A atins anumit stadiu, alt mod de funcționare
Să descopere prin sine și un salt psihic s-apară,
Drept ființă complet unită, în stare de Integrare.

Întregul mesaj v-arată, prin oricare temă-n parte,
Că drumul spre Sacrul Vieții se face de unul singur,
Fiindcă-n orice ins există și profesor și elev:
Întreaga călătorie spre adâncurile ființei și la fel, Eternitate,
De noi singuri se-mplinește în totală simplitate.

Atât ziua, cât și noaptea, dator să răspund "prezent"
La orice solicitare, privind acest mesaj triplu.

Invitația nu este o metaforă și nici o formulă seacă îmbrăcată convențional în câteva cuvinte. Este o invitație reală, simplă, izvorâtă dintr-o obligație personală de a răspunde și argumenta celor interesați de adevărul legat de Viață - moarte. Nu oblig pe nimeni să o facă în afara voinței lui. Nici n-aștept ceva în schimb.

Așadar, eu mă simt dator față de semenii care mă solicită în legătură cu cele ce mi s-a revelat, drept taine ale Existenței. Întreaga dezvăluire o apreciez ca mesaj către toți oamenii, transmis prin mine ca simplu instrument de către Natura Reală a Sublimului.

Mai întâi confirm că Realitatea ființei noastre este nemuritoare. Așa-zisa moarte nu este altceva decât o simplă desprindere de alcătuirea fizică, devenită inaptă continuării conviețuirii pe plan fizic. Este întocmai ca părăsirea unei haine uzate. Fenomenul de dedublare - survenit spontan și practicat apoi, mai bine de patru decenii - mi-a oferit certitudini de necontestat. Această taină e descrisă și comentată în tema "Marea surpriză".

Un alt fenomen de viață este "Starea de eliberare" când "ego"-ul și-a pierdut instantaneu autoritatea și puterea decizională, oferind trăitorului o altă mentalitate sau mod de gândire decât cel avut anterior. Fenomenul este descris în tema "Ultima surpriză".

Și, în sfârșit, al treilea fenomen relatat în tema "Nimicul psihologic" care atestă starea de pasivitate a minții, pacea sau "vidul psihologic" ce apare în pas cu clipa. În această ipostază se realizează unitatea ființei și, prin ea, uniunea cu Eternitatea. Această reală minune a descoperirii umane o amintesc în fiecare temă, care cuprinde în totalitatea ei "Cunoașterea de sine".

Cele trei fenomene - în ansamblul desfășurării lor - nu sunt simple teorii culese de prin cărți sau auzite de la anumiți propovăduitori. Toate acestea sunt rezultatul unor trăiri inedite, certe, necontaminate de influențe anticipate. Mai mult decât atât, trăitorul acestor fenomene a fost obligat - dincolo de propria voință - să le aștearnă pe hârtie.

După cele relatate, îmi exprim convingerea că omenirea a atins un anumit grad de maturitate spirituală, care-i oferă posibilitatea unui salt calitativ în acest domeniu și să-și descopere Realitatea ființei - nemuritoare și Perfecțiune în propria-i natură.

Întregul mesaj vă arată prin fiecare temă că descoperirea Sacrului se realizează în mod individual, apoi că în fiecare ființă umană există elevul și maestrul. Atât investigația, cât și fericita descoperire se înfăptuiesc într-o totală simplitate.

În sfârșit, pentru a exclude orice echivoc țin să accentuez încă o dată, că atât ziua cât și noaptea sunt dator să răspund "Prezent!", ca să dau lămuririle necesare în legătură cu cele trei fenomene.

46. DEMASCAREA

Fulgerul ce luminează – ochiu-Atenției pe noi,
Practic, fie dirijat spre-implinirea cu temei,
De-a cunoaște-ntreg adâncul – gânduri ce țâșnesc șuvoi.
"Eul" câmp însămânțat de înscrisuri ancestrale:
Teamă, îngâmfare, ură, patimi ce se războiesc
Într-o veșnică-nclăștare, ce pe om îl definesc.

Tot cumulusul se demască, fără preget, zi și noapte,
Când există provocări, Viața rânduind pe toate
În mișcarea Ei normală, totdeauna nouate.

Lăsați mîzga să se scurgă, nu-i opuneți rezistență,
Nu-ncercați s-o stăviliți sau influența anume
În vreun fel s-o transformați prin metode sau sisteme!

Ea va curge precum apa dintr-un vas când scoatem dopul.
Să fii doar un spectator, liniștit, complet pasiv!
Astfel piere, se destramă, dezagregă tot trecutul

Adunat de "ego", ce îi structurează firea dându-ne nefericirea.
Numai așa noi și Viața, în perfectă contopire,
Ne mișcăm atemporal – trăind plenar Fericirea.

Demascarea ficțiunii egoiste, mai tot timpul temătoare și agitată, se realizează spontan, adică ea nu este dinainte pregătită în chip imaginativ, ca atitudine de viitor în vederea întâmpinării ca împlinire cu ajutorul reacțiilor minții. Instrumentul folosit la concretizarea demascării este Atenția lucidă, atotcuprinzătoare care survine fulgerător concomitent cu reacția mintalului.

Faptic, omul obișnuit dispune de o conștiință de suprafață, însămânțată de înscrisuri ancestrale care-i conturează limitarea, ca și incapacitatea de a întâlni Realitatea Vieții. Conținutul acestei aglomerări definește "sinele personal", structură fictivă fondată: pe dorințe, temeri, ambiție, lăcomie, orgoliu, ură etc.

Toate acestea năvălesc ca reacții cerebrale la contactul cu Viața și ne împiedică să atingem adevărata înțelegere a ceea ce este nou, proaspăt și în veșnică schimbare.

În fața acestui handicap nu există altă soluție de redresare decât aceea de deschidere a întregii ființe, pentru ca mătza din interior să se reverse în exterior, golind în acest fel mintea condiționată de aglomerări. Acest depozit memorial singur se demască, iar noi – complet atenți și în stare de neclintire – doar asistăm la actul golirii.

Prin urmare, fără să opunem nici o rezistență și nici să dorim un anume rezultat, doar privim și ascultăm șuvoiul de impulsuri ale minții care se scurg și dispar în mod constant, fără să lase în urma lor reziduuri memoriale. Această zestre împovărătoare, derutantă și obsesivă singură se scurge până la epuizarea totală, întocmai ca lichidul dintr-un vas căruia i-am scos dopul asigurator.

Practic, suntem doar un simplu spectator, complet liniștit, care doar observă cum impricinatul "ego" își pierde energiile negative ce-i întocmeau hidoasa și incriminanta alcătuire.

47. DEPENDENȚA

Prin necesități pregnante de viață în comun,
Ne legăm unii de alții – reciproc-ajutorare,
Legea cererii-ofertei ca resorturi naturale
În desfășurarea vieții de raporturi sociale.

Într-o lume dezvoltată, suntem legați unii de-alții,
Primim înlesniri de viață, în schimb și noi oferim,
După posibilități, urmărind același țel – interesul general,
Conjugat concomitent și cu cel particular.

Copii fiind, real, depindem de părinți și profesori,
În general, toți depindem: de fabricant, de constructor,
De cel ce cultivă solul și la fel de vânător,
De împlinatorul legii sau medicul ce-ngrijește.

Dependenți, prin conjunctură, de factori exteriori,
Prin însăși natura vieții, de trăire în comun.
Pe plan fizic, toate astea au certe justificări,
Fără probleme, conflicte – nici un fel de degradări.

**Psihic, însă, dependența n-are-n sine nici un sens;
Fiindcă toate laolaltă întâlnesc Sacrul consens.
Omul fiind un univers, în a lui complexitate
De nimeni n-are nevoie în a lui integritate.**

**El prin sine se-implinește, pe-al său drum evolutiv,
Mers neconținut 'nainte, prin Atenție – activ.
Starea de independență nu-i un proces cerebral,
Ea se-nscrie de la sine, când structura de dual**

**E cuprinsă-n mod global, fără nici o opțiune,
Cu-ntreaga pasivitate – stare de inacțiune;
În atare ipostază, pier maestrul-nvățători,
La fel, speranțe, credințe, nici un fel de-ndrumători.**

Existența noastră pe plan fizic ca element component al unei colectivități, ne impune o anumită dependență determinată de necesități de viață în comun. Suntem deci legați unii de alții din rațiuni bine conturate și, în mod direct sau indirect, ne ajutăm reciproc. În acest fel se realizează atât interesul general al societății, cât și interesul particular al fiecărui ins în parte. Copiii depind de părinți, de educatori, profesori; cu toții depindem de aceia care dau pâinea țării; depindem de fabricant, de vânzător, de asistența socială, de medic, de constructor, de aceia care împlinesc legile, de cei care veghează la păstrarea ordinii publice etc. Așadar, dependența noastră de factorii exteriori izvorăște din necesități stringente impuse de existența noastră cotidiană desfășurată într-un grup social.

Dar ce anume se întâmplă pe plan spiritual? Să fie oare nevoie și aici de o asemenea dependență? Este justificată cumva, pretenția că altcineva ne-ar putea duce la Adevăr? Nicidecum! La acest nivel dependența este total lipsită de sens. Și iată de ce: Fiecare individ este în el însuși un univers cu posibilități infinite de înțelegere și orientare, necesare desfășurării de ansamblu a întregii sale vieți.

Cu ajutorul Atenției lucide, el poate să realizeze unitatea ființei sale și, ca om Întreg, dispune de o minte innoitoare, infinită de la o clipă la alta care-i oferă posibilitatea înțelegerii – prin trăire directă – a Realității Vieții în veșnica Ei mobilitate. Concomitent, el singur își descoperă natura nemuritoare a divinității sale, care se exprimă prin impulsuri de iubire și Inteligență creatoare. De-acum, funcționând ca Pură Conștiință, ființa umană întâlnește Fericirea lipsită de suport cauzal. În

această supremă împlinire, progresul său spiritual realizat prin acțiuni revelatoare, determină transformări sfințitoare cu efecte și asupra întregii lumi. În concluzie, pe plan fizic dependența de semeni este absolut necesară, ea fiind impusă chiar de către Viață cu determinările ei psihice și somatice.

La nivel spiritual însă, dependența de factorii exteriori: ca maestru, învățători, mediu ambiant, ea constituie o piedică imposibil de depășit pentru aflarea și integrarea în mărețiile Sublimului. De această dependență vom scăpa pe loc, dacă-i vedem inutilitatea folosindu-ne de scânteierile Atenției globale, lucide și impersonale.

48. DESCHIDEREA SPRE TRANSCENDENȚĂ

Nimic extraordinar, orice om are în sine minunata calitate,
Ca prin liniștea deplină și-nsoțit de simplitate,
Firea-n clipe să-și deschidă spre Imens, spre Transcendență
Și, prin ea, să-și înțeleagă Sacrul în a Lui esență.

Fenomenul are loc numai când gândirea tace,
Ființa, în ansamblul ei, într-o absolută pace;
Această pasivitate, unde nu-i nici așteptare,
Ne transcende-n Infinit – o completă Integrare.

Nici voință, nici credințe, nici un fel de siluire,
Nu-și găsesc aici vreun rost – ele toate-s amăgire,
Activități dirijate de neputinciosul "eu",
Totdeauna mărginit, prins în perimetrul său.

Unica poartă de-acces spre Imens, Eternitate
Este "golul", "vidul psihic" – o perfectă libertate,
Indirect realizat, când gândirea-i practic, mută,
Fiindcă, s-a-nțelese pe sine, că-i: neputincioasă, slută.

Când acest "gol" e real, ființa-ntreagă e destinsă,
Nu-i nici vreo anticipare, vreo proiecție precisă,
Ideal de urmărit sau vreun model de urmat,
Aspirații de "egou" prin el singur limitat.

Deschiderea e pe clipe – consecvent punct de plecare,
Iar "nimicul psihologic" suport în realizare;
Liberi dintr-un început, la fel liberi la sfârșit,
Astfel ființa se sfințește, liberă de-al ei gândit.

Cu acest experiment nu-i prilej de amăgire,
Nici nu se poate greși la a Vieții întâlnire,
E trăire în "acum" și de-așemeni cu "ce este",
Absolută simplitate - "ego"-ul - complet lipsește.

Fenomenul indicat cu ajutorul simbolului "transcendență" care semnifică trecerea din lumea mărginită a "ego"-ului în imensitatea Sacrului, nu cuprinde în sine nici un mister. El poate fi realizat - prin trăire directă - de către fiecare om, deoarece toți dispunem de această capacitate ca însușire innăscută. Împlinirea este un fapt natural, firesc și singură se realizează când mintea tace în mod desăvârșit. O dată cu pasivitatea minții în care nu există nici măcar o vagă nuanță de așteptare a ceva, o nouă minte de extensiune infinită unește pe trăitor cu întregul Univers.

Voința, efortul, imaginația, credința, rostirea de rugăciuni sau mantră nu sunt de nici un folos. Dimpotrivă! Toate aceste activități ale minții sunt strict legate de activitatea fictivului "eu". Folosirea lor întărește zidurile închisorii acestei structuri egoiste.

Fiecare fereastră care se deschide spre mărețiile Infinitului, se realizează numai o dată cu pasivitatea minții sau "vidul psihologic". Și mintea tace smerită când singură și-a înțeles neputința în fața Imensității. În acest moment crucial, ființa noastră - ca unitate deplină, complet liberă și destinată - se definește ca Perfecțiune funcțională în constantă acțiune.

Deschiderea se înfăptuiește pe clipe de existență, iar pasivitatea minții sau "nimicul psihologic" este climatul și suportul fericitei realizări. Liberi la începutul clipei, la fel de liberi vom rămâne și după consumarea ei. Astfel de întâlniri golesc "ego"-ul de acumulările lui ancestrale, doar prin simpla conștientizare a acestora cu ajutorul străfulgerărilor Atenției totale. Întâlnirea cu "ce este", în clipa definită "acum și aici", nu poate prilejui interpretări greșite sau stări amăgitoare, fiindcă în absoluta simplitate "eul" lipsește cu desăvârșire. De fapt, în această conjunctură suntem Pură Conștiință și nimic altceva.

49. DESFRĂUL

Ce mister, ce tain-a firii, ce reacții ancestrale
Vin să domine făptura, degradând nevoi normale?!
Cum apare pervertirea, debordantă prin impulsuri
Socotite imorale, implicând conflicte, stresuri?

"Eul", "sinele" mărunț e desfrâului măsura,
Fie vrut, fie nevrut, alternând teama cu ura.
Dintre ființe, numai omul, îndrăgind ce-i anormal,
Își dezonorează viața, prin excese amorale

Setea, foamea de mâncare, nevoile sexuale,
Peste fire fiind dorite, ca-mppliniri esențiale.
Patimi nasc și pățimași, hăda omului structură
Ce-l azvârle în neant, alterând Sfânta Natură.

Focul desfrânării piere, când e integrat indemnul,
Germenul ce-i țese rostul, împletind fapta cu gândul.
Și-n "gol" altă-minte-apare - Puritate-neclintită
Ființa-ntreagă renăscută, fără margini - Infinită.

Mișcarea Vieții care pulsează în miliardele de ființe ome-
nești existente acum pe această planetă, ne îndeamnă să o
privim și să-i ascultăm manifestările ce ne prilejuiesc unele
întrebări firești, strict raționale. De ce oare acest stăpân al
planetei și-a denaturat împlinirea firească a necesităților
psiho-somatice? Pervertirea simțurilor face din acest om - cu
pretenția doar de ființă rațională - un sclav în adevăratul
înțeles al cuvântului. Dominat sever de simțuri, omul care nu
reușește să pună ordine în interiorul propriei ființe, se
degradează moral, plasându-se sub nivelul animalelor. Setea,
foamea de mâncare și nevoi sexuale, dorite în mod excesiv, îl
împing în mrejele haosului și a degradărilor tot mai accen-
tuate, atât la nivel de sănătate morală, cât și la nivel somatic.

Sursa desfrâului, ca și întreținerea și permanentizarea aces-
tua, se află cuibărită în interiorul cochiliei "sinelui personal".
Din această alcătuire - fondată pe interes personal, egoist - ne
vine întreaga nefericire în care un loc de seamă îl ocupă des-
frâul. Dominarea desfrâului cu efectele lui nocive, dispare o
dată cu întâmpinarea consistentă a gândului care-i țese rostul
împlinirii concrete. Folosind Atenția ca focar de lumină,
vom întâmpina fiecare reacție a minții - drept "ego", plecat
la vânătoare de dorințe și plăceri. Întâlnirea directă, simplă și
necon condiționată cu aceste oscilații memoriale, conduce în mod
sigur la dispariția lor. Iar în "golul psihologic" care se insta-
lează, dispunem de o nouă minte de dimensiuni infinite ce ne
unește cu Marea Energie Cosmică. De-acum, ființând la nivel de
Pură Conștiință, ne vom încadra în Realitatea Vieții cu împlinirea
firească a necesităților solicitate de natura noastră umană.

Ca o lumânare stinsă, existând prin neființare,
Omul ființă incompletă cu-a lui viață fragmentară.
Aprigile lui dorințe pline de inverșunare,
Îi sunt sfetnic insistent, în oricare-mprejurare.

El dorește-averi, renume, prestigiu și gloriole
Sau un ideal anume cu miasme de grandoare.
Atașat de toate astea, omul, de fapt, le e slugă,
Fiindcă-n sfera posedării, ce deținem ne subjugă.

O asemeni înrobire mii de griji proliferază,
Viața întreagă – o furtună – tulburări ce degradează.
Numai cuprinzând "ce este" (sluga-om prin atașare)
Cu Atenția totală, faptul se destramă – moare.

Din ce-a fost, nimic, nici urmă... nici măcar vreo amintire!
În "nimicul psihologic" – omul e Desăvârșire.
Fericit prin integrare afl-acea seninătate
Ca un fagure de miere, de ființare-n libertate.

Un ins atașat până la înrobire de către lucrurile trecătoare, este la fel ca o lumânare stinsă în care nici o licărire nu vine din nici o parte, pentru a-i lumina cărarea și îndruma direcția pașilor. Sfetnicii îndrumători ai acestui nefericit îi sunt aprigile lui dorințe – susținute cu inverșunare, pentru nesățioasa lor împlinire – cu totul străine de Divinitatea naturii sale reale.

Cuprins în vârtejul împlinirilor, omul ignorant își dorește cu insistență: averi, renume, prestigiu, glorie și alte diverse idealuri, apreciate ca furnizor de măreție și fericire. Atașat de aceste dorințe, el, de fapt, devine sluga tuturor, ca și a fiecăruia în parte. Ne dăm noi seama că lucrurile se petrec în acest fel? Descoperim noi înșine cum dorințele – prin importanța ce le-o acordăm – pun stăpânire pe noi până la nivel de silnicie? O astfel de înrobire este întotdeauna însoțită de griji, temeri și frustrări. Viața întreagă devine ca o mare băntuită de furtuni și efectele nu pot fi decât dăunătoare: atât pentru corp, cât și pentru sănătatea spirituală a posedatului. Pentru o cât mai bună înțelegere începurăm, așadar, cu atașamentul, ca să ne dăm mai bine seama de efectele nocive

ale acestuia, pe de o parte, iar pe de alta, ca să vedem cât de importantă este detașarea.

Simplitatea întâlnirii noastre cu reacțiile minții "ego"-ului, inrobite de efectele lipicioase ale atașării - conduce în mod sigur la eliminarea energiilor care o susțin. Atenția - Lumină este unicul instrument ce-l avem la îndemână la această întâlnire și nimic altceva. Așadar, nu se anticipează: scop, țel sau ideal de împlinit și nici nu așteptăm efectul de care aminteam.

În "golul psihologic", care survine în chip natural, concomitent cu dispariția atașamentului, ființa noastră devine Pură Conștiință extinsă la Infinit. De-acum, ca unitate funcțională liberă tempo-spațial, dispunem de o Pură Energie pe care o putem cuprinde în simbolul iubire adimensională și Fericire fără margini, greu de descris și la fel de înțeles de către omul obișnuit. Fenomenul devine însă realitate accesibilă tuturor, dar numai prin trăirea în sine a experimentului propriu-zis de cunoaștere nemijlocită.

51. DEZECHILIBRUL

Gând, imagine, simțire împing cumpăna-ntr-o parte,
Piere sacra armonie în porniri de vreri deșarte.
Pace nu-i, nici înțeles, când gândirea-i năvălită
Egocentrică din fire, ea-i ca "sine" mărginită.

Zi și noapte, în tot timpul: teamă, zbucium, tulburare,
Căci plăcutul - neplăcutul sunt verigi de-ncătușare.
Sclavi trăim de mii de ani, ca meschini și fără minte,
Prin fals, socotiți titani, cu valori numite - sfinte.

Doar când mintea-i integrată prin atenta-i observare,
Ființa clar echilibrată, ca o binecuvântare.
Omu-i om cu-adevărat când întâlnește iubirea;
Echilibrul, armonia dau ființei Nemărginirea!

Acest summum se atinge prin Mintea Universală,
Când a noastră minte-ngustă piere-n clipa actuală.
În acest context apare starea de Iluminare
Care toate luminează prin clipe înnoitoare.

Omul ca ființă incompletă: gândește, se exprimă și acționează potrivit acumulărilor memoriale care-i limitează atât

cuprinderea, cât și înțelesul real al Vieții. Influențat până la totală dominare de către aceste înregistrări, el cunoaște prea puține clipe de adevărată odihnă a minții. În rest, o agitație și o alergare fără sens, când spre ieri și miile de ieri – acum imagini moarte – când spre un mâine imaginar și nesigur. Gânduri, imagini, dorințe, sentimente năvălesc haotic în prezent și tulbură întregul climat sufletesc, târându-l în implicări deșarte.

Marcat sever de o astfel de mentalitate egoistă, insul se întâlnește – încă de la început – cu dezechilibrul, determinat de contrastul evident dintre "ceea ce ar dori să aibă" și ceea ce îi oferă Viața în clipa respectivă.

De mii de ani omul – funcționând defectuos ca dominat de o minte hoinară, meschină și irațională – aleargă după himere și prin răstălmăcirea adevărilor sfinte, își încoronează imaginativ fruntea cu laurii adevărului și sfințeniei.

Un om adevărat – perfect funcțional – nu poate fi realizat în afara Iubirii atotcuprinzătoare. Numai cine a atins – prin trăire directă – această frumusețe și puritate sufletească poate să vorbească despre ea, ca și despre binefacerile ce o însoțesc.

Iubirea vine înspre noi numai în clipa când dispare cu desăvârșire dezechilibrul sufletesc. În această fericită clipă de perfectă armonie, întreaga ființă ne este copleșită de o liniște binefăcătoare care ne atrage ca un puternic magnet, contopindu-ne cu Sublimul Necuprins. În această ipostază, dispunem de o Minte Universală care, în uniune cu Eternitatea, ne oferă clipe de iluminare. Încă să mai precizăm că, în fericita conjunctură întreaga noastră existență este dirijată de impulsuri intuitive și Inteligență creatoare.

52. DRUMETIA CU "EUL" SPART

La-nceput era întreg și socoteam că-i normal
Să-mi fac planuri despre mine, punând preț pe ireal
Sau să mă-ntorc către "ieri", amintindu-mi de trecut,
Totul reconsiderat prin plăcut sau neplăcut.

Teama – permanent în umbră – veșnică însoțitoare,
Fie când priveam trecutul, fie vremea viitoare;
Ea mereu neostenită îmi da sfaturi încălcite,
Deseori contradictorii, care generau conflicte.

Priveam Viața prin fragmente, legate de interese,
Tot timpul conflictuale prin dispute și excese;
Centrul de unde plecau, fondat pe acumulări
Ce-mi dirijau acțiunea, după timp și-mprejurări.

Și-gândirea și-acțiunea – seacă relativitate,
Mereu camuflat sub mască, prins de-a mea însemnătate,
Cu dorința susținută de-a fi bine apreciat,
Imaginea-mi strălucită, un măreț deziderat.

Asta era înainte, eu la fel ca ceilalți, cu "ego"-ul meu întreg,
Acum, cu "ego"-ul spart, e cu totul diferit, altfel văd și înțeleg.
Privitul și ascultatul sunt o unică mișcare
Al cărui suport nu-i "eul", ci Imensa Integrare.

Ca Imens, cuprind pe toate și le-nțeleg precum sunt,
Vădita Realitate în ansamblu și-amănunt;
Nici probleme și nici teamă, nici un fel de contradicții,
Înțelegerea exclude orice gen de complicații.

Relația-i strict directă, cu lăuntru și lumea-nconjurătoare,
Aici: voința, efortul nu-și găsesc vreo aplicare;
Întrucât gândirea tace, Sacrul din mine s-afirmă
Și ia contact cu Viața – cu Realitatea fermă.

Cu asemenea-ntâlniri mai remarc și-alte efecte:
Prin spărtura din "egou", pier mulțime de defecte;
Nu intervin cu nimic, ca efort sau siluire,
Toate vin, ca de la sine, mai presus de-a mea gândire.

Credințe și alte practici nu-și mai află nici un rost,
Rând pe rând se scurg, dispar cu climatul lor anost;
Contactul cu Sacrul Vieții, satisface-n mod plenar,
Când nimic nu mai rămâne din "ego"-ul fragmentar.

Ambiția, vrajba, ura, mândria și vanitatea
Sunt acum doar amintiri, ca niște plante uscate;
Succesul fermecător, altădată mult râvnit,
Nu-și găsește nici un loc: nici în fapte, nici gândit.

Tot ce-aduce cursul Vieții: primit cu seninătate,
Temeri, griji, stresuri, probleme de îndată anulate;
Rezultatul – fapt firesc, oferit prin Integrare,
Prin spărtura din "egou", noi făptură creatoare.

"Eul" spart nu se repara, prin timp așa va rămâne,
Până ce-n final cuprinsul se scurge în întregime;
Revenirea pe Pământ – practic – a luat sfârșit.
Prin Eliberare ființa se-ntoarce de unde-a venit.

În această temă îmi destăinuiesc în mod simplu, cele două modalități de întâmpinare a Realității Vieții în eterna Ei mișcare, și în același timp noutate și prospețime de la o clipă la alta.

Mai întâi, relatez despre funcționarea mea ca inrobit, drept prizonier aflat în dimensiunea "eului", adică a structurii condiționate tempo-spațial. În această dimensiune obișnuiam – ca ființă egocentrică – să-mi fac planuri despre activitățile mele zilnice, urmărindu-le întocmai realizarea. De asemenea, sprijinindu-mă pe experiențele trecutului, îmi proiectam un "măine" și încercam să-l realizez prin eforturi susținute de către voință.

Întreaga activitate, impletită cu interesul personal, căuta plăcutul și evita cu dibăcie, ceea ce nu-i convenea. Or, interesul meu egoist avea tot timpul ca umbră teama neîmplinirii sau a lipsei de continuitate. Adeseori, teama îmi dădea sfaturi încălcate și nu de puține ori contradictorii.

Tot cu mentalitatea lui "eu", priveam și interpretam doar ca fragment, sprijinindu-mă în mod constant pe același interes conturat imaginativ de către trecutul meu însumat memorial. Gândirea și acțiunea mă sfătuiau să-mi ascund defecțiunile comportamentale sub diverse măști și cât mai arătoase, în favoarea ilustrei mele imagini, căutată cu insistență. Așadar, în existența mea anterioară mă comportam ca într-un vis amăgitor, dominat în permanență de către o conștiință superficială, limitată de inscripțiile "eului personal", egoist, ignorant și posesiv.

Acum, o dată cu spargerea "ego"-ului – totul este diferit. Întâlnirea cu Viața pe clipe prezente de existență se realizează de către întreaga mea ființă. Ascultarea și privirea se contopesc într-o perfectă uniune cu mișcarea Realității Viului în veșnica Ei prospețime, marcată de expresia "acum și aici".

Intrucât dispun de o Conștiință Imensă, realizez și desăvârșita înțelegere a Realității care exclude orice fel de complicații. Pasivitatea minții sau pacea necondiționată a sufletului oferă posibilitatea relației directe, atât cu lumea interioară, cât și cu cea exterioară. La întâlnirea cu Realitatea Vieții sunt cu desăvârșire excluse: voința, efortul, imaginația, credința etc.

Iată și alte efecte care apar în mod firesc, fără nici o intervenție personală:

Prin spărtura "ego"-ului se scurg și dispar o seamă de acumulări incriminate mai înainte drept defecte comportamentale ca ambiția, vanitatea, orgoliul, ura etc.

Crezuri, ca și alte practici sau metode educaționale nu-și mai află nici o utilitate. Toate rând pe rând se scurg și dispar o dată cu climatul lor derutant, dezgustător și degradant.

Acum, toate câte îmi sunt aduse de către mișcarea firească a Viului, fie ele plăcute sau dureroase, sunt întâmpinate cu una și aceeași seninătate. Temeri, griji, păreri, stresuri, orice fel de probleme psihologice sunt în mod spontan spulberate de către simpla și perfectă mea integritate.

"Eul" spart nu mai poate fi reparat. Fisurarea lui se tot lărgeste cu fiecare întâlnire prilejuită de către permanenta mobilitate a vieții. Cândva, o dată cu golirea completă a vasului conștiinței, Scânteia divină, fiind definitiv eliberată din legăturile materiei, se va întoarce la Sursa Surselor, adică la ea acasă. Cu asta șirul incarnărilor a luat sfârșit.

53. DUMNEZEU NICI NU DĂ ȘI NICI NU IA!

Cât timp mă sprijin pe "eu" – știința mea acumulată,
Mă comport egocentrist – viața-ntreagă limitată;
Prin gândire, spuse, fapte nu-i chip să mă depășesc,
Veritabil izolat, doar în juru-mi mă-nvârtesc.

În acest context creat – am anume Dumnezeu,
În care îmi pun nădejdea și Lui mă închin mereu,
Coborându-L pe Pământ, la-nțelesul omenesc
Și-i dau însușiri umane, după felul cum gândesc.

El acordă și retrace daruri ca și calități,
După propria Lui vreau și-a imensei bunătăți.
Iată deci Infinitatea redusă la marginită
De către omul haotic, dirijat de-a lui gândire.

Noi, cu mintea mărginită, nu-i posibil a-L cuprinde.
Eronat orice înțeles – încercările-s absurde.
Dar când mintea e smerită – tace-n chip desăvârșit,
Prin tăcere sau "gol psihic", Infinit am devenit.

Și-nțelegerea apare cu El în comuniune.
Tot ce-mi dă cu-adevărat e Sublima-Înțelepciune,
Cu Ea viața-i împletită cu impulsuri de iubire,
Care curăță, transformă "ego"-ul ca timp, gândire.

Înțelepciunea ne-arată cele ce ne sunt utile
Și ne dirijează viața în momente dificile,
Fie-aici, fie-n astral, în pas cu propriul destin.
Practic, prin Ea vom atinge Eliberarea deplin.

Atâta vreme cât noi, pământenii ne vom sprijini pe structura "eului" cu știința lui acumulată, ne vom comporta egocentric, limitându-ne propria viață. Închiși în colivia "sinelui personal" - ca ființe izolate - ne vom învărti mereu în jurul centrului nostru de interese, fără nici o posibilitate de autodepășire.

În această izolare, imaginăm un anumit Dumnezeu în care ne punem nădejdea și coborându-l pe Pământ îi dăm înțeles lumesc, atribuindu-i calități și defecte omenești. Reducând această Infinitate la mărunta noastră mărginire, afirmăm că El - după propria Lui vreare - oferă oamenilor daruri, însușiri și bunătăți; pe unii i-ar avantaja, iar pe alții nicidecum. Mai mult decât atât, El pedepsește oamenii, folosind în acest scop, o infinită paletă de aspecte chinuitoare.

Or, toate astea nu sunt decât simple născociri ale minții confuze a omului închis de către el însuși, într-o minusculă găoace care-i limitează și întunecă vederea. Omul care funcționează potrivit minții lui mărginite de către fondul memorial, nu este niciodată în măsură să cuprindă și să înțeleagă Nemărginita Divinitate. Orice încercare făcută în acest scop este, prin ea însăși, calificată drept ignoranță și învederată absurditate.

Cum poți omule, să reduci măreția Imensității la minuscula ta scăfărlie, fie ea cât de erudită?! Este doar o simplă întrebare de nedumerire, la care ești invitat să-ți dai ție răspunsul adecvat. Încearcă să fii cinstit cu tine însuși! Căci, numai o minte smerită și tăcută - care și-a înțeles limitele capacității sale intelectuale - poate să descopere Realitatea divină. În tăcerea absolută, mintea noastră se extinde la Infinit și noi, ca ființă integrală - ne unim cu Necuprinsul.

Această fericită uniune ne oferă sublima Înțelepciune, împletită cu impulsuri de iubire care purifică ființa noastră de înscrisurile ancestrale ale "ego"-ului - ignorant și impulsiv. În această sacră contopire aflăm ceea ce este cu adevărat util să

înfăptuim în această existență, atât în realul nostru folos spiritual, cât și al semenilor. Să ne lăsăm deci dirijați de această simplă Puritate existentă în noi, ca și pretutindeni.

Și, în sfârșit, drept răspuns categoric la titlul temei: Susținem cu toată convingerea că Dumnezeu nu este decât iubire și Grație oferite tuturor, fără nici un fel de discriminare. Și, întâlnirea cu El depinde în mod exclusiv de fiecare ins în parte. De asemenea să mai reliefăm că fiecare făptură omească dispune de o asemenea capacitate de întâmpinare a acestei unice Existențe. Iar Viața ne oferă zilnic posibilitatea unei asemenea întâlniri. Nu pregetați!

54. ECHILIBRUL

Cumpănă, stabilitate, armonie neforțată,
Contopire prin contact, efectiv realizată,
Când din transcendența ființei, curg izvoare nesecate.

Tot cuprinsul – universul – dirijate de-a sa lege,
Ca o tainică chemare: de progres, de împlinire,
Spre mai bun, frumos și pur – țel suprem – desăvârșire.

Văduviți de armonie – haosul în declanșare
A crea înverșunare – un pustiu îngrozitor,
Moartea – crud stăpân de-a pururi – întuneric și fior.

Practic, doar în echilibru insul este integrat,
În măsură să-nțeleagă: clar, precis, cuprinzător,
Sensul Vieții și Iubirea – sanctuarul salvator.

El spulberă, el destramă: hidoșenia, dezmățul,
Frecvența meschinărie manifestă-n chip fatal,
Pe ogorul mărginirii "eului" sectar, dual.

Echilibrul ne cuprinde când dezordinea-i văzută
În perfectă simplitate, nevizând în nici un fel
Scop, tendință de-mpplinire, imaginând un model.

În asemeni conjunctură, "ego"-ncepe-a se goli
De-a lui tare ce-l domină cu impulsuri ce strivesc
Cu brutalitate oarbă, tot ce-i simplu și firesc.

Din punct de vedere psihologic, echilibrul este o stare de pace, liniște, de armonie neforțată, care se realizează prin împlinirea ființei noastre cu ceea ce exprimă acest simbol.

Mintea omului obișnuit – alcătuită egoist, prin însăși natura ei – este neastâmpărată; întocmai ca o nălucă ea fuge, când spre un trecut cândva trăit, când spre un viitor imaginar. Numai când această minte tace în mod desăvârșit, ființa noastră – prin "golul" astfel creat – transcende limitarea și se integrează în Marele Tot. În această contopire dispunem de o altă minte de proporții universale. În această postură suntem cu adevărat în echilibru și realizăm unitatea ființei. Acum – ca structură integrală – dispunem de capacitatea de înțelegere a Vieții, ca și a iubirii în al cărei sanctuar au loc transformări sfînșitoare.

În ipostaza echilibrului se epuizează energiile care susțin și dau continuitate: urăteniei, dezmațului și meschinăriei umane ce hoinăresc în chip fatal, pe ogorul mărginit al "eului" fragmentar și posesiv. Prețiosul echilibru îl întâlnim numai într-un singur fel: Când întâmpinăm în mod direct dezechilibrul, adică manifestarea "ego"-ului, folosindu-ne de Atenția clară, lucidă și atotcuprinzătoare. Scânteierile Atenției au capacitatea de destrămare a tot ceea ce este: confuz, haotic, impur – fără nici un fel de intervenție din partea celui care experimentează fenomenul în mod real, prin trăire directă, nemijlocită.

55. ECOUL

Un intrus ce se ivește când privim sau ascultăm,
Trecut care năvălește ca gând, imagini, simțire,
Fenomen realizat prin mecanizarea firii.

Vorbe goale, flux năvalnic, prin care ne degradăm.
El: sec, gol de conținut, dă soluții, infierează
Cu mânie, aspru, grabnic, inimile sângerează.

Nici iubirea și nici Pacea în ecou nu au acces,
Fiindcă – permanent – gândirea va da curs la un proces,
Actualizând simțirea unui fapt cândva trăit.

Când ecoul va dispărea, fără scop anticipat,
Doar prin simpla-i contactare – cu el insul integrat,
Cel ce practică-ntâlnește strălucirea Înțelepciunii,

Care – singură – vădește sensul Vieții și-al Iubirii.
În acest context s-arată Omul ca Divinitate,
Destinată tuturor astfel de Realitate.

În contextul temei noastre prin "ecou" înțelegem reacția mecanică a minții știutoare la provocările venite din lumea exterioară ca reflecție la mișcarea constantă a Vieții sau a forului interior ca: gânduri, imagini, dorințe, sentimente, emoții, atașamente etc.

Așadar, reacțiile minții – simple "ecouri" – prin repetare ele fortifică cetatea "ego"-ului, făcând tot mai dificilă realizarea unității ființei noastre. În acest climat confuz, haotic impus de replici inadecvate, nici întâlnirea noutății Viului, nici Pacea și nici iubirea nu-și pot afirma în mod real prezența.

Întregul eșec sau neîmplinirea este determinat de către mintal care dă naștere unui proces de gândire – prin actualizarea unor întâmplări sau experiențe cândva trăite. Or, toate aceste trăiri anterioare – aduse în prezent ca simple imagini, goale de conținut și cu totul intempestive – sunt învinuite de haosul și nefericirea omului ca și a lumii întregi.

Este oare așa de greu să descoperim cum aceste buclu-case "ecouri" năvălesc în prezent și ne separă de frumusețea și Realitatea Vieții – proaspătă și innoitoare de la o clipă la alta? Nu cumva atașamentul nostru pentru trecutul decedat ne împiedică să trăim cu adevărat? Sunt doar simple întrebări la care fiecare avem îndatorirea să medităm în propriul interes moral și spiritual!

În fața acestor inadvertențe nu ne rămâne altceva de făcut decât eliminarea respectivă a "ecourilor". Căci numai dispariția lor ne va aduce pacea, echilibrul sau armonia în al cărei climat realizăm în mod efectiv, unitatea ființei și integrarea ei – pe clipe de reală trăire în uniune cu Eternul prezent. Și, ca ființă atemporală în perfectă luciditate, întâlnim: Inteligența, Frumusețea, Bunătatea și Iubirea fără margini.

56. EFECTUL

În toate cele văzute, ca și-n cele nevăzute,
De la atomi pân' la aștrii și imense galaxii
Sunt înscrise corelații de cauze și efecte
Printr-o imanentă Lege cărei toate se supun.

Stejarul cuprins-n ghindă, un soare în electron,
În glod, stâncă, fir de iarbă, găză, elefant sau om
Stăpânește-aceeași Lege - ordine prestabilită.
În sentimente și gânduri, de asemeni și în fapte,

În tot timpul dominați de cauze ancestrale;
Ieri și miile de ieri, irațional trăite,
Azi ne conturează ființa al "ego"-ului profil,
Care practic, se impune prin acumulări bătrâne;

Haosul prezent în lume, vechiului îi aparține.
Efectul, azi - prin reacții - dacă nu e dizolvat,
Pe loc, cauză devine, degradarea mai mult crește,
Astfel s-amplifică răul și haosul copleșește.

Am putea noi rupe lanțul și tot răul să-l curmăm?
Sigur - totul e posibil - dar, într-un anume fel:
Când vom cuprinde atent, integral, stăruitor
Reacția ca efect la a Vieții provocare.

Ce-i întâlnit și dispăre, tot trecutu-nrobitor,
Practicantul - un om liber - stare de Iluminare,
Rupt de cauzalitate - el e forță creatoare
Și iubire absolută cu înscrisuri sfințitoare.

Pe întregul cuprins al Existenței al celor văzute ca și al
celor nevăzute - de la măruntaiele atomului și până la aștrii și
imensele galaxii - sunt înscrise corelații între cauze și efecte.
Peste tot în imensul Univers tronează această Lege a
Cauzalității căreia toate se supun.

După cum falnicul stejar zace într-o ghindă, tot așa un
soare se află momentan închis într-un electron. În glod,
stâncă, fir de iarbă, găză, elefant sau om stăpânește una și
aceeași Lege a Dependentei, drept ordine prestabilită.

Mentalitatea specifică fiecărui ins în parte, realizată prin
gânduri, sentimente și fapte demonstrează clar, existența
dominantă a unor cauze ancestrale. Viețile anterioare, ca și
trecutul legat de actuala întrupare, irațional trăite, ne demon-
strează existența noastră ca "ego"-uri împătimate. Haosul,
confuzia și mizeria - atât de evidente astăzi în lume - sunt un
rezultat firesc, materializat prin însumarea comportamentului
minții drept efecte ale acestor cauze. Așadar, stă la îndemâna
noastră a fiecăruia, să ne cunoaștem treapta de evoluție mo-

rală pe care ne aflăm. Fiecare clipă ne dezvăluie, de fapt, omul creație a timpului, coborât să-și ispășească greșelile și păcatele săvârșite cândva, în trecut. Atenție deci la reacțiile propriiei minți! Ele ne arată în mod real cine suntem cu adevărat.

Dacă aceste reacții - efecte nu sunt întâmpinate în mod corespunzător, ele devin cauze generatoare de alt destin, cu revenirea inerentă pe Pământ ca loc al ispășirii.

Lanțul reîncarnărilor se rupe o dată cu destrămarea reacțiilor și a cauzelor determinante. Provocările vieții sunt un minunat prilej ca să ne putem cunoaște, și folosirea Atenției globale constituie unicul instrument aflat tot timpul la îndemână pentru a spulbera reacțiile memoriei ancestrale.

În final, dispariția efectelor și-a cauzelor susținătoare ne va oferi Eliberarea. Șirul nenumăratelor întrupări a luat sfârșit. Scânteia divină revine la Sursa de unde a pornit, pentru a-și împlini îndelungatul experiment în asociere cu diverse forme de manifestare din interiorul Infinitului.

57. EFEMERUL

Nou-născut ce-mbătrânește și se scurge-n timp record,
Clipa - acul de ceasornic - neîndurat judecător,
Ce cuprinde și destramă al său tainic început,
Măsurându-i existența prinsă-n fulger sclipitor.

Rob al formulării vremii, câmpul nostru conștient
Are programare scurtă, el, cu clipa-n confruntare
Își consumă-ntreaga sevă și-n același timp dispare,
Lăsând calea larg deschisă pentru clipa următoare.

Și-n a lui manifestare, Universul - tot finitul
Are viață efemeră, fiind în veșnică schimbare.
Timpul-l face perisabil, priponindu-l de destin,
Legii sale imanente, cu-nsușiri înrobitoare.

Ce-i "acum" pe loc se strică, ca fiind vechi - îmbătrânit,
Netezind astfel cărarea "noului" ce intervine
Ca o scurgere firească, încontinuu prospețime.
Să-i dăm deci acestui "nou" respectul ce se cuvine.

Văzând clar deșertăciunea timpului ce ne-a creat,
Fir de praf purtat de vânturi - hăd "egou", prost și hain,

În neant vor fi zvârlite puzderia de dorințe:
Glorie, averi, renume, orice interes meschin.

"Gol" de timp, Imens ca spațiu, detașat de efemer,
Într-o liniște perfectă, integrat în mod deplin,
Omu-n noua ipostază, vibrează atemporal,
De dimensiuni eterne - în structura sa - Divin.

Toate câte le întâlnim în această scurtă existență, ca oaspeți ai propriului corp, coborât pe această planetă, drept loc de ispășire a unor acte cu totul nedemne de o ființă rațională - așa cum ne place să ne socotim - au o durată foarte scurtă. Iar unitatea de măsurare a acestei scurte apariții este clipa, înregistrată pe plan fizic de către limba de ceasornic. Durata existenței noastre - ca ființă umană - ca și durata planetelor, stelelor și galaxiilor reprezintă doar sclipiri efemere față de Eternitate.

Universul întreg întocmai ca lumea noastră finită, se află într-o veșnică schimbare. Totul curge fără încetare. Vechiul o dată cu apariția - ca existență inedită - moare ca să lase calea deschisă clipelor care urmează. Ceea ce se întâmplă pe parcursul unei clipe, deja și îmbătrânește concomitent cu epuizarea clipei și de-ndată dispare, potrivit aceleiași legi a vremelniceii. Să-i respectăm deci fireasca însușire și, ca ființe raționale, să o dăm uitării. Și la fel de respectuoși și cu îndreptățita rațiune, să-i acordăm întreaga noastră atenție clipei noi care urmează.

După această succintă, clară și relevantă semnalare, putem noi oare descoperi deșertăciunea timpului care ne-a creat și ne domină în chip autoritar? Suntem noi în măsură să conștientizăm structura efemeră, amăgitoare a "ego"-ului nostru care ne ține prizonieri în închisoarea înguste dimensiuni? Dacă suntem cu adevărat cât de cât cinstiți cu noi înșine, mai este cazul să folosim masca propriei personalități sub care să ne ascundem meschinăria și șubreda importanță?

Trezirea la vădita realitate ne îndeamnă să azvârlim puzderia de dorințe înșelătoare, gloria, renumele, suportul șubred al averii, ca și orice interes meschin. Goliți astfel de înregistrările timpului care s-a scurs - ca detașați de efemer - într-o perfectă liniște, dispunem de o minte imensă și stare de Pură Conștiință. De-acum - ca ființă completă - ne mișcăm și acționăm în ipostaza de atemporalitate și de Divinitate în comuniune desăvârșită cu Neclintitul și Unicul Dumnezeu.

58. ELIMINAREA ACUMULĂRILOR

Pe plan psihic, tot știutul, indiferent de culoare,
E o piedică frecventă la a Vieții-ntâmpinare;
Fiindcă vechiul și cu noul nu ființează împreună,
Eronat tot ce-ntreprindem, vizând acțiunea bună.

Orice gen de-acumulare ne domină, stăpânește,
Suntem veritabili robi, când "eul" ne definește.
De-aici suspiciuni și temeri – veșnic stări conflictuale,
Și-năuntru și-n afară – ficțiuni memoriale.

De balast putem scăpa numai prin Iluminare,
Când se-ntâmpină direct șubreda acumulare.
Demascarea o destramă și-n loc, liniștea totală,
Iar, prin ea – Infinitatea – noi făptură integrală.

Drept instrument la-ndemână doar Atenția globală
Ea dizolvă ce-ntâlnește – hâda condiționare,
Iar în "golul psihologic" dragostea ne copleșește
Și, prin noi, și omenirea încontinuu se sfințește.

Funcționarea noastră corectă pe plan psihic, ne obligă să eliminăm tot ceea ce mintea a acumulat anterior, indiferent de calitatea acestor însumări. Și să nu ne mire sau contrarieze, că cineva ne îndeamnă să recurgem la un nou experiment legat de viață, diametral opus sfaturilor primite de la educatorii, care ne-au format actuala mentalitate.

Iată și argumentele a căror exactitate o puteți singuri verifica: Viața este mișcare și deci noutate de la o clipă la alta. Ca atare, Ea ne pretinde, chiar obligă pentru corecta ei înțelegere, să-i ieșim în cale cu o minte nouă, proaspătă, nealterată de alte înregistrări. În plus, mai demonstrăm că acumulările cerebrale prin natura lor structurează fictivul "ego" care ne domină psihologic, transformându-ne în simple mecanisme comportamentale ce se repetă obsesiv, la infinit.

Mai arătăm iarăși că vechiul și cu noul nu pot ființa niciodată împreună, fiind total nepotriviti pentru a ne oferi atitudini inedite corespunzătoare impuse de momentul respectiv al mișcării Vieții. În consecință, niciodată acumulările noastre cerebrale nu ne vor putea ajuta să înțelegem Realitatea Vieții și fireasca Ei frumusețe.

De asemenea, să mai reliefăm că acumulările memoriale sunt învinuite ca factor determinant al întregii amărăciuni și mizerii existente astăzi în întreaga lume. Fiindcă ele definesc structura "eului personal" subiectiv, egoist în întregul său comportament plin de importanță, temeri și suspiciuni care nefericesc omul și, prin el, degradează întregul climat psihologic de pe Terra.

De acest balast nu putem scăpa decât prin simpla lui conștientizare. Așadar, când șubreda dominare este văzută în realitatea pe care o definește, ea dispare, se destramă fulgerător. Atenția lucidă și atotcuprinzătoare este singurul instrument pe care-l folosim în această practică și-a cărei eficiență este, pe loc, ușor de verificat. Prin urmare, cu ajutorul Atenției simple, directe și instantanee doar întâmpinăm reacțiile minții - determinate de acumulările cerebrale - care năvălesc automat în câmpul conștiinței. Numai atât!

Efectele practicii le veți observa singuri, dacă bineînțeles întâlnirea dumneavoastră cu acumulările a fost corect înfăptuită. Simpla întâlnire dezagregă: atât reacțiile, cât și energiile însoțitoare. Atenția nu este ceva dinainte pregătit. Ea se declanșează fulgerător o dată cu reacția minții, iar în "vidul psihologic" - astfel realizat - ființa noastră devine Pură Conștiință, Pură Energie, ca și Pură acțiune. În această fericită ipostază o nouă minte de proporții infinite intră în funcțiune, folosind noi celule cerebrale.

Practic, în acest climat suntem: Iubire, Frumusețe, Bunătate, Fericire, Perfecțiune. Toate aceste cuvinte semnifică unul și același fenomen - uniunea practicantului cu Divinitatea. În această fericită conjunctură nu mai dorim nimic, fiindcă integritatea ne satisface în mod desăvârșit.

59. EMFAZA

Cum curcanul prin ogradă se foiește, umflă-n pene,
Stema îngâmfării-n coadă și prin gesturi arțăgoase
Își vădește importanța; la fel insul - prin comportări
nemintoase.

Omul - prunc meschin - haotic, plin de sine, arogant
Prin schilodul său "știut" fals prestigiu-și însușește.
Sir de calități absente, el mimează că le are
Și-n eforturi disperate, armonia-n fond dispare.

Prin trudă pictează o mască pe fundalul său netrebnic,
Care-l face și mai hâd, mai neputincios, mai cinic.
Cu-aceste meschinării punem emfazei temei,
Prin imaginea frumoasă conturată strâmb de noi.

Când acest produs hibrid, axat pe imagini moarte,
E cuprins - clar înțeles - complet insul se desparte
De trecut și-al său eres, fără vreo dificultate.
Acum, de timp detașat, orice artificiu piere
Și-atitudinea-i normală, fără scop și fără vrere.

Emfaza este o atitudine nenaturală, pretențioasă prin care insul, dominat de structura efemerului "ego", își acordă o importanță psihologică exagerată. În această ipostază întreaga comportare a omului devine aberantă. El mimează că ar avea o seamă de calități, ascunzându-se sub diverse măști înșelătoare, derutante. Și din cauza eforturilor sale psihice - susținute în acest sens pentru înșelarea semenilor - degradarea lui ia amploare o dată cu dispariția armoniei interioare. Truda - pe care o depune insul spre a-și picta o mască favorabilă, sub care să-și ascundă meschinăria - îl face și mai hidos. Asemenea tentative de înfrumusețare imaginativă vor fi și mai ușor de descoperit de către un observator exterior în stare de atenție lucidă și atotcuprinzătoare.

În urma acestor simple semnalări, ne întrebăm: Suntem oare în măsură să descoperim în noi înșine această tentativă a emfazei care ne încearcă uneori? Dacă da, iată ce ar trebui să folosim în propriul interes moral și spiritual: Îndată ce acest produs fictiv - susținut de imagini moarte - ne încearcă, îl vom întâmpina cu flacăra Atenției, fără să avem în vedere o anumită finalitate.

Simpla întâlnire cu acest impuls memorial îl destramă fără nici un fel de dificultate, dacă bineînțeles, întâlnirea este corectă. În locul devenit liber, avem acces la plenitudinea și frumusețea Vieții, ca ființă acauzală integrată în Marea Energie Cosmică.

60. EMIGRANTUL

În cugete furtună, furtună și-n simțire,
Stihii ce-n stearpa fire în valuri năpădesc,
Descriu un revoltat, un ins nefericit.

El vrea mai mulți dolari, mai multe libertăți,
Prestigiu efemer, lipsit de durități,
Să-nfrunte-al său destin de "sine" făurit.

O inimă de lut și-un vierme care roade,
O minte posedată de vrerile neroade,
Acestea vor să schimbe ce-a fost statornicit!

În noi se află-nscrise și cinstea și ocara
Și câte-acum se-ntâmplă, izvor au în trecut,
Azi, e-mplinirea vremii de tot ce-am săvârșit.

Oriunde-am fi pe Terra, legați vom fi de noi,
Aceeași teamă, zbucium – un nesfârșit război
Și-a noastră degradare va crește infinit.

În Univers tronează o Lege – a Echității
Și binele și răul își au reversul lor,
E plată și răsplată, nimic nu-i neglijat.

Fugind de datorie, creăm o alta în plus
Și debitul va crește, cu el și suferința,
Tu moft și rob al vieții – un sclav scos la mezat!

Dorul de națiune, de datină și țară,
Nu pe arginți se vinde și nici pe gloriole,
El e chemarea gliei de "eu" încătușat.

Numai prin depășirea "ego"-ului ingrat
Vom îmbrăca armura de Om Universal.
Și vom cunoaște Viața ca fapt adevărat.

Atunci, oriunde-am fi, e vatră, neam și țară.
Care destramă timpul – cătușa-milenară
Și-n liniștea creată, e veșnic primăvară.

Îndată ce am coborât la reîncarnare în noul corp, cu totul diferit de cele din șirul de vieți anterioare, uităm de fapt, de adevăratul scop al întrupării. Anumite inclinații și aptitudini – ca reziduuri ale existențelor de mai înainte – ne atrag spre aceleași indeletrniciri. Așadar, în noua viață ca ființe fragmentare, dualiste, posedate de inclinații egoiste, vom căuta cu insistență tot ceea ce ne face plăcere și vom evita neplăcutul.

La un moment dat iată că destinul individual care-și urmează propria lege, ne pune la grea încercare. A sosit vremea să ne plătim îndatoririle și greșelile ancestrale care, de fapt, ne-au atras în această viață, ca și în actualul loc de ispășire. Acum, a sosit timpul ispășirilor! Care ne este atitudinea, comportamentul în fața dreptei ispășiri? Ne resemnăm în fața încercărilor și le acceptăm cu smerenie, oricât de apăsătoare ar fi ele? Ori, le suportăm însoțindu-le cu veșnicie cărtiri și blesteme sau le evităm efectele, fugind din fața lor?

Generația mea a fost nevoită să cunoască pe viu – ca să zică așa – efectele a două războaie mondiale și mai bine de patru decenii de tiranie ateist-comunistă. În toate aceste încercări, destinul individual s-a unit cu al întregii țări și fiecare a răspuns potrivit capacității sale de înțelegere.

În tema noastră se are în vedere această ultimă perioadă care excelează în mulțimea cazurilor de evadare din fața propriului destin. Unii dintre semenii noștri – atrași de mirajul acestei vieți efemere – și-au părăsit locul real de ispășire și au optat pentru o viață de pibegie în alte țări, în speranța aflării unor condiții de existență mai avantajoase.

Evadarea dintr-o închisoare – respectiv această țară – nu înseamnă și izbăvirea de tarele trecutului care ne-au adus aici și în acest climat pentru a ne plăti datoriile contractate. Cândva, restul de ispășire îl vom plăti totuși cu agravarea impusă de faptul incriminat al evadării de la locul ispășirii.

În fiecare ființă umană există cinstea și ocara. Toate câte ni se întâmplă în această viață își au sursa în trecut. Acum plătim în diferite feluri, ceea ce odinioară am săvârșit, fiindcă nimic nu scapă de sub rigoarea Legii Cauzalității. Această immanentă lege conține în esența ei și efectul respectiv, care nu poate fi decât în concordanță perfectă cu sursa determinantă.

Atâta vreme cât vom funcționa ca minte fragmentară, drept "sine personal" – structură egoistă – ne vom comporta ca un veritabil sclav al propriilor acumulări în conflict cu noi și restul lumii. Mulțumiți nu vom fi niciodată, chiar dacă în țările de emigrare vom avea toate condițiile oferite de către ultimele cuceriri ale tehnicii. Dorul de țară, de neam și de glie ne va urmări continuu și, nu de puține ori, reproșurile ne vor amări existența. Pentru emigrant doar o simplă semnalare, făcută cu indemnul de a se întreba singur, în mod cinstit: Ce ai realizat în plus pentru suflet? Desigur că încercările vieții nu au lipsit nici acolo! Poate ele au fost pentru unii mai ușoare, pentru alții mai grele! Singuri veți putea evalua efectele!

În această existență, toată importanța trebuie acordată descoperirii Realității naturii noastre divine. Numai în această fericită ipostază de ființă completă, atemporală - fără început și sfârșit - oriunde ne-am afla în această lume și indiferent de condiții, ne vom simți ca la noi acasă. Ispășirea cu bucurie a toate câte am făcut din ignoranță sau biciuiți de mirajul simțurilor, numai în această conjunctură se realizează.

61. EMOTIA

Când gândirea rătăcește înspre "ieri" sau către "măine",
În pericol toată ființa de emoții pân-la stres;
Tulburarea-n "eu" destramă orice dram de-nțelepciune,
Haosul înscrie pagini prin conflicte și eres.

Plăcutul și neplăcutul dau emoții pe măsură,
Tot atâta de nocive, atât fizic, cât și psihic;
Zvon, imagine sau gând, într-o proastă conjunctură,
Fac din zisul-sapiens, o făptură de nimic.

Orice stare emotivă răscolește toată firea,
Oarbă, surdă, fără minte, acțiunea antrenată;
În relația umană, unde domină gândirea,
Nu-i nici pace, nici iubire, nici plinire înțeleaptă.

Orice om e un titan, cu puteri nemărginite,
Când descoperă prin sine liniștea nemotivată,
Rod al întâlnirii simple, neimpuse, nedorite,
Ca un corolar al vieții de trăire-adevărată.

Armonia-n noi s-așterne când emoția-i văzută,
Integrată, fără șoaptă sau dorință de-ndreptare;
Noi și ea suntem doar "Una". Această-ntâlnire mută
Dă meschinului structura ca Imens și ca valoare.

Emoția este o reacție activă cu puternice modificări în activitatea corpului, care oglindește atitudinea individului față de lumea fenomenelor. Un zvon, o imagine sau gând de nuanță pozitivă sau negativă, determină stări emotive uneori cu urmări grave. La aflarea unei tragedii sau un succes neașteptat, de pildă, s-a înregistrat fie o comoție cerebrală, fie un stop cardiac. De fapt, asemenea tulburări psiho-fizice au loc numai

atunci când funcționăm ca ființă incompletă, fragmentară. În acest context, emotivitatea poate atinge intensitatea stresului cu inevitabilele erori, adesea dezastruoase. Sub imboldul emotiv de moment, se fac promisiuni pripite, practic irealizabile, ori și mai rău, se iau decizii ferme care mai târziu, judecând lucrurile în liniște, ele nu mai pot fi îndreptate.

Orice stare emotivă răscolește întreaga fire și, în această nefericită conjunctură, fiecare acțiune este apreciată oarbă, surdă și fără minte. Pentru că acolo unde nu există pace, echilibru și armonie nu poate exista nici reală înțelegere, nici iubire și nici Inteligență.

Ce șanse ni se oferă pentru rezolvarea emoției ocazionale sau a cele înrădăcinată în natura firii noastre? Nu avem decât o singură posibilitate: Întâmpinarea "ego"-ului cu Atenția lucidă, globală de fiecare dată când această structură deficitară își face apariția, drept gândire haotică. Întâlnirea spontană cu reacția minții – determinată de surpriza de moment – conduce în mod firesc, la destrămarea acesteia. Iar în "golul psihic" – astfel creat – se înfăptuiește unitatea ființei și dispunem de o imensă energie capabilă să facă față oricărei noutăți – surpriză: bună sau rea.

Numai în postura de armonie perfectă – în care "sinele personal" lipsește cu desăvârșire – realizăm unitatea ființei acauzală, în măsură să înfrunte orice vicisitudine adusă de scurgerea normală a împlinirii propriului destin.

62. ENERGII CE SE CONFRUNTĂ

Prin a minții hoinăreală se scurg energii și pier,
O veșnică vânturare în al nostru "eu" mizer;
Cu nimic folositoare, rătăcirile-s nocive,
Fiindcă vlăguiesc structura cu-nscrisuri neproductive.

Mai întâi, aceste gânduri anacronice, flecare
Ne mecanizează mintea cu fiecare mișcare,
Ele brăzdează "ego"-ul pe întreaga-i suprafață,
Mai încătușată ființa, făcând-o și mai semeață.

Altă inconveniență: în context – gând – gânditor
Nu putem să ne-ntâlnim cu-al nostru interior
Și ca ființă divizată, cuprinsă-n dualitate,
Imposibil să-ntâlnim a Vieții unitate.

Dar pierderea-i și mai mare, când apare confruntarea,
Energii ce se înfruntă după cum e-încătușarea;
În arenă, stadioane, vestite olimpiade,
Unde fiecare-n parte e tăciune care arde.

Concurenții între ei, văd în seamăn adversar;
Ambiția reușitei, dușmănia și cu teama unite-s în mod
plenar.

Fiece participant urmărește primul loc,
Psihic - fizic - energia arde consumată-n foc.

În afar-de concurenți, miile de spectatori,
Grupăți după simpatii, ca-ndârjiți susținători,
Tot timpul în confruntare cu părțile oponente,
Contradicții și conflicte sunt manifestări curente.

Priviți echipe de fotbal aflate-n campionat,
Unde cupa-i urmărită, ca suprem deziderat;
Stadionul - un infern - unde zeci de mii de oameni
Tipă, urlă, se insultă - violența-i face demoni.

Deseori se declanșează cruzimi, unde curge sânge,
Bestia din om ucide, rațiunea i se stinge.
Iată cum, un simplu joc, o întrecere sportivă,
Unde tehnica și știința, dublate de minte-activă

Și un fizic antrenat sunt chemate să-și arate
Cine este cel mai bun - sportiva abilitate,
A putut să-nregistreze astfel de anomalii!
Unde-i homo-sapiens în asemeni nebunii?!

Stăpâniți în întregime de creierul animal,
Imposibil să-nțelegem ce-i, de fapt, un om normal,
Bun, cinstit și omenos și total independent;
Faptele văzute-fapte - imparțial consecvent!

Ce-i anume de făcut? Este omul condamnat?!
Singular, doar de el depinde, de-a schimba răul creat.
Creier nou și minte nouă, liberă, Universală
Vor intra în funcțiune prin "Cunoașterea" reală.

Iată-ne deci spectatori la un meci cu miză mare,
Reacțiile-n noi apar cu iuțiri uluitoare,

Ele sunt alimentate de izbucniri ancestrale,
Manifestate spontan, violent conflictuale.

Toate întâlnite simplu – nemijlocit – precum vin,
Le privim complet atenți! Doar atât! Și nimic nu urmărim!
O asemenea-ntâlnire, de-i executată bine,
Ne dă clipe de-armonie, care-nseamnă și-acțiune.

Stăm liniștiți în vacarm – și total imparțiali,
Privim toate precum sunt – oameni absolut normali.
Benefica transformare – doar ca ființe unitare,
Corp și psihic laolaltă – într-o unică mișcare.

Îndeobște, ne cunoaștem în astfel de-mprejurări,
Cum gândim, acționăm – diverse manifestări;
Orice provocare a Vieții cu prisosință ne arată
Ființa cea adevărată, ce-i sub mască-nfășurată.

Fiecare activitate inițiată, condusă și susținută spre o finalizare de către mintea condiționată este prin însăși natura ei, subiectivă, părtinitoare. În această conjunctură de gânduri, dorințe și imagini hoinăresc fără nici un folos, susținute de energii de diferite intensități pe întreaga suprafață a conștiinței "eului personal". Această vânturare scăpată de sub orice control, devine nocivă și epuizantă, afectând corespunzător, psihic și somatic.

Mai întâi, pletora de gânduri anacronice și flecare, automatizează mintea cu fiecare mișcare și oferă insului fragmentar indemnuri de autoevaluare – drept vanitate, orgoliu.

În ipostaza dualității de gândire – gânditor, ființa se divizează, făcând imposibilă împlinirea unității funcționale a întregului fond bioenergetic. În clipele de confruntare, oamenii se îndârjesc unii împotriva altora în funcție de propriile condiționări. Să amintim doar câteva din aceste prilejuri de inversunare: în săli sportive, arene și stadioane unde, în mod frecvent, au loc diverse competiții, sunt adunate energii excesive care, în confruntarea dintre ele, poluează psihologic întregul univers.

În primul rând există energii nocive determinate de către rivalitatea dintre concurenți, fiecare vizând propriul succes, laurii, gloria, renumele și câștigul material evaluat în aur și arginți – ca miraj al lăcomiei. Concomitent cu ura inerentă a concurenților, o altă energie și mai mare ca efect al cumulării,

este aceea a taberelor adverse, rezemate pe simpatii distincte și uneori pariuri ca surse de câștiguri materiale.

Nu de puține ori, în astfel de împrejurări, asistăm și la declanșarea unor acte de violență cu răni grave sau chiar cu pierderi de vieți omenești. Iată cum, de pildă, la confruntarea dintre două echipe de fotbal spectatorii dominați de către veșnicul lumesc se înverșunează unii împotriva celorlalți și atingând culmile sălbatice se urăsc și chiar seucid între ei.

Unde este rațiunea lui Homo Sapiens? Cum de s-a ajuns la această condamnată degradare umană? Unde se află sursa acestor porniri sălbatice, care copleșesc prin vigoarea lor, natura divină a ființei umane?

În fiecare om există principiul binelui, ca și al răului, pozitivul și negativul. Când unul dintre aceste aspecte există, celălalt lipsește cu desăvârșire. Ambiția, lăcomia, orgoliul, ura și sălbăticia își au sediul în conștiința de suprafață a "sinelui personal", care excelează prin atitudini și împliniri pur egoiste, fundamentate pe "eu și al meu". Acest "ego" este deci învinuit de întregul climat cu resentimente înverșunate, atât între concurenți, cât și simpatizanții celor două tabere adverse.

Întrebările care ni se pun sunt acestea: S-ar putea realiza competiții sportive în care să lipsească cu desăvârșire orice nuanță de animozitate? Am putea, cumva, înlocui cuvântul adversitate cu acela de respect și admirație față de concurentul cel mai bun și mai dotat decât noi? Simpatizanții, separați pe tabere distincte, ar putea ei să-și însușească în mod desăvârșit obiectivitatea în aprecierea realității faptelor?

Toate aceste minunate însușiri sunt în mod cert realizabile și la îndemâna fiecărei ființe umane. Cum anume?! Iată cum: iubirea autentică este unica soluție a cărei apariție curăță și transformă întreaga sălbăcie existentă astăzi în întreaga lume. Ea se află în noi toți – fără nici o excepție – ca Prezență divină, nemuritoare, care ne unește din veșnicie.

Această minunată și esențială Realitate ne copleșește ființa, când mintea condiționată, meschină și înrobitoare tace cu desăvârșire. O dată cu tăcerea ei smerită, noi transcendem din lumea finită în Imensitatea Sacralului cu care formăm un "Întreg" omogen, indestructibil. Acum, în ipostaza de Pură Conștiință, suntem iubire și Inteligență creatoare. Numai asemenea clipe de trăire transformă individul și, prin el, întreaga omenire. Cândva, toți oamenii vor atinge acest nivel de evoluție morală și spirituală. În acest sens acreditez convingerea că numai "Cunoașterea de sine" vă oferă în mod sigur această fericită

implinire. Depinde însă de fiecare dintre dumneavoastră să o realizeze pe loc, sau cât mai repede posibil. Ea solicită muncă și o sfântă pasiune.

63. ENERGIA INTEGRALĂ

Armonia-i calitate mai presus de orice preț,
Între Alfa și Omega sfidând orice comparații!
Frumusețea, Bunătatea, tot ce e sublim – măreț,
Își desfată conținutul în asemeni constelații.

Energia Integrală în astfel de ipostază
De climat armonios, se afirmă-n chip spontan,
Ca o binecuvântare, care – practic – invadează
Mintea omului și firea, depășind orice liman.

Nefiind opera gândirii, nu-i nicicând imaginată
Sau prin sensuri conturată, ori cuprinsă-n vreun model.
Prin ea, ființa e divină și Viața-i abordată
Fără "ieri" și fără "măine", fără-a proiecta vreun țel.

Ce e lipsă, ea-ntregește, ce abundă – micșorează,
Curăță impurități, vindecă oricare boală.
Neputința prinde aripi, pruncul zilnic progresează,
Sfânt asalt spre Infinit – o chemare ancestrală.

Orice om are acces la magnifica-mplinire,
Mai devreme, mai târziu, munca – truda susținută
Va crea climat propice de progres prin depășire,
Și făptura integrată – prin ea însăși Infinită.

În postura integrării – omul – sol universal,
Flacără ce mistuiește ineptii nenumărate,
Care poluează Terra efectiv și visceral.
Răul, prin el se destramă cu clipele integrate.

Ne întâlnim cu adevărata natură a ființei noastre numai când realizăm uniunea perfectă dintre corp, psihic și spirit. În acest context de armonie neforțată, dorită sau imaginată, apar în chip firesc, adevăratele însușiri care ne confirmă propria Divinitate. Inteligența, Bunătatea și Fericirea se înscriu ca stări comportamentale nedeterminate cauzal.

Iubirea, de pildă, se afirmă prin Ea însăși - fără să fie susținută de vreo anumită motivație memorială, deoarece în atare împrejurare "ego"-ul lipsește cu desăvârșire. Unitatea ființei - realizată tot în absența minții știutoare - ne conferă Sacralitatea prin sine activă și benefic transformatoare. Cu această capacitate întâlnim în mod real, mișcarea constantă a Vieții, fără să folosim proiecții mintale, fie ca imagini reziduale ale trecutului, fie ca inclinații spre un viitor incert.

În postura de Pură și Atentă Conștiință - ca ființă unitară în uniune cu eterna mișcare a Viului - evoluăm pe clipe prezente de trăire, spre divina chemare a Sursei Surselor, de unde cu miliarde de ani în urmă am coborât în lumea materiei.

Numai în acest fel se elimină impuritățile acumulate; se vindecă rănilor; se fortifică neputința caracteristică lumii finite. Zi de zi, ceas de ceas - și nu numai atât - constanta acțiune sfînșitoare își țese firul propriului destin.

Un asemenea fericit trăitor - concomitent cu perpetua lui înnoire, fără să știe sau să dorească - contribuie la schimbarea climatului pe imensa întindere a întregului Univers. Ca sol al Universului, prin tot ce afirmă și împlinește el se comportă aidoma unei flăcări care mistuiește nenumăratele ineptii ce poluează climatul Terrei.

Mă întreb dacă aceste simple semnalări sunt ele destul de clar exprimate, pentru a stârni cât de cât interesul acelor semenii care, conștient sau inconștient, determină și întrețin actualul climat nefavorabil al relațiilor interumane?

Simplitatea mesajului ca și aplicarea lui, ne îndeamnă să ne oprim aici, apreciind împlinirea omului universal ca fapt firesc, accesibil tuturor semenilor interesați în mod cinstit de cunoașterea directă prin întâlnire cu ei înșiși.

64. ENERGIA RISIPITĂ

Energia e prezentă în toate câte există:
Nisip, stâncă, fir de iarbă, plantă, pom,
În oricare creatură și de-aseamenea, în om.

În mărețul Univers, în cuprinsul mărginit,
Tot ce este Viu se mișcă și, la fel, ce pare mort,
Au o cauză în sine ce dinamizează totul;

Precum jarul și cu flama sunt mărturie în foc
Ce determină reacții prin consum – alimentare,
O mișcare-ntreținută din plăcerea unui joc.

Atunci când cauza piere, se va stinge și efectul,
Energia destrămată, totu-n sine amuțește,
Iar Neantul cu-a lui lege – prin extindere domnește.

La om: dorințe, plăceri, diferite sentimente
Sunt prin ele energii cu determinări precise,
Tot atâtea ineptii care-nscriu proaste efecte:

Când ființa e fragmentată – dominată de "egou",
Se vor ivi contradicții, reflectate-n neînțeles,
Fiindcă pornirea-i greșită, vizând țeluri fără sens.

Turbulent ființând ca "sine", omu-n van se risipește,
Suflet gol – abis – pustiu, timorat în fața Vieții
Lui singur își e destin și predestinare-a morții.

Când vede că energia-i risipită fără rost,
Insul – ființă integrată, fericit, armonios,
E o flacără ce arde tot ce este dureros.

Energia ca aspect al uneia și aceleiași Esențe, o întâlnim în toate manifestările constituente ale materiei: în bobul de nisip, firul de iarbă, animale și om. Ea este deci prezentă în toate cele trei regnuri: mineral, vegetal și animal. Pe întreaga întindere a Universului, ca și în cuprinsul limitat, atât Viul mișcător, cât și în ceea ce ni se pare ca fiind materie brută, există Viața și Viața își afirmă prezența drept perpetuă mobilitate.

În fiecare alcătuire existențială se află așadar, cauza Energiei, reală și trăitoare prin Ea însăși, precum jarul și flacăra stau mărturie în foc. Ea determină reacții prin consum, ca și prin alimentare, iar în clipa când energia piere, dispar și efectele, adică determinările cauzale. Totul se stinge, totul piere și neantul își impune propria lege a existenței la infinit.

Să ne apropiem de înțelegerea temei, pentru a analiza activitatea minții omului obișnuit. Dorințele, plăcerile, temerile, ambițiile, sentimentele sunt prin ele inele, energii care urmăresc determinări precise. Întrucât natura lor este relativă, ca incitații ale minții fragmentare care structurează "ego"-ul, și efectele acestor cauze îmbracă aceeași haină a relativității.

Indeobşte este uşor de verificat că orice activitate iniţiată de către "sinele personal", este subiectivă, adică părtinitoare. Greşită fiind din pornire, ea va da naştere în mod firesc la stări contradictorii, conflictuale. Aspiraţiile egoiste ale insului - izvorâte dintr-un subiectivism limitat de propriul interes - nu-i poate oferi acestuia decât tulburări cu înscrisuri de destin traumatizant.

Îndată ce un astfel de om îşi dă singur seama de imprăştierea fără folos spiritual a propriei energii, atunci mintea smerită se opreşte. În acest "gol psihologic" sau pace a sufletului, energia se adună şi de-acum, ca om complet, dispune de o altă minte de proporţii infinite care, prin simpla ei prezenţă, curăţă, destramă, spulberă fără să lase reziduuri tot ce este meschin, urât şi dureros. Numai în această alcătuire de unitate funcţională, vom întâlni Iubirea şi Fericirea adevărată cu înscrisuri de transformări sfîntitoare.

65. ENERVAREA

Când "egou"-i deranjat printr-un fapt care-i displace,
Se creează un conflict ce destramă sfînta pace.
Tulburarea neplăcerii drum trasează-n profunzime,
Haosul cuprinde fiinţa - viaţa, chin şi-ntunecime.

În stare de iritare - psihic - corp se degradează,
Mii de celule distruse - degradarea progresează.
Enervarea personală - energie-i negativă,
Infectează Universul prin forţa ei distructivă.

Noi răspundem de măsura răutăţii existente,
Care-ameninţă azi Terra prin conflicte violente.
Fiece impuls intern e destin acumulat,
Egoismul dă temelul "sinelui" automat;

Dacă e văzut "ego"-ul, aşa cum se manifestă,
El - spontan - e dizolvat cu clipa care-l atestă.
Pacea, care se aşterne, şterge ce-i dizgraţios;
Astfel se transformă insul în om blând şi-armonios.

Când omul obişnuit funcţionează ca "sine personal", tot ceea ce îi displace îi creează o stare de disconfort psihologic sau enervare. Fenomenul este determinat, pe de o parte de

imaginea avantajoasă a propriei persoane, iar pe de alta, de factorul provocator care-i contestă auto-aprecierea.

Concomitent cu tulburarea prilejuită de neplăcere, atât mintea cât și corpul își pierde buna funcționare. Viața însăși în totalitatea manifestărilor ei, devine confuză, irațională. În stare de enervare ne degradăm moral și totodată mii de celule din sistemul neuro-vegetativ sunt distruse. Energia negativă care ne domină, determină efecte de aceeași natură și asupra întregului univers.

De fapt, noi răspundem de întregul climat psihologic existent astăzi pe tot cuprinsul Pământului.

Între noi și lumea întreagă există un permanent flux și reflux de energii similare. De la simpla enervare până la ura implacabilă, noi creăm, întreținem și permanentizăm acest climat al nebuniei, violenței și dezmățului cu care zilnic venim în contact.

De asemenea, ni se impune să mai reflectăm că impulsurile noastre interioare – declanșate automat – ne descoperă destinul acumulat potrivit ignoranței și erorilor comportamentale din această existență, ca și din viețile anterioare.

Îndată însă, ce ne dăm seama de proasta funcționare – prin simpla și atenta conștientizare a "ego"-ului – acesta se oprește. Și, în "golul" astfel creat – drept pace sau pasivitate a minții – ființa întreagă dispune de o Energie Pură care destramă tot ce este urât și dizgrațios. De fapt, o dată cu încetarea finitului și a energiilor sale fragmentare și deficitare, apare iubirea și Inteligența creatoare, care ne conduc prin impulsuri intuitive benefic-transformatoare. Concomitent cu această înnoire sfînșitoare a practicantului, se produc transformări similare și în masa imensă a semenilor de pe această planetă.

66. EROISM

Eroismul înflorește pe fundalul dăruirii,
Când "ego"-ul se destramă în splendorile iubirii.
În acest climat măreț, gândirea nu are-acces
Cu a ei meschinărie de impulsuri în exces.

Ființa toată-i contopită cu fiecare-mplinire
Dirijată-n clip-aceea fără nici o țărnire.
Teama nicicând nu-i e faur; el nu-i produs prin dorințe,
Toate-acestea fiind "ego"-ul, prins de-a sale neputințe.

Erou, omul ce-a-nțeles rostul existenței sale.
Ca deschizător de drumuri prin trăiri profund morale.
Prin el naște-o lume nouă, fără crize și conflicte,
Armonia-n el fiind armă la porniri nesăbuite.

În toate câte-ntreprinde vede Binele Suprem,
Activând universal, tuturora bun îndemn
De a nimici tot răul cu-nțeleapta-i comportare
Pusă-n slujba omenirii, drept iubire creatoare.

În savant sau om de rând, eroismul se-ntâlnește
Pururea ca dizolvant răului ce prisosește,
În egocentrism și ură, concentrat în oarbe crezuri,
Progresiv tot mai demente prin a lor spurcate-ndemnuri.

Pagini eroismu-nscrie prin oricare integrat
Când, în pacea ce s-așterne, e văzut cu-adevărat,
Hădul, hăd – tot mai nociv – ce se cere evitat,
Ca și Binele Sublim, ce se vrea realizat.

Eroismul la care ne referim în această temă, are un alt sens decât cel determinat de către mentalitatea omului obișnuit. El nu este produsul intelectului, ca dorință a unei împliniri deosebite. Nici teama nu-i prilejuiește în vreun fel sau altul dimensiunea, deoarece toate acestea fac parte din activitățile "ego"-ului și tot ceea ce el inițiază, întreține și finalizează poartă pecetea relativității.

Să venim cu un exemplu frecvent întâlnit în focul confrun-tărilor de pe câmpul de luptă: Un ostaș, de pildă, de teamă ca să nu fie capturat de inamic, ucide zeci de oameni, pentru care este declarat erou național și răsplătit cu decorații – moartea semenilor fiind evaluată drept act de mare bravură.

Or, în tema noastră eroismul nu se sprijină și nici nu se împlinește prin acte de violență. Nu este nici rezultatul vreunui concept sau ideal de împlinit cu ajutorul activității mintale realizate în timp. Asemenea urmăriri se încadrează tot în dimensiunea meschinului interes personal.

Un adevărat erou este acea ființă umană care singură și-a înțeles adevăratul sens al propriei existențe și, ca alcătuire unitară, trăiește în contopire – pe clipe prezente – cu perpetua mișcare a Vieții. Desprins în mod desăvârșit de centrul egoist al "sinelui personal" – prin trăire directă în uniune cu natura – el pune temelie unei alte lumi fundamentată pe iubire. Adevăr

și Frumusețe. În tot ce face el vizează Binele Suprem. El înscrie pagini de eroism cu fiecare întâmpinare a Viului în neconținută Lui mișcare. De fapt, eroul nostru în tot ce face, nici măcar nu este preocupat de atingerea vreunui rezultat. Din respect față de Viață, el nu face altceva decât să-i iasă în întâmpinare ca un "Întreg", cu o minte nouă, proaspătă de la o clipă la alta, fiindcă a înțeles că Realitatea Vieții nu poate fi întâlnită decât în acest fel.

Așadar, perfect atent, el doar conștientizează atât mișcarea Vieții, cât și a reacțiilor mecanice ale propriei minți. Pacea sufletului, realizată în mod firesc, îl transcende din lumea finită în Eternitate cu care, virtual, se contopește. Din această conjunctură izvorăsc toate binefacerile spirituale cu determinări fericite pe plan moral și fizic. Fenomenul este ușor de verificat cu ajutorul "Cunoașterii de sine", corect aplicată.

67. EȘECUL

Mintea – rampă de lansare – conexată de trecut,
Semn profund de-ncătușare, vremii insul înrobit.
Toate câte-apar în cale: fie vrut, fie nevrut,
Practic, ea apreciază după-a ei acumulare.

La eșec sau la succes, estimările-s sectare
Fiindcă-s opera lui "ieri", drept structuri imaginare.
Și, de-s aprig susținute, duc adesea la conflicte,
Fiecare fiind măsura spuselor inchipuite.

Pe câmpia mărginirii totul este relativ,
Atât binele, cât răul sunt interpretări precare,
Omul – singur – etalon cu-a lui condiționare.
Viitorul!... o surpriză, proaspătă din clipă-n clipă,

Care-n sine estimează sensul Vieții și valoarea
Celor ce se-ntâmplă astăzi, adus de a Ei mișcare.
Faptul!... scurgere normală, determinată firesc,
De la cauză-efect, ce-n timp toate se-mpletesc.

Când depășim mărginirea, integrați în Infinit,
Succesul, ca și eșecul nu-s privite diferit
Ci, la fel considerate, căci iubirea n-are margini
Nici tipare-nțepenite după-a "sinelui" imagini.

Mintea știutoare prin nenumăratele ei repetări devine o adevărată obsesie, care automatizează mentalitatea sau modul specific de gândire al individului, ca și al întregii colectivități. Suntem noi oare conștienți că tot ceea ce posedăm – informații sau bunuri materiale – ne posedă? Realizăm noi cât de cât, că la provocările Vieții răspundem prin replici mecanice care ne scapă de sub control? Viața este întocmai ca un râu care curge cu vadul plin. Scurgerea Ei este permanentă deci innoitoare de la o clipă la alta. Și dacă asta este realitatea, noi cum o întâmpinăm? Aducem imaginile din trecut ca reziduuri ale unor trăiri sau experiențe trecute? Dacă facem asta în mod inerent creăm confuzii și chiar înțelegeri pe dos, fiindcă vechiul și cu noul nu se pot înțelege!

Așadar, cu mintea condiționată nu vom putea întâlni niciodată noutatea Vieții și, neîntâlnirea noastră cu Viața – pe clipe prezente în desfășurare – înseamnă că, de fapt, noi nu trăim cu adevărat. Or, evoluția spirituală pe această planetă a ispășirilor, nu poate fi realizată decât prin trăire directă în contopire cu Viața. Dacă nu o facem înseamnă rătăcire fără folos, concretizată într-o jalnică dezamăgire.

Iată și avantajele întâlnirii reale cu Realitatea Viului în perpetua Lui mobilitate: Mai întâi, folosind Atenția globală conștientizăm mișcările anacronice ale gândirii condiționate care, deconspirată, tace. În tăcere sau pasivitate a minții, ființa noastră se întregeste: corp, psihic și spirit constituie o perfectă unitate. În această conjunctură apare iubirea atotcuprinzătoare care ne unește cu Viața în ansamblul desfășurării Ei.

Acum, dispunem de o nouă minte care folosește noi celule cerebrale. Și cu această minte putem întâlni, în mod real, noutatea Vieții și realizăm transcendența în Nemărginire. Transformările sfântitoare numai în acest context se concretizează – fără nici un fel de efort. Trăirea unor asemenea clipe operează transformări radicale în structura "ego"-ului care, în final, se destramă, eliberându-ne de poverile trecutului înrobitor al cărui autor noi suntem.

Să mai reliefăm că, în existența noastră de la acest nivel, succesul, ca și insuccesul sunt întâmpinate la fel, fiindcă iubirea n-are margini și tipare înțepenite de evaluări ca ale "sinelui" imaginar. Prin urmare, desfășurarea vieții noastre la nivel de "ego", este relativă și nocivă totodată, cu influențe distrugătoare pe plan moral, spiritual și fizic. Nu ne rămâne altceva de făcut decât să-i demolăm șubreda și fictiva structură. Pentru că numai în această fericită opțiune ni se deschide

perspectiva reîntoarcerii la Sursa Surselor de unde, cândva, am coborât în lumea materiei.

De altminteri, întreaga creatură este destinată să facă această călătorie de întoarcere la Izvorul Eternei Lumini. Să ne grăbim deci fiindcă noi, oamenii avem altă viziune a perceperii decât piatra, lumea vegetală sau lumea animală.

68. "EU ȘI AL MEU"

Doamne, iartă-mi rătăcirea ce din mine făcu zeu,
Închis într-o carapace, rezemat pe "eu și-al meu",
Izolată de Tot și toate și de-asemenea de Tine,
Egoismul – ca prost sfetnic – puse preț numai pe sine.

Mii și mii de ani trecură – rătăcirea tot mai mare,
Eu, prin timp și mai confuz, cu fictiva mea grandoare;
De prezența Ta în mine și mai mult îndepărtat,
Căci "ego"-ul cu-a lui lege, mai sever m-a posedat.

Practic, clipe de odihnă rareori am întâlnit,
Dar prin ele, aflai, totuși, că Tu ești Nemărginit.
Pe loc, însă înrobirea mă-nhăță fulgerător
Demonstrând prin seci cuvinte că aș fi un trădător.

După multe suferințe cu-nsemnări revelatoare
Am descoperit, în fine, hâda, proasta-nvățare;
În fapt, "eul" demascată ca structură fragmentară,
Păguboasa ficțiune, veșnic seacă și hoinară.

Ca instrument folosit-am doar Atenția globală
Care ce-ntâlnește arde – drept ființare ireală.
Și-n loc un alt om apare cu înscrisuri infinite
Iubirea, Inteligența – sacre prin clipe trăite.

Liniștea-i calea ființării și mormântul lui "ce-a fost",
Se moare și se-nviază împlinind al Vieții rost.
Ție, Doamne, revin toate cu-nscrisuri de fericire
Când eu tac – smerit total – cu întreaga mea simțire.

Tema tratează un fapt real la care poate avea acces fiecare ființă umană. O simplă condiție se cere și anume: Să dorească în mod cinstit, să-și descopere modul său de funcționare la nivel de minte condiționată, fiindcă numai pornind de la con-

știentizarea minții de suprafață a "ego"-ului, se poate extinde investigația pentru aflarea Naturii Reale și Nemuritoare a ființei proprii.

Surpriza revelației determină pe fericitul trăitor să-și ceară iertare Divinității pentru rătăcirea sa îndelungată. Mii și mii de ani el a trăit ca rob al propriului "ego". Interesul personal, fundamentat pe "eu și al meu", a făcut din el centrul propriu-lui Univers căruia i s-a închinat ca unui adevărat dumnezeu.

Mai relatez că, în această perioadă de rătăcirii, nu a avut decât rareori clipe de odihnă, care-i demonstau existența Sublimului Adevăr, însă de-ndată același "ego" îi deruta bunul-înțeles acuzându-l de trădare.

După nenumărate suferințe îndurate, autorul ne mai spune că, în final, și-a dat seama de proasta structură fragmentară a "eului", și că însăși această structură singură s-a deconspirat ca păguboasă, seacă, hădă și hoinară. La acest minunat rezultat el a ajuns folosindu-se numai de scânteierile Atenției globale.

Față în față cu aceste relatări, ce putem face noi acum, fiecare pentru el însuși? Așadar, cu ajutorul Atenției-Lumină întâmpinăm fiecare reacție a minții care, de fapt definește natura "eului". Practic, Atenția destramă prin simpla Ei prezență: orice gând, imagine, dorință, sentiment, survenite ca urmare a provocărilor Vieții în veșnica Ei mișcare.

În "golul psihic" sau tăcerea minții – ce apare concomitent cu dispariția reacțiilor – întâlnim starea de Pură Conștiință care ne extinde la Infinit. Cu noua minte întâlnim iubirea și Inteligența creatoare. Aici, "ego"-ul lipsește cu desăvârșire. Același lucru îl descoperiți și dumneavoastră? Să vedem ce altceva mai descoperim: Liniștea sau pacea sufletului este calea ființării în actual și mormântul lui "ce-a fost", ca și al lui "ce va fi", împlinind în acest mod rostul vieții noastre de pe Pământ, ca făpturi întrupate.

În final, toate îi revin Divinului Părinte cu înscrisuri de Fericire, când – smeriți în chip total – atingem simpla pasivitate a minții. Dăruirea totală și contopirea noastră cu Necuprinsul este unica modalitate de împlinire supremă. Să nu pierdem această minunată șansă!

69. EVOLUȚIA MORALĂ

Evoluția morală nu e opera gândirii prin voință și efort, Căci tot ce-ntreprinde "eul", urmărind al său confort,

Nu-i altceva decât mască – o hidoasă camuflare,
Ființa-om mai degradată – deopotrivă-ncătușare.

Mintea individuală – egocentric construită,
Prin a ei activitate, e sectară și îngustă;
Veșnic, al său interes e meschin și limitat,
Evoluția privită doar ca un deziderat.

Prin activitatea minții, omul nu este-n măsură
Să modifice, să schimbe atitudinea lui dură,
Dimpotrivă, tot ce face "sinelui" îi dă amploare
Și mai văduvită firea de Sacra Realizare.

Legi, prescripții de morală, cu pedepse adecvate,
Ca impuneri din afară, nu-s decât formule moarte,
Individul se supune din teama de sancțiuni,
Nepotrivită total sfințitoarei acțiuni.

Intelect și profunzime sunt în conflict permanent,
Una vrem și-alta-mplănim, nîcîcînd om independent.
Evoluția morală are loc doar într-un fel,
Prin contact cu fondul psihic – cum se manifestă el.

Pornim deci cu fapte certe: modul de funcționare,
Cum întîmpinăm Viața – lumea înconjurătoare;
Văzute așa cum sunt: gând, dorințe, sentimente,
Ce apar în mod spontan, ca reacții inerente.

Astfel de-ntîlnire simplă e prin ea transformatoare,
"Ego"-ul deconspirat, pierde din a lui vigoare,
Energii înșelătoare ce ne țin încătușați
Din vremuri îndepărtate – noi, prin ele, posedați.

Progresul moral se-nscrie, strâns uniți cu clipa-n mers,
Noi, prin ea-n Eternitate, desprinși de scop, interes;
Trăire atemporală cu-inregistrări prin iubire,
Astfel se destramă, pierde orice fel de-nlănțuire.

Evoluția morală a individului coborât la intrupare, nu este determinată de către gândire sau mintea cunoscătoare, fiindcă tot ce inițiază mintea omului ca interes sau ideal, pornind din centrul propriului univers, nu poate să depășească circumferința care-i limitează existența tempo-spațială. Voința, efortul

și imaginația folosite ca instrumente în sprijinul evoluției, înscriu efecte contrare. O voință puternică bine antrenată, fiind interesată în tot ce face, nu reușește altceva decât să-și confecționeze diverse măști, cât mai avantajoase pentru uz exterior, sub care își camuflează hidoșenia sufletească. Folosirea acestor mijloace conduce deci la adăugarea unei alte degradări: ipocrizia.

Așadar, mintea individuală prin însăși natura ei egoistă, nu poate fi altfel decât sectară și îngustă. În urmărirea propriului interes – meschin și limitat – ea își apreciază evoluția doar ca un deziderat și nu ca o necesitate stringentă, impusă chiar de către Viață.

Din cele mai îndepărtate vremuri ale evoluției sale istorice, omul a conștientizat importanța moralei în sânul colectivității. Datorită acestui imbold al necesității au luat naștere o seamă de precepte de morală, cuprinse apoi în legi, prevăzute cu sancțiuni împotriva celor care le încălcau. Teama de sancțiuni îi impunem deci individului o anumită reținere ca să nu facă ceea ce era socotit imoral. Or, în această conjunctură temătorul amenințat de lege era în imposibilitate de a descoperi – prin el însuși – nici Sacra Iubire și nici acțiunea sfînșitoare. Dacă legile și diversele prescripții morale nu pot concretiza acel veritabil folos la care ne referim, fenomen ușor de verificat – atunci ce ar trebui să facem sau să nu facem?

Nu este nevoie de nici o anticipație, ca ideal sau interes de atins. O asemenea operație mentală – așa cum arătam mai înainte – nu ne poate conduce dincolo de limitele "eului personal"? În consecință, calea folosită în trecut de omenire, ca și folosirea ei în prezent, este cu totul eronată. Această afirmație atât de categorică este confirmată chiar de practica în sine a acesteia. Intelectul dorește una, sentimentul înclină spre altceva și profunzimea are nevoie de ceva cu totul deosebit. Prin urmare, o dată cu fragmentarea ființei, se ivește un conflict evident, între conștiința de suprafață și Realitatea din profunzime. O asemenea descoperire constituie un bun început al cunoașterii omului de către el însuși.

Și ce anume ar fi de făcut de-acum înainte? Nu ne ducem nici în trecut și nici în viitor, ci pur și simplu luăm contact direct cu ceea ce este "acum și aici" ca prezență sigură. Folosindu-ne de Atenția lucidă întâmpinăm mișcarea gândirii care năvălește haotic în prezentul viu, nou și activ. O asemenea întâlnire simplă și directă – pe clipe prezente de manifestare – conduce la dispariția acestor apariții ca gânduri,

dorințe, temeri, imagini, sentimente etc. În acest fel "ego"-ul deconspirat dispare o dată cu energiile deficitare care-i susțineau existența.

Dar cum apare progresul moral? Nu facem nici un efort în acest fel. El se realizează foarte simplu, concomitent cu eliminarea acestor energii. Și, o dată cu golirea vasului conștiinței de suprafață, apare altceva cu totul nou, fără amestecul minții știutoare. Noua Energie, care umple "golul", este Pură și Infinită, și Ea ne transcende din ipostaza mărginirii în Eternitate. O putem numi Iubire Absolută sau Sacralitate. Această Energie este acauzală și Ea transformă tot ceea ce este limitat și impur din ființa noastră fragmentară.

70. EXAGERAREA

Tendință bolnăvicioasă, nimănui folositoare,
Când știutu-i pervertit pe ogorul sterp al firii,
De stimuluri excesive, dup-a lui acumulare.

Astfel, lăudăm frecvent ce n-ar fi de lăudat,
Însușiri, activități la ființe sau obiecte,
Alterând realitatea prin surplusu-adăugat!

Alteori, exagerarea se-nclină spre negativ
Și s-amplifică defecte, făcându-le mai hidoase,
Mai nocive-n conținut – rău-n lume mai activ.

Dominați de-obișnuințe, deseori exagerăm
În lucruri complet mărunte, deversând în fluxul Vieții
Elemente poluante – practic – totul infectăm.

Dac-am înțeles corect relatarea prinsă-n vers,
Spontan ne-am și integrat, punând temelie nouă,
De rostiri adevărate, cu-al lor fericit revers.

Desigur, vom mai greși, când Atenția lipsește,
Când ne rupem de prezent, hoinărind imaginar,
În trecut sau viitor – timp fictiv, ce ne-amăgește.

Revenind în actual, cu Atenția pe noi,
Spusa-i clară și precisă, fără plus și fără minus;
O asemeni comportare face din meschini... eroi.

Exagerarea este o tendință anormală de a prezenta: fapte, lucruri și întâmplări în dimensiuni nepotrivite față de realitate. Această deformare a realității pervertește funcția normală a minții condiționată de acumulări. Așadar, cu fiecare exagerare structura fictivă a "ego"-ului își adaugă noi și noi degradări morale.

În mod frecvent se aduc elogiul unor persoane din diferite calcule personale, egoiste sau din simpla intenție de a procura plăcere sau satisfacție de moment. La fel sunt lăudate însușiri și calități ale unor obiecte sau înfăptuiri omenești, care nu depășesc cu nimic limitele obișnuitului. Alteori, exagerarea înclină spre latura negativă a fenomenului. Se amplifică, de pildă, defecte făcându-le și mai hidoase sau nocive decât sunt în realitate.

Datorită obișnuințelor - formate în timp prin numeroase repetări a uneia și aceleiași atitudini - se deversează în fluxul energiei Vieții elemente poluante, care infectează psihologic întregul climat al planetei.

Și este bine să ne amintim - și cât mai des cu putință - că tot ceea ce emitem la nivel de gândire, exprimare verbală sau înfăptuire vom și recepta. Adică, prin atitudinea noastră influențăm lumea și suntem la rândul nostru influențați în funcție de calitatea și intensitatea energiilor însoțitoare ale acestora.

Dacă am înțeles în mod real - nu doar intelectual - semnalările respective, simpla conștientizare ne oferă în mod spontan integritatea ființei. Și, acum, ca ființă completă nu vom putea rosti decât purul adevăr, clar, precis și ușor de sesizat de către fiecare semen cinstit cu el însuși. Astfel de rostiri creează un climat favorabil propriei existențe, cu influențe asemănătoare și asupra mediului înconjurător.

Prin urmare, să reținem că desprinderea noastră de realitatea clipelor prezente - aflate într-o eternă succesiune - și deplasarea imaginară în trecut sau viitor, nu ne este de nici un folos spiritual! Dimpotrivă! Trăim o viață fictivă deci păguboasă - cu efecte nocive pe ambele planuri: psihic și somatic.

Pentru a ne menține în veșnicul actual: viu, proaspăt și înnoitor, nu avem nevoie decât de sfânta Atenție-Lumină. De fapt, Ea este chiar Sacrul în acțiune existent în noi toți, ca și pretutindenea. Cu ajutorul Atenției atotcuprinzătoare destrămăm meschinăria "sinelui personal" și descoperim Puritatea nemuritoare a ființei noastre.

71. EXTRAVAGANȚA

Comportare fantezistă, mult ieșită din comun,
Care-nalcă legea firii. Un "egou" împătimit,
Ce se urmărește aprig prin încâtușări bizare,
Să-și asigure un nimb – socotit de el valoare.

Forme diferite-mbracă, diferite și ciudate,
Dup-a insului putere și-nțelesuri cerebrale.
Azi, excesele în lume pot fi ușor sesizate:
Cum, de pildă, omul-hipi – nespălat și peticit,
Cu o traistă prinsă-n brâu și reacții ancestrale
La comodități de viață, ce-n timp omu-a născocit.

Mai aflăm extravaganta, social incurajată,
În concursuri de tot felul și formule variate:
Mersu-n cap sau mers pe-o roată;
Cocoțat pe-un vârf de stâlp, dans pân-la epuizare,
Ori consum de alimente – băuturi – cantitativ,
În anume timp fixat – etalon de măsurare.

Din istorie aflăm că trufașul Caligula
Făcu roibul senator – cu simbrie, privilegii,
Prinse-n legiuiuri precise – fala regelui roman.
În cuprinsul ăstui veac, mai aflăm extravaganta:
Când pisici sau câini de casă sunt lăsați moștenitori
La averi de milioane – drept legitimați urmași.

Și lista de ineptii e la infinit mărită,
Atunci când mărunta minte, dârz se caută pe sine
Drept plinire efemeră cu-a ei gloriolă tristă.

De ce vrem neapărat să pozăm drept cap de-afiș?
Și de ce dorim cumplit să fim mult aplaudați?
Ce nevoi și ce carențe se afirmă-n mod fățiș
În structura actuală – fala omului nebun?!
Noi singuri să descifrăm în acest păienjeniș,
Fiindcă-n fiecare om dăinuie tot Universul.
Care practic, înțelege și-Adevărul și eresul.

Extravaganța – purtare, ținută sau atitudine mult ieșită
din comun. Prin ciudățenia și excentricitatea care o carac-

terizează, extravaganta încalcă chiar de la început, buna orânduială, ca și legea naturii firii umane. Această manifestare este de fapt inițiată, întreținută și dusă până la înlăptuire de către mărunțul "ego".

Individul stăpânit în mod excesiv de către propria conștiință de suprafață, își dorește în mod obsesiv ceva care să-i satisfacă vanitatea, orgoliul. Confuz, ignorant și mai tot timpul agitat în propria închisoare, care-i condiționează modul specific de gândire, el aspiră la glorie, renume, pentru că detestă anonimatul.

În epoca pe care o străbatem, extravaganta îmbracă o mare diversitate de aspecte, unele mai ciudate decât altele. Așa, de pildă, omul-hipi, nespălat și peticit, care cu o traistă soioasă pe spate colindă fără rost lumea, cu reacții inverșunate la comoditățile de existență oferite de descoperirile tehnice ale minții umane. De asemenea, mai amintim diferitele concursuri cum sunt: mersul în cap sau pe o roată; cocoțat până la epuizare într-un vârf de stâlp; tot la fel, consum de alimente și băuturi realizat într-un timp record, cantitatea fiind etalon de măsură.

Istoria ne informează despre trufașul Caligula, care și-a investit roibul cu titlul de senator - cu salariu și privilegii prinse în legiuri precise de către împăratul roman. Dar să nu ne mire prea mult ceea ce s-a întâmplat în trecut, fiindcă și astăzi animalele se bucură de privilegii exagerate. Averi evaluate la milioane de dolari, sunt lăsate drept moștenire la câini sau pisici.

Desigur că lista acestor ineptii este mult mai cuprinzătoare și ea este mereu completată cu alte bizarerii de către insul aflat în sfera primitivismului spiritual.

De ce oare vrem neapărat să fim cap de afiș, aplaudat, lăudat pentru absurde gloriole? Singuri să descoperim aceste impulsuri: seci, aride, lipsite de bun simț și rațiune. "Cunoașterea de sine" ne dezvăluie tot misterul haosului care stăpânește mintea omului greșit educat, ca și climatul confuz, traumatizant existent pe această planetă.

În fiecare om - indiferent de pregătirea lui intelectuală sau nivel de evoluție morală - există Puritatea divină care ne așteaptă pe fiecare să-i deschidem calea prin smerita tăcere sau pace a sufletului. Atenția este unicul instrument - cu eficiență sigură - care ne ajută să ducem la bun sfârșit această grandioasă operă.

O inimă săracă, de dragoste pustie,
 S-agită zi și noapte, căci vrea "ceva" să fie:
 Vedetă, stea, renume – creând prin timp conflicte
 Chiar confruntări acerbe cu alte minți smintite.
 Cu stări amăgitoare, prin scop – dualitate:
 Se fragmentează firea cu vechi porniri deșarte
 De-o parte idealul, structură-nchipuită
 Ce tinde-n mod expres să fie implinită,
 De alta, truditorul, ca slugă permanentă,
 Cu apriga-i dorință ce poartă-n fașă ura.
 Tot drumu-i presărat cu sânge, foc și crime
 De omu-nversunat, prin comportarea-i dură.

Nicicând nu e odihnă în holda lăcomiei,
 Avarul n-are tihnă, tot timpul insetat;
 Un ideal atins dă alte idealuri,
 Un foc mereu aprins de faim-alimentat.

Dar faima, ca atare, nu e nici rea, nici bună,
 Atuul ce i-l dăm o face-a fi nebună!
 Nectar al vanității, orgoliului dă pinteni,
 Un obsedant ferment al degradării minții.

Un om adevărat, în Viață integrat,
 Nicicând nu-i dominat de vise, idealuri,
 Prin pace, bucurie privește tot ce vine
 Ca o fireasc-ofrandă ce-n fapt i se cuvine.

Ființa umană care funcționează ca alcătuire incompletă, adică drept "sine personal" sau conștiință de suprafață centrată pe "eu și al meu", dispune de o mentalitate pur egoistă. Un asemenea ins nu este niciodată mulțumit cu "ceea ce este" sau cu ceea ce are. Mai tot timpul agitat de dorințe – care-și schimbă fără încetare obiectul – el se află într-o inevitabilă contradicție cu el însuși.

În acest context relevăm: de o parte idealul spre care tinde meschinul "ego"; iar de alta, truditorul înversunat marcat de amprenta violenței și-a urii. Iar întregul drum al împlinirii este presărat de sânge, foc și adesea crime. Un om înrobît, de pildă, de impulsurile avariției, el nu poate să-și limiteze măsura

lăcomiei - care-l domină până la sclavie - și nici să cunoască vreodată liniștea sau armonia sufletului. Îndată ce un ideal a fost atins, șubredul succes de moment, dă naștere la alte și alte idealuri.

Faima sau renumele este aiudoma unui foc, mereu alimentat de nesăbuita dorință a permanenței și a continuității ei. De fapt, faima nu este nici bună și nici rea. Intreaga complicație, cu urmările ei nefaste, este determinată de importanța exagerată pe care noi înșine i-o acordăm. Supraestimarea îi mai dă și caracterul de duritate prin folosirea mijloacelor incriminate de concretizare a ei. Faima, structură imaginară de care ne atașăm, constituie de asemenea imaginarul nectar al vanității și orgoliului - atitudini care degradează moral și spiritual.

Un om adevărat, care și-a descoperit natura sa reală de Divinitate, nu este niciodată și în nici o împrejurare dominat de vise, fantasmе și idealuri. El intampină - în perfectă armonie sufletească - toate câte îi sunt aduse de către Viața: bune sau rele; plăcute sau dureroase ca o simplă ofrandă care de fapt îi se cuvine.

73. FAPTUL VORBEȘTE PRIN SINE

Prin inscrișuri memorate suntem mașini programate.
Ce continuu se repetă, obsesiv ca posedate.
Tot ce-aduce cursul Vieții: comparăm, etichetăm
Și-n final creăm probleme și, prin ele, degradăm.

Prinși în plasa de păianjen, țesută numai de noi.
Singuri generăm conflicte, teamă, stresuri, chiar război!

Starea, fenomenul, faptul ce se manifestă-n clipă.
Ni se vădește prin sine, cum Viața ni-l indică.
Fără ieri și fără mâine, firească Realitate;
Asta-i chiar secretul Vieții de-ntâlnit cu simplitate.

De-l privim "așa cum este", în mod clar, lucid mereu.
Nu creează complicații măsluite de "egou",
Drept intrus aflat în noi, ce năvălește-n prezent,
Cu totul neadecvat - veritabil insolent.

Contactând Realitatea, simplu - fără de efort,
Depășim strâmtul "egou" și spontan ne integrăm.

Practic, faptele lăsate singure să se exprime
Noi, doar simplu spectator – fără nici o opțiune.

Insistând în acest sens, zi de zi și ceas de ceas,
Într-o zi va crăpa zidul "sinelui" ce ne sufocă
Și, prin fereastra deschisă: sclipiri, bucurii, Lumină;
Orice amăgiri excluse, cu-nțelegerea deplină.

Întreaga activitate a omului desfășurată pe plan fizic, se sprijine pe acumulările lui memoriale. O minte cu cât este mai informată, cu atât posesorul ei se va descurca mai ușor în toate domeniile de activitate impuse de existența sa la acest nivel.

Să vedem în continuare, ce se întâmplă însă cu acest capital informațional – desigur, folositor la început? Știutul începe să se repete și prin repetare servilă el creează forme stereotip de exprimare sau rutină. Or, rutina împiedică, în mod evident, dezvoltarea mintalului, transformând pe repetitor într-o adevărată placă de patefon stricată ce se repetă la infinit.

Iată cum această ființă superioară, stăpână a planetei, în loc să-și folosească în mod inteligent cunoștințele însumate, ea este, practic, dominată de către memorie care reacționează automat, obsesiv în fața fenomenelor de Viață – innoitoare de la o clipă la alta. Așadar, în fața Vieții – noutate absolută într-o perpetuă mișcare – se răspunde de către știutor cu imagini ale unor trăiri anterioare, în prezent perimate și goale de conținut.

Nepotrivirea dintre nou și vechi determină în chip firesc, confuzii și stări conflictuale. Prin urmare, noi – ca ființe condiționate de trecut – generăm și întreținem întregul haos existent astăzi în noi înșine, ca și în restul lumii. În acest context, noi nu ne putem întâlni în mod real, nici cu semenii, nici cu natura sau Viața, în general.

Or, toate câte ni le aduce Viața în constanta Ei mobilitate sunt fapte certe, reale care singure își atestă existența incontestabilă pe clipe prezente de manifestare. Așa fiind, pentru înțelegerea lor corectă, nu trebuie să intervină nici trecutul și nici viitorul. Viața ne pretinde deci să o întâmpinăm cu o minte nouă, inocentă, nealterată de cunoștințe anterioare.

Ce ar trebui să facem în acest sens, ținând cont de impulsurile mecanice ale minții noastre deficitare? Folosirea Atenției globale la întâmpinarea fenomenelor de Viață ne

scoate din acest impas, fără nici un fel de complicații. Toate câte ne sunt aduse de către fluxul Viului în mișcare, sunt văzute, înțelese și depășite fără să lase urme psihologice, indiferent de natura lor plăcută sau dureroasă.

În această conjunctură, suntem, practic, "Una" cu Realitatea și dispunem de o minte nouă, infinită și cu totul diferită de a meschinului "ego" – degradată tempo-spațial. Trecutul dispare de la sine în fața eternului "acum și aici", pe care-l întâlnim ca ființă completă – integrată în Universalitate. Să precizăm încă o dată, că integritatea ființei se realizează numai cu ajutorul Atenției lucide și atotcuprinzătoare.

În concluzie, faptul revelat de mișcarea clipei, vorbește prin sine și noi îl înțelegem în mod perfect, deoarece folosim o minte proaspătă – necontaminată de înregistrări anterioare. Să mai amintim și aceea că în cursul unei vieți, ființa umană nu folosește mai mult de 10% din disponibilitățile sale neuro-cerebrale.

În ceea ce privește avantajul de reținut din această temă este acela că: Înaintând prin Viață pe aceste coordonate, vom determina spargerea coliviei "ego"-ului. Și, o dată eliberați, vom cunoaște calea progresului spiritual, bucurându-ne de splendorile inerente ale acestei existențe.

74. FIECARE DORINȚĂ ESTE CONFLICT

Una e și-alta doresc! Iată-mă deci în conflict
Cu Realitatea Vieții, eu, de Ea, complet distinct,
Fiindcă relația piere – tulburarea mă-nsoțește,
Psihic – fizic – stres, durere – sănătatea șubrezește.

Cuprinzând acest proces – egocentric conturat,
Deconspirarea-l destramă și de el, eliberat,
În Real mă contopesc – de trecut independent;
Numai astfel rostul Vieții e-nțeleș inteligent.

Necesarul se-mplinește, fără a fi anticipat,
Căci Viața ni-l oferă prin prezentu-nvederat.
Împreună să vedem ce se-ntâmplă-n mod real
Cu dorința buclucașă, clar văzută structural.

Ea și egoismul – una – consecvent imbrățișate,
Cu ea deci în uniune trăim în dualitate;

Imposibil de atins pacea și cu libertatea
Și-a cunoaște prin trăire iubirea-Realitatea.

Simpla conștientizare cu Atenția globală,
Le dizolvă pe-amândouă, fără nici o indoială,
Iar în "golul psihologic" aflăm veșnicul prezent
Și cu el formăm un "Tot" - fericit independent.

Mă întreb pe mine însumi și o fac, desigur, pentru ca să ușurez înțelegerea destăinuită atât de simplu de către exprimarea versului: Dumneavoastră vedeți lucrurile la fel cum le văd eu? Sesizați oare că în clipa în care apare dorința - concomitent cu ea - se ivește și contradicția, conflictul? Dar de unde vine această dorință care ne tulbură și complică existența?

Dorința apare ca reacție automată a memoriei. Ea nu s-ar năpusti în clipa prezentă, dacă nu am fi cunoscut-o prin trăire mai înainte. Dorința apare deci ca imagine păstrată memorial și care aspiră la repetare. Or, în prezent această dorință nu se poate repeta, fiindcă împrejurările sunt cu totul diferite și neprielnice împlinirii ei. Așadar, conflictul contrariilor creează tulburare, stres, degradare morală și șubrezirea sănătății omului.

Dacă ne adunăm întreaga ființă "acum și aici" și doar conștientizăm acest proces al gândirii egoiste - declanșat mecanic - ce anume se întâmplă? Observați că mișcarea haotică a "ego"-ului dispare? În locul rămas liber ce anume apare? Nimic! Descoperim noi oare că în această pasivitate a minții sau "gol psihologic", ființa noastră se extinde la Infinit, unindu-ne cu Necuprinsul.

În această conjunctură, total independenți de trecut, înțelegem rostul adevărat al vieții. Vă veți întreba poate: Cum anume în aceste condiții se împlinește necesarul existenței pe acest plan fizic? În nici un caz anticipându-l! Uniunea noastră cu Viața în normala Ei desfășurare, ni-l oferă în mod invederat fără să fie nevoie să ni-l imaginăm.

În continuare să precizăm totuși, ce anume ar trebui să facem cu dorința buclucașă: Dacă este întâlnită cu simplitatea Atenției globale, aceasta-i destramă energia însoțitoare și nemaifiind susținută se eclipsează pur și simplu. O dată cu ea dispare și "ego"-ul, ca și dualitatea care a determinat conflictul. În climatul sacru al "vidului psihologic" aflăm veșnicul prezent în care iubirea și Inteligența ne contopesc cu Sublimul și trăim din plin Fericirea nesusținută de nici o motivație.

75. FIDELITATEA

Azi, spre mâine, împliniri, zeci, chiar sute jurăminte
Și cu lanțuri ne legăm prin zisele-vorbe sfinte.
Ne-angajăm să fim fideli, total ignorând că mâine
Este pururi un mister, ce vechiului se opune.

Când trăim prin neființare – ca "egou" rătăcitor,
Veșnic vom crea probleme și-un climat pustiitor,
Noi, din zori și până-n noapte într-un zbucium făr-de
margini,
Zilnic prinse-a noastre "euri" de sute, chiar mii imagini.

Când dragostea va cuprinde inimile omenеști,
Fidelitatea – ca floare – în tot timpul o-ntâlnești.
Împlinirea-i naturală, în gândire, vorbe, fapte,
Căci iubirea – etern Astru – luminează zi și noapte.

Atenți deci mereu pe noi, la gândirea nemintoasă
Care făr-a noastră vrere, ne cuprinde-n a ei plasă.
Văzută așa cum este de îndată și dispare
Și-n loc, plinirea reală – cu fireasca integrare.

Starea de Sacralitate în acest context apare
Ca o supremă-mplinire cu efecte sfînțitoare.
Fiecare ins în parte are asemenea-nsușire
D-a fi pururea fidel, când de fapt este iubire.

Când trăim și ne manifestăm ca ființe fragmentare, rătăci-
rea ne este totdeauna o nelipsită însoțitoare. În acest context,
ne obligăm prin nenumărate jurăminte ca să împlinim în viitor
o seamă de promisiuni. Prin urmare, ca prizonieri ai structurii
egoiste, ne legăm prin făgăduințe solemne, să facem sau să nu
facem anumite lucruri, apreciate drept fidelitate. Dar, chiar în
clipa jurământului respectiv, noi ignorăm pe misteriosul "mâine"
care, în realitate, se află în totală nepotrivire cu vechiul.

Acest fenomen se întâmplă în mod frecvent, ori de câte ori
trăim prin neființare, ca "ego" rătăcitor. Posedați de către
această fictivă autoritate prin sute și mii de imagini, trăim
zilnic – cu mici excepții – într-un traumatizant zbucium
sufletesc. Așadar, la acest nivel nu se poate realiza fidelitatea
a cărei realitate încercăm să o descoperim prin această temă.

Numai când iubirea fără margini, cu eterna sa Lumină sfîntitoare ne cuprinde întreaga ființă, fidelitatea apare ca o floare care își impune propria frumusețe. Gânduri, exprimări verbale și fapte îi atestă – fără nici o umbră de indoială – activa și Sacra ei prezență.

În acest sens, folosind Atenția lucidă și globală, vom întâmpina reacțiile minții care ne țin prizonieri în plasa vicleanului "ego". Întâlnirea corectă conduce la dispariția totală a acestei structuri fictive și deficitare – fără să lase urme memoriale. În "golul psihologic", instalat în mod firesc, se realizează, fără vreo intervenție din partea voinței, integritatea ființei care funcționează în perfectă contopire cu iubirea și Inteligența creatoare.

În concluzie, numai în această fericită conjunctură, fidelitatea se impune ca însușire firească în ansamblul mentalității omului nou – restructurat din temelie prin însușiri excepționale – cu reverberații sfîntitoare și asupra întregii comunități.

76. FII MEREU CINSTIT CU TINE!

Multe căi imaginare pe drum – zis spiritual,
Autorul lor – "ego"-ul – mărginit, conflictual.
Nicicând el nu-i în măsură să-ntâlnească Adevărul,
Care-i totdeauna nou, iar "eul" mereu bătrân.

Nu știu ce cale-ai ales, ce credință-ți e stăpână,
Ce filozofii, sisteme prin concepte te domină!
Tu oprește-te o clipă și te-ntreabă, te socoate
Dacă faptic, înăuntru au adus schimbări concrete.

Numai fiind cinstit cu tine – deopotrivă – și-n afară,
Se pot opera mutații în structura-ți fragmentară;
Evoluția pe Terra cere multă probitate,
Autentice relații numai prin loialitate.

Poate fi corect privitul? Poți privi imparțial?
Nu-ți aduci justificări în postura de dual?
Când e un contact cinstit, ce-i privit îndată piere
Și, fără vreo urmărire, Adevărul ni-s-oferă.

Numai când gândirea tace, fiindcă-i de fapt înțeleasă,
Ființa noastră se extinde – ca Imens-armonioasă;

Ea e minunatul vas – apt să prindă Necuprinsul,
Cu-a Lui veşnic-prospeţime, care schimbă-nnobilează.

Fiecare gând privit fără vreo distincţiune,
De-i frumos sau de-i urât – văzut aşa precum vine;
Atenţia folosită tot timpul – ca reflector,
Noi, prin Ea – privit global – simplu şi cuprinzător.

Privitul şi ascultatul în această manieră,
Ne dau fiinţei integrarea, fără scop şi fără vrere.
Funcţionând ca Întreg – ca Minte Universală,
Piere-ntreaga neputinţă – de minte particulară.

Deşartă-i morala lumii obţinută prin efort,
Când omul îşi e măsura prin plăcere şi confort.
Numai iubirea atestă Omul-Sacru, Integral,
Care apare când gândirea amuţeşte-n chip total.

Odinioară, un imaginativ rostea cu mult aplomb: "Multe şi variate sunt căile care duc la Domnul", adică la aflarea Adevărului Absolut. Şi de atunci această sintagmă a devenit o ieftină şi goală lozincă pe care o auzim repetându-se mereu. Formula cândva lansată şi acceptată mecanic de către minţile închise în colivia "ego"-ului, a dat naştere la o mulţime de concepte de urmat: metode, crezuri, rostiri de mantră etc. Fiecare dintre preţinşii îndrumători spirituali a mai adăugat la metodele deja existente, unele particularităţi care să le confere autoritate în faţa discipolilor.

Astăzi, pe tot cuprinsul planetei vom întâlni un mare număr de teoreticieni, teologi, filozofi, metodişti etc., care abordează Realitatea Vieţii din interiorul structurii condiţionate a "sinelui personal".

Se rostesc adeseori, într-o debordantă logoree, cuvinte mari despre Dumnezeu, iubire, adevăr etc. fără nici un dram de acoperire pragmatică. Toate astea sunt doar simple şi seci rostiri, repetate la nesfârşit, care nu fac altceva decât să degradeze moral pe predicatorul inversunat, pe de o parte, şi să amplifice ignoranţa celor ce ascultă, pe de alta.

Fiecare exprimare – lipsită însă de trăirea respectivă – este şi rămâne o sfruntată minciună! La trecerea "dincolo", dreptul judecător, adică Pura Conştiinţă existentă în fiecare om, ne va acuza atitudinea ipocrită, impunându-ne şi ispăşirea corespunzătoare.

Dar, să revenim la ceea ce încearcă să demonstreze exprimarea cu ajutorul versului a acestei teme. Viața, fiind aidoma unei ape curgătoare – proaspătă de la o clipă la alta – ne solicită să-i ieșim la întâmpinare cu o minte asemănătoare. Or, dacă noi îi ieșim în cale cu mintea noastră bătrână, condiționată de perfidul "ego", realmente nu poate fi vorba de o întâlnire adevărată – pentru clara înțelegere a acestei realități.

Prietene, față de această semnalare, care-ți este atitudinea? Încearcă să stai față în față cu tine însuși și să vezi în ce măsură calea pe care ai mers ți-a adus și transformările respective! Poți să fii perfect obiectiv, cinstit cu tine însuși? Aceasta este problema vitală pe care o impune aspirația la desăvârșirea spirituală! Ceea ce rostești, este în perfectă armonie cu ceea ce simți și trăiești în interiorul ființei tale? Numai această perfectă concordanță destramă alcătuirea omului fragmentar și permite înlocuirea lui cu omul nou, integrat în Universalitate. Iată îți ofer și câteva repere pentru buna orientare:

Poți privi și asculta lumea exterioară, ca și forul tău interior, într-o desăvârșită imparțialitate? Dacă întâlnirea este corectă, acele reacții mecanice ale minții dispar fără să lase urme, iar în locul devenit liber, și în lipsa oricărei urmăriri – Adevărul singur ți se oferă. Numai când gândirea tace, în măsura în care își vede incapacitatea sa la întâlnirea cu Viul în mișcare, ființa întreagă se extinde la Infinit, contopindu-se cu Necuprinsul. Această simplă întâlnire destramă energiile deficitare și ne indestulează cu Energia Pură – esență a Sacralului.

În această practică folosim doar Atenția globală care, doar conștientizează fiecare gând, dorință, emoție, teamă etc. Numai în acest fel ne eliberăm de acumulările minții noastre particulare, egoistă prin însăși natura ei. În locul liber, întâlnim Mintea Universală care folosește – pe clipe de existență – noi celulele cerebrale din imensa posibilitate ce-o avem la îndemână, adică acea rezervă de 90% nefolosită de mintea omului.

Să mai remarcăm încă o tristă descoperire și anume: Așa zisa-morală obținută cu ajutorul eforturilor de voință, imaginație, crezuri, rostiri de formule etc. este și rămâne o goală și pură deșertăciune. Și iată de ce: eforturile bieților truditori se împotmolesc în infundătura nemiloasei înșelăciuni. Tot ceea ce inițiază mintea știutoare, ea – prin ea însăși – nu poate să-și depășească propriile limite care o condiționează. Chiar dorința de sfințenie poartă amprenta egoistă a "sinelui personal". Și eforturile făcute pentru atingerea acestui ideal, vor fi în mod permanent însoțite de violență, ambiție, vanitate, orgoliu.

Încearcă să fii cinstit mereu cu tine însuși! Căci numai așa poți singur descoperi mișcările perfidului "ego", care intenționează în această viață să-și pregătească un culcuș mai avantajos în lumea de "dincolo". Interesul personal nu poate să conducă în nici o împrejurare la sfințenie, fiindcă însăși natura lui este fragmentară și egoistă.

Transformarea radicală a omului, nu poate fi realizată decât de iubirea atotcuprinzătoare care singură apare, când mintea tace smerită, fiindcă și-a dat seama de neputința ei de a înțelege Eternitatea Viului în constanta Lui mișcare. O dată cu tăcerea sau pasivitatea minții, ființa noastră se întregeste și atingem ipostaza de Pură Conștiință, Pură Prezență și Pură Iubire sfințitoare. Așa descoperim că suntem nemuritori și că existența pe această planetă de fapte intrupate, este trecătoare, drept împlinire a propriului destin – creație a fictivului "sine personal".

77. FLACĂRA

Când din jar nu ies scântei ce dau flacără, lumină,
Pe om umbrele-l cuprind, fum și amăgiri – minciună,
Ființa-ntreagă i-o pătrund – spulberată orice tihnă.
Fumul tenebros îi pare drept lumină creatoare,
Împletită cu succese – împliniri strălucitoare.

Foc... de unde!? Din afară!? Măsluind un Prometeu!?
Sau din ignoranță, teamă, inventând un Dumnezeu
Căruia să ne-nchinăm, cerșind focul ca ofrandă?!

De-ați pătruns semnalul vremii ce vizează Infinitul,
Voi, prin voi puteți percepe că tradiția, trecutul,
Practic, sunt formule sterpe, care neagă Adevărul.
Adevăru-i veșnic nou, tot ce-a fost e perimat
Și-n acest context – prezentul – pentru-a fi investigat,
Ne obligă să-l cuprindem inocenți... prin integrat
În structura integrării, în om, Flacăra pulsează
Ca o binecuvântare, ce mereu s-alimentează
Prin sclipiri innoitoare – ciclic – în contact cu clipa;
Omul – dincolo de tină – Flacăra-i ce mistuiește
Comportarea lui hapsână: egoism, sălbăticie,
Aroganță și dispreț, orice soi de ineptie,
Cumulate ancestral, ce survin ca mecanisme,

Alterând ce-i Viu, Real - în momentul actual.
Prin acest pionierat, eră nouă se deschide,
Lumii drum însămânțat cu grăunțele iubirii;
Pace, rod îmbelșugat prin Eternul împlinirii.

Dacă în toate câte întreprindem pe calea perfecționării noastre spirituale, nu întâlnim acea Lumină atotcuprinzătoare, care să ne conducă în mod clar, înseamnă că întreaga activitate este greșită. De asemenea, când există: incertitudini, temeri, ambiguități sau dorințe care emoționează, toate acestea sunt dovezi certe că practica noastră - în care ne-am pus speranța - este fictivă. Un psihic confuz, derutant, se amăgește foarte ușor și apreciază umbrele ca străluciri, iar reperările - totdeauna mincinoase - le socotește ca adevăruri sfinte. Toate acestea au ca centru de pornire interesul personal, fundamentat pe structura "ego"-ului.

Dacă aceasta este realitatea faptelor, susținută de ele inele, ne întrebăm: De unde să luăm acea Flacără absolut indispensabilă în investigația noastră? Să imaginăm un Prometeu sau să ne imaginăm un Divin căruia să ne închinăm și în schimb să-i cerșim focul drept ofrandă? În cazul că ați înțeles semnele vremii, care ne revelează capacitatea ființei umane de uniune cu Necuprinsul, înseamnă că singuri ați descoperit inutilitatea tradițiilor care - prin repetări de formule stereotip și tipare convenționale - neagă Adevărul Absolut.

În realitate, Adevărul este viu, nou, proaspăt și înnoitor de la o clipă la alta. El își descoperă singur misterul o dată cu clipa și tot în străfulgerarea clipei și dispare. Înregistrarea memorială a evenimentului constituie doar o seacă amintire - goală de conținut, adică imagine a unui fapt trecut, perimat - fără nici o valoare în prezentul viu și activ.

Pentru ca să putem înțelege acest veșnic prezent, Viața ne solicită să-i ieșim în întâmpinare cu o minte complet liberă, disponibilă să realizeze o veritabilă investigație. În acest sens avem nevoie de o minte perfect inocentă. Dar să vedem cum atingem practic această inocență? Mai întâi, să vedem dacă suntem sau nu un om complet - corp, psihic, spirit - "Una". Această adunare la un loc o realizăm cu ajutorul Atenției globale. Este oare așa de greu să fim "acum și aici" ca Pură Prezență, Pură Conștiință și să nu dorim nimic și nici să nu așteptăm ceva?

O dată împlinită această uniune mai este oare cazul să căutăm sau să imaginăm pe cineva, care să ne ofere Flacăra?

Nu! Categorie Nu! Așadar, desprinși de tot ce este lumesc, Pură Conștiință ca Flacăra spulberă, arde, destramă comportarea desuetă a egoismului drept aroganță, lăcomie, ambiție, ură care ne-au adus la reincarnare în acest mediu de ispășire. Însoțiți de această binefăcătoare Flacăra, realizăm operă de pionierat, creând o altă lume – fundamentată pe iubire, doar prin simpla noastră transformare.

Să mai amintim că în fiecare om se află Izvorul Eternității, care prin simpla sa prezență ne atestă că suntem nemuritori.

78. FORMULE

Un cuvânt, un grup – suită, antrenate de un scop,
Ce vizează măreția drumului spre Infinit.
Practicantul și formula, doi amici ce se răsfață
Și se cheamă reciproc prin îndemnuri și povață.

În final – prin repetare – insul e mecanizat,
Rob frecvent și-ascultător, în rostire – obsedant.
Fie cât de elevate, spusele sunt amăgire,
Ce dau "sinelui" amploare, ziduri reci – încercuire.

Ca-n final, tot ce se speră nu-i decât inchipuire,
Evadare din prezent – pași spre "ieri" și-apoi spre "măine";
Drumul clar spre Adevăr e-ntâlnirea simplității,
Când "ego"-ul complet tace în Sacrul Integrității.

Instrumentul adecvat unității minunate
E Atenția globală, fără sensuri programate,
Iar cu pacea inerentă, obținută-n mod fatal
Suntem – Acțiune Pură – fără scop sau ideal.

Ce sunt de fapt aceste formule? Un cuvânt sau o suită de cuvinte cărora lise acordă o anumită semnificație și pe care practicantul interesat de preocupări spirituale le rostește, punând în ele speranța innobilării ființei sale. Prin urmare, ne aflăm în fața manifestării omului ca dualitate. De o parte practicantul propriu-zis, iar de alta formula pe care este îndrumat să o rostească în scopul atingerii unei finalități.

Repetarea insistentă cu trecerea timpului devine obicei apoi, formula – care vizează liniștea sufletului pune stăpânire pe întreaga minte. Ea se rostește de-acum singură, devenind o

veritabilă obsesie. Gândurile, imaginile, dorințele, sentimentele, emoțiile care năvălesc ca reacții ale memoriei, aduse de energiile însoțitoare la suprafața conștiinței "sinelui" – întâmpinate cu rostirea formulei – dispar pe moment. Energia formulei, practic le acoperă, obligându-le să se întoarcă la locul de origine.

Așadar, mergând pe această cale, nu avem nici o șansă ca să ne eliberăm din cătușele "sinelui personal". Dimpotrivă! Energiile fragmentare trimise în profunzime se acumulează și fortifică totodată. Iar într-o zi vor izbucni cu forță și mai mare, iar bietul om, luat prin surprindere, se miră cum de a putut să păcătuiască.

O altă dereglare – de dimensiuni și mai mari – este părerea bună despre noi înșine. Ea se ivește și se tot amplifică, o dată cu succesul momentan, înregistrat de acoperirea urâciunii interioare de către formula imaginară. Înșelați de fictivul succes, ne închipuim că am atins deja culmile spiritualității. Așa fiind, rostirea de formule ne automatizează mintalul, transformându-ne în simpli roboți. Întregul proces de gândire, rostire și finalizare are loc numai în interiorul conștiinței de suprafață, adică a Sinelui care tot ceea ce face, nu poate să-și depășească propriul domeniu sau circumferința care-i limitează existența.

Descoperirea Adevărului Absolut se înfăptuiește numai de către Divinitatea existentă în fiecare făptură umană. Și ea se realizează într-o perfectă simplitate – când mintea particulară tace smerită. Tăcerea acesteia deschide calea Sacrului din profunzime care, în totală libertate, ne unește cu Absolutul. De-acum, ființa noastră – funcționând ca un "Întreg" – își descoperă originea de Divinitate nemuritoare și toate câte le înfăptuiește sunt inveșmântate în mantia Iubirii.

79. FRAGMENTAREA

Ondulări de seci imagini, gânduri fără rost și noimă,
Ce anarhic vin și trec, structurează fragmentarea,
Insul – un real edec. Hărțuit fără-ncetare,
Când spre "ieri" și când spre "măine", totu-n el confuz, haotic,
Energii ce se destramă ca-ntr-o vrajă de narcotic.
Om fragment – puțină minte – e-nsoțit de disperare.

Transbordat în ireal, nici nu vede, nici n-aude
Ce-i activ, ce-i actual; bunul înțeles se pierde

În postura de dual – o reală fragmentare.
Copleșit de plinul Vieții, vlăguit la orice pas,
Află sprijin în speranțe, credinței înaltă imnuri,
Amăgirea – zilnic hrană – prăbușiri în negre-abisuri.

Întâlnit fragmentar, sec – cum e el – cum se vădește
În cuprinsul unei clipe, schilodirea se-ntregește.
Pacea, liniștea deplină, omul ființă integrală.
Astfel e-ntâlnit Eternul, cu El "Una"-i trăitorul.
Nimic altceva în plus! Fiți cuplați cu Adevărul!

Viața în constanta ei desfășurare se prezintă ca un "Întreg" care vine dinspre veșnicie și curge spre aceeași veșnicie. Și pentru corecta Ei înțelegere, ne pretinde nouă, oamenilor să-i ieșim în cale ca ființe complete. Dar, în realitate ce anume se întâmplă?

Fiecare individ – potrivit condiționării sale psihologice – o întâmpină în mod sectar cu aprecieri pur personale deci incomplete. De pildă, un medic, inginer, preot, om de știință, avocat, muncitor, politician etc. fiecare va întâmpina Viața, dându-i sensuri diferite, potrivit preocupărilor strict personale. Adică, fiecare din acești profesioniști funcționează ca simple fragmente față de întregul Vieții. Structura fragmentară este așadar, formată din gânduri, imagini, aprecieri care năvălesc în prezent – ca reacții ale memoriei cumulative – și dau Viului în mișcare, sensuri specifice, adică subiective, particulare.

Un astfel de om – marcat sever de cunoștințele anterioare, conservate memorial – nu va putea în nici un fel să întâlnească în mod corect, și să înțeleagă noutatea clipei prezente. Or, neînțelegerea sau greșita apreciere dă naștere la confuzii, nesiguranță, teamă. Pentru a ieși din această fundătură sau pentru a salva aparențele, adesea omul fragment își pune nădejdea în seci idealuri sau credințe înșelătoare. Prins în hora deșertăciunilor, singur își împletește scurta existență cu o suită de compromisuri, în conflict cu el însuși, cu semenii și natura, în general.

Dacă și dumneavoastră apreciați că aceasta este trista realitate a vieții omului incomplet, fragment, ne întrebăm: Este oare vreo soluție pentru redresarea morală și spirituală a insului respectiv? Ce posibilități ni se oferă ca să scăpăm de această reală schilodire a propriei ființe?

Rezolvarea acestui handicap depinde numai de noi, dacă bineînțeles – dorim cu adevărat și în mod cinstit să ne cu-

noaştem așa cum suntem. Însă, simplitatea întâlnirii cu noi înşine este atât de copleşitoare, prin propria-i surpriză, încât o realizăm cu oarecare dificultate. Toată vina acestei neputinţe revine fictivului "ego" care – simţindu-şi moartea – încearcă să deruteze pe practicant.

Iată şi modalitatea care ne conduce în mod sigur la integritatea fiinţei noastre: Complet atenţi şi fără să anticipăm vreun ideal, ţel sau scop de atins, doar privim şi ascultăm apariţia acestui "eu-fragment", ca reacţie a minţii condiţionate tempo-spaţial. Simpla conştientizare a reacţiei face ca aceasta să dispară instantaneu. În "golul psihic" – astfel creat – insul fragment dispare şi, ca fiinţă întreagă, dispune de o nouă minte extinsă la Infinit cu care întâlnim Eternitatea. În această conjunctură iubirea, Inteligenţa şi Intuiţia ne vor conduce în viaţă pe cărarea de întoarcere la Sursa Surselor, de unde cu miliarde de ani în urmă am pornit ca să facem experienţa Viului în asociere cu materia.

80. GARANȚIA

Când pruncia-n om, stăpână – garanția mult râvnită
E căutată-n afară şi, pătimas, urmărită
Zi de zi, fără încetare, pe-ntregul parcurs al vieţii.

Pruncul frecvent dezolat – speranţa din nou o-ndreaptă,
Tot la fel de insistent, spre altă dorinţă moartă.
Şi reala chezăşie rămâne pe mai departe
Problemă nerezolvată – temeri, griji acumulate.

În confuza lui trăire, garanția-i căutată
Nefiresc: în avuţie, în cumul de cunoştinţe,
În relaţii sociale, când chezaş ii e un seamăn,
În anume-mprejurare favorabilă de viaţă.

Toate-s pulbere şi fum, cultivări de-absurde vise
Pe cenuşe şi pe scrum, de cel timorat cuprinse!
Teama abordării Vieţii, ca şi grija pentru mâine,
Permanente motivaţii de "egou" ce intervine,
Mărginit prin inclinaţii, neştiind ce-i rău şi bine.

Numai când omu-ntâlneşte al său "sine" temător,
Toată tulburarea firii se curmă surprinzător.

El, ca ființă integrată, află-n fine, Adevărul,
Viețuirea cea-nțeleaptă, ce-i dă-ntreaga siguranță
Și prin viață, ca și-n moarte - în stare atemporală.

Tot ce-a fost și ce-o să fie sunt de-ndată spulberate
În imensa-i armonie și clară integritate;
Garanția infinită stă-n această simplitate.

Atâta timp cât ființa umană se află încă în stadiu de pruncie a evoluției sale, garanția, siguranța, neîndoiala căutată astăzi în scopul de a o avea mâine sau într-un viitor apropiat, se înscrie drept fantezie irealizabilă. Această căutare imaginară o întâlnim adesea în preocupările semenilor, uneori urmărite cu patimă pe întreaga întindere a existenței lor, ca ființe intrupate. Această garanție este căutată de fapt, în afara propriei ființe, punându-se preț pe avere, acumulări materiale, informații, cunoștințe, relații sociale etc.

De asemenea, tot în căutarea unei certitudini, care să-i ofere în viitor un anumit avantaj, este și speranța, pe care omul incomplet și-o pune într-un maestru, guru, învățător sau îndrumător ce-i speculează ignoranța, dându-i asigurări pentru o existență mai bună de după moarte.

Toate aceste căutări, ca și suporturile oferite - fără nici un fel de excepție - sunt pulbere și fum, susțineri amăgitoare fundamentate pe reziduuri de cenușă și scrum de către omul timorat, aflat în fața unei vieți pe care n-o înțelege.

Structurat egoist de către "eul personal", realmente el nu poate să perceapă ceea ce este rău și nici ceea ce este bine în propria-i comportare. O minte confuză, mai tot timpul agitată, nu poate oferi altceva decât soluții anapoda, haotice prin însăși natura lor derutantă.

Numai când un astfel de rătăcit află că - folosindu-și Atenția-Lumină - poate să realizeze armonia sufletească și prin ea să descopere integritatea ființei, abia atunci și numai atunci el începe să se îndoiască de propria mentalitate. În continuare, ce ar trebui să facă el sau să nu facă. Nici un îndrumător cinstit nu-l sfătuiește să se rezume doar la atât, adică la simpla înțelegere intelectuală. Orice nouă cunoaștere ne obligă să trecem de-ndată la aplicarea ei, căci numai astfel practicantul "Cunoașterii de sine" descoperă singur Natura Sacrală a propriei ființe care - pe clipe de existență - se unește cu Eternitatea, o dată cu trăirea directă a fenomenului respectiv. În această ipostază de ființă atemporală, se atinge

garanția sau asigurarea că suntem nemuritori și, ca atare, ne vom bucura deopotrivă, atât în fața fenomenului Viață, ca și în fața ficțiunii "moarte" o dată cu desprinderea de planeta Pământ.

De-acum toate câte au fost - ca poveri ale trecutului înregistrate memorial, ca și ineptiile proiectate spre viitor - prin conștientizarea lor cu ajutorul Atenției globale, dispar cu desăvârșire. Iar în "golul psihologic" - instantaneu realizat - întâlnim iubirea atotcuprinzătoare și, contopindu-ne în tainicul Sublim, cunoaștem prin trăire, Fericirea fără motivații lumești în care nu mai este loc de nimic altceva.

81. GÂNDIREA VEȘNIC NOUĂ

Tot procesul-acumulării de idei, opinii, fapte,
Așternut memorial, apare ca-ndrumător
La a Vieții-ntâmpinare, sfătuindu-ne prin șoapte.
De fapt, e o repetare a ce știm, a ce cunoaștem,
O firească-ncătușare de trăire-n timp și spațiu;
Zi și noapte-n orice clipă, e "ego"-ul ce s-afirmă,
Zbucium, violență, frică - înscriu pagini mărginirii.
Gânduri vechi, cărări bătute, nimic nou nu e sub Soare,
Crengi și frunze veștejite - asta-i zestrea lui "egou"!

O gândire creatoare, mers în pas cu ritmul Vieții
Este totdeauna nouă, fără "ieri" și fără "măine",
Cum e roua, prospețimea dimineților de mai.
Creier nou și minte nouă, cu-o gândire la fel nouă,
Naște doar prin integrare, când întreaga noastră ființă
Întâlnește noul clipei, prin a ei Iluminare;
Făclie, ce veșnic arde ca iubire creatoare,
Prin Ea se creează omul epocilor viitoare,
Soare luminând adâncuri, dragoste innoitoare.

Întregul stoc de înregistrări memoriale format: din idei, concepte, fapte, întâmplări, credințe și experiențe personale este imprimat în creierul astral și el apare ca îndrumător la întâmpinarea Vieții, sfătuindu-ne prin reacții sau șoapte numai de noi auzite. Toate aceste apariții cunoscătoare, obsesiv repetate, singure se demască drept imagini ale unui trecut perimat, care ne limitează intelectual și psihologic modul de a fi, de a înțelege și acționa potrivit realității de necontestat a faptelor.

Acest conglomerat se definește "sine personal" și întreaga lui activitate poartă pecetea interesului egoist pe care-l urmărește cu înverșunare și în mod permanent. Individul, stăpânit de această fictivă și deficitară alcătuire, se manifestă ca ambiție, lăcomie, teamă, ură etc. Or, toate acestea generează agitație, amărăciune și stres cu efecte nocive și asupra corpului fizic. Toate aparițiile - care năvălesc automat în sfera conștientului, ca zestre ale unor trăiri anterioare - sunt apariții înșelătoare ce ne împiedică să luăm contact cu Realitatea și Frumusețea Vieții, totdeauna proaspătă și innoitoare de la o clipă la alta.

O gândire veșnic nouă, creatoare, nu se poate realiza decât în mers cu ritmul Vieții, fără înregistrările trecutului, ca și fără proiecțiile fictivului viitor. În această fericită ipostază, creier nou și minte nouă intră în acțiune în perfectă armonie o dată cu momentele înregistrate "acum și aici" pe traiectoria constantei mișcări a Viului. Vom fi întocmai ca o Făclie vie care arde și strălucește, imprăștiind în toate părțile Lumină și impulsuri de iubire creatoare. Un astfel de fericit, prin propria trăire pune temelie unui om nou pentru epocile viitoare. Vremurile solicită o asemenea transformare. Rătăcirea pe această planetă dăinuie de prea mult timp.

Mesajul este valabil pentru toată suflarea omenească. El vă solicită o simplă trezire - prin conștientizare - și vă relevă că actuala cultură structurată egoist este cauza haosului, confuziei și a degradării morale. Efectele determinate de această cultură sunt mult prea evidente ca cineva - cinstit cu el însuși - să le poată contesta.

Fără dragostea innoitoare, nimic durabil nu se poate realiza, nici pe Terra și nici în altă parte. Lumea se transformă radical o dată cu transformarea actualei structuri deficitare a individului! Încercați de zeci și sute de ori ca să fiți unul dintre acești pionieri! Nu veți avea decât de câștigat! Și ce câștig!

82. GOANA DUPĂ MIRACOLE

Fiindcă n-am aflat iubirea și-Adevărul Absolut,
Căutam cu disperare, Sacrul care L-am pierdut;
Și imaginea e calea, căreia ne adresăm,
Conturând un zis-miracol - căruia ne devotăm.

Mintea noastră mărginită, dă-nțelesuri de "minune"
Și, prin ignoranță, teamă, o fictivă acțiune:

Prin miracole sperâns s-atingem Eternitatea,
Dar, ce-i fals, deșertăciune neagă-n fond Realitatea.

Inteligența apare când trecutul complet tace,
Ființa fiind eliberată, energia și-o reface;
De-acum, în contact cu Viața, devine Infinitate
Și toate-s perfect cuprinse, cu lucida Puritate.

În asemenea postură nici miracol și nici goană,
Nu-și mai află rațiune – orice-ntâlnire-i spontană.
Fiind cu Viața-n uniune – dispar stresuri, amăgire.
În acest context se-nscrie adevărata iubire.

Atâta vreme cât omul nu și-a descoperit adevărata natură
a ființei proprii – care operează prin iubire transformări de
innobilare – el caută cu disperare Sacralitatea pe care a pier-
dut-o cândva, și o face cu ajutorul imaginației prin proiectarea
unor alcătuiți miraculoase.

El coboară de pildă, Divinitatea la nivelul minții proprii și-
și imaginează că prin eforturi și rugăciuni fierbinți înduplecă
acel "ceva" misterios să-i satisfacă așteptările. De asemenea,
cu ajutorul unei voințe antrenate, el aspiră să-și dezvolte o
seamă de calități parapsihologice pe care – din ignoranță
sau greșită înțelegere – le cataloghează ca manifestări ale
Divinității în propriul corp. Toate acestea sunt și rămân simple
deșertăciuni – active numai în dimensiunea "sinelui personal"
– a căror supraapreciere neagă de fapt Pura Realitate.

Atât iubirea cât și Inteligența – unite în toate împrejurările
– își afirmă existența nimei când mintea condiționată tace
smerită, fiindcă singură și-a înțeles incapacitatea de a-și
depăși propriile limite. O dată cu tăcerea – Infinitul existent în
noi – ne copleșește întreaga ființă, contopindu-ne în Eter-
nitate. În această ipostază ne exprimăm ca Pură Conștiință,
Perfecțiune în totală comuniune cu Divinitatea.

În acest context, goana după miracole nu-și mai găsește
nici un fel de rațiune. De-acum, ca ființă completă în
desăvârșită uniune cu eterna mișcare a Vieții, dispar: dorințe,
amăgiri, temeri, orgolii, stresuri, emoții etc. Suntem și ne
manifestăm – pe clipe de existență – iubire, Inteligență și
Fericire fără margini. Să mai precizăm că: Tăcerea necon-
diționată a minții se realizează cu ajutorul Atenției globale, a
cărei simplă prezență dezagregă mișcările haotice ale "ego"-
ului deficitar, îngust și posesiv.

83. GOANA DUPĂ PUTERE

Puterea și-nsemnătatea de "egou" frecvent râvnite,
Cu plăceri și satisfacții, totdeauna împletite.
Confruntarea este dură - oamenii se războiesc
Și pe câmpul bătăliei, în mod fatal, se urăsc.

Dacă ești cinstit cu tine și observi al tău lăuntric,
Goana deșartă dispare cu suportul energetic;
De-acum, om rațional, cuprinzi Viața precum vine
Și cu dragoste-mpletești fiecare acțiune.

Faima - bunul tău renume - o firească împlinire,
Căci comportarea-nțeleaptă dă și-nțeleapta mărire;
În atare-mprejurări, frământările dispar,
Fiindcă prezența iubirii operează ca-ndreptar.

Și iubirea ne cuprinde numai într-un singur fel:
Când atenți privim "ego"-ul, cum se manifestă el;
Acest mod de întâmpinare este veșnic salutar,
Căci el curăță, transformă psihicul deficitar.

Un om complet, adică structură unitară - corp, psihic și spirit - funcționează ca un "Întreg" în uniune cu Viața pe clipe prezente de manifestare. Un asemenea fericit este totdeauna mulțumit cu ceea ce îi aduce mișcarea Vieții. Gloria sau insuccesul sunt privite cu aceeași seninătate, apreciindu-le ca determinări firești impuse de Legea Cauzalității. Inteligența creatoare îi este singurul sfetnic și îndrumător și Ea operează prin impulsuri intuitive.

Insul fragmentar sau "eul personal" - structură prin excelență egoistă - este un veșnic nemulțumit. Mereu agitat el caută adesea cu disperare, tot ceea ce îi procură plăcere și fuge sau i se opune cu vehemență neplăcutului, chiar și atunci când este constrâns de împrejurări ca să trăiască împreună.

Un astfel de om - trăind la suprafața conștiinței bântuită în mod frecvent de năvala reacțiilor minții posesive - este un nefericit. Totuși, în puținele clipe de liniște, el întrevede că ar exista și altceva decât lucrurile trecătoare. Asta îl și determină de fapt, să răscolească neincetat în spațiul mărginit al minții cunoscătoare, cu speranța găsirii acelu "ceva" sigur și nesupus perisabilității. Printre alte idealuri în care își pune nădejdea, ca împlinire a mulțumirii sale totale, este și goana

după putere, însemnătate sau valoare. Deținerea, de pildă, a unei funcții importante pe treptele cele mai înalte ale unei ierarhii: politice, economice, religioase, științifice etc, este apreciată ca împlinire prețioasă. Însă confruntarea este dură, fiindcă la acel scaun al autorității respective și alții aspiră.

În final, succesul ca și înfrângerea nu sunt nimănui de nici un folos real, fiindcă tot ce este relativ este incomplet și are durată meteorică. Învingători și învinși, prin însăși îndârjirea lor, au fost nevoiți să-și impovăreze destinul cu acele compromisiuri și degradări morale, inerente unor asemenea confruntări.

Ce ar fi necesar să facă acest dezorientat? Un lucru foarte simplu. Mai întâi să fie perfect cinstit cu el însuși. Apoi, să cuprindă mișcarea în ansamblu cu ajutorul Atenției lucide a întregului "sine". Și atât! Este oare așa de greu de experimentat această simplitate a întâlnirii cu noi înșine?!

Insistați! Simpla conștientizare a întregului zbucium, fără urmărirea vreunui alt ideal, determină - pe moment - dispariția întregului proces psihologic. În "golul psihic" care se instalează spontan, propria minte - tăcută - se extinde la Infinit. Eliberată de trecut, noua minte dispune de o nouă viziune a Vieții. Sprijinită de o Energie Imensă și Pură, întâmpină existența așa cum este ea și o interpretează potrivit rațiunii și a iubirii atotcuprinzătoare. Faima sau bunul renume se concretizează împreună cu acțiunea benefic-transformatoare.

Să mai precizăm că iubirea ne cuprinde și transformă radical, concomitent cu dispariția completă a meschinului "sine personal" sau personalitatea. Simplitatea întâlnirii cu noi înșine este - prin ea însăși - acțiune transformatoare care dezagregă și risipește comportarea egoistă fără să lase reziduuri memoriale.

84. "GOLUL PSIHIC" DINTRE VORBE ȘI GÂNDURI

Între vorbele rostite
Cu rațiune-mpletite,
"Golurile" sunt firești
Și cu ele te-ntâlnești.

Când rostirea este rară,
Vezi cum spusele seară,
Cuvintele ce se leagă
Clădind judecata-ntreagă?

"Golul psihic" și-n tre gânduri,
La fel împletiri cu rosturi,
Convorbire strict tăcută
Prin ființare-nchipuită.

Și-n această conjunctură
Înțelesuri pe măsură,
Spațiul poate fi mărit
Drept Lumină definit.

Prin "gol", Sacrul se afirmă,
"Ego" pierzând a lui cărmă.
În acest moment apare
Omul – ființă creatoare.

Cu smerita simplitate,
El, prin "gol" – Eternitate;
Asta-i plinirea firească,
În final să ne unească.

"Golul psihic", pasivitatea minții sau pacea sufletului despre care amintesc în fiecare temă, reprezintă o veritabilă fereastră spre Infinit. Prin această despicare a "ego"-ului – obținută în mod firesc – ni se dezvăluie adevărata natură a ființei noastre, adică Perfecțiunea sau Divinitatea. Această divină Realitate se află – fără nici o excepție – în fiecare ființă umană.

În timpul unei conversații sau discuții, oricât de repede am vorbi, descoperim că între cuvintele rostite există mici goluri în care gândirea lipsește cu desăvârșire. Aceste pauze devin și mai evidente cu cât vorbim mai rar, distanțând în mod conștient, legarea cuvintelor.

Ei bine, în aceste "goluri" "ego"-ul dispare cu desăvârșire și Eternitatea – existentă în noi, ca și pretutindeni – ne unește cu Marele Tot, pe de o parte; iar pe de altă parte, Lumina acestei Realități face posibilă atât legarea rațională a cuvintelor cât și înțelesul lor. Așadar, în acest "vid psihologic" "eul" dispare și în lipsa lui, ființa reală se extinde la Infinit. În acest fel descoperim – prin trăire directă – că suntem Particulă divină care se definește iubire și Inteligență într-o perpetuă mobilitate.

Același fenomen se întâmplă și pe parcursul vorbirii tăcute, atunci când nu exteriorizăm ceea ce gândim sau imaginăm. Gândirea, ca și imaginația se exprimă, de fapt, tot cu ajutorul cuvintelor.

Acest spațiu poate fi extins prin simpla lui conștientizare cu ajutorul Atenției lucide și globale. Să reamintim că această Atenție este chiar manifestarea Sacralului aflat înăuntrul ființei noastre. Ea face să dispară toate umbrele nebuloase ale activității dezordonate ale "sinelui".

Încă să mai precizăm – și o vom face mereu pentru a exclude orice gen de confuzie: Efortul de voință sau imaginația nu au capacitatea de realizare a "golului psihic", de care amintim în toate temele; Această inactivitate a minții știutoare se obține fără vreo programare anticipată, țel sau ideal de împlinit; Simpla întâlnire a mișcării minții cu ajutorul Atenției lucide, înfăptuiește liniștea de care aminteam. Iar din această liniște țâșnesc toate binefacerile o dată cu integritatea ființei noastre și uniunea cu Divinitatea.

85. HAOSUL

La impactul disperării, egoist prin teamă, ură,
Când pe-ntregul câmp al firii se-nscriu crunte
complicații,
Haosul stăpân prin sensuri de-acceptări și contradicții.

El, domnia încâlcirii, al disputei și-nșelării,
Veșnic poluant nociv, e naivului măsura,
Când timid, când agresiv – potrivit cu conjunctura.

Bunul plac, precum dezmățul, "eului" fixează
spațiul,
Programându-i idealul cu-a lui febrilă chemare,
Sudând viața cu amarul – o veșnică frământare.

Tot ce-i bun, cinstit și sfânt n-au acces, nici împlinire
În haos, în tulburare. În acest climat dement:
Zbucium, chin și degradare se manifestă frecvent.

Din om, haosul pulsează și, prin timp, s-acumulează,
Creând mediul cel prielnic, care-ndeamnă la războaie,
Ca factor determinant al nefastei ipostaze.

Când haotica mișcare e cuprinsă integral
Cu luciditatea minții – pacea survine normal
Cu-a ei sfântă-nrăurire spre progres și înfrățire;

Doar prin armonia noastră piere comportarea dură,
Preschimbată cu iubirea, care - faptic - schimbă lumea,
Fiindcă noi și lumea: "Una" - într-o tainică sudură.

Atât de mult s-au oboșnuit stăpânii acestei planete cu haosul, încât acest comportament nefiresc este apreciat ca atitudine normală. Ce ar putea să ofere, practic, o minte care se agită tot timpul: atât în stare de veghe, cât și în timpul somnului? Unii confundă agitația cu activitatea minții iscoditoare. Ei susțin că numai prin această frământare se fac descoperiri de lucruri noi, folositoare omului. Totul este greșit. Moștenim o cultură deficitară, ale cărei roade le vedem cu toții, concretizate mai întâi în noi înșine - drept contradicții, ambiții, lăcomie, ură, stări conflictuale etc. Apoi, aceleași manifestări le întâlnim și în relațiile cu semenii, societatea, ca și cu întreaga natură.

Ne-am născut din haos? În mod categoric - Nu! Esența ființei noastre este Perfecțiune, desprinsă din Perfecțiune. Iubirea și Inteligența creatoare ne sunt calități fundamentale care așteaptă să le descoperim. Aceste însușiri sunt adevăratele calități care desăvârșire și frumusețe, aflate în fiecare ființă umană.

Toate îndrumările spirituale atât de mult trâmbițate ca metode, crezuri, dogme, concepte etc., s-au dovedit după practica lor îndelungată, ca fiind cu totul eronate. Credințele organizate - drept religii, ca și concepte filozofice nu ne pot oferi și nici îndruma spre mărețiile Divinității.

Întreaga operă de transformare a omului actual, trebuie reconsiderată. Vremurile o impun. Rătăcirile durează de prea multe milenii. Dacă la această dezvăluire, pretindeți argumente doveditoare, în acest sens vă invit să vă priviți în mod obiectiv, cinstiți cu dumneavoastră înșivă, să vedeți efectele atât de clare și tot atât de grăitoare, însoțite de haosul din fiecare ins, ca și din lumea întreagă. Acestea sunt roadele culturii deficitare, moștenită prin tradiție de la îndelungatul șir al generațiilor care ne-au precedat.

Și iată că - acum - vi se recomandă o practică foarte simplă. Totalmente diferită de vechile practici și accesibilă oricărei ființe omenești, interesată în mod onest de propria înnoiere sufletească. Așadar, însoțiți de Atenția atotcuprinzătoare întâmpinați agitația, ca și gândirea hoinară care aleargă fără rost - epuizându-vă energia - fie în trecutul perimat, fie înspre viitorul imaginar și incert. Atâta numai! Nu se urmărește nici un scop sau ideal de împlinit și nici să nu

așteptați – cumva – apariția vreunui avantaj. Tot ce veți întâlni – simplu, direct și instantaneu – va dispărea în chip fulgerător.

Ce se întâmplă în pasivitatea minții apărută în acest fel? Încercați să descoperiți singuri și meritul vă aparține! Exclueți pe autor, ca și indemnurile lui.

În continuare încerc să explic ceea ce se întâmplă în mine, fapt care ar trebui să se evidențieze și în dumneavoastră. În acea clipă "ego"-ul dispare și dispunem de o nouă minte în care iubirea și Inteligența creatoare ne unesc cu Întregul Univers. În această ipostază suntem Divinitate în perfectă uniune cu Sursa Surselor, de care niciodată nu ne-am desprins. Întreaga orbire a fost creată în mod artificial de către educația greșită, egoistă pe care am moștenit-o de la înaintași.

Transformarea radicală a acestei lumi – atât de degradate moral și spiritual – începe cu transformarea noastră a fiecăruia în parte. Iar iubirea Absolută reprezintă realitatea fundamentală pe care se va construi o lume nouă ca și o nouă cultură, cu totul distincte decât ceea ce vedem astăzi pe întreaga întindere a planetei.

86. HARUL DIVIN

Unii ziși-cunoscători vin cu vechi interpretări
Și parafrazează harul dup-a lor acumulări;
Socotit ca dar divin, trimis din exterior,
Printr-un factor interpus – un anume-ndrumător.

Greșit totul – ficțiune! În noi toți el se găsește
Și fără vreo invocare, singur prin el se vădește;
În tăcerea minții proprii – ipostaza-ncremenirii,
Unitar, nedespărțit cu afirmarea iubirii.

Cu liniștea absolută – cea mai-naltă rugăciune,
Sacru cu Haru-mpreună dau lucida acțiune;
Care – radical – transformă firea noastră mărginită,
Imprimându-ne vieții calitatea Infinită!

Harul – Grație divină – vădită Realitate
Oferită ca un dar Omului-Eternitate,
Ce și-a depășit măsura "sinelui" infect, meschin
Și-a atins Nemărginirea – prin ființarea lui deplin.

Unii dintre semenii noștri supraapreciindu-se – ca trufași cunoscători – parafrazează harul după ingusta lor acumulare memorială. Ei socotesc, de pildă, în mod evident subiectiv, că acest har divin le-a fost acordat – ca merit personal – printr-un intermediar, apreciat drept îndrumător spiritual de o infailibilă moralitate. La rândul lor, acești beneficiari ai harului transmis, estimează că pot să săvârșească lucruri extraordinare cu efecte spirituale ieșite din comun, cum ar fi: ștergerea greșelilor și păcatelor omenești, deschiderea porților raiului etc. Întreaga impletire imaginativă, abil întocmită, este o ficțiune la temelia căreia străjuiesc interese meschine lumești.

În fiecare ființă umană există în mod real, o Scânteie divină care singură se revelează și își oferă darurile sfântitoare, când mintea "sinelui" condiționat tace în mod desăvârșit. Concomitent cu smerita tăcere sau pace a sufletului, ne cuprinde iubirea – adică Esența ființei noastre care este nemuritoare.

Așadar, în neclintirea minții, noi – ca ființă nouă – ne întâlnim cu Necuprinsul și ne bucurăm de Harul divin care, practic, se revarsă asupra noastră ca și a întregii creații. Liniștea absolută – în care lipsește orice anticipare, ca scop, țel sau ideal – este cea mai înaltă rugăciune în care Sacrul în contopire cu Harul împlinește fericita acțiune transformatoare de innobilare a tot ce este impur, lumesc și trecător.

Să mai reliefăm că Harul sau Grația divină este o Realitate incontestabilă, oferită de Sublimul Creator fiecărei ființe umane, care, prin trăire directă, și-a descoperit Natura sa Eternă, fără început și fără sfârșit. Ipostaza de Divinitate este accesibilă fiecărei făpturi omenești și o înfăptuim numai când funcționăm ca om complet "acum și aici", în uniune perfectă cu Viața pe clipe prezente – aflate într-o permanentă mișcare. Iar, Atenția globală lucidă ne este unicul instrument de care avem nevoie pentru concretizarea acestei Sacre Integrități.

87. IMPORTANT ESTE CINE A SPUS SAU CE A SPUS?

Când omul e important, socotit celebritate,
Vorbele-i sunt preluate cu multă fașitate,
Atitudini de "egou", prin timp condiționat,
Credulitatea – suportul faptului apreciat.

Asta demonstrează – practic – cât e omul de naiv,
Când se lasă antrenat de-al său "sine" posesiv;

Superficial gândește, vede totul prin trecut,
Obsedant repetitiv, prin același vechi știut.

Orice om, cu al său "eu", fie cât de erudit,
Poate oricând să greșească prin firescul lui gândit;
Spusele lui, doar păreri, lipsite de acoperire,
Prin acea trăire-simplă - dincolo de mărginire.

Toate câte se petrec în spațiul egocentrist,
De privit cu îndoială și cu spirit analist,
Fiindcă-i totul relativ în această limitare,
Fiecare ins distinct, prins de-a lui încătușare.

Ce-a spus unul, ce-a zis altul - experimentăm direct,
Numai astfel demonstrăm dacă faptul e corect.
Și când este Adevăr, cuprins de-a noastră trăire,
E la fel de valoros, ca prima descoperire.

În această ipostază suntem uniți integral
Cu toți trăitorii lumii, ce L-au întâlnit real.
Adevărul întâlnit, cum s-a arătat mai sus, poate fi și explicat,
Prin anumite expresii, în vreo formă demonstrat.

Deci pe plan spiritual este un obstacol ideea preconcepută,
Prin ea mintea-i limitată - un robot sută la sută,
Mașină ce se repetă, ființă în dezagregare,
Arogantă și trufașă prin ce are sau ce n-are.

Iată-ne în fața unei întrebări pusă cu mult tâlc și utilitate
comportamentală. Ori de câte ori acordăm importanță exage-
rată unui om de știință, de pildă, pe temeiul unei descoperiri
de excepție, îi conferim calitatea de autoritate în domeniul
respectiv. Și, sub influența acestei viziuni, începem să ne
insușim - în parte sau totalitate - afirmațiile acestei autorități
pe care le repetăm apoi ca niște roboți. Această nesocotită
comportamentală este un indiciu că funcționăm ca "ego",
mărginit de propria minte, ca un veritabil posedat. Înțelegerea
intelectuală este în toate împrejurările relativă și stăpâniți de
ea, ne comportăm ca ființe superficiale, incomplete și în perman-
entă derută, rătăcind pe meandrele unei vieți necunoscute.

Fiecare om, indiferent de erudiția care-l plasează deasupra
celorlalți semeni, poate să greșească în ceea ce afirmă. Fiindcă
erudiția pe plan lumesc sau tehnic, nu poate fi egalizată cu

Iluminarea sau perfecta moralitate. Afirmările unei asemenea personalități nu sunt decât păreri care, cu trecerea vremii, pot fi infirmate de alte descoperiri.

În tema noastră interesează în mod deosebit, afirmațiile care se fac în legătură cu fenomenele de natură psihologică și spirituală. Mult prea des auzim asemenea rostiri, despre ce a zis maestrul sau guru; ori sfântul cutare sau cutare. Aceste ieftine repetări se înscriu ca simple lozinci cu efecte degradante și derutante, atât pentru predicator, cât și pentru cei care-l ascultă. Toate câte se petrec și se afirmă în spațiul mărginit al "eului personal", trebuie privite cu îndoială și spirit analist.

Fiecare dintre afirmațiile unuia sau altuia, le vom trece prin filtrul experienței directe, personale, căci numai așa vom putea demonstra: fie falsitatea, fie realitatea acestora. Adevărul astfel descoperit – prin trăire proprie – este tot așa de valoros ca și cel care îl descoperise mai înainte. Și descoperirea personală ne unește cu toți descoperitorii lumii. Aici nu există competiție a întâietății ca în spațiul mărginit al existenței terestre.

În această postură a descoperirii Adevărului – prin trăire personală – îl putem foarte ușor să-L și cuprindem în cuvinte, drept explicație și demonstrare a Lui.

Așadar, pe plan spiritual orice idee preconcepută constituie un veritabil obstacol în aflarea Adevărului. Simpla repetare a aceia ce au spus alții, ne transformă în mașini repetitive care ne degradează moral, prin importanța ce ne-o acordăm ca minți știutoare.

În concluzie, toată importanța să o acordăm numai faptelor afirmate și verificate de fiecare prin experiență directă și nicidecum persoanelor care le-au rostit.

88. IMPORTANȚA CLIPEI

Nu-s expresii adecvate, limba ne este săracă,
De-a descrie clipa nudă, marea ei însemnătate,
Noi cu ea în contopire – perfectă integritate,
O sacră realizare, prin ea, noi – Eternitate.

În Oceanul Infinit clipele-s străfulgerări,
Apar și dispar de-ndată și nu revin niciodată;
Fiecare clipă-n parte e, prin ea, unicitate,
Cronos lor le datorează bătrânețea-nregistrată.

Clipa naște, fulger moare și dă loc la următoarea
Și-ntre ele un mic "gol" – prin el sunt separatoare;
Este ordine perfectă în fiecare mișcare,
Universurile-n clipe își scriu propria valoare.

Galaxii, stele, planete vârsta și-o adună-n ele,
Toate câte sunt în lume clipele le dau durate,
Vechimea și-nsemnătatea tot prin ele măsurate,
Nimic mai precis vremelnic, cu a lor realitate.

Psihologic, Viața – moartea prin clipe-și găsește rostul,
Sensul stării de "a fi", impletit cu-a ei sclipire,
Când desprinși de efemer, suntem reală iubire,
Nu-i altă modalitate decât cu-a ei contopire.

De fapt, ea ne povestește evoluția pe Terra,
De-o întâlnim cu simplitate, în călătoria noastră;
Ca inocenți spectatori, ascultăm și observăm,
Citind toate precum vin și – pe loc ne integrăm.

Când lăsăm clipa să-și spună faptele ce se întâmplă,
În pasivitatea noastră, spulberat orice conflict;
Tot "ego"-ul zdruncinat, structura lui șubrezită,
Prin ea, drum real parcurs de structură implinită.

Cândva – nimeni nu o poate ști – clipa dă Eliberarea;
Cetatea egocentristă este, practic, fisurată,
Trăirile-n spațiul clipei, au croit prin zid o poartă,
Prin care se scurge, pierde toată zgura adunată.

De-acum, ei îi datorăm împliniri atemporale,
Noi, Făclie care arde cu puteri transformatoare;
Fericirea mult râvnită ea ne-o dă-n deplinătate
Când cu ea în Veșnicie, ne-ntâlnim ca Unitate.

Importanța deosebită pe care o reprezintă clipa în desfășurarea constantă a Vieții, este greu de demonstrat, întrucât ne lipsesc expresiile adecvate. Lingvistica nu a atins încă acel grad de dezvoltare ca să ne pună la dispoziție cuvinte potrivite descrierii nudității clipei și imensa însemnătate a contopirii noastre cu ea, ca și cu integrarea în Imensitate. Cu toată sărăcia elementelor de exprimare să încercăm totuși, cât de cât, o explicare a întâlnirii respective.

În mișcarea Veșniciei, clipa apare și fulgerător dispare, ca să lase cale liberă clipei următoare, fenomenul continuând în același fel la infinit. Între clipele cuprinse în această succesiune, se află un spațiu liber care le separă. Universul prin ele își înscrie propria valoare. Galaxiile, stelele și planetele își adună vârsta prin însumarea clipelor în perfecta lor succesiune. Vechimea ca și însemnătatea este măsurată, de asemenea, prin realitatea clipelor.

Din punct de vedere psihologic, Viața - moartea își află rostul tot cu ajutorul clipelor. Starea de "a fi" sau Conștiință Pură se realizează în aceeași spontaneitate, impusă de mișcarea fulgerătoare a clipei. Întâlnirea atentă a reacției minții, de pildă, realizată în acest tempo, conduce la dispariția acesteia și apariția imediată a iubirii absolute.

Așadar, contopirea noastră cu clipa ne deschide porțile Infinitului și, în acest fel, ne prilejuiește uniunea noastră cu Marele Tot. Întâlnirea simplă, directă și lucidă cu reacțiile minții, demolează în mod categoric și nemijlocit șubreda structură a omului vechi și ne oferă perspectiva iluminării. Tot clipa ne oferă și starea de Eliberare, când cetatea egoistă prin fisurarea zidurilor care o protejau - își pierde energiile susținute de zgura timpului.

Și, în sfârșit, aceeași sclipire fulgerătoare ne oferă și Fericirea neconvențională la care aspiră, conștient sau inconștient, fiecare infiripare a creației.

89. INSTINCTUL ȘI INTUIȚIA

Instinctul la animale e instrument de-apărare,
Ele simt de mai-nainte, pericole viitoare.
De-altfel, unde e Viață și instinctul e prezent,
Impulsul prevestitor stă cu Viul permanent.

Omul, dezvoltând gândirea, a pus preț pe rațiune,
Ce-i determină prin timp și fireasca acțiune;
În acest context, instinctul ce-l avea inițial,
S-a atrofiat cu totul, azi cotate paranormal.

Prin imbold intuitiv, îndemnat spre împlinire,
Faptul se produce tainic, când mintea-i în negândire;
În acest "gol psihologic", Sacrul din adânc s-afirmă,
Și dă, după împrejurări, rezolvarea cea mai bună.

Stimulul intuitiv n-are sens - justificare,
Logic și rațional nu-și găsește motivare,
Însă vremea ce se scurge, îi demonstrează valoarea,
Că anticiparea clară s-a născut cu integrarea.

Acest sfetnic înțelept, poate oare, fi-ntâlnit?
Desigur, totu-i posibil, când "sinele"-i adormit;
În astfel de-nsingurare Puritatea se vădește
Prin impuls intuitiv și pe om îl prevestește.

Liniștea necultivată, nedorită-n nici un fel,
Când nici nu se proiectează, urmărindu-se vreun țel,
Sunt condițiuni de bază acestui avertisment,
Care de "egou" și timp e complet independent.

Instinctul, ca fenomen, e un fapt universal,
Destinat oricărui om, când ființează-atemporal;
Clipa - punctul crucial - de-ntâlnit acest prezent,
Încontinuu nou și viu, ce se mișcă-n mod frecvent.

În fiecare creatură unde există Viață - Energie în veșnică
acțiune - vom întâlni și capacitatea respectivă de apărare
împotriva factorilor de agresiune. Astfel în lumea animalelor
întâlnim instinctul care operează ca un lanț complex de
reflexe necondiționate, transmis ereditar de la o generație la
alta. Prin această capacitate ele sunt avertizate de iminența
unor pericole și indemnate în acest fel, să-și ia măsurile de
rigoare pentru propria siguranță.

La începutul existenței sale, și ființa umană s-a bucurat
de această însușire pe care progresiv a pierdut-o o dată cu
dezvoltarea capacității sale intelectuale. Întrucât el a pus preț
tot mai accentuat, pe rațiunea fondată pe cunoștințe,
experiențe și informații cumulative, instinctul a devenit doar o
asimplă și vagă amintire.

În schimb, în locul instinctului ființa umană se bucură de
o altă însușire și anume: Intuiția. Dar, deocamdată ea face
parte din fenomenele paranormale. Omul obișnuit, care
funcționează la nivel de gândire condiționată tempo-spațial,
nu este în măsură să întâlnească această facultate. Un astfel
de om - funcționând ca structură incompletă - se orientează
în relațiile sale cu semenii și Viața în ansamblul desfășurării
Ei, potrivit acumulărilor cerebrale și a reacțiilor mecanice ale
minții știutoare.

Numai când mintea tace, convinsă de neputința de a întâlni Realitatea și prospețimea Viului în mișcare, atunci doar în "golul psihologic" se creează condiția înțelegerii intuitive. Practic, intuiția se ivește ca replică a Inteligenței creatoare sau Sacralității care definește Natura Reală a ființei umane. Ea nu are nici o contingentă cu rațiunea sau mintea logică a omului limitat de acumulările sale memoriale.

Întrebarea firească, normală care singură se impune este: Cum anume putem să devenim receptivi la îndemnurile înțelepte ale acestei proiecții? Simplu de tot! Incredibil de simplu! Cu Atenția lucidă întâmpinăm reacțiile minții cunoscătoare, fără să anticipăm un anume scop sau ideal de atins. Simplitatea acestui contact determină tăcerea minții, iar în "golul" care survine în mod spontan dispunem de o nouă minte Imensă, drept Conștiință Pură. În această conjunctură, Sacrul din profunzimea ființei noastre ne conduce prin impulsuri intuitive, apărându-ne de surprizele vehiculate de către mișcarea Vieții.

În concluzie, instinctul este un fenomen universal destinat fiecărei ființe, ca îndrumător și protector împotriva factorilor agresivi. La om această însușire o numim Intuiție și Ea operează la acele persoane care funcționează ca ființe întregi în uniune cu Divinitatea.

90. INTERDEPENDENȚA

Îndrepta-i privitu-n Soare și-n același timp în mine
Și-atingând Imensitatea, încercai să descifrez
Adevăru-n simplitate, fără un anume crez.
Iată Lumea-i programată, ieri brutal, prin azi s-arată,
Zvârlind puncte către mâine, ca un val de-ntunecime
Drept obstacol noutății – totdeauna prospețime.

Ca elevi – fideli lui ieri – azi, corăbii fără cârmă,
Incapabili să-nțelegem rostul și-a noastră menire,
Cum Viața ne pretinde după-a Ei îndreptățire.
Conștientul de-l alegem, în acest climat nevolnic,
De confuzie și teamă, independența-i un vis,
Ideal imaginat – fără un real cuprins.
Gândul, vorba, ca și fapta, dependente de trecut,
Azi proliferază haos și un permanent conflict.

Lupta, zbuciumul din noi se transmite în afară,
Drept motive de război – pentru om – dispreț, ocară!

Fizic, la nivel lumesc, suntem și vom fi legați
Într-o strictă dependență; viața, știința progresează,
Unii pe-alții rezemați – doar așa se avansează!

Psihic, de ce dependență?! De ce să fim posedați
Țării, castei, unui ins?! De ce să fim limitați
Într-un anumit cuprins – o anume închisoare?!
Când în noi, prin integrare – pulsează tot Universul,
Orice fel de-ncătușare n-are noimă, n-are rost!
Creier nou, gândire nouă, o minte Nemărginită
Vor intra în acțiune în măsură să cuprindă
A Vieții prospețime, nouă-n timp, oricând... oriunde...

Iată vi se propune un experiment și totodată un test
pentru verificarea și corecta aplicare a "Cunoașterii de sine".
În câteva rânduri, în alte teme am folosit astrul ceresc și razele
lui – drept element de comparație – pentru a demonstra că așa
cum viața pe Terra depinde de prezența Soarelui, tot la fel și
existența noastră pe plan spiritual, se află într-o absolută
dependență de Izvorul Sacru de care suntem în mod nemijlocit
legați.

Natura Reală a ființei noastre este Divinitate, fără început
și fără sfârșit. Ea vine din veșnicie și se îndreaptă către
aceeași veșnicie. De fapt, în această călătorie din lumea
materiei, noi nu ne-am desprins niciodată de Sursa Surselor.
În ce conjunctură ne-am putea oare descoperi această origine
divină, pentru ca apoi, să o și afirmăm prin trăire directă,
nemijlocită? Nu cumva, Ea ni se revelează în ipostaza de Pură
Prezență, Pură Conștiință și Pură Energie care înseamnă
totodată și Pură Acțiune?! Acesta este de fapt, fericitul rezultat
al aplicării corecte a "Cunoașterii de sine".

Dacă ne uităm împrejurul nostru și apoi ne extindem
privirea pe întreaga suprafață a acestei planete, ce anume ni
se dezvăluie? O lume haotică, temătoare și derutantă în care
interesul personal constituie nucleul în jurul căruia gravitează
întreaga activitate mintală, susținută de un sălbatic egoism.
Lăcomia, ambiția, trufia, violența și ura sunt doar câteva aspecte
ale acestei lumi divizată de crezuri și concepte distincte, aflate
într-o permanentă confruntare.

Ce poate oferi această cultură, fundamentată pe prețuirea
exagerată a unor pretinse valori relative, incerte și trecătoare?
Cât de departe pot să ne ducă pe drumul perfecționării noastre
spirituale diferitele concepte și crezuri născocite și prinse în

formule statice și imperative de către mințile mărginite de propriile acumulări memoriale ale acestor îndrumători? Încercați singuri să aflați Adevărul! O minte limitată ne poate ea conduce dincolo de marginile ei? Atâta vreme cât vom funcționa ca elevi ai lui "ieri" sau "măine" vom fi ca niște corăbii fără cârmă, incapabili să înțelegem Viața în constanta ei desfășurare și noutate absolută pe clipe în desfășurare. Or, dacă alegem mintea cunoscătoare încărcată de dorințe, scopuri, credințe și idealuri, întâlnirea noastră cu prospețimea Vieții rămâne doar un vis searbăd – cu înregistrări de efecte aidoma temeliei.

Întreaga frământare a minții – confuză și temătoare – nu va putea niciodată să ne smulgă din climatul energiilor deficitare ale "ego"-ului și să ne ofere mărețiile Infinitului. Nu putem avea decât o categorică dezaprobare, față de un astfel de comportament deficitar, lumesc – inițiat și permanentizat de către mintea dependentă de propriul trecut.

Desigur că pe plan fizic, ne sprijinim unii pe alții și impulsionăm progresul tehnic mereu spre înainte. Aici, la acest nivel, nu se creează stări contradictorii sau conflictuale. Însă, pe plan psihologic de ce să existe această interdependență? Vedem noi oare că atunci când depindem de acumulările trecutului, ne comportăm ca niște marionete dirijate de către acest trecut?

De ce oare să fim psihologic posedați de către mentalitatea unei caste, țări, etnii, rase sau a unui crez: politic, economic, social, religios ori a unui ins oarecare? De ce să fim înrobiți de zisele valori ale "sinelui personal"?

De ce toate aceste nimicuri sau deșertăciuni când, în fiecare dintre noi pulsează energia Sacră a întregului Univers? Are oare vreun sens înlănțuirea noastră psihologică de către crezuri, idealuri, speranțe, metode, dogme și ritualuri?

Dacă atenți fiind, întâlnim direct și cuprinzător toate acestea, ele vor dispărea în mod fulgerător. Și, pe loc, vor intra în funcțiune o minte nouă și un creier nou în măsură să cuprindă și să înțeleagă în mod desăvârșit – oricând și oriunde ne-am afla – prospețimea Vieții, noutate absolută în fiecare clipă prezentă.

91. INTERESUL NE STRESEAZĂ

Psihologic dominat de "ego"-ul posesiv,
În gândire, spuse, fapte sunt doar interes activ;

Pe mine mă urmăresc în oricare-mprejurare,
Grija, teama neîmplinirii – consecvent însoțitoare.

Fondul psihic luminat – dispar "eu" și interes
Și-n loc, Sacrul, de îndată, se afirmă-n mod expres.
În această conjunctură, interesu-adevărat
Se reflectă ca-n oglindă, cu iubire asociat.

Doar integrați în prezent, aflăm strictul necesar,
Fără stres – realizat – prin omul complet, plenar.
Atenția clar – lucidă, nelipsită la-ntâlnire,
Numai Ei îi datorăm minunata împlinire.

Nu vă rezumați la vorbe păstrate memorial
Grabnic, puse-n aplicare, sincer și în chip total;
Asta vă golește plinul "ego"-ului posesiv,
Care-automat survine, ca interes agresiv.

Abolirea lui totală oferă Iluminare,
Om complet – Divinitate – prin spontana integrare.
Altă cale nu există de-a afla ce-i de-implinit,
Decât smerita tăcere, când devenim Infinit.

Când suntem dominați de către "ego"-ul posesiv, întreaga noastră manifestare ca gândire, exprimare și înfăptuire se împletește în mod firesc cu interesul personal. Ne vom urmări deci în mod egoist propria împlinire sau succes dinainte conturat printr-o proiecție mintală. În desfășurarea acestui proces de oarecare durată de timp, vom întâlni – drept revers al omnia unei umbre – teama neîmplinirii sau a insuccesului. În această conjunctură, teama, tulburarea sau stresul ne secătuesc întreaga energie, transformându-ne într-un neputincios în fața mișcării Vieții.

În această situație ce anume ar fi de făcut pentru anihilarea handicapului? Vom îndrepta flacăra Atenției asupra întregului "sine" care cuprinde și urmărirea interesului respectiv. Simpla străfulgerare a Atenției operează întocmai ca un veritabil laser. Întreaga frământare dispare concomitent cu interesul și, în locul liber, apare în mod instantaneu starea de Conștiință Pură. Mintea veche, limitată de cunoașteri anterioare, dispare și în absența ei dispunem de o minte proaspătă, infinită în care ni se oglindește realul interes asociat cu iubirea creatoare. În acest context, întreaga ființă funcționează

ca un "Tot" existent "acum și aici" pe clipe de existență mereu innoitoare. Integrați în veșnicul prezent descoperim ceea ce este de stringentă necesitate, în acea perpetuă străfulgerare.

De-acum, funcționând ca om complet, interesul nu ne mai stresează. Nu vă mulțumiți doar cu înțelegerea intelectuală. Înțelegerea bazată pe acumulările cerebrale vă poate chiar degrada moral. Vanitatea știutorului este, indeobște, bine cunoscută. Adevărata înțelegere izvorăște numai din trăirea directă a fenomenului respectiv. În cazul de față – întâlnirea directă a interesului în ansamblul desfășurării lui.

În concluzie, numai întâlnirea directă, personală a experimentului – adică a interesului său egoist și agresiv – conduce în chip nemijlocit la destrămarea lui și a energiilor ce-l structurează. Astfel de întâlniri conduc la abolirea totală a întregii mentalități egocentrice și apariția iluminării. În această ipostază – ca ființă nouă integrată în Universalitate – ne descoperim propria Divinitate și funcționăm ca iubire sfințitoare.

92. INSTINCTUL

Instinctul la animale nu prin tulburare vine,
Ci prin liniștea perfectă – stare de inacțiune;
El, fără de greș, indică formele de apărare,
Atenția folosită spre deplina-nsingurare.

Omul a pierdut instinctul, ce-l avea inițial,
Prin "ego"-ul posesiv, în structura de dual.
Și-atunci, ce-ar fi de făcut? Înapoi la simplitate!
Iar Atenția-i mijlocul împlinirii minunate.

Gânduri, temeri, aspirații dacă-s privite global,
În mod sigur, spulberate – de îndată-n mod real.
Cu liniștea ce survine – practicantului receptiv,
La impulsuri din afară – prin îndemn intuitiv.

Simplitatea-i dificilă, când "ego"-ul intervine
Pe-al său fond memorial, insetat de acțiune,
Ce se vrea realizat, ca trecut imaginar,
În prezent fără valoare, insensibil și avar.

Viul în diversitatea formelor Lui de manifestare posedă și
acea însușire vitală de protejare a structurii respective. La

animale, această protecție se reflectă într-un lanț complex de reflexe necondiționate pe care-l cuprindem în cuvântul: instinct. Instinctul la animale este, așadar, acea însușire tainică, misterioasă care le pune în gardă împotriva unor iminente pericole. Însă perceperea sesizărilor respective impune animalelor o stare de liniște și armonie interioară perfectă.

Un animal agitat, speriat deci în dezechilibru psihic, nu poate sesiza semnalul emis de către cea mai subtilă componentă a ființei sale. Or, liniștea la animale ca, de altminteri, și la ființa umană, este condiția fundamentală a realizării echilibrului psihosomatic, inerent percepției de care aminteam.

Ființa umană, după ce a realizat saltul calitativ pe scara evoluției, a pierdut în mod progresiv, calitatea de instinct pe care o avea la început. Acumulările de cunoștințe, folosirea instrumentelor tehnice, ca și alte determinări ce-i inscriau pe plan fizic superioritatea față de restul lumii animale, i-au format o conștiință de suprafață, în care și-a pus mereu nădejdea. Pe măsură ce superficialitatea intelectuală îi fortifica relativa mentalitate, el se distanța tot mai mult de esența Sacrului din profunzime.

Întreaga cultură existentă astăzi în lume, pe care o moștenim prin tradiție de la generațiile anterioare, poartă pecetea interesului egoist: atât la nivel de individ, ca și la nivel de familie, neam, țară și alte colectivități sociale.

Și ce-i putem spune omului care se sprijine pe mentalitatea limitatului "ego"? Întoarce-te la simplitatea psihologică! Dorești cumva argumente? Observi cum gândirea dezordonată te azvârle ca pe o jucărie: când în trecutul perimat, când spre un viitor imaginar? Această alergătură fără rost, îți epuizează energia, rupându-te de Realitatea Vieții care se scurge pe lângă tine - pe clipe prezente într-o permanentă înnoire. Așadar, mintea ta rătăcitoare te împiedică să trăiești cu adevărat. Este adevărată sau nu este adevărată această semnalare?

Un om cinstit cu el însuși, singur descoperă acest adevăr. Și dacă aceasta este aparența, ca și fondul lucrurilor, ce ar fi de făcut în continuare? Dacă observăm cu ajutorul Atenției globale mișcarea minții rătăcitoare sub formă de gânduri, speranțe, temeri etc., fără să urmărim nimic altceva, aceasta se oprește în mod spontan, fiindcă toate aparițiile fantomatice au fost spulberate. Să nu vă surprindă fenomenul. În fața străfulgerărilor Atenției totul dispare, se dezagregă fără să lase urme memoriale.

În pacea astfel realizată practicantul devine receptiv la îndemnurile intuitive ale profunzimii. De fapt, la animal, ca și la om această Esență divină îndrumă și protejează prin infinita ei iubire și Grație care o definesc ca atare. Să mai reliefăm că: Practica simplității cunoașterii devine dificilă ori de câte ori intervine "ego"-ul cu fondul său memorial.

93. INTROSPECȚIA

Și m-am uitat în tine "ego"-ule nătâng,
Prin simplitatea minții copilului candid
Și te-am văzut deodată confuz, netrebnic, hâd!

În trista-ți comportare mereu te-aventurezi
Când dai asigurări că toate le-ntrezezi,
Prinzându-le-n formule și neșchimbate legi

Făloasa-nchipuire, că toate le-nțelegi,
Făcu din tine haos cu teamă, zbucium, ură,
Ca un blestem, trecutul clădi a ta structură.

Te hazardezi amarnic, când prin imagini moarte
Îți faci un ideal și-n el creezi destin,
Aglomerând sforțări spre țeluri programate.

De-asemenea, greșești prin gânduri, vorbe, fapte
De câte ori prin "ieri", un "măine" construiești,
Sărman "buric al lumii", ce mult te prețuiești!

Ce-i zămislit pe vechi, e șubred și incert,
Căci noutatea clipei, fiind neincetat mister,
Real, n-o poți cuprinde în strâmtul tău ungher!

Morbidul risc - endenic - la jocuri de noroc
Sau când se-nscriu pariuri la lupte, confruntări,
Nimic nu este sigur, Lumina sub obroc
Nu-i chip de-a o cuprinde prin văzul tău miop.

Neputinciosul "eu", văzut așa cum este:
Incet și aventură, își pierde conținutul
Și-n liniștea creată, făptura se-nstrețește,
Când piere tot trecutul, cu el, dorința, vrutul.

Imens devine omul... iubire absolută.
Lumina sa eternă în nici un fel umbrită,
Îl poartă-n certitudini – pliniri ce-naltă firea
În sfere Infinite, innobilând structura.

Autorul vă propune un experiment, drept test al întâlnirii omului adevărat din noi cu învinuitul "ego" sau "sine personal". Să nu spuneți niciodată "Nu pot", fiindcă noi, ca și restul semenilor întrupați acum pe Terra, avem în profunzimea ființei noastre una și aceeași Particulă sacrosanctă, care ne unește din veșnicie cu Sursa Surselor de unde provenim.

Fiecare om are deci această capacitate care-i permite să se întâlnească în mod real cu șubreda conștiință de suprafață, fondată pe acumulările memoriale ce-i determină ficțiunea de "sine personal". Dacă cineva pretinde că posedă mai multă divinitate decât restul semenilor, este un nefericit atât în această viață și așa va fi și după trecerea lui "dincolo". Să nu-l condamnați, dar nici să-i încurajați ignoranța sau trufia. Pentru asemenea oameni să avem numai milă și atât!

Și iată cum decurge minunata acțiune de deconspirare a ficțiunii egoiste, care își arogă o dizgrațioasă importanță psihologică, pe fondul acumulărilor memoriale. Îndată ce am realizat – cu ajutorul Atenției – acea simplitate a inocenței de copil, de-acum putem privi și asculta mișcările "ego"-ului, fără să anticipăm vreun scop sau ideal. Și noi vom folosi memoria – și nu ea pe noi – ca să îmbrăcăm în cuvinte ceea ce ni se descoperă de către acest intrus ca mod de gândire, afirmare și acțiune:

- Te-am văzut așa cum ești: nătâng, confuz, netrebnic, lacom, rău și hidos. În trista ta comportare te aventurezi și, prin făloasa ta minte, dai asigurări ca un clarvăzător a unor împliniri viitoare pe care apoi le imortalizezi în legi, drept norme de conduită social-morală!

- Datorită deșartei închipuiri, că le știi și le înțelegi pe toate ai făcut din tine un veritabil haos, în care proliferază: ambiții, temeri, orgolii, stres și ură!

- Acumulările mintale, apreciate cu totul greșit ca înregistrări estimative esențiale, ți-au alcătuit blestemata închipuire de "sine personal" sau făloasă personalitate!

- Pe baza acestui trecut – în prezent imagini moarte – îți fixezi un ideal și pe temeiul lui faci eforturi de împlinire, creându-ți astfel un destin, implicit împovărător!

- Greșești prin gânduri, vorbe și fapte, ori de câte ori te sprijini pe fondul informațional al lui "ieri" și vrei să construiești un grandios viitor. Așa ajungi să te socotești om de excepție și fără egal în lume. În nătânga ta apreciere, te vezi stăpânul a toate și buric al pământului!

- Trufia ta ca om de știință, conducător de oști sau păstor de suflete ignorante care te venerază, nu are marginii!

- Pentru toate aceste dezvăluiri, eu nu fac altceva decât să-ți atrag atenția. Atâta doar! Vei răspunde în mod categoric, pentru toate câte le săvârșești ca "sine personal", la trecerea "dincolo". Suferința și rușinea în lumea astrală sunt infinit mai apăsătoare decât cele mai crude pedepse cunoscute în această lume a ispășirilor.

- Ia aminte că această întreagă zămislire pe vechi este șubredă și incertă. Ea te împiedică să te întâlnești cu Realitatea și Frumusețea Vieții în perpetua Ei desfășurare și noutate de la o clipă la alta!

Îndată ce neputinciosul "eu" sau "ego" este văzut așa cum este el - incert și aventuros - își pierde întreaga însemnătate, împreună cu meschinul conținut care-l structurează. O dată cu dispariția lui, ființa noastră se întregeste. De-acum, trăitorul acestui experiment dispune de o minte imensă în care iubirea și Inteligența îi oferă certitudini care-l înalță în sferile Infinitului.

Cu fiecare trăire a Adevărului, cetatea finită care l-a ținut prizonier se tot șubrezește ca, în final, să se prăbușească. De-acum, ca ființă eliberată începe călătoria de întoarcere la Izvorul Luminii, de unde cu milioane de ani în urmă a coborât spre împlinirea tainicului rost, cunoscut numai de Sublimul Creator.

94. IPOCRIZIA

Colți de cobră veninoși, comportări îmbălsămate
Înscrie de nemintoși prin vorbire, gânduri, șoapte.
Motivații egoiste îi sunt mamă, ca și tată,
Ce prin timp nasc inclinații spre viață degradantă.

Ipocritu-nșală, minte, laudă sau ponegrește,
Una spune, alta face, tot ce-i sfânt el pervertește.
Fățarnic cu mii de fețe, veșnic dominat de "sine":
Dă soluții și povețe și alege ce-i convine.

Urmărit fără cruțare, fariseul din "egou",
A lui simplă-ntâmpinare va fi și mormântul său.
Energia – negativă, când e clar, lucid văzută,
Se destramă, scurge, pierde, ființa mereu integrată.

Omul liber, inocent, pionier transformator
Ce-activează consecvent, lumii sfânt îndrumător.
Prin iubire, Frumusețe, pururea sinceritate
O ipostază firească de constantă simplitate.

Ipocrizia sau fățărnicia este una dintre multiplele fațete dizgrațioase ale "sinelui personal". Ea se materializează la nivel de gândire, exprimare și înfăptuire, susținută în mod frecvent de motivații egoiste.

Ipocritul în funcție de propriul interes: înșeală, minte, laudă sau ponegrește; simulează sentimente pe care nu le are; una spune, altceva gândește și face totalmente diferit; cu cinism și sânge rece pervertește tot ce este sfânt în relațiile sale cu semenii și Viața.

Dominat în mod excesiv de către perversa condiționare, ca un adevărat expert în manevrarea diverselor măști sub care își ascunde urâciunea, el este gata să dea povețe și soluții celor care-l solicită, însă diametral opuse intereselor acestora.

După aceste simple semnalări ne întrebăm: Ipocritul cui-bărit în ființa umană, este el oare dispus să-și conștientizeze perversa înclinație? Nu cumva înclină spre răstălmăciri, adică dă ipocriziei interpretări false sau o îmbracă în expresia "abilitate diplomatică" sau – de ce nu – drept calitate a inteligenței umane?

Un om perfect imparțial – cinstit cu el însuși – dacă descoperă sau conștientizează această fațetă a "ego"-ului, ea spontan se risipește. În locul devenit liber – ca tăcere sau pasivitate a minții – trăitorul acestui experiment devine un "Întreg" perfect funcțional. De-acum, ca om liber de orice condiționare el întâlnește iubirea, Frumusețea și fireasca sinceritate.

Pentru ca să atingă această fericită integritate a ființei, ipocritul a folosit doar Atenția lucidă, atotcuprinzătoare. În această împrejurare, flacăra Atenției a risipit spontan, energia negativă care susținea ipocrizia și, în spațiul liber, s-a manifestat plenar Natura Reală a ființei sale – Divinitatea.

95. IZOLAREA

Veac de veac considerații c-am fi ființe sociale,
Inteligența drept reazem cu înscrisurile sale
De fapt, o formulă seacă - lipsită de-acoperire.
Care vede și socoate după-ngusta inchipuire.
Real - suntem izolați - prin a noastre comportări,
Cu gânduri sau împliniri "eului" veșnic datori,
În tot ceasul, în tot locul, în oricare-mprejurări
"Eu și-al meu" survin brutal și cu totul ne robesc.
Egocentrismul tronează arogant, hăd și meschin,
Tot ce place, ce convine - socotit a fi valoare,
Evitat tot ce displace - categorisit nociv,
Sunt frecvenții mesageri ce ne țin ca-ntr-o-nchisoare.

Cât timp dăinuie "ego"-ul, limitat și marginal,
Izolarea sa rămâne ceas de ceas și an de an,
Deși trăim laolaltă ca-ntr-un grup familial.
Altruism, cooperare rămân simple vorbe goale,
Văduvite-n conținut și anapoda rostite
Prin mecanizarea minții - ca formule ideale.

Dacă-ncerci prin simplitate să vezi țesătura firii,
"Eul", "sinele" eretic, va dispărea negreșit.
Tu, atunci ești nou-născut - fiu al Sacrului, Iubirii.
Prin iubire pătrunzi toate și pe toate le-nțelegi,
Izolării-i pierde rostul și-n premisele create
Germenul cooperării crește-n gândire și fapte.

Cândva, în trecutul îndepărtat al istoriei evoluției umane, cineva a lansat formula că omul este o ființă socială, adică strâns legată prin relații între indivizi și a acestora față de colectivitate. Pe plan fizic raporturile între semeni justifică într-adevăr înțelesul formulei amintite. Fiecare individ contribuie la închegarea și buna funcționare a grupului social din care face parte. Ajutăm și la rândul nostru suntem ajutați de către colectivitate, pentru buna desfășurare a existenței noastre cotidiene.

Pe plan psihologic și spiritual lucrurile se petrec însă cu totul diferit. În acest caz formula nu-și mai găsește nici o justificare. La acest nivel, fiecare individ trăiește și se comportă ca un veritabil izolat, prizonier al structurii sale egoiste. În așa-zisele relații umane "eu și al meu" capătă o importanță

copleșitoare. Așadar, de câte ori se pune problema unui interes, a unei împliniri personale, ființa umană fragmentară - condiționată tempo-spațial - se manifestă ca un sclav înrobît de ceea ce posedă drept bunuri materiale sau acumulări memoriale. Marcat sever de egoism, insul devine: lacom, arrogant, violent, rău, meschin etc. El caută cu disperare tot ceea ce îi satisface simțurile și orgoliul și evită sau respinge cu vehemență ceea ce îi displace.

Atâta vreme cât ființa umană este prizonieră a culturii fondată pe importanța "sinelui personal", izolarea va continua să ne anihileze orice bună intenție de transformare a mentalității actuale.

Deși trăim laolaltă în familie, grup social, țară etc., altruismul și cooperarea de care ne place să vorbim adesea, rămân rostiri seci, lipsite de acoperire pragmatică. Mă întreb și vă rog să o faceți și dumneavoastră: Ce anume se întâmplă în spațiul restrâns al familiei, când se pune problema unui interes personal la care fiecare aspiră? Care este în acest caz, relația soț - soție, părin-i - copii și frați între ei? Observați cum șubreda armonie se destramă, fiecare căutând propriul interes?

Și încă un test: Ce se întâmplă când două familii urmăresc unul și același interes? Observați cum interesul - de astă dată familial - unește și separă cele două tabere care se confruntă? Cum ieșim din impas? În nici un caz folosind instrumentele intelectului, care nu pot fi decât subiective și ca atare, ineficiente.

Simpla conștientizare a izolării este practic, destrămată numai de către flacăra Atenției. În locul ei - un imens gol psihic - dăm posibilitatea Iubirii să ne cuprindă întreaga ființă. În sacrul său climat suntem și ne comportăm ca un nou-născut. Înțelegerea este impersonală și ea operează ca acțiune benefic-transformatoare. În acest climat apar germenii perfecte cooperării cu toți semenii la nivel de gândire, exprimare și înfăptuiri revelatoare.

96. ÎMBĂTRÂNIREA

Toate câte-s în cuprins, cu-a lor certă existență,
Au, prin naștere-nceput și-o trăire ascendentă,
Marș firesc spre apogeu. Apoi, urmează declinul,
Ca revers - îmbătrânirea, firea urmându-și destinul
Spre ce zicem c-ar fi moarte și final de viațuire.

Lege dreaptă, lege sfântă, cărei toate se supun,
De la glod la fir de iarbă, plantă, animal, la om.
Galaxiile se nasc - cresc - îmbătrânesc și mor,
Apoi iarăși se refac, nouă formă sus pe boltă;
Iureș veșnic ce se-mbină și desface ca-mplinire imanentă.

Încă-n plus, îmbătrânesc: gânduri, teorii, sisteme;
Ce socotim axiome sunt, prin sine, efemere;
Clipa - act de nou-născut și, la fel, este și moarte
Prin respirul de-nceput - liber clipei următoare.
Asta viul ne pretinde - prospețime-nnoitoare!

Viața - pururi tinerețe, ce solicită, obligă,
Comportare consecventă și total independenți
Să-i ieșim la-ntâmpinare veșnic tineri, inocenți;
Nu robiți de timp și spațiu, ci titani eliberați.
Pe câmpiile eterne, fericiți ca integrați.

Toate câte ființează în Imensul Necuprins au un anumit
început drept naștere, urmat de o creștere progresivă până la
apogeu, ca punct final al dezvoltării firești. Urmează apoi decli-
nul, adică îmbătrânirea ca mișcare a reversibilității cu întâlnirea
fenomenului zis-moarte sau sfârșitul vieții de pe Pământ.

Acestei legi universale i se supun toate câte au un înce-
put, fiindcă în însăși clipa apariției se află programată în mod
inerent și clipa dispariției. Sub incidența acestei legi firești,
sunt cuprinse toate formele existențiale de la bobul de nisip,
firul ierbii, plante, animale și om. De asemenea, planetele,
stelele și galaxiile se nasc, cresc, îmbătrânesc și, în sfârșit,
dispar. Din substanța lor iau ființă alte forme. Acest iureș
veșnic care se imbină și desface, urmează aceeași imuabilă
Lege a creației și distrugerii.

Îmbătrânirea o întâlnim și pe întregul cuprins al minții con-
diționate. Astfel îmbătrânesc: gânduri, concepte, teorii, crezuri
și sisteme. Ceea ce astăzi ni se pare adevăr prin el însuși, și-l
apreciem ca axiomă, cu trecerea vremii el poate fi contrazis de
o altă formă. De asemenea și clipa ca scurgere a vremii care
cuprinde în ea începutul - ca naștere, dar și sfârșitul - ca
moarte care lasă cale liberă clipei următoare.

În schimb, Esența Purității sau Divinității din noi nu are
început și nici sfârșit. Ea este nemuritoare și vine din veșnicie
și curge spre aceeași veșnicie. Așadar, desfășurarea existenței
noastre la acest nivel este o permanentă tinerețe, care ne soli-

cită să-i ieșim în întâmpinare mereu tineri, inocenți, complet eliberați de poverile timpului.

Numai ca ființe complete și total libere, vom putea să ne deplasăm pe cărările eterne ale Existenței, bucurându-ne din plin de Fericirea neconvențională.

97. ÎMPLINIREA

"Gol" de timp, la fel de spațiu
Suntem "Sacră Unitate",
Corp și psihic laolaltă,
Cuprinși în Eternitate.

Rostul venirii pe Terra
Stă-n această împlinire
Ca o immanentă lege
Structurată pe iubire.

Nu-i nimic de așteptat,
Nu-s dorințe, nici imagini,
Pus degrabă-n aplicare
De-nscris Vieții Sfinte pagini.

Clari - atenți privim "ce este",
Mintea frecvent rătăcită,
Alergând ca o nebună,
Timpului împătimită.

Întâlnirea o destramă
Dându-ne Integritatea,
Asta-i suprema trăire,
Noi - prin ea - Eternitate.

Iată cum în puține cuvinte și explicații, reușim să realizăm deplinătatea ființei. Goliți de acumulările memoriale - realizate tempo-spațial - suntem o Sacră Simplitate. Corp, psihic și spirit adunate laolaltă și formând un "Tot" unic, suntem cuprinși în mod firesc în Eternitate.

Adevăratul rost al existenței noastre, ca ființe intrupate, constă în această realizare în care ni se revelează iubirea - drept esență a naturii proprii. În această conjunctură nu există nici dorințe, nici imagini și nici măcar vreo vagă nuanță

a vreunei așteptări. Numai punerea în practică a acestui "Întreg", înscrie pagini de fericire în Cartea Vieții a fiecărui îns în parte.

Mintea omului obișnuit – fundamentată egoist – aleargă ca o nălucă, fie în trecut, fie înspre viitor. Prezentul totdeauna o înspăimântă din cauză că Realitatea clipei îi destramă energiile fragmentare, împătimate timpului.

Folosind Atenția – Lumină ca instrument la întâmpinarea acestei minți condiționate, ea dispare instantaneu fără să lase urme reziduale. Concomitent cu dispariția ei, ființa noastră se integrează în Realitate și trăim cu adevărat, în mod plenar, Adevărul Absolut.

98. ÎMPĂRĂȚIA CERURILOR

Crist vorbea de-o Împărăție numită de El Cerească!
Câți oare l-au înțeles prin credința creștinească?
Spre Cer credinciosul îndreaptă privirea iscoditoare,
Cu speranța de-a primi soluția salvatoare.

Această Împărăție prin credință-i limitată,
Oamenii făcând din Ea, o-ntindere măsurată,
Unde Sfânta Trinitate și-ar avea al ei sălaș
Și că de-acolo privește spre oricare nevoiaș.

Iată unde s-a ajuns din puținul înțeles,
Eternitatea redusă de un nefiresc eres;
Crist viza o-Împărăție dincolo de timp și margini,
Realitate Absolută necuprinsă în imagini.

Ea e peste tot și-n toate, într-o veșnică mișcare,
Unde Iubirea-i stăpână, prin însușiri creatoare;
Bunătatea, Frumusețea îi sunt oaspeți permanenți,
În măsură să transforme trăitorii consecvenți.

Deci această Împărăție tot timpul și-n noi prezentă,
Iar poarta de-acces în Ea, clipa cu gândire-absență;
Când tăcem – tăcut total – abordăm Infinitatea,
"Golul psihic" – tot misterul – de-ntâlnit Realitatea.

"Căutați Împărăția înlăuntrul vostru", spune mesajul divin.
Iată, practic, și-ndrumarea Trăitorului Sublim!

Face credinciosul asta? Tace el total smerit?
Sau încă imaginează prin dorințe și gândit?

Nu ne sprijinim pe nimeni, toate cârjele aruncate,
Renunțăm chiar și la noi – mândra personalitate;
Smerenia absolută și de nimic motivată,
Dă neputinței proporții și valoare adevărată.

Fiecare om în sine e-n adânc Divinitate,
Ea-n activitatea minții n-are cum să ni s-arate;
Calea singuri i-o deschidem numai când tăcem total
Și nu urmărim nimic – afectiv, rațional.

Divinul Isus Cristos în minunatele lui predici vorbea despre o Împărăție a Cerurilor. A fost El oare înțeles atât în privința acestei Împărății, cât și a sacrului mesaj pe care l-a oferit omenirii? Ceea ce a urmat după El și ceea ce vedem că se întâmplă și în zilele noastre în sânul bisericii creștine, din păcate, nu confirmă adevărata înțelegere a acestora.

Creștinul își îndreaptă privirea iscoditoare și plină de speranțe înspre înălțimi, fiind convins că de undeva de pe bolta cerului va primi ajutorul așteptat. În acest fel au făcut din această Împărăție o întindere măsurabilă, limitată, unde și-ar avea sediul Sf. Trinitate care privește pe fiecare nevoie. Eternitatea la care se referea Isus a fost redusă, potrivit nimicniciei omenești. El viza o Împărăție dincolo de timp și spațiu a cărei descoperire ne revelează și Natura Divină a ființei noastre.

În această Realitate Absolută în care pulsează iubirea, Frumusețea, Bunătatea și Fericirea nu se pătrunde cu mintea cunoscătoare. Dimpotrivă! Această minte oricât de erudită ar fi ea, este și rămâne un veritabil obstacol în calea care conduce la Împărăția Cerurilor. Numai când mintea tace smerită, fiindcă și-a înțeles limitele și neputința, abia atunci pătrundem în misterioasa Împărăție.

Folosind totuși mintea noastră mărginită, ne întrebăm: Oare unde anume se află această minunată Realitate? Întrucât Ea este dincolo de timp și spațiu O aflăm peste tot, și în toate câte ființează în întregul Univers. Acest fapt a fost, de altminteri, precizat tot de Isus când a spus: "Căutați Împărăția Cerurilor în inima voastră". Aceasta era îndrumarea Sublimului descoperitor.

Ne conformăm noi astăzi - "acum și aici" - acestui mesaj sau, folosind mintea noastră mărginită de cumulum cunoașterii, ne punem nădejdea în imaginație, eforturi de voință și crezuri ca să realizăm acest ideal? Să nu ne sprijinim pe nimeni! Să azvârlim toate cărjele, dacă eventual le folosim! Să renunțăm chiar și la noi, adică la fictiva și vanitoasa personalitate. Smerenia absolută, lipsită de orice motivație, este singura modalitate care ne deschide ușa strâmtă a minunatei Împărății. Numai în această tăcere, pace a sufletului sau pasivitate psihică, ni se revelează Divinitatea, de care practic, nu ne-am despărțit niciodată. Iluzia separării a fost determinată în mod artificial de acumulările de cunoștințe ale fictivului "ego".

Fiecare om este în Esența sa Divinitate care însă, nu se poate dezvălui și exprima, cât timp suntem dominați de către activitatea "sinelui personal". Sacrificarea acestuia și contopirea cu Sublimul este de fapt esența învățăturii lui Isus. Acest adevăr El l-a rostit în mod simplu: "Eu și Tatăl meu, Una suntem"!

99. ÎNTÂLNIREA NOASTRĂ-N VERS

Întâlnirea noastră-n vers stă sub semnul contopirii,
Când întreg murmur al minții, undulările gândirii
Tac în chip desăvârșit - în noi liniște deplină!
Depășind meschinul "eu", ființa noastră se extinde,
Fiind cuprinsă-n Necuprins și prezentă orișunde.
Aici totu-i armonie care, practic, ne absoarbe,
Nedorit, necultivat, în vreun fel imaginat.

Numai astfel de-ntâlnire - bun temei - bun început
De trăire-adevărată. Ea e singura cărare
Spre viața integrată, fără-nume programare.
Dar, să dezlegăm surpriza împlinirii minunate,
Accesibilă oricui, prin concis și simplitate.
Privirea și-ntreaga fire, complet fie îndreptate
Spre aceleași obiect: fapt, eveniment sau gând,
Teamă, ură ori dispreț, reacții săcăitoare,
Ce adesea ne robesc prin impuls automat!

Timpul întâlnirii - clipa - e condiția secundă,
Ce se cere respectată în perfectă conjugare.
Cea mai mică-ntârziere desprinde și izolează
De momentul crucial, insul - ca "egou" - dual

Și-n final, intensitatea, energia ce-o-ntrunim
În armonie deplină, ca făptură adunată,
Focalizare sublimă, de ființare laolaltă.
Toate trei îngemănate îți vor da asigurarea
Înțelegerii precise spuselor versificate!
Prin trăire personală vei descoperi prin tine,
Splendida Realitate, fără nici o opțiune.

Practicarea insistentă va putea crea premise
De străpuns a mărginirii, deschizând spre Infinit
Poarta sigură de-acces spre Izvoarele Luminii.
Din acel ceas fericit, toate traumele lumii
Află-n tine rezolvare, prin efectul acțiunii
Ca iubire creatoare, tu cu Viața-n uniune.

Mai întâi, se impune un simplu avertisment: Nu vă mulțumiți doar cu înțelegerea simplă a intelectului. Toate câte le aflăm le punem imediat în aplicare și descoperirea pe care o vom realiza ne va aparține în întregime. Cunoașterea se cristalizează numai pe bază de experiență directă și trăirea personală a fenomenului.

Așadar, pentru ca să ne putem întâlni - eu și dumneavoastră în toate temele dezvoltate cu ajutorul versului - ni se solicită încă de la început împlinirea reală a contopirii. Adică, fiecare în parte să ne întâlnim cu murmurul propriei gândiri care năvălește în prezent prin reacții mecanice. Când aceste intempestive apariții mintale tac cu desăvârșire, întâlnim liniștea sau pasivitatea minții. Concomitent cu tăcerea, noi - împreună - depășim meschinul "eu" și, mintal ne extindem la Infinit, integrându-ne în Necuprins. În această conjunctură suntem uniți cu Marele Tot și cunoaștem prin trăire directă: armonia sau echilibrul interior, care ne este comun. Numai asemenea întâlniri pun temelie unei adevărate trăiri ca ființe complete.

Dar să reluăm tema, introducând noi elemente explicative: Privirea, ascultarea și întreaga ființă - complet atentă - se îndreaptă spre același fenomen care apare în conștient ca fapt sau eveniment: gând, teamă, lăcomie, dispreț, ură, invidie, imagine etc. Timpul întâlnirii acestora este clipa în care ele își anunță prezența ca reacții mintale. Orice întârziere - fie ea cât de mică - ne desprinde și izolează de momentul crucial și dă naștere apariției "ego"-ului și-a dualității (eu distinct de fenomenul respectiv).

Întâlnirea ne mai solicită de asemenea, să avem aceeași intensitate a energiei, ridicată la cei mai înalți parametri și focalizată asupra faptului prezent.

Toate aceste noi elemente îngemănate, vor oferi înțelegerea perfectă a faptelor vehiculate de către Viață și cuprinse în versificație. Numai în acest fel descoperim – prin trăire personală – Sublima Realitate. Practicarea insistentă, așa cum am arătat mai sus, va crea premise de spargere a cetății "ego"-ului și, o dată cu fericita fisurare – o adevărată poartă de acces spre Infinit – atingem Izvorul Luminii Eterne. Din acel moment, am atins Iluminarea și toate problemele de viață ale acestei lumi efemere, vor fi rezolvate în chip fericit de noi, ca ființe complete conduse de către iubirea creatoare.

100. ÎNȚELEGEREA DESTINULUI, ELIBEREAZĂ SUFLETELE

Tot ce Viața ne oferă pe parcursul ei normal
Sunt legitime efecte, ce vin în mod natural,
Cauzele fiind suportul, înregistrate-n trecut,
Noi, ca unic autor, prin ce-am spus sau ce-am făcut.

Deci destinul întrupării, e de noi determinat,
Astăzi, el se derulează, după cum noi l-am creat!
Practic, el ne oglindește omul – așa precum este,
Cu calități și defecte – cum "ego"-ul le-ntocmește.

Înțeles acest destin – perfect conștientizat,
Energiiile-i dispar – cu timpul ce l-a format;
Altfel zis: privim efectul atent, direct și global
Și el piere de îndată, prin contactul actual.

Neînțelegând efectul, pe loc, cauză devine,
Omul – mai încătușat – din lipsă de Înțelepciune.
Dependența de trecut e dusă și mai departe,
Mereu revenind pe Terra, ca făpturi de timp legate.

Rostul venirii aici, strict legat de-acest destin,
Care e, de fapt, "ego"-ul – ce ne subjugă deplin,
Sufletul – Sacralul din noi – fiind de el eliberat,
Află ce e Dumnezeu – și-n El veșnic integrat.

Viața și destinul fiecărui ins se află într-o perfectă concordanță. Toate câte ni le scoate Viața în cale: bune sau rele, plăcute sau neplăcute, frumoase sau urâte, sunt determinări firești ale unor cauze al căror autor suntem noi înșine.

Datoriile contractate și neachitate în existențele anterioare, ca ființe intrupate, ne-au determinat actuala reîncarnare ca să ne ofere posibilitatea de onorare a acestora. Prin urmare, faptele noastre din trecut reprezintă cauze înscrise în memoria ancestrală care ni se revarsă ca efecte în actuala existență. Efectele ne oglindesc, faptic, omul cu defecte și calități ca făptură condiționată tempo-spațial. Întrebarea esențială pe care ar trebui să ne-o punem de fiecare dată ar fi: Care este atitudinea înțeleaptă ce se impune să o adoptăm în prezența efectului?

În cazul când înțelegem rostul destinului și ca ființe complete întâmpinăm direct efectul, acesta în mod instantaneu, dispare, se dizolvă – împreună cu energia acumulată, care l-a determinat. Altfel exprimat: privim și ascultăm cu întreaga Atenție efectul în clipa când el apare. Simpla lui conștientizare îl dezagregă în chip spontan. Oricare altă atitudine, în fața efectului, nu face decât să-l transforme în altă cauză – generatoare în continuare de un nou destin. Șirul acestor reîncarnări îl putem întrerupe chiar în actuala viață, dacă am pătruns și înțeles cu adevărat mesajul "Cunoașterii de sine".

Adevăratul rost al actualei existente de ființă intrupată este acela de a ne cunoaște în mod real structura "eului personal", care ne ține prizonieri ai timpului și spațiului. Tăcerea necondiționată a tot ce știm, ne permite să întâlnim adevărata noastră natură de Esență divină. O dată cu această inestimabilă descoperire – ca ființe integrate în Marele Tot – începe dezagregarea destinului și călătoria de întoarcere la Sursa Surselor, adică la adevăratul nostru cămin.

101. ÎNVĂȚĂTORUL

Pe pășunea limitării, unde "sinele"-i stăpân,
Au fost, sunt și vor fi încă totdeauna – învățători,
Căci cuprinsul e brodat pe știut, pe-acumulări.
Limba, tehnica, știința însușite-s ca valori
De la alții care știu, socotiți educatori.

Orice fel de meserie ne solicită pătrunderi
În a ei intimitate, cât mai mult, cât mai profund.

Prin a ei complexitate și, în mersul ei-nainte,
Însăși Viața pe plan fizic ne obligă-n chip firesc,
Să cunoaștem cât mai multe, tot ce poate fi cuprins.

Dar, pe plan spiritual, totul e deosebit,
Piedică-i orice știut, orice fel de-anticipare;
Amăgire – învățătorul ce pe sine se socoate
C-ar fi intermediar între om și Adevăr.
Plăsmuire arogantă și vădită falsitate.

Omul singur, prin el însuși, află pacea neforțată,
Iar, "cunoașterea" e calea, unica modalitate
De-a ne afla Învățătorul cu a noastră simplitate.
El tot timpul ne așteaptă să-i ieșim la-ntâmpinare,
Însă cu mintea golită de-ntreaga acumulare.

Pe câmpia limitării, în dimensiunea minții unde "sinele personal" stăpânește cu autoritate de tiran – concentrat pe interes personal – au existat și vor exista întotdeauna experți tehnici drept învățători și pricepuți îndrumători.

Atât limba unei țări, cât și orice meserie sau știință, fiind fundamentate pe acumulări memoriale, acestea trebuie învățate și însușite de la educatori și experți. Căci cum altfel am putea să pătrundem în tainele unei științe, de pildă, fără o instruire în acest domeniu? Un medic, inginer, economist sau filolog cum s-ar putea forma și specializa fără acumulări și practici, decât însușindu-și contribuția oferită ca moștenire a înaintașilor?

Viața pe plan fizic ne obligă așadar, în mod firesc, să cunoaștem cât mai multe și variate informații și aspecte în ceea ce privește desfășurarea ei. Cu cât suntem mai bine informați, cu atât ne vom descurca mai ușor în toate domeniile de activitate.

Pe plan spiritual însă, lucrurile stau totalmente diferit. Aici, acumulările memoriale, cât și anticipațiile imaginare constituie veritabile obstacole atât la întâlnirea reală a Vieții, cât și la innobilarea sufletelor noastre. Viața fiind ca o apă curgătoare – prospețime de la o clipă la alta – ne obligă să-i ieșim în întâmpinare aidoma prospețimii ei, cu o minte la fel de nouă, adică nealterată de înregistrări anterioare.

În acest context, nu-și găsește nici o justificare prezența îndrumătorilor spirituali. Acei învățători care pretind că au capacitatea să conducă la Adevăr pe discipoli o calificăm –

amăgire. Și ei o fac, fie din ignoranță, fie ca impostori. Meritul descoperirii uneia din cele două alternative revine fiecăruia dintre acești prezumțioși maestri.

Descoperirea Naturii Reale a ființei umane, a Divinității sale, este cea mai de seamă descoperire – care nu poate fi comparată cu nimic altceva. Ea este operă strict individuală și fiecare ins dispune de capacitatea și însușirile respective ca singur să o îplinească.

Viața în perpetua Ei mobilitate, este noutate de la o clipă la alta și, ca s-o putem înțelege, Ea ne solicită să fim și noi la fel ca și Ea, adică să-i ieșim în întâmpinare cu acea splendidă inocență de copil la care se referea divinul Isus. Problema care se ridică nu este deci aflarea Adevărului, ci armonia sau pacea sufletului – singura ipostază în care apare inocența minții sau Pura Conștiință.

Cu ajutorul Atenției globale întâmpinăm reacțiile minții știutoare. Simplul contact o determină să tacă. În liniștea care se așterne de la sine, o dată cu dispariția fulgerătoare a zgomotelor – drept gânduri, imagini, temeri etc. – dispunem de o nouă minte fără limite în care iubirea și Inteligența ni se descoperă ca însușiri reale ale naturii ființei proprii sau Divinitate în acțiune.

Din acest moment, ca ființă completă – în uniune cu Marea Energie Cosmică – întâlnim Viața pe clipe prezente în desfășurare, conduși de Unicul Învățător existent în noi "iubirea creatoare" care ne îndrumă prin impulsuri intuitive. Acest sublim Învățător nu ne părăsește niciodată, nu ne trădează și nici nu ne speculează.

Dacă Sacrul din dumneavoastră v-a ieșit în cale, o dată cu această simplă descoperire – mai este oare cazul să vă continuați viața ca prizonieri închiși în colivia "ego"-ului? Decizia ca să faceți una sau alta, vă aparține în întregime. Dar să nu uitați că la trecerea "dincolo", tot ceea ce ați aflat în această temă s-a înregistrat în memoria astrală, și ea va constitui o categorică invinuire – în cazul că nu i-ați dat urmare. Cunoașterea fenomenelor legate de Viață impune, obligă, verificarea imediată a lor, prin experiență directă, personală.

102. LA ÎNCEPUT A FOST ARMONIA

Ce-a fost oare la-nceput, când omul s-a zămislit?
A fost haos?! Armonie?! Cum anume s-a-implinit?

Dac-aş fi născut din haos, lui robii aş fi mereu,
Veşnic frământări şi zburcium, date sufletului meu.

Dar Realitatea Vieţii demonstrează diferit.
Că dincolo de gândire, omul e desăvârşit;
Când acumularea tace. Armonia-ndată vine.
Şi-mi confirmă Sacrul Vieţii - al originii divine.

Încercaţi experimentul - fiecare pentru sine,
Simplitatea întâlnirii ne dă convingeri depline;
Atenţia folosită: lucid, ferm, cuprinzător,
Lipsa Ei exclude şansa de-a fi-n clipe-nnoitor.

În "acum şi-aici" prezent, s-atinge Eternitatea,
Omul divin prin trăire şi-afirmă Sacralitatea.
Asta, faptic. dovedeşte, fără dubii - Armonia
Sursa de unde-am purces: Iubirea, Perfecţiunea.

Ne-am născut oare din haos sau sursa existenţei noastre este Armonia? Descifrarea corectă a acestei teme capătă o însemnătate cu totul deosebită în fenomenul "Cunoaşterii" şi iată de ce: În "Cunoaşterea de sine" tratăm haosul ca însumare a minţii condiţionate, legată de lumea mărginită, iar Armonia este estimată ca afirmare a Sublimului. Aşadar, cele două ipostaze indică dimensiuni distincte care nu sunt comparabile. Fiecare dintre ele nu apare decât în lipsa absolută a celeilalte.

În lumea relativă a "ego"-ului se afirmă în mod obişnuit, că Armonia este un opus al haosului. În acest caz, ea este obţinută cu ajutorul efortului de către voinţă sau imaginaţie. Or, acest soi de armonie nu poate fi realizat şi susţinut decât pe un fond de tensiune nervoasă. Pentru cei care afirmă din proprie convingere că s-au născut din haos, nu putem avea decât compasiune şi suntem gata să le demonstrăm că greşesc, dacă bineînţeles sunt dispuşi să ne asculte argumentele. Acelora care doar repetă ceea ce alţii au spus, le amintim că înclinaţia de imitare le demonstrează ancestrala existenţă de odinioară, de antropoide. Repetarea mecanică a ştiutorului cu privire la ce-a zis cutare filozof sau sfânt, însoţită totdeauna de vanitatea pretensei erudiţii în materie, amplifică degradarea morală şi spirituală a acestuia.

Dacă într-adevăr ne-am fi născut din haos, ar însemna cu întreaga noastră fiinţă să fie într-o continuă agitaţie. Or, viaţa

demonstrează în mod evident, că clipele de agitație alternează cu sclipiri de pace, odihnă și armonie psihică și somatică.

Armonia o mai descoperim și între cuvintele rostite sau pe întregul proces de gândire. Nu există om care să nu fi întâlnit măcar o dată în viața lui, acele clipe în care a fost captat de frumusețea unui fenomen al naturii: un asfințit de soare, clar de lună, o pajiște înflorită etc.

Și, în sfârșit, iată cum în mod firesc întâlnim Armonia și, prin Ea, demonstrăm că Natura Reală a ființei noastre este fundamentată pe Armonie. Mai mult decât atât, mai aflăm că suntem "Una" cu Izvorul Armoniei și al Luminii din care toate au luat naștere și se întrețin prin ele însele. Cu ajutorul Atenției globale întâmpinăm ceea ce neagă Armonia, adică: gânduri, imagini, dorințe, sentimente, emoții etc. Simplitatea întâlnirii cu toate aceste mișcări ale minții, determină spulberarea lor și, în locul devenit liber, transcendem din lumea finită a fenomenelor în Imensitatea Necuprinsului. Aici suntem stare de Pură Conștiință, în perfectă armonie și uniune cu Inexplicabilul.

Prin această experiență descoperim că suntem Iubire creatoare și Perfecțiune în uniune cu Sursa Surselor din care provenim ca ființe nemuritoare. Nu ne-am născut și nici nu vom muri vreodată. Venim din veșnicie și ne întoarcem în aceeași veșnicie, după ce ne vom goli vasul conștiinței de toate deșertăciunile cu care ne-am împovărat, dintr-o greșită înțelegere a conviețuirii noastre în asociere cu materia brută.

103. LASĂ-TE SĂ FII CONDUS!

Sfetnicul ce ne conduce – meschin și-ncăpățânat,
Fiind creația lui "ieri" – în prezent, vechi, perimat,
Incapabil să-nțeleagă noutatea permanentă
A Vieții în mișcare – proaspătă și inocentă.

Dacă-i vedem neputința – de "egou" și ficțiune,
Simpla-nțelnire-l destramă – stare de inacțiune;
În acest "vacuum" spontan, Sacrul din noi se relevă
Și prin intuiții clare, Adevărul ni-l conferă.

Cu acest Conducător, nu vom greși niciodată,
Câci El știe ce va fi, la fel, ce-a fost și-altădată.
Nu prin formulări absurde, poate fi descoperit,
Ci prin a noastră trăire, când de timp ne-am despărțit.

Să ne lăsăm deci conduși de Sublimul Neclintit,
Nici un fel de îndoială la acest Sacru-ntâlnit;
El ne oferă iubirea fără margini, infinită
Și cu Ea și Fericirea tuturora hărăzită.

În această lume dominantă de o cultură fundamentată pe egoism, ambiție, orgoliu și ură, totul este șubred, meschin, marcat de o permanentă incertitudine. Să nu ne mirăm că lucrurile se perpetuează în acest fel, întrucât sfetnicul nostru de zi cu zi este "sinele personal": egoist, încăpățânat, creație a timpului care l-a format. Structurat pe acumulările trecutului, în prezent vechi, perimat – el este incapabil să înțeleagă noutatea Vieții în permanenta Ei mișcare și prospețime de la o clipă la alta.

Dacă în mod spontan, îi vedem neputința și fictiva lui apariție, simpla deconspirare îl destramă împreună cu energia susținătoare. Iar în "golul" ce survine, ni se revelează natura noastră de iubire și Inteligență care ne conduc prin replici intuitive, pe calea minunată a Adevărului Absolut. Din acest moment, având un astfel de conducător, să-i dăm întreaga noastră ascultare, fără nici o rezervă, fiindcă el știe în mod sigur și ceea ce a fost altădată, ca și ce va fi în misteriosul viitor.

Prin urmare, desprinși de timp și spațiu, ca ființă completă: corp, psihic și spirit în unitate perfectă cu Sublimul Neclintit, ne lăsăm dirijați fără nici o reticență. El ne oferă atât iubirea fără margini, ca și Fericirea care sunt de fapt, tuturora hărăzite. Să nu vă mulțumiți doar cu înțelegerea de suprafață a intelectului, ci să realizați înțelegerea prin trăire directă a ceea ce ne oferă clipa prezentă. O dată cu interferența clipei suntem reali trăitori, integrați în mișcarea Eternității, bucurându-ne de o veșnică tinerețe, cuprinși în permanentul iureș al clipelor în desfășurare fără oprire.

104. LĂCOMIA

Un adevărat abis, niciodată țărnut,
Imposibil de umplut, cât de mult i-am dăruit.
Avuții strânge avarul, zi și noapte, fără preget,
Năprasnică biciuire – zămisliți meschine-n cuget!

Prețuirea bogăției generează-n ins conflicte,
Liniștea e spulberată, creând spectru nebuniei.

Tot la fel și adunatul omului ce vrea să știe,
Din cumul, când practic, face prilej pentru-a sa mândrie.

Și-ntr-un caz, ca și în altul, cumularea e povară,
Pentru spirit – o cătușă – nemiloasă-nlănțuire!
Când avutu-ți prisosește, fie-n aur, fie-n științe,
Pleacă-te spre nevoiași și-a lor grele neputințe!

Vezi, ascultă și-mplinește tot ce-adâncul tău îți spune
Că-i util să te jertfești în atare conjunctură!
Înțelesul și iubirea curmă-ndată lăcomia
Și-n asemenea postură de fiintare-n actual,
Omul este înțelepciune, bun, milos, Universal.

Lăcomia este un adevărat abis al sufletului pe care nu-l putem satisface niciodată, oricât de multe lucruri i-am dăruia. Avarul strânge zi și noapte, fără preget, tot felul de bunuri materiale, biciuit năprasnic de incriminatul "ego" care aspiră totdeauna la "mai mult", "mai de valoare". O dorință o dată împlinită, îmbracă o altă haină cu pretenții și mai exagerate și, tot așa la infinit. Același lucru se întâmplă și cu acela care adună informații și cunoștințe cu intenția vădită de înfrumusețare și supraevaluare a meschinului "sine" particular.

În ambele cazuri, acumularea constituie o adevărată povară. Ea dă proporții infinite importanței "ego"-ului, îndepărtând și mai mult ființa de la realul interes – acela de descoperire a adevăratei comori aflată în profunzime. Orice gen de acumulări sunt prin însăși natura lor adevărate cătușe, creatoare de destin. Această bolnăvicioasă înclinație obligă pe lacom să revină mereu în măzga pământului ca, în final, singur să-și descopere hidoasa comportare.

Și dacă toate acestea le-am prețuit și adunat din neștiință sau ignoranță, ce anume ar trebui să facem pentru împlinirea adevăratului nostru interes? Când averea prisosește, să ne îndreptăm privirea spre acei nevoiași, care suferă datorită anumitor vitregii ale vremurilor sau al propriului destin. Nu ne grăbim, dar nici să nu întârziem. Însotțiți de lumina Atenției, privim și ascultăm plângerile și solicitările celor nevoiași. Dacă întâlnirea cu noi este corectă, atunci Sacrul din profunzime ne va sfătui în ce fel să ajutăm, pentru a fi cu adevărat utili.

În această conjunctură înțelegerea și iubirea imprăstie seaca lăcomie. Și tot ceea ce oferim semenilor, ca bunuri materiale sau indemnuri înțelepte, vor fi însoțite de efecte

binefăcătoare pe potriva lor. Întreaga comportare se desfășoară în actual și noi, ca unitate perfectă, ne manifestăm drept faptură inteligentă de dimensiuni universale, bună, miloasă - în înțelesul autentic al acestor cuvinte.

105. LIBERTATEA

Este ea final de drum, scop de-atins, un ideal?
Este necesar efortul, un tribut material?
Vreo credință ancorată de un zeu, maestru, sfânt?
E vreo cale comandată prin impulsuri și avânt?

Nu-i nimic din toate astea, care-s opera gândirii,
Ce ții "eului" povestea cu-mpliniri înșelătoare!
Libertatea-n simț și-n cuget izvorăște-n integrare;
Înțelesul clar al clipei se-nscrie-n Eliberare.

În asemeni conjunctură, trăitoru-i scos din timp;
În el, ordine perfectă, faptic, om universal.
Liber le-nceputul clipei, liber și-n al ei final.
Moartea psihică-i totală, cum totală-i și trăirea
Clipei noi ce-acum se scurge, cuplând Viața cu iubirea.

Libertatea interioară la care ne referim în această temă, nu este o realizare determinată în aria de desfășurare a "eului particular". Nu este deci un final de drum câștigat cu ajutorul unei activități a minții ca scop sau ideal dinainte vizualizat. Ea nu este nici produsul vreunei forme de credință într-o anumită zeitate, sfânt sau maestru. Și încă să mai precizăm, că nu este nici îndreptățire comandată pe care să ne-o putem însuși cu ajutorul imaginației sau al entuziasmului. Toate aceste aspecte, fără nici o excepție, sunt determinări ale gândirii condiționate deci impulsuri înșelătoare care încă din capul locului, singure se califică drept împliniri înșelătoare.

Adevărata libertate a întregii noastre ființe izvorăște o dată cu uniunea "acum și aici", în nemijlocit contact cu clipa prezentă. În acest moment, trăitorul fericitului fenomen este scos din timp și spațiu. El dispune de o Energie Pură și într-o perfectă armonie devine om universal. Liber la începutul clipei și tot așa de liber și la sfârșitul ei.

Pentru ușurarea înțelegerii o mai putem cuprinde și în expresiile: moarte psihologică, "vid" sau "gol psihic" ori pasi-

vităte a minții. Numai în această conjunctură, ca ființă perfect liberă, dispunem de capacitatea de a întâlni în mod real nouitatea Vieții.

Realizarea ei se înscrie cu ajutorul Atenției lucide, atotcuprinzătoare care, prin simpla ei prezență, împrășteie climatul obscur, întunecos și derutant al "sinelui personal". Dispariția acestuia înseamnă totodată eliberarea de condiționare, apariția iubirii și integrarea cu Viața pe clipe în desfășurare. Numai trăirea directă a unor astfel de clipe, creează premise favorabile pentru atingerea fericitului fenomen al Iluminării.

106. LIMITAREA

Spațiu vast sau mai restrâns, încadrat în frontiere,
Centru "sinele" sfârlează, un adevărat robot,
Ce prin el se izolează, îmbătat de-al său confort.

Neam, religie sau castă; teorii, sisteme, dogme
Sunt surse de limitare și "ego"-ului drept frâne,
Aripi frânt-e-n al său zbor, piedici în ascensiune.

Cât de-ntinsă mărginirea - egoismul viu, prezent,
Veșnic sursă de conflicte, zi și noapte frământare;
Liniștea - doar o himeră, când există-ncătușare.

Conștientizând prezentul printr-o simplă fulgerare,
Limitarea se destramă, trăitoru-n mod vădit
Pierde-a lui dimensiune și devine Infinit.

Pacea, liniștea deplină și iubirea absolută,
De la sine - ca ofrandă - îl cuprind și îl ajută,
Fără nici o programare susținută de vreun gând.

Ființa umană care funcționează potrivit acumulărilor ei memoriale ca "sine personal" sau personalitate - este făptură limitată de ceea ce știe, cunoaște sau posedă. Acest adevăr demonstrat faptic, își găsește confirmarea la toate nivelurile de aglomerări cerebrale, de la mințile cele mai modeste până la acelea ale erudiției.

Fiecare conținut memorial își fixează un centru ca interes de nuanță egoistă și, în funcție de materialul înregistrat, își determină circumferința sau frontierele. Acest conținut memorial

face din fiecare ins un izolat, față de restul semenilor care, la întâmpinarea Vieții, reacționează potrivit cu ceea ce știe, cunoaște sau are ca avere ori bunuri memoriale.

Multitudinea și diversitatea stărilor conflictuale interumane de pe cuprinsul acestei planete, sunt urmările firești ale culturii fundamentată egoist, pe care am moștenit-o și-i dăm continuitate. O minte condiționată egocentric și divizată de diferite crezuri: politice, religioase, rasiale, nu va putea întâlni niciodată, nici pacea sufletului și nici adevărata iubire. Mă întreb dacă și dumneavoastră vedeți fenomenele așa cum le văd și eu în mod direct, liber de orice subiectivisme?

Simpla și directă conștientizare "acum și aici" a acestei stări de fapt, determină destrămarea limitării, și trăitorul își pierde dimensiunea "ego"-ului și devine Infinit. În această fericită conjunctură de pace și armonie, apare iubirea absolută care-l ajută, fără nici o programare, să-și descopere natura divină ce-i dirijează viața prin impulsuri intuitive.

107. MEGALOMANIA

Pe meandrele vieții, turbulente și confuze,
Sunt plantate de milenii rădăcinile-ngâmării,
"Sinele" croindu-și firea prin increngături difuze,
Care poluează lumea prin climatul hăd al urii.

Începutul se înscrie pe imaginea frumoasă
A părerii personale, rezemată pe grandoarea
Ce neghiobul și-o dorește. O trăire nemintoasă,
Tulbure prin crezuri oarbe, ce-i falsifică ființarea.

Megalomanul socoate cu extremă prețuire
Tot ce spune, ce gândește, toate câte săvârșește;
Cei din jur, disprețuiți, fiindcă-ngusta lui gândire
El își e singur model – ideal ce-l urmărește.

Om mărunț, nesăbuit, cum de prețuiești nimicul,
"Eul" tău mărunț și prost! Cum de-ți dai ție valoare!?
Și c-ai ști ce-i rău și bine, dușmanul ca și amicul,
Când în lume totul trece, ce e azi, mâine dispare!?

Tot ce știm... îmbătrânește și ajunge fără preț!
Gloria se ofilește, iar averea-i o povară,

Care deseori strivește, fiind osândă și dispreț
Prin cătușa îndrăgirii egoistă și avară!

Prinși de-acest nărav bezmetic vom scăpa doar într-un fel,
În relația directă cu-a lui slută arătare,
Făr-a proiecta vreun scop sau urmări un model,
Simplitatea întâlnirii e, prin ea, transformatoare.

Ce-i văzut fără cuvinte, analize, comentarii
Se destramă neincetat, fiindcă-n pacea ce survine,
De trecut eliberat – omul – fără de fruntarii,
Prin iubire integrat, e modest – golit de "sine".

Pe cărările intortochiate ale vieții insului fragmentar –
prizonier al timpului ce l-a condiționat – există multă confuzie
în care proliferază tot soiul de negativisme. Printre altele,
amintim rădăcinile îngâmfării care dau naștere la ambiții,
dispreț și ură.

O simplă auto-apreciere a pus temelie imaginii frumoase
de sine. Cu trecerea timpului, ea a căpătat proporții până ce a
atins culmile dizgrațioase ale megalomaniei. Individul marcat
de această degradare morală, își acordă o prețuire exagerată în
tot ceea ce gândește, afirmă sau înfăptuiește. Considerându-
se pe sine drept singurul model de urmat în viață, el disprețuiește
pe toți ceilalți semeni.

Care este atitudinea noastră față de un asemenea rătăcit?
Una singură și anume: aceea de compătimire! Întrucât este
anevoioasă apropierea de un asemenea nefericit, nu-l putem
ajuta decât prin sesizări indirecte. Îi vom demonstra că omul
incomplet, ca "sine particular" – nu are capacitatea respectivă
de a defini cu precizie, ceea ce este: rău, bine; frumos, urât;
dușman, prieten.

În lumea asta nimic nu este sigur. Totul se schimbă de la
o clipă la alta. Ceea ce știm îmbătrânește și-și pierde valoarea;
gloria se ofilește; averea devine chiar povară, osândă și
dispreț. Egoismul, care degenerează în avariție, se definește
drept boală cu urmări grave, atât pentru suflet, cât și pentru
corp.

Megalomania se vindecă numai de către creatorul ei. Adică
de către acela care-a inițiat-o și a întreținut-o prin repetări, ea
devenind de-acum obișnuință obsesivă – susținută de energii
corespunzătoare. Așadar decizia de vindecare îi aparține în
exclusivitate megalomanului.

Iată în mod practic, ce ar trebui să facă: Cu ajutorul Atenției globale se întâmpină cu deplină simplitate fiecare reacție a minții, care își arogă importanță. Nu se urmărește scop, ideal sau eventual, un anume model de imitat. Străfulgerarea spontană a Atenției destramă de-ndată reacția păguboasă cu întreaga energie care-o susține. În locul rămas liber, practicantul își descoperă Natura Reală a ființei care, singură se definește drept iubire și Frumusețe. Dispariția "sinelui", unitatea ființei și acțiunea transformatoare se realizează simultan, pe clipe prezente în desfășurare. În acest context, modestia se impune de la sine drept însușire firească a Sacralului.

108. METODA

În contextul mărginirii, unde domină știutul
Cu valoarea-i relativă, totul este străjuit
De metode sau sisteme, ce dau curs interpretării
Unui fapt sau fenomen dup-a lor apreciere.

Mii și mii de cunoștințe înregistrate mintal,
Prin metode-s rânduite, urmărind un scop precis,
O finalitate-anume, de un ins ființând ca "sine",
Practic, totu-i rătăcire – văduvită de-acțiune.

Metoda prea des urmată generează-n noi rutină,
O mașină automată, programată prin trecut,
Azi o existență moartă, incapabilă să vadă
Ce-i prezent cu-adevărat – Realitate de-o clipă.

În context spiritual, practic, total diferit,
Pacea, Adevăr, iubire nu prin "ieri" se pot cuprinde,
Prin mulțimi de insumări bazate pe interes,
Fiindcă toate-s scrum, cenușă – un veritabil eres.

Tot ce-a fost mâncat de vreme – astăzi, vechi și perimat,
E o predică reală înțelesului de-"a fi" cu prezentu-ngemănat,
Ce trăiește-n ritm cu clipa: proaspăt, viu și nou mereu,
Asta ne obligă Viața să ființăm fără "egou".

Îmbrăcați în prospețime, clar se poate înțelege
Sensul Vieții și al morții; iar prin înțeles și pace
Tot omul e – Înțelepciune și Sublim în tot ce face,
Numai astfel tot trecutul prin sfîntenie se șterge.

În fața Vieții, în constanța Ei mișcare, suntem aidoma unor mașini cu programare anticipată. Experiențele trecutului, ca și toate acumulările de informații personale, înregistrate memorial, ne determină o anumită mentalitate. Acest mod specific de gândire și acționare individual sau colectiv, ne-a fost impus de către mediul de dezvoltare prin metode sau concepte de interpretare. Un fapt sau fenomen de Viață, îl apreciem în funcție de ceea ce știm sau cunoaștem. Or, la acest nivel totul este relativ, potrivit interesului personal, care apreciază de fapt realitatea în mod subiectiv. Asta pe de o parte; iar pe de altă parte, repetarea unuia și aceluiași lucru în fața noutății Vieții dă naștere la rutină care împiedică: atât realitatea înțelegerii, cât și progresul tehnic și intelectual.

În contextul înțelegerii spirituale, fenomenul este și mai categoric. Pacea, Adevărul și Iubirea nu pot fi nici cuprinse și nici înțelese în mod real, cu ajutorul acumulărilor cerebrale. Metodele, teoriile, crezurile și toate conceptele de viață sunt și rămân veritabile obstacole în calea întâlnirii noastre cu Realitatea Vieții.

Viața fiind un Întreg – noutate și prospecție de la o clipă la alta – ne solicită să-i ieșim în întâmpinare asemenea ei. Adică, pentru buna Ei înțelegere, va trebui să fim: mai întâi un om întreg – fizic, psihic și spiritual o perfectă unitate "acum și aici", apoi să fim complet liberi, atât de amintirile trecutului, cât și de orice proiecție imaginativă îndreptată spre viitor ca scop, ideal, speranță etc.

Această perfectă unitate a ființei o realizăm numai cu ajutorul Atenției globale a cărei simplă prezență destramă orice urmărire a minții condiționate. O dată cu dispariția vechiului, suntem Pură Conștiință în contact direct cu Viața pe clipe prezente. Nu se reține nimic pentru clipa următoare. Funcționând ca eternă prospecție, contopiți cu Viața, suntem Iubire, Înțelepciune și sublimi în tot ceea ce facem sau gândim.

În aceste condiții de existență dispar tarele trecutului și o dată cu ele "ego"-ul își pierde autoritatea și capacitatea în actele de decizie. În final, colivia în care am fost deținuți ca prizonieri suferă o fisurare. Aceasta este clipa fenomenului surpriză: Eliberarea. Din acel fericit moment dispunem de o nouă mentalitate cu totul diferită decât cea anterioară. În contact cu clipa descifrăm, prin trăire directă, adevăratul sens al Vieții, ca și al așa-zisei morți.

109. MIȘCAREA PE PLAN ORIZONTAL

Când funcționez haotic mă mișc doar orizontal,
Mintea-mi veche dominată dăinuie în mod fatal;
"Eu și-al meu" au importanță, altceva nu văd nimic,
Mă mișc deci ca un robot, cu împlicinatul psihic.

Dacă ce spun este clar, poți vedea-n tine la fel?
Poți să-ți vezi robotizarea, evitând orice model?
Și dacă ce vezi dispăre, pricepi că ești Infinit?
Că prin "vidul psihologic", tu, de fapt, te-ai depășit?

În acest climat de pace – fiind desprins de mărginire,
Prin mișcări atemporale, afli reala iubire;
Ea modifică, transformă ce-i în noi impur, meschin
Și prilejuiește calea harului măreț, divin.

Drept instrument folosim doar Atenția globală;
Ea destramă-ntreg lumescul – afirmare ireală,
Iar în "vidul psihologic", întâlnim Divinitatea,
Ne manifestăm plenar, uniți cu Realitatea.

Această mișcare a minții pe plan orizontal, este asemănătoare unei mișcări de pendul, limitată de dimensiunile profilului respectiv. Ea se deplasează în mod haotic, când în trecut – pentru a retrăi clipe reale odinioară, acum doar imagini seci, goale de conținut, – când înspre un viitor incert și la fel de lipsit de realitate.

Limitat de acumulările mele cerebrale, întreaga mea ființă se mișcă întocmai ca un robot cu programare anticipată. Interesul personal, egoist constituie forța motrice care mă domină și-mi susține permanenta agitației. Aceasta este mintea omului obișnuit, dominat în mod categoric de ceea ce posedă ca bunuri materiale sau capital informațional.

Putem descifra această mecanicitate a minții? Îi vedem nestatornicia, ca și inutilitatea alergării înspre "ieri" sau înspre "măine"? În cazul fericit, când conștientizăm în mod spontan, clar și precis această colindare fără sens, ce anume se întâmplă? Care este efectul prompt al deconspirării? Încetează sau nu mișcarea acestei minți? Dacă încetează cu adevărat, în acea clipă de inactivitate psihică, observați cum mintea se extinde la Infinit?

Autorul nu face altceva decât să semnaleze întâlnirea cu mișcarea propriei minții. La fel ar trebui ca și cititorul, implicat în mod direct la întâlnirea cu propria-i minte, să descopere singur efectul realizat de pasivitate a minții, adică transcendența condiției umane.

Numai în climatul de pace, realizat în aceste condiții, se poate întâlni reala iubire care transformă impuritatea și meschinăria lumească. Ieșirea de sub dominația timpului și spațiului, prilejuiește unitatea ființei și copleșirea ei de către harul divin.

Realizarea corectă a acestui experiment se obține numai cu ajutorul Atenției globale, atotcuprinzătoare. De fapt, lumina Atenției, prin simpla ei prezență – destramă întregul "ego" cu energiile sale susținătoare: haotice, derutante și posesive. Concomitent cu dizolvarea "ego"-ului și instalarea "vidului psihologic", mintea noastră se extinde la Infinit, unindu-ne deplin cu Sublimul sau Unica Divinitate. În acest context de contopire în Eternitate, ne manifestăm ca iubire impersonală care singură operează transformări de innobilare cu efecte binefăcătoare și asupra întregii omeniri.

110. MIȘCAREA PE PLAN VERTICAL

Când ce vezi în lumea asta nu satisface deplin,
Cercetezi în profunzime, imaginând un divin;
La fel verticalitatea – tot viziune sectară;
Implicat același "eu" cu trecutul – drept povară.

Nici favor și nici răgaz – cu el nu stăm la tocmeală,
Îi deconspirăm structura – egocentrică și goală;
Atenția-l dezagregă și prin clipe liberat,
Vom întâlni – prin trăire – omul cel adevărat.

Iubirea și Frumusețea, Puritatea infinită,
Sublima Inteligență – buchet în ființa unită.
Starea-n noi predestinată – cândva – toți o vom găsi,
Când – fără de vrerea noastră – ce-i meschin, vom depăși.

Practic, doar de noi depinde a ființa-n continuare,
Cu dorințe, temeri, stresuri – proasta condiționare,
Or, de-a demola "ce este" – ignoranta ficțiune
Și-a-ntâlni Eternitatea, prin a noastră-Înțelepciune.

Și aici ca și în toate temele, de altminteri, nu facem decât să deconspirăm neputincioasa minte care fundamentează "sinele personal". Dominați de această minte - ca efect al educației greșite - când nu suntem mulțumiți de ceea ce vedem că se întâmplă în lumea exterioară, atunci căutăm în profunzime imaginea divinității ori ne proiectăm privirea spre înălțimi, căutând acolo acea forță extraordinară. Și mișcarea pe vertical este deci tot mișcare sectară inițiată, întreținută și finalizată de către același fictiv "ego" care se sprijină pe acumulări memoriale.

Așadar, cu această fictivă alcătuire nu vom sta la tocmeală și nu-i vom acorda nici o valoare sau însemnătate, fiindcă nici nu merită să ne pierdem timpul cu ea. Cu ajutorul Atenției globale îi deconspirăm goliciunea și egoismul. Simpla vizualizare o destramă și, în locul disponibil, aflăm - prin trăire directă - omul adevărat. În acest om nou vom întâlni sub formă de buchet: Iubirea, Frumusețea, Bunătatea, Inteligența și Puriatarea infinite. Acestea sunt calitățile reale ale ființei noastre adevărate. Fiecare om le posedă în stare latentă. Cândva, toți le vom scoate la lumină și se vor manifesta în mod natural la nivelul lor. Mai înainte însă, ni se pretinde în mod expres, să golim vasul conștiinței omului actual de toate impuritățile meschinului "ego".

Practic, depinde de fiecare ins în parte, ca să trăiască în continuare sub stăpânirea condiționării ca făptură fragmentară înrobă de dorințe, ambiții, temeri, lăcomie, ură etc., sau să le demoleze întreaga structură deficitară, ignorantă și să întâlnească Eternitatea în ipostaza de ființă integrală, Inteligență creatoare și Unica Realitate în măsură să-i ofere acea Fericire la care aspiră fiecare creație divină.

111. NERVOZITATEA

Cât timp n-am descoperit - singuri noi - sublima pace,
Triști prizonieri pe veci atmosferei turbulente,
Zilnic hrănită de gânduri și de dorințe deșarte;
Un adevărat blestem de înscrisuri programate.

Deseori, numai o vorbă, o expresie sau gest,
Ba, mai mult, doar o privire sau o vagă-nchipuire,
Ne dau tensiuni nervoase, când întreaga comportare
E confuză și hidoasă - un proces de degradare.

Erorile-n acțiune sunt perfect legitime!
Căci, ce pot să ne ofere calapoadele gândirii
Învechite și stresante – prinse în nervozitate
De înscrisurile minții și reacțiile firii?!

Viața-i nouă-n ritm cu clipa, noi, legați de tot ce-a fost,
De-aici vine neînțelesul – trauma cu flux nervos.
Programați de plăceri moarte – păstrate ca amintire,
Astăzi le vrem repetate prin efort, chiar siluire.

Teama, frica neîmplinirii îi dau sevă și contur,
Cu efecte dezastruoase pentru noi și cei din jur,
Degradând fizic și psihic – echilibrul – armonia,
Ce-nscriu înțelesul unic – Adevărul, bucuria.

Declanșarea ei frecventă conduce la astenie,
Cauzează tembelism, chiar suprema nebunie
E aportul său final. O putem trata plenar
Prin contactul integral, când e prins cu-adevărat.

Orice urmă de impuls, de trecut determinat.
Doar o astfel de-ntâlnire, pe nervos îl liniștește,
Ordinea sădită-n fire cu aflux de fericire,
Un perfect medicament – tratamentul prin trăire.

Dacă nu am descoperit prin noi înșine și în mod natural,
adevărata pace sau armonie interioară, suntem și vom rămâne
mereu prizonieri ai stresului. Nervozitatea hrănită zilnic de
gânduri și dorințe deșarte, ne degradează moral și ne șubrezește
sănătatea fizică. De fapt, acesta este climatul deficitar prin
însăși natura lui, cu care este confruntat clipă de clipă omul,
prizonier al propriei structuri egoiste. Suspiciunea lui este
atât de exagerată încât o vorbă, un gest, o simplă privire sau o
vagă închipuire creează tensiuni nervoase cu urmări uneori
dezastruoase, care-i pun în pericol nu numai sănătatea, ci
chiar viața.

Nu trebuie să ne surprindă asemenea nefaste consecințe,
dacă, bineînțeles, ținem seama de calapoadele gândirii învechite
care, în mod greșit, ne stăpânesc și îndrumă.

Viața în scurgerea ei fără oprire, este totdeauna noutate,
prospețime care, pentru corecta ei înțelegere, ne obligă să-i
ieșim în întâmpinare la fel ca și ea, adică având o minte
nedegradată de către înregistrări anterioare. Întreaga neînțe-

legere de aici vine. Programați de plăceri moarte, păstrate ca imagini memoriale, le vrem acum repetate prin eforturi și chiar siluire. Însă fiecare dorință are în umbra ei teama neîmplinirii care în mod firesc determină surescitări, agitații, nervozitate. Iată și câteva înregistrări malefice ale acestei agitații: Mai întâi amintim astenia care se manifestă ca slăbire generală a organismului, lipsă de energie fizică și psihică. Apoi, indiferența, ca nepăsare, indolență și, în sfârșit, forma cea mai gravă, nebunia.

Cum o putem trata în mod psihologic? Într-un singur fel. Perfect atenți vom lua contact cu fiecare reacție a minții, ori de câte ori aceasta intervine în mod automat, la impresiile care ne vin din lumea exterioară sau din interiorul ființei noastre. Întâlnirea corectă anulează în mod categoric efectul nociv. Liniștea neforțată, nedorită sau imaginată obținută în această modalitate, este singurul medicament care-l poate ajuta pe omul nervos.

112. "NIMICUL"

"Eul" activând haotic în oricare ipostază,
El prin sine se afirmă și singur se alterează,
Orgoliul prinde proporții prin efectul importanței,
Prin timp degradarea crește cu aspectul aroganței.

Toată nebunia lumii "sinele" o-nsămânțează,
Ură, dispreț, falsitate, vrajba ce s-accentuează
În conflictele umane cu războaie sângeroase,
Numai lui îi aparțin prin impulsuri nemintoase.

Toate-aceste semnalări le socotim vorbe goale?
Pe loc, singur, poți afla dacă sunt sau nu reale!
În micul tău univers, singur poți investiga
Cu "nimicul psihologic" – cu el a te integra!

Când imaginăm nimicul, cu alură de smerit,
E o tristă parodie – comportări de ipocrit,
Și mai mare degradare peste vechea osatură;
Tot ce măsluiește mintea dă aceeași țesătură.

"Nimicul" prin el s-affirmă ca o stare naturală,
Când prezentul e cuprins în mișcarea lui totală.

Așa dispare "ego"-ul, prin a lui îmbrățișare
Cu iubirea ce survine în liniștea creatoare.

În pacea care s-așterne, naște un climat prielnic,
Care curăță și spală tot ce e meschin, nevolnic.
Trăitoru-n mers continuu spre Sferele Infinit,
Toate-arcanele vieții spulberate – nimicite!

N-avem în vedere scop – nici un fel de proiectare,
Căci iubirea în "Nimic" stă de strajă la hotare!
Și "Nimicul" ne cuprinde când atenți privim "ce este"
Fără vreo evaluare, cum noul ni se vădește.

Conștiința de suprafață, "eul" sau "sinele personal" în
orice ipostază s-ar afla – gândire, exprimare și înfăptuire –
funcționează haotic și drept urmare, se degradează de către el
însuși. Nu este cazul să ne surprindă o astfel de afirmație,
fiindcă această structură fragmentară este, prin ea însăși,
fiecăre cauzată tempo-spațial. Omul trăind la acest nivel, va fi
tot timpul în conflict cu el însuși, ca și cu restul lumii. Conduc
de către mintea robotizată, greu de sesizat, el își arogă o
deosebită importanță în toate câte le realizează.

Acest "sine" este incriminat de întregul haos existent
astăzi pe întreaga suprafață a Pământului. Ambiția, lăcomia,
aroganța, vrajba și ura individuală – prin însumare pe plan
mondial – generează în permanență stări conflictuale și
războaie sângeroase. Fiecare ins în parte, potrivit propriului
egoism, contribuie direct sau indirect la întreaga suită de
manifestări negative, evidente zilnic și la tot pasul. Aceste
semnalări sunt ele doar simple vorbe lipsite de susțineri reale,
factice?

Încercați singuri să descoperiți trista realitate și, în
continuare, să rezolvați partea de vină care vă aparține și
concură la haosul general. Toți oamenii, fără nici o excepție,
au această capacitate de rezolvare a greșitei funcționări care
se impută "ego"-ului. Dacă v-ați decis în mod cinstit să vă
cunoașteți adâncurile firii, adică Reală Natură eternă și
nemuritoare, iată și modalitatea realizării: Fiecare investigație
are ca punct de pornire pasivitatea minții sau "Nimicul
psihologic" ori pacea sufletului. În acest "gol psihologic" ființa
devine unitate inteligent funcțională, care se integrează în
Marele Tot. Din această clipă dispunem de o minte infinită,
care destramă prin simpla conștientizare fiecare afirmaire a

omului vechi. În omul veșnic nou astfel realizat, iubirea stă de strajă și ne dirijează orice mișcare prin intuiții creatoare.

Să mai precizăm că acest "nimic psihologic" apare singur, o dată cu folosirea Atenției lucide, care dizolvă reacțiile automate ale minții deficitare și haotice. Imaginarea "Nimicului" - ca minte smerită - nu face decât să sporească ipocrizia a aceluiași "sine", incriminat ca factor de degradare individuală și mondială.

113. NOI SUNTEM COMPONENTII LUMII

Suntem solidari cu lumea, precum stropul din ocean,
Noi îi conturăm structura și valoarea-n mod spontan.
Teama, dezmățul și ura, egoism, precum trufie
Astăzi tot mai evidente, prin a noastră ineptie.

Tot ce facem, ce gândim, ce cuprindem în imagini,
Au izvorul în trecut și dau minții stricte margini.
Tot imboldul prin simțire are certă influență
În becnicul cuprins din această existență.

Psihic poluarea Terrei, cu urmările-i nefaste,
Face calea înapoi, către ființele deșarte.
Cât timp domină lumescul, va fi dezacord în noi
Și, prin zbucium, îndârjire, pași grăbiți către război.

Luând contact nemijlocit cu neputinciosul "sine",
Fără nici-o opțiune, pacea vine ca-mplinire.
Și, prin ea, aflăm iubirea cu sublima-i acțiune.
Rupți de durerosul lumii, în perfectă armonie,
Au loc sfinte transformări în om, ca și-n omenire.

În general vorbind, noi și lumea ne aflăm într-o strictă interdependență. Așa cum stropul de apă din imensul ocean se găsește într-o reciprocă dependență de imensitatea lichidului, tot așa și noi, fiecare în parte, suntem lumea și lumea este în noi.

Calitatea morală a lumii este o firească sintetizare a mentalității și comportamentului tuturor semenilor noștri de pe întregul surprins al acestei planete. Lăcomia, ambiția, violența, egoismul și ura - atât de evidente astăzi în lume - reprezintă un întreg format prin acumularea acestor defecte, existente în fiecare ins.

Tot ce gândim, imaginăm, simțim, exprimăm sau înfăptuim au o influență categorică asupra întregului climat al acestei lumi. Și ceea ce oferim lumii, potrivit acestor enumerări, vom primi la rândul nostru influențe de aceeași calitate.

Pe plan psihologic energiile negative atrag energii similare. La fel se întâmplă și cu cele pozitive. Atâta vreme cât în noi domină lumescul nu vom putea întâlni niciodată Adevărul, pacea, armonia și nici iubirea reală, însoțită de Fericirea la care - conștient sau inconștient - aspiră fiecare vietate.

Oare această simplă semnalare este ea în măsură să ne demonstreze marea responsabilitate care ne revine pentru crearea climatului propice unei bune conviețuiri? Ne dăm noi seama că pacea și înțelegerea între oameni depinde de climatul psihologic pe care-l realizăm în noi înșine? Dacă și dumneavoastră apreciați ca și mine aportul individual, iată ce trebuie să facem, pentru a schimba haosul existent astăzi în lume: Folosind Atenția la întreaga ei capacitate, vom întâmpina fiecare reacție a minții care structurează "ego"-ul, fără să urmărim nimic altceva. Simpla conștientizare împrășteie aceste reacții și, o dată cu ele, dispar și energiile "sinelui" care-i susțin autoritatea. În "golul psihologic" ce survine în mod natural apare iubirea, desprinsă de formulările timpului, care operează transformări de innobilare a celui ce trăiește în mod autentic acest fenomen.

Transformarea individului este temelia care duce la innoirea binefăcătoare a acestei lumi. Iubirea, Inteligența, onestitatea și modestia sunt doar câteva din însușirile care prefigurează alcătuirea omului nou - ca structură universală - menit să înlocuiască omul egocentric, deficitar, component al acestei lumi la sfârșit de secol și mileniu.

114. NOI ȘI LUMEA SUNTEM "UNA"

Nu-s nici timp, la fel nici spațiu,
Sunt perfectă unitate;
Corp și psihic - laolaltă
Veșnică Realitate.

Nu am nume și nici formă,
Sunt și-aici și-n Infinit,
Unde eterna iubire
Străjuiește-n chip vădit.

Toate câte pot cuprinde
Cu tăcuta mea trăire,
Se văd așa precum sunt
Unite-n dumnezeire.

Eu și lumea suntem "Una"
O eternă-ngemănare;
Mama,... Sfânta Nemurire
Tata,... Forța Creatoare.

În om - Dumnezeu - Esența,
Cu El noi suntem în toate,
Nici început, nici sfârșit
Pururea Eternitate.

Asta Viul ne oferă
Când privim în profunzime
Cu Atenția - făclie
Și eternă proștețime.

Iată o temă în care am redus utilitatea cuvintelor la strictul necesar, ca să explic fenomenul întâlnirii cu mine și cu lumea. De fapt, toate temele formulate în vers și proză sunt în perfectă concordanță cu realitatea faptică.

Adevărul nu se descifrează din diversitatea opiniilor. El are o singură față. Îl întâlnim cu adevărat sau doar vorbim despre El? Aceasta este întreaga problemă. Când Adevărul este întâlnit în mod direct totți îl vom vedea la fel.

În continuare voi încerca să explic tema cu sfânta simplitate a Realității ființei proprii - corp, psihic și spirit - în perfectă unitate "acum și aici" în contact direct cu clipa. Mintea mea constantă proștețime, nu se duce nici în trecut și nici în viitor. Mișcându-mă cu clipa prezentă sunt în contopire cu Eternitatea. Nu am nici nume și nici formă. Sunt aici și în Infinit, adică peste tot și mă afirm ca Iubire absolută. Toate câte le întâlnesc, le cuprind cu mintea tăcută și le asociez cu Dumnezeu - singura Realitate în măsură să-și afirme existența. Lumea și cu mine formăm o Unitate în desăvârșită îngemănare. Mama ne este nemurirea și Tatăl forța creatoare.

În fiecare om există, ca Esență, ceea ce numim Dumnezeu de care nu ne-am desprins niciodată. De ce oare semenii nu-L întâlnesc și unii îi neagă chiar existența? Explicația este simplă. Omul, la un moment dat din trecutul îndelungatei sale

istorii, dintr-o greșită interpretare a propriei existențe de ființă gânditoare, a pus temelie "sinelui personal", socotindu-se entitate diferită de Marele Tot. La început, el s-a identificat cu propriul corp fizic, apoi cu acumulările sale cerebrale, progresiv tot mai numeroase. În continuare, din cauza prețuirii acestei rătăcirii, el singur a pus și fundația unei culturi egocentrice ale cărei efecte negative sunt atât de evidente că ne scutesc să facem alte comentarii. Așadar, ceea ce vedem astăzi în lume nu este decât rezultatul firesc al rătăcirii de odinioară, când acest "eu personal" s-a socotit pe sine ca ceva distinct de Divinitate.

Și cum scăpăm de această rătăcire? Simplu de tot! Ne privim și ascultăm cu flacăra Atenției lucide ori de câte ori mintea particulară reacționează la impresiile, care ne vin din lumea exterioară sau din interiorul nostru. Astfel de întâmpinări dezagregă ficțiunea "ego"-ului, iar în clipa de liniște ce survine în chip firesc, descoperim că suntem "Una" cu Eternitatea – într-o permanentă innoire sfințitoare.

În sfârșit, o dată cu golirea completă a vasului conștiinței, ne vom întoarce la Sursa Sacrului de unde am purces cândva – ca Puritate absolută, liberă de zgura lumescului și a tuturor deșertăciunilor înregistrate în asociere cu materia brută.

115. NOROCUL

Se susține sus și tare că norocu-ar poposi
Fie ziua, fie noaptea, uite-așa... printr-o-ntâmplare!
Oare-n Marele Cuprins întâlnim hazardul lege
Prin ricoșeuri fără sens?! Sau e totul dirijat
De legi clare și concise, unde cauza-efectul
Sunt asocieri precise!? Paguba, la fel norocul
Sunt creații personale; acum punem temelia
Împlinirii viitoare! Astăzi dai, te dăruiești,
Ca ecou – norocul mâine, făr-a ști sau a-l dori,
Ca surpriză-l întâlnești: orice act, gest, orice gând,
Fiecare-nfăptuire, nasc determinări firești,
Dup-a lor asemuire. Tot ce-aduce cursul Vieții,
Ca succes sau insucces, fie spontan, integrat
Și-nțeleș în mod global, prin văzut – prin observat.

Dorințele anulate, fiindcă-n locul lor meschin,
Dereglează, dau conflicte, zbucium, suferințe, chin,

Omului profund lumesc, văduvit de-nțelepciune,
Incapabil să-nțeleagă sfînțitoarea acțiune.

În mod obișnuit prin noroc se înțelege un concurs de împrejurări neașteptate, care oferă și asigură o anumită reușită sau avantaj. "Dicționarul limbii române" nu ne oferă alte explicații.

Pe noi ne interesează, de pildă, cum anume apar aceste șanse. Să fie oare un joc al hazardului? În Imensul Necuprins întâlnim noi vreo lege a întâmplării cu ricoșeuri fără sens? Ori dimpotrivă! Totul este dirijat de legi clare și precise care determină efecte logice, constante, imuabile!

Peste tot, în întreaga existență, tronează Legea Cauzalității. Și, potrivit acestei Legi universale, chiar în cauză există și reversul sau rădăcina efectului care nu poate fi decât într-o perfectă concordanță cu impulsul determinant. Așadar, paguba sau norocul întâlnite în viață sunt determinări obișnuite cu implicații strict personale. În fiecare clipă, prin comportarea noastră, noi punem temelie împlinirilor viitoare. Dacă astăzi, de pildă, ne dăruim, oferind ajutorul nostru semenilor nevoiași, punem temelie norocului de mâine - ca împlinire într-un timp mai aproape sau mai îndepărtat.

În genere vorbind, fiecare gând, gest, exprimare sau înfăptuire dau naștere la urmări firești, drept efecte: fie în această viață, fie în cele următoare, adică în alte reîncarnări.

Să mai semnalăm de asemenea și pericolul de supraestimare a "sinelui" determinat de aparenta surpriză a norocului. În această viziune însăși viața demonstrează că: orice gen de auto-apreciere se înscrie și operează degradări morale asupra "eului individual". O dată cu aceste apariții intempestive, norocul devine uneori chiar sursă de nenorocire. Iată un exemplu edificator, cunoscut de mine în toate amănuntele. Cineva a câștigat la loto o mașină. La scurtă vreme, "norocosul câștigător" și-a ucis soția într-un accident rutier, iar el s-a ales cu răni grave.

Ce s-a întâmplat în acest caz? Norocul a fost urmarea firească a unui act de binefacere oferit cândva în trecut ori, acest zis-noroc a fost determinat de dorința aprigă a "sinelui" confuz și ignorant, care-și creează destin prin aspirații nesăbuite?! Efectul, la cazul amintit, se încadrează în această ultimă alternativă și el constituie o lecție dată "ego"-ului care tot ce inițiază poartă pecetea amărăciunii și a tragediei umane.

Ținând seama de toate acestea, ce anume ar trebui să facem la apariția norocului? Atât norocul cât și nenorocul provoacă, datorită surprizei, stări emoționale ce pot determina congestii cerebrale sau stop cardiac. Problema este: Ce facem în fața acestor tulburări psihologice? Un lucru foarte simplu, care pretinde o totală atenție dirijată asupra reacțiilor minții, alertată de vestea respectivă.

Spontaneitatea întâlnirii dezagregă reacțiile mintale și oferă liniștea sau pacea sufletului. Ei bine, în aceste scurte clipe ființa noastră se adună și dispunem de o stare de Pură Conștiință, Pură Energie și Pură Prezență. În acest context, atât vestea purtătoare de noroc, ca și de nenoroc sunt primite ca simple fapte – fără să creeze stări emotive. Când funcționăm ca om complet, suntem în comuniune directă cu Mintea Universală și avem ca sfetnic îndrumător iubirea și Inteligența intuiției care ne arată ce anume să facem în continuare. Nu ne rămâne decât să le urmăm îndemnulurile înțelepte.

116. O MIȘCARE CIRCULARĂ

Când am ca pivot "ego"-ul, sunt mișcare circulară,
Mă-nvârtesc în jurul meu și-năuntru și-n afară;
Interesul egocentric mă domină și-nrobește,
Implicat în fenomen, sufletul se chinuiește.

O privire de ansamblu, clară, spontană, firească
Mă desprinde dintr-o dată de structura-ngust lumească,
Și-ntr-o clipă, omul sacru în "golul psihic" s-arată;
De-acum, eu, ca Infinit, cuprind Viat'-adevărată.

Acest minunat destin, prins în noi adânc, deplin,
De la tainicul început, prin origine divin.
Fericirea mult râvnită, doar în acest chip sosește,
Când căutarea meschină – ca gândire amuțește.

Revelația se-nscrie cu Atenția globală,
Care spulberă pe clipe ficțiunea actuală
Și-n loc întâlnim iubirea cu a Ei deplinătate,
Ce ne rupe de lumesc și ființăm în libertate.

Și în această temă incerc să demonstrez întâlnirea cu mine însumi. Feriți-vă însă de orice imitare, ca nu cumva să

faceți teorie din ceea ce eu încerc să explic. Totdeauna cuvintele se dovedesc insuficiente ca exprimare și seci în conținut ori de câte ori abordăm Realitatea sau Adevărul Absolut. Fără să aveți în vedere autorul sau să dați importanță cuvintelor – prin care el se exprimă – încercați complet singuri acest simplu experiment.

Iată așadar, cum decurge acest fenomen de auto-cunoaștere – de fiecare dată când inițiem o anumită acțiune determinată de "ego" – care funcționează numai pornind din centrul său de interese, mă definesc drept mișcare circulară. Mă învârtesc doar în jurul meu și sunt numai în perfect acord cu interesul propriu, fie că privesc lumea exterioară, fie lumea mea interioară. Acest interes care-mi impulsionează mișcarea, fie lumea mea interioară. Acest interes care-mi impulsionează mișcarea egocentrică, mă domină, transformându-mă într-un amărât sclav care se chinuiește, în conflict cu el și restul lumii.

Dacă și dumneavoastră descoperiți acest mod deficitar de funcționare, iată cum vă puteți elibera: O privire de ansamblu atentă, spontană, firească (fără urmărire de scop) ne desprinde în chip fulgerător de structura mărginită, lumească și egoistă. În clipa următoare cunoaștem sau întâlnim, prin trăire directă, simpla stare de "a fi" sau Pura Conștiință, adică Natura Sacră a ființei noastre. De-acum, o nouă minte, extinsă la Infinit, ne ajută să cuprindem Viața în întregul manifestărilor ei.

Destinul fiecărei ființe umane este acela de a-și descoperi singură, originea divină și, o dată cu această inestimabilă descoperire, trăitorul fenomenului respectiv întâlnește Fericirea fără limite și nemotivată convențional la care aspiră orice formă de viață.

Acest rezultat nu poate fi obținut decât cu ajutorul Atenției lucide și globale a cărei Lumină împrăștie – pe clipe de existență ficțiunea "eului personal". În lipsa lui cunoaștem în mod direct, unitatea ființei și iubirea sfântitoare. Fericita conjunctură apare deci singură și numai în starea de totală eliberare de acumulările memoriale.

117. OMUL CA DIVINITATE

Psihic – fizic – unitate

Printr-o sfântă simplitate.

Văzut și-nțeles "ce este",

Hăda "eului" poveste:
Gânduri, aspirații, scopuri,
Tot cumulul său de of-uri.

Întâlnirea strict tăcută
Dă ființarea infinită,
Când din profunzimi s-afirmă
Flacăra din noi divină:
Ea, ca forță creatoare,
Ne transformă în grandoare.

De-acum manifest iubire
Ca gând, exprimări, simțire,
Om complet - universal,
Pe clipe perfect real.
Nestemata împlinire
Stă-n suprema contopire.

Rostul vieții de acum
Vrea să facem "eul" scrum,
De-a spulbera inrobirea
Și-a-ntâlni ce-i fericirea.
Practic, toate-s hărăzite
Doar cu dragostea-mpletite.

În urmă cu circa două milenii, neghiobia și ignoranța unor semeni - oameni ca și noi - au acuzat pe divinul trăitor Isus Cristos că s-ar fi făcut pe sine Dumnezeu, fără să știe că și ei erau în profunzime Divinitate. Întreaga neînțelegere a acestor habotnici și inverșunați cărturari: farisei și saducheii - a fost determinată de ingusta lor mentalitate de "ego"-uri meschine, fundamentate pe cunoașteri și crezuri ancestrale.

Astăzi, după trecerea celor două mii de ani nu întâlnim oare aceeași greșită interpretare? Feriți-vă să aruncați cu pietre în trăitorul care vă confirmă autenticitatea Sublimului Adevăr. Criticile și pietrele nu fac decât să vă rănească propria ființă. Eu și dumneavoastră, cititorul, împreună cu întreaga populație a planetei - formăm un TOT UNITAR, sacru și nemuritor. Nu ne-am desprins niciodată de Divinul Creator.

Necunoașterea, ignoranța ca și greșita educație sunt determinări ale "sinelui personal" sau minte știutoare care împiedică făptura umană să ia contact cu natura sa divină. Acum însă, prin această temă vi se oferă prilejul, ca singuri să

vă descoperiți Divinitatea. Și, funcționând întocmai ca Divinul neînțeles, de care aminteam la început, să puteți vorbi ca veritabili trăitori despre Dumnezeu, iubire, Fericire sau Împărăția Cerurilor.

Nu aveți nimic de făcut în mod special decât să luați contact direct cu manifestările minții știutoare care reacționează spontan, la provocările Vieții. Simpla întâlnire cu aceste reacții, fără să avem în vedere vreun scop sau ideal de împlinit – conduce la destrămarea lor și, o dată cu dispariția acestora, întâlnim pacea sau pasivitatea minții. În această neclintire – eliberați de trecut – natura noastră divină se afirmă singură și o face prin impulsuri de iubire și Inteligență. Asemenea trăiri sunt în perfectă uniune cu Necuprinsul Dumnezeu.

Adevăratul rost al vieții noastre, legat de Pământ, este acela de eliminare a "ego"-ului cu toate deșertăciunile care-i mențin existența, el fiind unicul obstacol ce ne împiedică să descoperim Divinul din profunzimea ființei proprii. Să mai reținem, de asemenea, că numai în prezența Divinității vom cunoaște – prin trăire nemijlocită – adevărata iubire însoțită în mod constant, de Fericirea necondiționată.

118. OMUL ÎȘI ESTE LUI ÎNSUȘI DUȘMAN

Când funcționez bezmetic – egocentric conformist,
Griji și temeri mă-npresoară – fondul psihic mereu trist;
Tulburări și-amărăciuni la tot pasul întâlnesc,
Clipe, zile, luni și ani ca "egou" le însoțesc.

Cu-al meu psihic derutant, șubrelesc corpul carnal,
Multe boli sunt cauzate prin șoc emoțional;
Stările tensionale sunt constant dăunătoare
Și când aduc bucurii și tristeți apăsătoare;

Toate astea repetate, cât mai des și mai pregnant,
Neîncetat scurtează viața, evident și alarmant;
Invidia, gelozia, ura, teama sau trufia
Sunt impulsuri negative ce-aduc, ades, nebunia.

Fiind organic afectați de-acest fond sentimental
Ce pe fiecare-n parte ne atinge visceral;
Pancreas, ficat sau cord, stomac – prin fluxul sanguin
Cu plus de acid clorhidric – un adevărat venin.

Un mintal deci anacronic, lipsit de inteligență,
E un prost sfătuitor ce-și impune-a lui demență;
Totul e mecanizat – omul – un biet instrument,
Manevrat de-al său "egou" – lui de-a pururi dependent.

De-acest cerber vom scăpa numai într-un singur fel:
Când îi cuprindem structura – așa cum s-afirmă el;
Simpla conștientizare e prin ea un dizolvant,
Atenția folosită ca un laser operant.

În acest tăcut al minții, ne topim în Infinit
Și-atingem Sacra iubire cu-al Ei climat inedit;
Cu Ea pier, dispar conflicte – pacea-n noi desăvârșită,
Armonia dinăuntru – ca dar simplu – oferită.

Pe plan fizic, ca și psihic ne comportăm pozitiv,
Pentru noi și lumea-ntreagă, suntem factor creativ;
Corp și minte sănătoase – viitor de bun augur,
Construim o viață nouă – printr-un climat perfect pur.

De fiecare dată când funcționăm în conformitate cu "sinele personal" – interesat de "eu și al meu" – vom cunoaște în mod constant, teama ca o umbră a incertitudinii de neîmplinire a dorințelor urmărite. În acest fel întâmpinarea mișcării Vieții la nivel de "ego", va determina în chip fatal: tulburări, amărăciuni, permanente contradicții și conflicte cu noi înșine și restul lumii.

Un psihic derutant, în permanentă agitație, șubrezește și corpul carnal. Multe boli sunt determinate de către șocurile emoționale pe care ni le oferă: fie surprizele plăcute, fie cele aducătoare de nenorociri.

Toate acestea prin repetare, devin obiceiuri înrobitoare care ne scurtează viața. Invidia, gelozia, teama, ura sau trufia sunt impulsuri negative, cu înregistrări dramatice și pe planul fizic. Aceste impulsuri ne atacă visceral anumite organe ale corpului: pancreas, ficat, stomac și cord.

Un mintal anacronic lipsit de inteligență este, așadar, în mod constant, un prost sfătuitor care-și impune propria demență și, o dată cu ea, încătușarea degradantă.

O minte astfel mecanizată de propriul "sine", face din această creatură – în Esența ei divină – un biet sclav ignorant și veșnic traumatizat, în fața frumuseții Vieții pe care nu este în măsură să o înțeleagă.

De acest cerber și arogant nu vom putea scăpa decât într-un singur fel și anume: Când îl întâlnim așa cum se afirmă el. Nu intrăm cu el în conflict sub nici o formă! Simpla lui conștientizare îi destramă energia și importanța. Pentru mai buna înțelegere a fenomenului comparăm această întâlnire cu deschiderea unui vas care, o dată cu scoaterea dopului – începe să-și golească propriul conținut – fără nici o altă intervenție. Iar energiile care susțineau "ego"-ul dispar o dată cu dispariția fondului memorial.

În tăcerea de o clipă, așternută în mod firesc, ființa noastră se contopește cu Nemărginirea și ne manifestăm ca iubire absolută. La acest nivel nu putem fi decât perfectă armonie și Inteligență creatoare.

Să mai remarcăm că în acest climat realizăm integritatea ființei în măsură să pună temelie unei alte lumi cu însușiri de puritate și armonie universale.

119. OMUL NOU

Omul nou – încrengătura vremilor care s-au stins;
El – o tainică chemare spre-mpplinirea unui vis.
Spre acele piscuri sfinte care-ndeamnă orice ins
Prin imbolduri permanente – țel evolutiv de-atins.

Hominidul de-altădată, pas nesigur, timorat,
Prin mutații succesive și vremelnic integrat,
Cândva, puse temelie omului zis-sapiens,
Protejat mereu de-o mască ce dă "eului" un sens.

Vorba, zbuciumul și ura, egoismul, vanitatea
Structurează-adânc făptura preschimbând viața cu
moartea.

Omul nou, o altă treaptă, fără "sine", fără "eu",
E iubire creatoare, transformându-se mereu.

Ca o binecuvântare pentru toți și pentru toate,
Cu el, eră nouă-ncepe – Eterna Integritate.
Structurat înțelepțește, calm, senin interior,
Un deplin iluminat, pionier deschizător.

Peste vremuri – lume nouă – fără patimi și conflicte.
Din prisos, fără-ndrăgiri, vor fi sacru împlinite

Legi bazate pe iubire, înfrățire-ntre popoare,
Bunăstare, propășire - universal-integrare.

Să încercăm împreună și această descriere a omului nou realizat diferit, adică nu prin eforturi de voință, imaginație, credințe inrobitoare, rostiri de formule, dogme, ritualuri, metode etc.

Omul, în general vorbind, este urmarea firească a unui îndelungat proces de evoluție morală și spirituală realizat pe cele două planuri: lumea fizică și lumea astrală. Aici, în asociere cu materia ca și după așa-zisa moarte, Scânteia Pură din profunzimea ființei - în clipele de reală pace - ne dă îndemnuri înțelepte de innobilare sufletească. Neascultarea îndemnurilor sale intuitive, mărește șirul reîncarnărilor - însoțindu-le cu suferințe tot mai mari - menite să ne atragă atenția asupra deșertăciunilor care întunecă mintea și întârzie urcușul pe scara mereu ascendentă a perfecțiunii.

Hominidul de odinioară, din cauza unei greșite înțelegeri, a pus temelie omului zis-sapiens. Acesta este omul epocii în care trăim. Structurat egoist și grijuliu mai tot timpul să-și ascundă deficiențele, el își camuflează urâciunea interioară sub protecția diferitelor măști avantajoase, potrivit intereselor personale din acel moment.

Omul nou, în schimb, se înscrie ca certă realitate printr-un salt calitativ spontan, nedorit, neimaginat sau dinainte programat. El dispune de o nouă mentalitate și este dirijat continuu de către iubirea creatoare. Fără "ego" sau "sine" el se mișcă și acționează ca un Întreg - în perfectă concordanță cu mișcarea Vieții pe clipe actuale de manifestare. Seninătatea interioară îi revelează în mod frecvent, cunoașterea înțeleaptă în relațiile cu el însuși și restul lumii. Calitatea de Iluminare îi conferă autoritatea de fundamentare a unei alte lumi.

O lume nouă cu legi noi, vor determina cu vremea, înfrățirea între popoare în care iubirea, bună-credința și dreptatea vor crea climatul propice transformării Pământului într-un adevărat paradis.

În concluzie, transformarea lumii începe cu transformarea fiecărui ins în parte, iar "Cunoașterea de sine" vă oferă garanția acestei fericite împliniri. Îndrăzniți! Toți oamenii au capacitatea respectivă ca să-și descopere infinitele posibilități sacrosancte, ca și Fericirea acauzală.

Acest om universal este-n noi, în fiecare
 Și așteaptă să s-aforme, prin fireasca integrare;
 Totul depinde de noi – de-a scăpa de ancestral,
 De structura noastră veche – "ego"-ul conflictual.

"Golul psihologic" este calea de acces în Necuprins,
 Când, cu El în uniune, instantaneu ne-am extins.
 Iubirea și-Înțelepciunea sunt constant însoțitoare
 Și, prin ele, fericitul e făptură creatoare.

Saltul spre o nouă eră – prin iubire-i destinat,
 Omul depășindu-și firea – în Univers integrat.
 Practic, punctul de plecare e gândirea obsedantă;
 Ea trebuie dizolvată – fiind structură degradantă.

Și ea piere, se destramă, când atent e-ntâmpinată,
 Astfel omul nou apare, cu o viață adecvată,
 Fără sensuri dualiste – implicări conflictuale,
 În mod constant integrat doar cu clipe-actuale.

Acest om universal se află în fiecare ființă umană și așteaptă să fie descoperit prin investigare. El este: iubire, Frumusețe, Bunătate și Inteligență – însușiri care-i determină unicitatea. Se manifestă la fel în savant sau om obișnuit, sărac sau bogat, conducător sau conduși, maestru sau discipoli. Descoperirea acestei fericite Realități, depinde însă de fiecare ins în parte și ea se concretizează spontan o dată cu sacrificarea conștiinței de suprafață a "sinelui" sau "ego"-ului ancestral.

În acest sens, folosindu-ne Atenția globală vom întâmpina fiecare reacție a minții determinată de provocările Vieții. Simpla contactare a acestor reacții conduce la risipirea lor și, în "golul" astfel creat, mintea se extinde la Infinit contopindu-se cu Imensitatea.

Din această fulgerătoare sclipire devenim om – universal și ne afirmăm ca iubire și Inteligență intuitivă. Savantul, de pildă, care a realizat fericita ipostază, își va folosi descoperirile sale din lumea fizică, numai în scopuri binefăcătoare pentru întreaga omenire. Bogatul își va deschide inima și seiful pentru ajutorarea celor nevoiași. Iar omul obișnuit – marcat de

același fericit fenomen – va fi un exemplu de muncă cinstită și de relații corecte cu semenii.

Să mai precizăm că saltul calitativ – moral și spiritual – spre o nouă eră, nu poate să fie altfel realizat decât concomitent cu transformarea radicală a individului. Și această înfăptuire se concretizează instantaneu, o dată cu destrămarea minții condiționate și integrarea trăitorului în Universalitate.

Și încă o relevare. Atașamentul față de acumulările din lumea fizică: bunuri materiale sau avere, știința acumulată, titluri, glorie, renume etc. constituie obstacole greu de trecut din lumea finită, relativă a deșertăciunilor, în realitatea frumuseții și-a valorilor inestimabile din Sacra Nemărginire.

121. ORICE AȘTEPTARE – CAPCANĂ!

O proiecție mintală ce vizează o-mplinire,
Un anume rezultat, anticipat de gândire;
Psihic, orice așteptare are originea-n "sine",
Încontinuu egocentric prin oricare acțiune.

Așteptarea-i deci capcană ce fortifică știutul,
"Ego"-ul mereu prezent și-și mărește conținutul;
Cu ce spune, ce gândește, prin oricare activitate
Adaugă fără preget, mărindu-și a lui cetate.

Când pornim la drum cu scop, nu scăpăm de-al nostru "eu",
Dimpotrivă-i dăm vigoare, amplificându-l mereu.
Și-asta facem în tot timpul prin metode și credințe,
Tot mai mult împovărați de-ale noastre neputințe.

Climatul de azi din lume demonstrează-n mod vădit,
Cât de nociv e efortul și rezultatul gândit;
Speranța de transformare, un efect catastrofal,
Capcane la orice pas – insuccesul – general.

În "Cunoaștere" e altfel, totalmente diferit,
Se pornește de la fapte, prin ascultat și privit;
Nimic nu se urmărește – simplă conștientizare
A Realității Vieții, în perfectă relaxare.

O asemenea-ntâlnire – simplă, dezinteresată
E, prin sine, acțiune și-mplinire adevărată.

"Sinele" se dezagregă – capcanele spulberate,
Energile viclene, ritmic, sunt eliminate.

Clipele cuprinse astfel, însumate consecvent,
Vor determina-n final, marele eveniment:
Spargerea egocentristă – stare de iluminare,
Omul atingând, prin el, minunata Integrare.

Așteptarea este o proiecție mintală care vizează un anumit rezultat, ce urmează să se împlinească într-un viitor previzibil. Această anticipație este inițiată și întreținută de structura "sinelui personal" a cărui activitate este întotdeauna egoistă. Încă de la început ea se auto-definește drept capcană, care mărește dimensiunea și importanța "ego"-ului.

Pe plan psihologic, ori de câte ori inițiem o activitate în care urmărim un scop sau ideal de atins, suntem "ego" sau "sine personal" în acțiune. Fiecare mișcare va mări atât importanța, cât și dimensiunea acestuia. În mod curent, asta face omul obișnuit când recurge la metode, crezuri, concepte în scop zis-spiritual.

Devenirea spirituală, ca și speranța pe care și-o pun credincioșii în mântuirea sufletului, ca preț al unor eforturi de voință, sunt și rămân veritabile capcane cu efecte derutante, amăgitoare. Dar, niciodată nu vom greși, când vom așeza față în față activitatea și rezultatul imediat al acestora. Comparația dintre ele ne va oferi certitudini de necombătut.

Mintea noastră poate ea oare, să-și aducă sieși transformări radicale de înnoibilare? Și la această interogație vom răspunde de asemenea noi înșine, fie privind în interiorul nostru, fie în jurul nostru. Răspunsul corect depinde însă, de o desăvârșită obiectivitate. O avem cu adevărat? Suntem noi atât de cinstiți încât să ne descoperim măștile la care recurgem adesea, ca să ne ascundem urâciunea interioară?

"Cunoașterea de sine" nu-și îngăduie nici un fel de compromisuri sau justificări. În aplicarea ei vom porni totdeauna de la fapte – de la ceea ce se întâmplă "acum și aici". Simpla conștientizare a mișcării minții, structurată tempo-spațial, ne demonstrează clar, precis, fără dubii cine suntem cu adevărat! O asemenea întâlnire simplă și dezinteresată este, prin ea însăși, și acțiune transformatoare. "Sinele" deconspirat cu ajutorul Atenției globale se destramă; capcanele sunt spulberate; iar energiile viclene – ai cărei prizonieri suntem – vor fi ritmic eliminate. Întâlnirea noastră cu aceste alcătuiri egoiste

se realizează pe clipe prezente de manifestare în care nu se urmărește nici un scop și nici nu se așteaptă vreun rezultat anume.

Asemenea întâlniri vor determina, cândva, spargerea "ego"-ului și întâlnirea fericitului cu fenomenul Eliberarea sau Iluminarea. Din acea clipă vom funcționa ca ființă completă în uniune cu Divinitatea. O nouă mentalitate față de Viață se impune de la sine, fără nici o intervenție din partea minții cunoscătoare. În viitor nu vom mai fi folosiți de către mintea cunoscătoare prin reacțiile ei automate – ci noi, perfect conștienți, vom folosi memoria doar pentru a comunica și da explicații celor care ne solicită în acest sens.

122. ORIENTAREA

Priviți globul pământesc ca o imensă oglindă,
Rămână simpla privire, fața lumii s-o cuprindă!
Nici un scop, țel, urmărire, lipsă orice anticipare,
Peste tot, întreg cuprinsul o veșnică frământare.

Omul, tot timpul, măsura binelui închipuit,
Singur își e lui dușman prin al său propriu gândit;
La fel, în conflict cu alții – cu lumea-nconjurătoare,
Crezuri și păreri distincte în veșnică confruntare.

Filozofi și teologi, maeștri și analiști prin sisteme doctrinare,
Au abordat sensul Vieții, consfințindu-l în tipare
Și oamenii sfătuiți, prin timp, lor să se supună,
Dându-le asigurări c-ar fi calea cea mai bună.

Dascăli, sfetnici și duhovnici împânzesc azi lumea toată,
Fiecare căutându-și importanța lui, prin gloată.
Tu, nedumerit, te-ntrebi: Cum să cauți în acest păienjenis?
Unde-i, oare, Adevărul? Poți privi acest hățiș?

Orientarea e simplă, tot Adevărul e-n tine!
N-ai decât să te privești, să iei totul precum vine!
Orice crez, învățătură de-s înscris-e-n centru "eu",
Să nu le dai nici un credit, când se urmăresc mereu!

Scop, dorință, ideal urmărite prin efort
Sunt mișcări în limitare – centrul "eului" – suport,

Incapabil să-nțeleagă marele mister iubirea,
Care vine și cuprinde când smerită ne e firea.

Orișiuunde-am fi pe Terra, nicicând nu vom rătăci
Când, ca discipol smerit, "eul" tot va amuți,
Lăsând calea larg deschisă Înțelepciunii s-arate
A lumii deșertăciune prin trăiri adevărate.

Maestrul cel înțelept e minunata iubire,
Care, faptic, ne domină când tace-ngusta gândire;
N-ai să greșești niciodată când tăcut – tăcut total,
Lași Infinitul s-aфирme consecvent și integral.

Iată un test și o îndrumare de a privi în mod simplu,
globul pământesc pe care se reflectă, ca într-o imensă oglindă,
veșnica frământare a minții umane condiționată tempo-
spațial. Și ce ne oferă drept reflecție această oglindă a lumii?

Individul educat greșit de către o cultură fondată pe
egoism și-a format despre el o imagine frumoasă și, pe baza
acesteia, se apreciază ca măsură a binelui. În acest fel, insul
este propriul său dușman prin gândirea sa subiectivă care-i
domină întreaga mentalitate. Dominat până la sclavie de
crezuri și concepte distincte de viață, el se află în mod frecvent
în conflict cu el, ca și cu restul semenilor – dominați la rândul
lor de către alte forme conceptuale, la fel de amăgitoare.

Cândva, în trecutul îndepărtat al evoluției vieții pe această
planetă, ființa umană aflată într-un moment de rătăcire, a pus
temelie impricinatului "ego" sau "sine personal". O dată cu
prima eroare și nefericirea a prins rădăcini care, cu trecerea
vremii, s-a tot adâncit.

Ignoranța, incertitudinea unei vieți neînțelese, teama și
interesul personal au dat naștere la diverse crezuri religioase,
concepte filozofice, metode și idealuri care au divizat lumea.
Fixate în tipare, toate aceste îngrădiri memoriale indeamnă pe
oameni să li se supună, dându-le asigurări că ceea ce susține
fiecare tipar în parte, ar constitui adevărata cale de mântuire a
sufletului.

În această epocă predicatori, sfetnici, învățători și maeștri
impânzesc întreaga suprafață a planetei, fiecare căutând să-și
afirme importanța în fața gloatelor care-i ascultă cu interes și
evlavie.

Acum, după ce ai adăugat la propriul fond informațional și
ceea ce susține autorul, ar trebui ca singur să te întrebi: Cum

anume să te orientezi în acest confuz păienjeniș? Oare unde o fi acel Adevăr despre care fiecare afirmă că ar exista? Orientarea este simplă, clară și concisă. Adevărul este peste tot și în toate: văzute și nevăzute cu ochiul liber deci El se află și în noi, în fiecare ființă umană. Problema este: Cum să ne întâlnim cu El? Cu simplitatea dumneavoastră și nu altfel! Așadar, privim Viața așa cum curge Ea dinspre veșnicie către aceeași veșnicie. Întâlnirea cu Ea în mod simplu, ne dezvăluie Natura Reală a ființei noastre, drept Pură Conștiință fără început și fără sfârșit.

Să nu acorzi importanță nici unui crez, teorie sau ideal, fiindcă toate acestea sunt creații ale închipuirii "ego"-ului care nu poate să ne ofere altceva decât valorile relative ale marginirii. Orice scop, dorință și ideal urmărite cu ajutorul efortului susținut de voință, nu sunt decât opera aceluiași "eu personal".

Oriunde ne-am afla pe Terra, nu vom rătăci niciodată când "ego"-ul, ca discipol smerit, va amuți fiindcă și-a înțeles subreda structură. În această tăcere, Infinitul ne cuprinde și ne descoperim natura divină a ființei proprii. Adevăratul nostru maestru sau conducător spiritual este divina iubire care, practic, ne cuprinde întreaga făptură când gândirea tace smerită. Nu vom greși niciodată când - tăcuți în mod desăvârșit - ne vom oferi Neclintitului întreaga ființă ca El să-și împlinească Sacra operă de desăvârșire.

123. PACEA ȘI EFORTUL

Pacea, liniștea, odihna sau tăcerea cea profundă,
E o binecuvântare pentru corp și ființa-ntreagă.
Prin ea suntem om complet, în noi toată energia,
Un suflu vital firesc, în ansamblu, ne inundă.

Organic și celular - funcționare normală,
Sănătatea - consecința minunatei armonii;
Nimic mai de preț în lume ca această ipostază,
Prin ea, ființa unitară și structurare reală.

În ce fel realizăm asemenea negândire?
Prin voință cu efort, prin anume siluire?
Folosind închipuirea ca izvor al acțiunii?
Sau repetând vreo formulă în a noastră adormire?

La adevărată pace nici una nu-i de folos,
Dimpotrivă, toate astea sunt lipsite de consens;
Efortul spre împlinire este, de fapt, tulburare,
Inițiator - "ego"-ul - consecvent defectuos.

Ea nu-i ceva de dorit sau obținut prin efortare,
Singură vine spre noi, când gândirea se oprește;
Tot timpul ea-n noi apare, ca pauză între gânduri,
Când unu-și termină cursa și următorul apare.

Instrument la îndemână, doar Atenția globală,
Se ascultă și privește tot ce-n conștient apare;
Simplitatea întâlnirii - directe, cuprinzătoare
Face ca mintea să tacă - în noi - ordine spontană.

Nu se urmărește scop - ca formulă ideală,
Orișice anticipare e vedere egoistă,
Ce pornește dintr-un centru - obsedant, limitativ,
Prin el singur programat, ca structură personală.

Doar prin pacea adevărată, întâlnită consecvent,
În profunzime se-nscriu mutații transformatoare,
Care șubrelesc "ego"-ul cu întreaga-i frământare;
În final, ei îi revine meritul Eliberării.

Pacea sufletului este izvor de sănătate fizică, întrucât numai în această liniște binefăcătoare corpul se află într-o perfectă capacitate funcțională. Numai în această conjunctură ființăm ca un Întreg - fizic, psihic și spirit - și dispunem de o Energie Infinită în măsură să întâlnească și să rezolve în mod corespunzător orice fenomen de viață. Să vedem în ce fel se realizează această pasivitate psihologică a minții sau negândirea.

Este ea obținută cu ajutorul unei anumite siluiri, folosind în acest sens efortul susținut de voință? Ar putea fi concretizată cu ajutorul imaginației sau folosind anumite mantră sau rugăciuni? Nicidecum! Iată ce ne demonstrează aplicarea acestor instrumente. Efortul susținut de voință este, de fapt, tulburare al cărei inițiator este "ego"-ul. De asemenea, tot el este și cel care folosește rugăciuni sau formule socotite sacre, precum și cel care imaginează ideal, scop sau țel de atins. Această practicare greșită este folosită de către omenire din vremuri care se pierd în trecutul îndepărtat al apariției lui Homo sapiens, sapiens. Rezultatele se văd. Și ele sunt

revelatoare dar numai pentru practicantul obiectiv, cinstit cu el însuși.

Pacea nu este ceva de dorit, imaginat sau de cucerit prin efortări sau chinuire. Ea se află în mod constant în noi, în perfectă uniune cu Veșnicia – care ne definește ca ființe nemuritoare și ne cuprinde de-ndată ce tace gălăgioasa minte condiționată tempo-spațial. O mai putem întâlni între cuvintele rostite sau între gânduri, ca și pe întregul parcurs al minții automatizate.

Singurul instrument folosit pentru obținerea păcii veritabile este Atenția globală – calitate a Sacrului, existent în fiecare vietate. Această Atenție nu poate fi comparată cu starea de atenție inițiată și dirijată de intelect, adică de către "sinele personal". Atenția atotcuprinzătoare singură se declanșează la apariția oricărui gând, senzație, zgomot, dorință. Se ascultă și se privește în mod simplu, tot ceea ce apare pe ecranul conștiinței de suprafață. Simplitatea acestei întâlniri directe, în care nu se așteaptă vreun anume efect, determină mintea să tacă. O dată cu tăcerea și numai în acea clipă, practicantul întâlnește starea de eliberare de întregul său trecut memorial. În această clipă întâlnim prin trăire directă, uniunea ființei ca stare de Pură Conștiință în perfectă uniune cu întregul Univers.

Numai în această ipostază au loc mutații transformatoare radicale. Dispariția gândirii, totdeauna legată de energii corespunzătoare, înseamnă șubrezirea cetății "ego"-ului. Cândva, în funcție de frecvența unor astfel de întâlniri – închisoarea se prăbușește și energiile care o susțineau se împrăstie de la sine. Acesta este fenomenul Eliberare sau Iluminare, accesibil oricărei făpturi umane.

În sfârșit, țin să atrag atenția practicantului că orice ideal, scop sau anticipație este o urmărire pur egoistă – care-l va ține în continuare prizonier în colivia "ego"-ului. De asemenea, fiecare inițiativă a minții știutoare împiedică: atât integritatea ființei, cât și transcendența din lumea finită în Universalitate.

124. PAUZA

Între gânduri și-ntre vorbe, cât de repede rostite,
Veșnic stă un interval – o pauză negândită,
Încărcată de mister. În această amuțire
Descifrăm în spuse sens, în raport de-acumulări,
Timpul sfetnic fiind în toate, prin formule și revers.

Viața noastră, Universul sunt supuse acestei legi
De mișcare și repaus, ce obligă consecvent
S-o-nțelegem prin trăire, contopindu-ne cu clipa.

Fericita întâlnire, din copii face giganți,
Focul suferinței piere, căci dispar orice conflicte
Generate de gândire și prin timp întreținute.
Liniștea-i, de fapt, "Nimicul" ce ne-nalță fără preget
Pe traiectul în spirală în Imensul Necuprins.

Când cunoaștem prin trăire acest întreg mecanism:
În tot timpul, în tot locul, în oricare-mprejurare,
Cu Atenția lucidă să-ncercăm a prinde clipa
De repaus, negândire, între gânduri, vorbe, fapte.
Iată - simplu - tot misterul "Cunoașterii cea de sine",
Singura modalitate de-a salva ființa umană
De-nregistrări aberante, ce-i fac din viață - infern.

Abordăm din nou fenomenul "pauză" existent între gânduri și vorbe, datorită importanței sale în "Cunoașterea de sine". Oricât de repede s-ar desfășura procesul gândirii sau al vorbirii, vom descoperi că între gânduri și vorbe există un interval, o pauză de negândire sau pasivitate psihică, încărcată de mister. De fapt, acest "vid psihologic" ne ajută prin iluminare să descifrăm sensul celor afirmate pe baza acumulărilor cerebrale. Așadar acumularea, grație acestor pauze, extrage sensuri drept revers al știutului.

În viața noastră ca, de altminteri, în întregul univers operează această Lege Universală de Mișcare și Repaus, care ne obligă să o înțelegem prin experiență proprie și în contact nemijlocit cu prospețimea clipelor. Această fericită întâlnire cu veșnica noutate a clipei face din prunci nemintoși adevărați giganți ai înțelegerii Sublimului Adevăr. Întâlnirea corectă destramă orice suferință, contradicție sau conflict generate și întreținute de către gândirea deficitară.

Liniștea sau "Nimicul psihologic" ne ajută în mod constant, pe calea evoluției morale și spirituale până la revenirea la noi acasă - adică la Sursa Sacrului de unde cândva am coborât în lumea materiei. Îndată ce am luat cunoștință de existența acestui mister și de efectele lui binefăcătoare, ne-am și creat obligația de punere în practică a acestui fenomen.

Prin urmare, în orice împrejurare ne-am afla - însoțiți de Atenția lucidă - să încercăm în mod insistent, să ne întâlnim

cu Viața pe clipe prezente. Și, ca unitate funcțională de Pură Conștiință, să fim doar "acum și aici". Numai trăind la acest nivel de pace autentică, ființa umană poate să fie salvată de șubreda condiționare care-i face din viață un adevărat infern.

În explicarea temei cu ajutorul versului, după cum ați observat, am evitat pe cât posibil rima. Nu este pentru prima dată când o fac. Mai multe teme au fost abordate în acest fel. Și iată de ce! O poezie care sună frumos și încântă auzul, reprezintă o mare ispită pentru "sinele personal", care în acest context se hrănește cu satisfacții superficiale. Mai mult decât atât! El chiar se și străduiește să memoreze ceea ce-i place. Iar trăirea Adevărului este totalmente dată uitării.

125. PĂCĂLEALA

Câmp pustiu sub pragul frunții, zi și noapte-n el clocește
Tot felul de păcăleli, deseori chiar ineptii,
Cu mândrie prețuite creații inteligente.
Păcăleala-i folosită uneori cu scop meschin,
Unde "sinele" nevolnic își urmează propriul gând,
Centrat pe un interes, tot atât de-ngust și hâd;

Alteori, ca simplă glumă cu caracter distractiv,
Când prostia definește faptul ca inofensiv.
Și-ntr-un caz, ca și în altul, păcăleala subminează
Germenul de Adevăr. Astfel "eul" degradează
Puritatea din Etern și Iubirea creatoare.

Insul care-o folosește e sprijinit pe-al său "sine",
Ca făptură mărginită – lung proces de alterare.
Și, pe-a "sinelui" dospeală, poluarea-n lume crește,
S-adâncește dușmânia și-n relația umană;
Armonia, echilibrul prin păcăleli se destramă.

Păcălici și păcăleală nu sunt noțiuni distincte,
Înregistrări cerebrale ce poposesc din trecut,
Ca o searbădă chemare, conturând "eul" năuc.

Când omul e om întreg, contopit în actual,
Comportarea sa-i Iubire – ziditor de lume nouă.
El, prin fireasca-i simțire, este Pură Frumusețe,

Tot ce spune sau gândește nu e decât Adevăr,
Care-ndreaptă și sfințește ce e strâmb, scârbos, diform.

Pe pajiștea conștiinței de suprafață a omului neimplinit, nasc, se dezvoltă și se diversifică tot felul de păcăleli. Multe dintre ele, reale ineptii, sunt prețuite cu mândrie, drept creații inteligente. Uneori, păcăleala urmărește un scop precis – inițiat de către "sinele" meschin – unde interesul personal este tot la fel de îngust și hăd. Alteori, păcăleala are un caracter distractiv, prostia păcăliciului socotindu-se distracție.

În toate circumstanțele ea este dăunătoare, fiindcă subrezește puritatea adevărului și încrederea între oameni. Mai mult decât atât, ea umbrește sfințenia Eternității, ca și frumusețea iubirii. Insul care folosește păcăleala își adaugă noi și noi degradări la mentalitatea deja denaturată și, pe acest fond alterat al individului – poluarea psihologică se extinde și asupra mediului înconjurător. Din cauza acestei practici negative, armonia în relațiile umane se destramă. Neîncrederea, dușmănia și ura iau proporții, se amplifică, atingând cote tot mai alarmante.

De fapt, păcălici și păcăleli nu sunt noțiuni distincte, ci simple înregistrări cerebrale care în urma deselor repetări au devenit obișnuințe. Apoi, în continuare, ele transformă pe nemintoșii rostitori în sclavi ai propriilor acumulări memoriale care acționează automat, ori de câte ori se ivesc prilejuri incitatoare.

Iată-ne deci în confruntare cu aceste automatisme ale minții deficitare. Ce ar trebui să facem sau să nu facem? Dacă în noi există această tendință de păcăleală, nu avem altceva de făcut decât să o întâmpinăm cu Atenția lucidă – fără să anticipăm un anume rezultat. Întâmpinarea spontană a acestui automatism, conduce în mod categoric, la dispariția lui ca și a energiei fragmentare care-l susține. Frecvența unor astfel de întâlniri, va determina dispariția totală a înclinației respective.

Practic, Atenția globală folosită în mod corect – conferă integritatea ființei și, în această ipostază, Divinitatea din noi se manifestă ca Iubire, Frumusețe și Adevăr care transformă, atât pe experimentator, cât și climatul din lumea întreagă.

Să precizăm de asemenea, că atunci când funcționăm ca unitate deplină, tot ce gândim și exprimăm nu poate fi decât purul adevăr. Noua mentalitate este fundamentată pe Iubire și Inteligență creatoare – care ne unește cu puritatea Vieții pe clipe în desfășurare.

Această atitudine înțeleaptă sfințește tot ceea ce este strâmb, urât și diform în structura psihologică a practicantului, cu influențe binefăcătoare și asupra mediului înconjurător.

126. PLANETE CA TERRA

Nicăieri în Univers nu-s identități de corpuri:
Planete, precum și stele, la fel grupuri – galaxii,
Urmează aceeași lege – diversitatea în toate,
O firească-alcătuire în aceeași unitate.

Constituirea diversă izvorăște din mișcare,
Legea Eternei Mișcări țesută prin noutate,
Logica-i succesiune: mișcare, – varietate,
De la o clipă la alta, lucruri noi însămânțate.

Deci Pământul cu-ale sale e, de fapt, unicitate,
Correspondent nu avem în toată Imensitatea;
Forme de viață sunt, dar nu așa ca pe Terra,
Implacabila mișcare e prin ea justificare.

Unii imaginativi, prin pretinse dedublări,
Ne-au informat eronat, că pe Lună, Marte, Venus
Ar fi oameni ca și noi – tehnic mult mai avansați.
Toate simple născociri și noi – profund înșelați.

Cui sunt astea necesare? Nimănui nu-s de folos!
Unii fac din ele știință – un alt prilej de-ngâmfare.
Din fapte inchipuite, nu pot naște transformări,
Trăind imaginativ, noi ne-aducem degradări.

Precum în a noastră lume e-nceput și e durată,
În clipe, ceasuri și ani, la fel și-n Marele Cosmos,
Fiecare corp ceresc are propriul său destin;
A-nceput dintr-un atom și-a devenit galaxie.

Lung proces evolutiv, unde nașterea și moartea se succed
repetitiv,
Nu-i nici o deosebire între moarte și viață, amândouă-s o
mișcare,
O anume formă piere și-n același timp se naște în altă
dimensiune,

Asta se-ntâmplă tot timpul pe calea-n ascensiune.

Și-n finalu-ndepărtat toate se întorc la Sursă,
Nenumitul – Neclintit în care toate se mișcă;
Noi, aflați în El tot timpul, datori să-L descoperim
Și prin viață ca și moarte de-a pururea-L întâlnim.

În imensitatea Universului nu întâlnim nicăieri corpuri identice. Planete, stele, grupuri de stele sau galaxii își au stricta lor particularitate care le separă și diferențiază de toate celelalte. Așadar, în această alcătuire unitară tronează Legea Diversității. Iar această diversitate se află într-o strictă concordanță cu Legea Mișcării, pentru că mișcarea înseamnă totodată și noutate de la o clipă la alta. Prin urmare, în nici o parte a Universului nu vom întâlni forme identice ca aspecte formale.

Planeta Pământ cu toate formele ei existențiale, se definește ca structură unică. Nu vom întâlni, potrivit acestei legi, nicăieri o planetă asemănătoare cu Terra.

Unii scriitori, desigur imaginativi, au afirmat că pe Lună, Marte sau Venus ar exista oameni ca și noi și că aceștia dispun de o tehnică mai avansată decât cea de pe Pământ. Toate astea nu sunt decât simple născociri care ne induc în eroare. Aceste afirmații gratuite, pot fi ele cuiva de folos? Nicidecum! Unii naivi fac din aceste mistificări realitate științifică, pe temeiul căreia se mândresc. Adică, alte prilejuri de degradare morală, cu îndemnuri de trăiri imaginative.

Întocmai ca și în lumea noastră, unde fiecare lucru are un început și un sfârșit, tot la fel se întâmplă și în întregul Cosmos. Fiecare corp ceresc are propriul destin. A început dintr-un atom și-a devenit galaxie. Lungul proces de evoluție se realizează prin naștere și moarte. O anumită formă piere și în același timp, se naște într-o altă dimensiune. Și această perpetuă succesiune se află într-o firească ascensiune. În genere, toate formele de existență au purces cândva din Sursa Surselor și se vor întoarce mai devreme sau mai târziu acolo de unde au pornit.

În ceea ce ne privește pe noi oamenii, am venit și revenit pe Terra, înscriind un șir de intrupări ca să ne descoperim propria Divinitate. O dată descoperită această Pură Realitate, Ea curăță prin iubire zgura lumescului din noi. Și, în sfârșit, ca deplin eliberați ne vom întoarce acolo la Sursa Surselor de unde am coborât ca să facem experiența în asociere cu materia.

Captiv în al său tipar, populat de obiceiuri,
 Robul vede-n teorii: sursa, hrana cu temeieri
 De-impliniri esențiale, urmând a lui idealuri.
 Căutându-și bun renume, vrând ca "sine" să s-aфирme,
 El adună și-nsumează un noian de ineptii.

Cu oricare-nregistrare, inrobit orgoliul crește,
 Prinde aripi, ia amploare, căci pe sine se socoate
 Sfetnic priceput la toate – o celebră somitate.

Fără sens, preț sau valoare, orice soi de-acumulare
 De-i cuprinsă cerebral – spectrul omului dual;
 Ce-a zis Ava sau Maestrul, ce-a grăit Învățătorul,
 Au în ele-nțelepciune, doar prin integrarea noastră,
 Când practic, le trăim sensul, dincolo de exprimare,
 Cum făcut-o și "alesul" prin înțeleapta-i trăire!

Altfel, numai vorbe seci, repetări de papagal,
 Ce dau loc la conformisme, dirijate de mintal.
 În discipoli, credincioși – haosul creează schisme,
 Conflictul proliferază, nebunia-n lume crește,
 Totul se degenerază, când nu sunt trăiri reale!

Munca dărză, insistentă, practicarea personală,
 Cert incunună succesul împlinirii integrale;
 Ea stinge, ea anulează motivarea spre eres,
 Teamă, ură sau dezmăț, violență, viclenie,
 Orice urmă de dispreț – toat-a lumii nebunie.

Ce demon sau inger ne îndeamnă să recurgem la diverse practici pe drumul zis-spiritual? Fiecare ființă umană, oricât de agitată i-ar fi existența, are și clipe de armonie sau odihnă sufletească în care singură își descopere discordanța funcțională. Una gândește, altceva simte și cu totul altceva este silit să înfăptuiască. Din această nemulțumire naște dorința de schimbare și o face potrivit educației pe care a primit-o de la factorii îndrumători.

Dar poate oare o minte condiționată, vărâtă în diferite tipare educaționale, să-și aducă sieși transformări radicale? Putem noi cu o asemenea minte să ne auto-depășim? Imposibil să scăpăm de capcanele ei! Tot ceea ce se obține prin eforturi

sustinute de voință nu sunt altceva decât schimbări cosmetice, de suprafață – amăgitoare și derutante. Adesea, acestea conduc la o și mai mare degradare morală și spirituală din cauza importanței psihologice pe care și-o acordă practicantul. Simpla acumulare de cunoștințe, despre ceea ce a zis unul sau altul, amplifică importanța "ego"-ului și-i fortifică energiile care-l domină și automatizează pe știutor.

Punerea în practică a ceea ce aflăm este absolut necesar pentru verificarea autenticității celor afirmate, cât și pentru testarea eficienței transformatoare. În caz contrar – simpla memorare a unor vorbe și apoi repetarea lor, face din noi simpli roboți sau papagali care se conformează la infinit. Acest mod de întâmpinare a Vieții, prin ajustare la ceea ce au zis înaintașii, au dat naștere la diverse crezuri oarbe: religioase sau filozofice. Efectele sunt atât de evidente astăzi în lume, încât nu este cazul să le enumerăm.

Pentru a verifica realitatea lor, ni se pretinde, chiar de către Viață, să fim cinstiți cu noi înșine. Când nu sunt trăiri reale a ceea ce se afirmă, vor exista: dispute, contradicții și conflicte care fac imposibile buna conviețuire și armonia interioară.

"Cunoașterea de sine" corect aplicată, oferă practicantului armonia interioară, integritatea ființei și descoperirea iubirii creatoare, care prin transformarea insului influențează benefic întregul climat al nebuniei aflat astăzi pe planeta noastră.

128. PRECOCITATEA

La nivel de intelect, dezvoltare prematură,
Însușiri deosebite la o firavă făptură;
Copii care-nregistrează progrese uluitoare,
Într-un timp extrem de scurt, devin genii creatoare.

Până spre adolescență, psihic legați de astral,
Au conexiuni directe cu fondul memorial,
Însumat prin multe vieți de-aceleași preocupări;
Precocitatea s-afirmă specific pe-acumulări.

Pictori, genii muzicale, artiști multilaterali
Asimilează ușor – prin cunoașteri geniali.
La o anumită vârstă, fenomenul ei stopează,
Și, la fel ca ceilalți, în gloată se integrează.

Doar câțiva-n continuare, se dezvoltă ascendent
Și devin, în timp, excepții prin al lor comportament;
Ajung mari inventatori, compun opere vestite,
Știința, tehnica și arta cu-a lor vieți împletite.

Evoluția umană scrisă-n ani de milioane,
Într-o viață noi cunoaștem numai câteva fărâme;
Creierul fiind folosit doar într-o mică măsură,
Restul rămâne blocat în a Terrei aventură.

La acești copii minune, conexiuni cerebrale
Fac posibil legături cu-arhive memoriale,
Aflate în profunzime și-nscrise, practic, de ei
Prin trăiri anterioare – trecutul – veșnic, temei.

Nimic nu se pierde-n lume de la gând la acțiune,
Activitatea de-o viață se-nscrie-n corpuri mai fine;
Corp astral și corp mintal – arhive voluminoase,
Aici tot trecutul nostru cu-nregistrări numeroase.

Evoluția morală se-nscrie pe-alte canale,
Geniile nu sunt sfinți, moral sunt ființe banale,
Uneori mai degradate prin orgoliu, vanitate;
Succesele sunt capcane, dacă nu sunt dizolvate.

Erudiția-n final, nu ne duce la iubire,
Tot la fel Înțelepciunea n-are suport în gândire;
Numai când a noastră minte își vede deșertăciunea
Și smerită se oprește, Ea-i cu Sacru-n uniune.

Iubirea și Înțelepciunea sunt adimensionale,
Prin ele ne transformăm devenind ființe reale,
Fără minciuni, viclenii ascunse sub măști frumoase,
De structura egoistă, fondată pe-nscrisuri false.

Precocitatea se înscrie ca o surpriză determinată de
insușiri premature la ființe umane incomplet dezvoltate din
punct de vedere fizic și intelectual. Există, de pildă, copii care
înregistrează progrese intelectuale sau tehnice uluitoare într-
un timp extrem de scurt – apreciați ca genii creatoare. Aceste
categorii de copii de excepție, dispun de conexiuni mai ample
cu fondul memorial al cărui sediu se află în structura astrală.

Precocitatea se afirmă, de fapt, ca însușire firească determinată de acumulările înregistrate memorial în decursul vieților anterioare. Ei asimilează mai ușor cunoștințe și îndemănări din tainele anumitor științe sau arte, decât ceilalți copii. Fenomenul durează până spre adolescență, când dezvoltarea lor intră în stadiul normal.

Numai câțiva dintre aceștia continuă să se dezvolte în mod constant și devin în timp: inventatori, savanți, compozitori, pictori, sculptori, genii literare etc. Ei sunt factorii de progres ce impulsionează societatea spre noi și noi forme de exprimare.

Care să fie oare izvorul sau sursa determinantă a acestor precocități? De unde oare provine această diferențiere chiar de la naștere? Are ea vreo legătură cu paternitatea? Puțina cunoaștere sau ignoranță dau răspunsuri cu totul eronate, repetate apoi adesea cu o naivitate surprinzătoare. Iată una dintre aceste explicații: Atât însușirile excepționale, cât și surprinzătoarea precocitate ar fi dăruită unor anumiți oameni de către Dumnezeu. Adică acest dumnezeu la care ei se referă ar avantaja pe unii și pe alții nu! Unora le dă îndemnarea și altora stângăcia! Unii se nasc în belșug și bogăție și alții în cruda sărăcie!

Să fie acesta adevărul? Poate fi Sursa Surselor sau Perfecțiunea învinuită de părtinire sau subiectivism? Desigur că nu! Dumnezeu nu este decât iubire atotcuprinzătoare, fără nici un fel de discriminare.

Răspunsul corect la tema noastră este total diferit. Ființa umană are în urma ei un proces de evoluție care se întinde pe o perioadă de milioane de ani și toate acumulările sale dintr-o existență au fost înregistrate în elementele mai subtile ale propriei structuri, apoi - transferate sub o formă de inclinații și aptitudini vieții următoare. Nimic nu se pierde din tot ceea ce gândim, exprimăm sau înfăptuim. Pictorul dintr-o viață, de pildă, într-o nouă întrupare își continuă vechea meserie căreia îi adaugă noi valori de perfecționare. Așadar, talentul, celebritatea sau genialitatea sunt urmările firești ale muncii personale, perseverente a insului respectiv. Dragostea pe care omul o investește într-o anumită meserie sau preocupare face din acestea artă și el devine cândva, într-o viață viitoare, un compozitor, sculptor sau un celebru inventator.

Aceleași motivații justifică și starea de precocitate. În acest caz, structura astrală și mintală se suprapun cu mai multă ușurință și la o vârstă timpurie. Toate aceste aptitudini

ieșite din comun care depășesc sfera obișnuitului, se înscriu în sfera mărginită a "sinelui personal".

Evoluția morală și spirituală face parte dintr-o altă dimensiune. Oamenii prin care se afirmă genialitatea nu sunt sfinți. Dimpotrivă! Viața demonstrează adesea, că acești oameni de știință și tehnicieni de renume sunt ființe banale, uneori chiar mai degradați moral, datorită auto-aprecierii care în mod frecvent degenerază în vanitate, orgoliu, trufie. Succesul și laudele oamenilor devin adevărate capcane, dacă nu sunt dizolvate pe loc. Erudiția nu conduce niciodată: nici la iubire și nici la Inteligență creatoare – fiindcă acestea nu au nimic comun cu mintea cumulativă.

Înșușirile morale și spirituale apar numai în absența gândirii, când mintea și-a înțeles neputința și tace smerită. În această tăcere, trăitorul cunoaște în mod direct ipostaza de Pură Conștiință, în care minciuna, viclenia și egoismul nu-și găsesc nici un suport.

129. PRIBEGIA

Păine-amară pribegia și nefericit pribeagul,
Practic, ființă incompletă – total ignorat Întregul,
Pentru că-și pune nădejdea în lumea exterioară,
De "egou" ce se frământă spre-a lui veșnică ocară.

Casă, loc natal și țară, părăsite-n scop meschin,
Vizând: glorie, renume, siguranță-n chip deplin,
Sau progres spiritual prin suporturi neînțelese,
Conexate la mintal cu-mpletiri de interese.

Când n-ai strictul necesar din diverse vitregii,
Iei familia și șatra și pornești în pribegii,
Ca să scapi de sărăcie, urmând propriul tău destin.
Tot Pământul – Universul, tu, omule-i ești stăpân.

El e darnic și-ți oferă ce-ți e-ntr-adevăr util,
Impus de-a vieții stringență, pe plan fizic și subtil!
În rest!... toate-s fără-de rost, aberante îndrăgiri
Cultivate de naivi și-a lor veșnice-amăgiri!

În absurda evadare, suferința germinează,
Se dezvoltă cu vigoare și pe pribeag îl stresează;

Hărțuit de nostalgie, fără preget zi și noapte,
Aspirații și-mpliniri i se par de-acum deșarte,

Goale, seci în conținut, cu tristețe-nsămânțate.
Căci oriunde-ar fi transfugul, paradisuri înflorite
Și oricât de mari succese, el nu va înceta să fie
Un profund nemulțumit, viețuirea lui pustie.

Fericirea, sigur vine doar în inima golită
De plăceri, dorințe, scopuri, drept ființare-nchipuită.
Numai ca desprinși de toate, trăim viață-adevărată,
Orice mediu e prielnic, izolat sau prins în gloată.

Prin destin aici venit-ai, lasă-te condus de el
Primești toate precum vin, nu cârtești în nici un fel,
Cauzele astfel pier – prin efecte dizolvate.
Evoluția se-nscrie prin asemeni rezultate.

Pribegia sau rătăcirea dintr-o localitate în alta sau dintr-o țară în alta, se înscrie pe fondul nemulțumirii determinate de către diferite motivații. Astfel, este părăsit locul de naștere sau țara de baștină din motive: economice, religioase, politice sau pur și simplu dintr-o anumită înclinație de neastâmpăr sufletesc.

Numai când din anumite vitregii nu poți să-ți implinești strictul necesar, impus de existența zilnică, îți iei familia și te stabilești în altă parte, unde ți se oferă condiții favorabile unei vieți decente. Evitarea lipsurilor, prin muncă cinstită, în altă parte decât acolo unde te-ai născut, se înscrie ca împlinire de destin. Patria noastră este, de fapt, întreaga planetă; orișunde ne-am duce suntem la noi acasă. Pribegia, în această conjunc-tură, este deplin justificată.

Dar iată un alt caz. Țara în care ne-am născut și locuim, trece prin momente de ispășire karmică și cu toate că dispunem de cele necesare vieții, ne revoltăm și fugim de la acest loc de ispășire. Această fugă echivalează cu evitarea ispășirii propriului destin. Destinul nostru, ca și al țării respective, se află într-o strictă corelație. Or, dacă noi evităm efectele, ele devin cauze pe care, fie în viața asta fie în cea următoare, va trebui totuși să le acceptăm ca preț al ispășirii propriilor greșeli sau păcate.

Alții, părăsesc locul natal pentru împliniri legate de deșertăciunile acestei existențe. Se urmărește: îmbogățirea, gloria, renumele, idealuri inițiate și susținute de către struc-

tura meschină a "ego"-ului. În toate aceste cazuri, oriunde s-ar afla pribeagul, el nu va scăpa de suferință. Dorul de țară și neam va umbri chiar și cele mai strălucitoare succese din sfera mărginită a lumescului.

Fericirea la care aspiră conștient sau inconștient fiecare om, o întâlnim numai în pasivitatea minții, adică în lipsa oricăror dorințe, scopuri, idealuri. Numai ca desprinși de toate acumulările, avem posibilitatea să întâlnim adevărata Viață care ne oferă plenitudinea ființei și integrarea ei în Universalitate.

Dacă destinul ne-a adus într-o anumită țară, să ne lăsăm conduși de către el și să primim toate câte ne sunt aduse de mișcarea Vieții, fără să cântim, să ne revoltăm sau să fugim de la locul de ispășire. Evoluția noastră morală și spirituală se realizează numai o dată cu eliminarea cauzelor care ne readuc mereu pe Pământ. Iar cauzele dispar doar când întâmpinăm în mod corect efectele determinate în chip firesc, legitim de către aceste cauze.

130. PRIPONUL

Lanț – pripon – întreaga fire, ca "ego" prin timp format,
Ce se vrea realizat. De trecut încătușat,
Omul – jalnic mecanism – un năuc – un posedat!
Când cumulusul e mai mare, ia proporții și priponul,
Mai aprigă-ncătușarea. Acțiunea, vorba, gândul
Relative și precare, sunt prilej de invrăjpire.
Infectat tot universul, haosul prin noi va crește,
Suferința ia amploare, degradarea s-adâncește.

Dacă e văzut priponul, clar cuprins și luminat,
Insul mai presus de "sine" e făptură integrată.
El – iubire Absolută – tot trecutul și-l destramă.
Hădul și nefericitul "eu", în contact cu clipa pierde
Prin profundul înțeles. Pierde orice-nlănțuire
Ca prim pas – bun început – nici prin vrut și nici știut.
E-mplinire naturală – rezultată prin trăire,
Om-lmens – un om-iubire în veșnică innoire.
Numai când priponu-i rupt – insul prins în "neștiut",
Fericirea-n el apare, ca practicant nou-născut.

Atâta vreme cât omul trăiește la nivelul conștiinței de suprafață, drept structură egoistă, o gamă variată de aspirații

deșarte îl țin prizonier al timpului care l-a format. Cu cât condiționarea este mai accentuată, cu atât el este mai posedat de ceea ce are, posedă sau cunoaște. Întocmai ca un cal priponit, el se învârteste în jurul propriului țărș - interesul personal - care-i automatizează întreaga mentalitate, ca și propriul comportament. Prizonier al unui specific mod de gândire, fundamentat pe "eu și al meu", el este marcat de pecetea egoismului sălbatic, atât de evident pe întreaga suprafață a planetei. Or, o asemenea structură conduce în mod fatal la dispute, contradicții, stări conflictuale și o inerentă învrăjbire cu influențe dăunătoare asupra întregului climat de pe Terra.

Neînțelegerea Vieții în ansamblul desfășurării ei, determină suferințe cu efecte nocive, atât la nivel psihic, precum și asupra structurii somatice. Ne dăm noi oare seama că toată suferința și tragedia existente astăzi în lume au la origine imaginea frumoasă pe care ne-o facem despre noi - și cu ea, despre restul lumii - pe fondul acumulărilor cerebrale? Vedem noi oare că la orice provocare a Vieții răspundem automat - aidoma unor mașini dinainte programate?

Dacă într-adevăr descoperim singuri, că aceste simple semnalări exprimă adevăruri de necontestat, atunci iată cum vom putea ieși din incurcătură. Vom întâmpina fiecare reacție a minții cu Atenția globală, fără să urmărim vreun scop, țel sau ideal drept împlinire. Simplitatea întâlnirii destramă orice reacție, o dată cu fondul causal care o determină - adică structura egoistă - și, în "golul" astfel creat, se realizează unitatea ființei.

De-acum dispunem de o nouă minte extinsă la Infinit. În această conjunctură întâlnim iubirea sfîntitoare care singură operează transformări radicale. Aceste trăiri de moment vor conduce în sfârșit, la ruperea priponului și eliberarea ființei din climatul confuz al deșertăciunilor acestei lumi. Ca om Întreg dispunem de o Pură Conștiință, în care întâlnim Fericirea nesuștinută causal - pe clipe prezente în veșnică succesiune.

131. PRIVEȘTE - ASCULTĂ!

Privești și-ascuți insistent, cât mai des și tot ce vine,
E o simplă-ntâmpinare, fără vreo diviziune;
În tăcerea ce s-așterne, iubirea pe loc apare,
Ea, de-acum, ne definește, prin a Ei inveșmântare.

Puritatea Ei ne-ndeamnă, să fim consecvenți cinstiți,
Și ne-acordă bunătatea, făcându-ne fericiți.
Numai cu Ea-n uniune omu-i-om adevărat,
Spiritual, Infinit – fiind de timp eliberat.

Greu privitul și-ascultarea, cu deplină simplitate,
Fiindcă "eul" intervine cu-a lui mecanicitate;
Doar Atenția globală e-n măsură să-l dizolve,
Acest fapt bine-înțeles! Despre el insist prin slove.

Numai destrămand finitul și a lui manifestare
Cu Atenția lucidă și atotcuprinzătoare,
Creăm condiții de bază transformării radicale;
Asta Sacrul din noi cere, liberi să-i ieșim în cale.

Inocența, Puritatea deschid căi spre Infinit,
Tacă deci făloasa minte cu meschinul ei știut!
Fie smerită total – o tăcere absolută,
Prin ce știe și s-afirmă ea-i și proastă, la fel slută.

Înțelegerea fenomenelor de viață de către intelect este, desigur, ușoară, însă în "Cunoașterea de sine" noi ne referim la un alt gen de înțelegere – înțelegerea prin trăire directă. În lumina acestei precizări, să vedem practic, în ce fel realizăm privitul și ascultatul.

Folosindu-ne de Atenția globală, privim și ascultăm cu simplitate insistentă, cât mai des posibil, reacțiile minții care năvălesc automat la contactul cu Viața aflată în permanentă mișcare. Acest simplu contact, fără nici un fel de anticipare, ne oferă libertatea de contopire cu ceea ce întâlnim. Nu există nici o diviziune sau separație între privit și faptul întâlnit.

În tăcerea sau pasivitatea lucidă a minții apare iubirea care, de fapt ne definește ca Esență – contopindu-ne întreaga făptură. Puritatea adimensională a iubirii semnifică totodată: Frumusețe, Inteligență, Bunătate și Fericire fără motivații.

Privitul și ascultarea – realizate spontan și în deplină simplitate – este de bună seamă un fapt anevoios de implinit. Fiecare om are însă, această capacitate ca să ducă la bun sfârșit experimentul. Merită această osteneală, mai ales că el oferă pe loc efecte incurajatoare. Întreaga dificultate a întâlnirii este determinată de tumultul mișcărilor anarhice ale "ego"-ului, care ne-a automatizat funcțiunile mintalului.

Singurul instrument folosit la întâlnirea cu noi înșine este Atenția lucidă, atotcuprinzătoare. Cu ajutorul Ei întâmpinăm în mod global fiecare reacție a minții, chiar în momentul acestei apariții. Atenția dizolvă, destramă, risipește prin simpla Ei prezență orice gând, imagine, dorință, teamă etc., care apar ca reacții pe ecranul conștiinței de suprafață. Să mai precizăm că Atenția este chiar Sacrul în acțiune.

Numai destrămarea naturii noastre mărginite, cu toate manifestările ei, creează condiția de bază pentru apariția Divinității, existentă în fiecare ființă umană. Să tacă așadar această minte știutoare, fiindcă numai în absența ei ni se dezvăluie adevărata natură a ființei noastre de Divinitate nemuritoare. Căci oricât de cuprinzătoare ar fi această minte, ea este și rămâne alcătuire limitată. Toată știința ei este relativă și perimată, incapabilă să întâlnească și să înțeleagă noutatea Vieții – în eterna ei mișcare și prospețime de la o clipă la alta.

132. PROSPEȚIMEA VIEȚII

Câte-n Univers există, toate-n veșnică mișcare,
Ce-i acum – într-o clipire – se consumă și-apoi moare,
Clipa veche înlocuită cu alta, ce ritmic naște,
Constantă succesiune, care-ndeamnă a ne cunoaște.

Ieri și miile de ieri în noi au pus temelie
Unei vieți de ficțiune: minciuni, teamă, nebunie;
Tot ce-a fost – înscrisuri moarte – în prezent fără valoare,
Clipa – prețios mister – efectiv, integratoare.

Ei îi suntem obligați în oricare-mprejurare,
Fiindcă ne oferă totul la a noastră-ntâmpinare,
Și-n schimb, nimic nu pretinde ca efort sau siluire.
Toată Fericirea noastră vine din simpla-ntâlnire.

Deci deschisă-ntreaga ființă – atitudine smerită,
Nici un fel de-anticipare, gândirea-i complet tăcută;
Nu e nici vreo așteptare, ideal, scop de-mplinit,
Simplu, se-ntâlnește Viața prin al clipei conținut.

Apoi, grabnic ne desprindem și nu reținem nimic,
Ca valori de-adăugat, la al nostru "eu" pitic;

Și atenți la noua clipă, cu-aceeași intensitate,
La fel îi dăm tot respectul și-ntreaga loialitate.

Și așa din clipă-n clipă, Viața-i proaspătă, activă,
Ce ne-arată din prisos, cât e ființa de naivă,
Când preț pune pe credințe și sisteme de morală,
Clădite pe lucruri moarte, de gândirea personală.

Noutatea, prospețimea Vieții în desfășurare,
Același suport obligă pentru Sacra Integritate;
Repetările-s capcane, prin ele, prizonieri,
Ca "egou", în orice timp, noi le suntem autori.

Numai întâlnind Viața în întregul Ei cuprins,
Vom descoperi iubirea în Mărețul Necuprins,
Ce pe toate le dizolvă: chin, dureri, amărăciune,
Dispreț, ură, vanitate – întreaga deșertăciune.

Toate câte există în imensitatea Universului se află într-o permanentă mișcare și totodată noutate de la o clipă la alta. Fiecare clipă o dată cu apariția ei ca o scânteiere, își face cursa în chip fulgerător și dispare, lăsând cale deschisă clipei următoare. Acest mod de viață ne obligă să ne cunoaștem așa cum suntem și nu cum am dori să fim.

Ieri și miile de ieri din această viață, ca și din nenumăratele vieți anterioare, au pus în noi temelia unei alcătuiți deficitare, în care egoismul tronează ca factor determinant al întregii activități. Toate câte le-am trăit și experimentat anterior, sunt înscrisuri perimate, vechi, fără nici o valoare în prezent. Aceste acumulări ne împiedică să întâlnim misterul clipei, care ne oferă: atât integritatea ființei, cât și întâlnirea Eternității.

Așadar, noi suntem obligați ca, în orice împrejurare ne-am afla, să întâlnim veșnica noutate, pe care ne-o oferă Viul în eterna Lui mobilitate. Împlinirea nu solicită nici un efort, nici siluire și nici un fel de sacrificii.

Fericirea – la care aspiră fiecare vietate – singură ni se oferă numai prin stricta simplitate a întâlnirii noastre cu Viața. Să ne deschidem deci întreaga ființă în fața Vieții, cu atitudine smerită – fără să urmărim vreun scop sau avantaj. Mintea noastră complet tăcută, fără să aștepte ceva în schimb, întâlnește direct conținutul misterios al Vieții, vehiculat de către clipă. Apoi, îndată ne și desprindem, fără să reținem ceva

și, la fel înarmați cu Atenția lucidă și aceeași intensitate, întâlnim clipa următoare, dându-i respectul cuvenit. Numai în această constantă mișcare și prospețime innoitoare, suntem în măsură să întâlnim în mod real Viața, și să-i înțelegem adevăratul ei rost. Din aceeași ipostază mai aflăm, cât de naivă și neputincioasă ne este mintea noastră personală, când pune preț pe credințe, concepte filozofice, sisteme de morală, ca și pe înscrisurile perimate ale gândirii condiționate.

Practica ne demonstrează fără dubii, că repetările a ceea ce știm sau cunoaștem sunt veritabile capcane, care ne țin prizonieri în temnițele întunecoase ale meschinului "ego". De asemenea, ni se mai revelează că numai ca ființe libere, putem concretiza integritatea ființei și transcendența din lumea finită în Nemărginire. În această conjunctură dispăre de la sine, "eul personal" sau "ego"-ul (personalitatea) cu întregul conținut format din ambiții, lăcomie, dispreț, temeri, orgolii, amărăciune, violență, ură – într-un cuvânt, întreaga deșertăciune temporală.

133. PROTECȚIA

Ce lipsuri, ce nevoințe, care-anume slăbiciuni
Dau nesiguranță, teamă, zeului acestei lumi,
Schilodindu-i demnitatea de stăpân neegalat?!

Omul, când nu-i om întreg – om prin sine integrat,
Nici a vremurilor știință, nici imense avuții
Nu-i oferă certitudini și complete bucurii.

Un zvon simplu, o părere, o imagine sau gând
Fac să tremure făptura: Fie vrând, fie nevrând,
Fiindcă-i subredă structura, rezemată-i pe trecut.

Ieri și miile de ieri, prin timp, omul l-au născut
Și, ca firavă mlădiță, zi și nopțe timorat,
El își caută un sprijin – protector imaginat.

Atașat ferm de-o credință, sprijinul e-n Dumnezeu;
În postura de negare – prin convingeri de ateu,
Ocrotirea-i pusă-n semeni – în ai epocii stăpâni.

Prin moșii, arginți și aur, alții vor a fi imuni

Și neconținut adună – dar, cu plusul însumat,
Mai săraci și mai nesiguri – ei și-ntregul cumulat.

Pe ogorul mărginirii nu pot crește-asigurări,
Stâlpii protectori!... himere... laude și-nfatuări,
Răbufniri de importanță în favoarea "sinelui"!

Numai când finitul tace – în pragul lmensului,
Plenar, omul – dintr-o dată – într-o splendidă lumină
Află real protectorul – în trăirea lui Sublimă.

Ce fel de lipsuri, nevoințe sau slăbiciuni aflate în propria ființă ne schilodesc demnitatea de stăpâni ai acestei planete și ne îndeamnă să căutăm protecția cuiva? Care să fie oare cauza nesiguranței, tulburării sau a fricii în fața Vieții? De ce această teamă asociată cu indemnul căutării unui sprijin în afara ființei noastre? Atâta vreme cât omul nu funcționează ca ființă completă: nici știința lumii și nici bogățiile ei nu-i pot oferi certitudini și, cu ele, bucuria impersonală atât de mult căutată de întreaga omenire. Adesea, un simplu zvon, o părere, imagine sau gând îl face pe om să tremure, cu sau fără voia sa, fiindcă întreaga lui structură psihologică, fundamentată pe acumulările trecutului, nu-i pot oferi decât incertitudini.

Structurat tempo-spațial, el caută de fiecare dată sprijin în afara ființei sale, potrivit educației care l-a format. Atașat de o credință religioasă, de pildă, el își pune toată nădejdea într-un dumnezeu fictiv, la care apelează în vremuri de criză sau de grele încercări. În cazul când el este rezultatul crezului ateist, sprijinul și-l pune în stăpânii epocii respective, fie în bogăție sau în structura lui egoistă. În acest sens, el adună valori materiale sub diverse aspecte: aur, obiecte de artă, moșii, fabrici, etc. Pentru acest nefericit, zeitatea protectoare este omul ca autoritate sau averea. Însă, pe măsura în care adună bogății, el devine mai sărac și nesigur în acest deșert al lumescului.

Fiecare individ, care își duce existența pe ogorul limitat al "sinelui personal", nu poate în nici o împrejurare, să afle liniștea sau pacea sufletului și nici asigurarea pentru ziua de mâine. De-ndată însă ce finitul tace, adică mintea se smerește în fața lmenității, practicantul dispune de o nouă minte, extinsă la llnfinit în uniune cu Eternitatea. În această ipostază, numai el singur își descoperă realul protector sau Natura sa Divină care nu are nici început și nici sfârșit. De-acum, ca

ființă eliberată, este sublim în tot ce gândește, exprimă sau înfăptuiește.

Și dumneavoastră, ca și toți ceilalți semeni, aveți capacitatea respectivă să realizați această inestimabilă investigație. Nu aveți nevoie decât de Atenția lucidă care, la întâlnirea cu mintea haotică a condiționării, face ca aceasta să dispară instantaneu. În "golul psihologic" astfel creat, Sacrul din profunzime își afirmă prezența și o dată cu ea, autoritatea protectoare.

134. PUTERILE

Însușiri spectaculoase ce dau "sinelui" amprentă,
Existente-n orice om - stare-activă sau latentă.
Detașări de corp, de timp, mers pe apă, pe jăratec,
Simțiri și vederi astrale, chiar și învieri de morți. Faptic,
Lista-i infinită a puterilor reale, ce sălășluiesc în noi.

Pe drumul ascensiunii sunt adesea o povară
Cu profunde complicații - cătușe inrobitoare,
Fiindcă-s strașnic îndrăgite, dau "ego"-ului amploare
Cu degradări nedorite și-o firească-nfeudare.

În esența ei, puterea nu e rea, dar nu-i nici bună,
Importanța ce i-o dăm naște structurare-absurdă.
Văzută că-i relativă, îi dăm stricta ei valoare,
Prin înțeles mai activă și real, folositoare.
Celor care au nevoie de-o anume vindecare
Sau ca simplă informare în Cunoașterea de sine.

În fiecare ființă umană există în stare latentă, la nivelul structurii psihologice, o seamă de însușiri pe care le apreciem ca parapsihologice sau paranormale. Amintim câteva: vedere și audiere astrală, citirea gândurilor, levitația, vindecare fără medicamente, dedublări, stigmate etc.

Aceste însușiri se declanșează în mod spontan sau în urma unor anumite practici, în care voința, efortul și imaginația au rol determinant. Puțina cunoaștere sau ignoranță asociază aceste fenomene în mod eronat - văzând în ele un semn incontestabil al evoluției spirituale al indivizilor prin care ele se manifestă. Fenomenul în sine, poate determina și degradări morale, când este însoțit de auto-apreciere, vanitate, orgoliu,

trufie. Toate acestea se adaugă pseudo-valorilor deja existente în structura "ego"-ului.

De fapt, puterile nu sunt nici bune și nici rele. Importanța exagerată pe care le-o acordăm, este cu adevărat dăunătoare. Să nu le dorim niciodată. Iar atunci când ele singure se dezvăluie, să le dăm doar o importanță relativă pe care de fapt o merită ca definire.

Tema constituie un avertisment pentru toți aceia în care s-a declanșat o astfel de însușire. Dar tot așa de lămuritoare este și pentru restul semenilor, care văd în insul respectiv pecetea divinității. Să nu cădeți într-o asemenea greșală!

Istoria este plină de exemple, în care o seamă de oameni obișnuiți, au fost apreciați și trecuți în rândul sfinților, pe temeiul unor astfel de puteri paranormale. Și tot din trecutul istoric aflăm, că asemenea însușiri au fost apreciate de către religii, ca manifestări diabolice, și mulți nefericiți și-au încheiat viața sub flăcările rugului.

În concluzie, cine dispune de asemenea însușire, să nu-i acorde importanță spirituală. Totodată să o folosească în ajutoarea semenilor, fără să facă din ea sursă de venituri materiale. Folosirea cu dragoste a acestei capacități în interesul real al oamenilor, îi va oferi posesorului incontestabile avantaje de o valoare mult mai mare pe drumul mereu ascendent pe scara evoluției sale spirituale.

135. REFULAREA

În ograda strâmtă, îngustă a "sinelui" – îngrădire,
Mintea-n frământări și teamă caută cu disperare
Tot timpul interesată, o cale de-nnobilare.
Gând, dorință, sentiment, când nocive-s socotite.

Prompt decis și vehement, de îndată-s azvârlite.
Practicantul speră astfel, prin riposte violente,
S-aducă-mbunătățiri firii sale impotente.

Refulat gândul de ură, lăcomia, vanitatea,
Ori dorința sexuală sau abuzul, nedreptatea.
Comparat tot ce apare, tot ce vine-n chip brutal,
Față-n față cu-un model socotit drept ideal.
Este muncă de Sisif – cerber "sinele" mărunt
Ce-și arogă importanță din oricare amănunt.

"Eul" nu transformă bruta – omul de timp modelat,
Dimpotrivă-n refulare – mai mult încă, posedat.
În întreaga-i comportare mai nociv, mai degradat.
În contextul refulării, energia folosită
Prin intermediul gândirii, e-n adâncuri azvârlită
Și, prin timp acumulată, răutatea mai cumplită.

Și-ntr-o zi, biata făptură, una vrea și alta face,
Nefiind nicicând în stare de robie-a se desface.
Dac-am înțeles complet, refularea fără rost,
Ființa-ntreagă ne-o deschidem la "ce e", nu la "ce-a fost".

Și-n stare complet pasivă, nevizând vreun ideal,
Gânduri – energii se scurg precum apele-n aval;
Iar în "golul" ce s-așterne – rod, iubire-adevărată,
Împlinirea cea eternă e, pe loc, înregistrată.

Existența determinată intelectual pe fond energetic, nu poate realiza o veritabilă pace sau armonie integrală. Într-un astfel de climat psihologic, mintea cuprinsă de disperare caută o gamă variată de soluții, privind propria innobilare. Așadar, încă de la început, practicantul folosește interesul personal, cu ajutorul căruia speră să-și aducă transformări binefăcătoare.

În acest sens, orice gând, dorință, imagine sau sentiment, considerate nocive, sunt respinse cu vehemență. Astfel sunt refulate: lăcomia, ambiția, vanitatea, ura, impulsurile sexuale etc. care năvălesc automat la suprafața conștiinței, ca reacții determinate de provocările lumii exterioare sau lumea interioară. În sprijinul acestei respingeri, este adesea invocat imaginar un anumit model de urmat drept ideal. Întreaga operație este muncă zadarnică deoarece "eul" nu-și poate aduce lui însuși îmbunătățiri esențiale. Dimpotrivă! Cu fiecare refulare, defectiunea respectivă își adâncește rădăcinile, aflate în structurile mai fine ale individului. Prin urmare, în loc să eliminăm energiile negative ale gândirii deficitare, le dăm o și mai mare vigoare. Concomitent și răutatea sau urâtenia comportamentului nostru se amplifică.

Acest îndârjit luptător cu sine, într-o bună zi, una vrea și cu totul diferit acționează. Fenomenul este simplu și ușor de observat de către orice practicant serios și cinstit în profunzimea ființei sale. O astfel de practică devine cu vremea, obișnuință care, în final, automatizează întreaga mișcare a minții. Așa ajunge practicantul să funcționeze ca un veritabil robot.

Ce ar trebui să facem ca să ne eliberăm de energiile care ne înrobesc și degradează? Simpla înțelegere a drumului greșit pe care am apucat, determină mintea să tacă smerită. De-acum, perfect atenți, fără să anticipăm sau să proiectăm vreun scop de atins, ne deschidem întreaga ființă perfect conștienți, la ceea "ce este" sau se afirmă în acea clipă. Nu ne preocupă nici ce a fost înainte și nici vreo împlinire cândva, în viitor.

În concluzie, în starea de pasivitate a minții sau de Pură Conștiință, privim cum se scurge – ca apa în aval – întreaga energie care însoțește pleiada de gânduri, dorințe, sentimente etc. Înobilarea sufletească se realizează o dată cu dispariția acestor energii care susțin structura limitată a "ego"-ului.

Cândva, nimeni nu o poate preciza, închisoarea "sinelui" se prăbușește și fericitul eliberat într-un moment de surpriză absolută, întâlnește Iluminarea. O nouă mentalitate îi marchează din acea clipă, modul de "a fi" și "a acționa". Integritatea funcțională a ființei – ca iubire sfântitoare îl înfrățește cu toate câte există.

136. REGRETUL

Ghimpe – spin ce-nsângerează inima și ființa-ntreagă,
Ascuțiș ce-nveninează tot cuprinsul mărginirii
Prin a lui manifestare, practic, factor negativ.
El s-așterne ca reflex, oglindit printr-o părere
La ce-am zis sau am făcut sau omis-am să-mplinim,
Drept greșeală sau efect – după-a noastr-apreciere.

Prin regret memorăm ceva deja consumat
Și-n adâncuri transferăm zbuciumul tot mai stresant.
El îmbracă două forme: regretul de suprafață
Numai de buze rostit – o formalitate seacă,
Fără sens și fără noimă-înscris din obișnuință,
Și regretul cel profund, însoțit de frământare,
Temeri și apostrofări, "sinele" ostracizat
Și-ndemnat ca să repare ce socoate-a fi păcat.

Are-n sine rost regretul? Are vreun folos real?
Nici un fel de trebuință! Insul structurat dual,
Tot ce face sau gândește nu-i sunt de nici un folos;
Orice soi de tulburare n-aduce decât ponos;

Degradarea-n noi mai mare, psihic, un constant regres;
Adevăru-Înțelepciunea și mai greu de înțeles.

Nici reproșuri, nici regrete – dacă poți – îndrepți eroarea
Săvârșită mai-nainte și-anulezi și-a ei urmare,
Nelipsita consecință – efectul purtării tale!
Iar, de nu, observi regretul cu totală simplitate,
Ori de câte ori apare, prin reacții dezolante.
Pacea vine-n mod firesc și, prin ea – afli iubirea,
Care curătă, destramă tot ce e mărunț, lumesc.

Regretul este aidoma unui ghimpe care însângerează psihologic, atât inima, cât și restul ființei cu efecte nocive asupra întregii structuri fizice. Dar cum anume apare această părere de rău, regret, căință, reproș sau remușcare? Regretul se ivește ca reflectare pe oglinda conștiinței, determinat de o părere la ceea ce am zis, am făcut sau am omis să împlinim, cu invinuirea de greșeală, păcat sau eșec. De fapt, noi rememorăm un fenomen de viață deja consumat și concomitent cu reproșul transmitem energia, sub formă de zbucium, în adâncurile ființei. Repetarea mărește în aceeași măsură stresul, cu efectele lui negative pe ambele planuri: psihic și somatic.

Regretul îmbracă două aspecte. Există un regret de suprafață, drept simplă rostire, adică o seacă formalitate, înscrisă prin nenumărate repetări, devenite obișnuințe. Apoi, există acea căință profundă, însoțită de frământări, apostrofări, zbucium cu ostracizarea "sinelui". Adesea această remușcare solicită îndemnuri de reparare a păcatului săvârșit sau măcar de descărcare prin spovedanie.

Ne întrebăm: Această căință are ea cumva, vreo rațiune ca aducătoare de folos real? Determinarea cauzală poate fi ea eliminată prin simplul regret sau spovedanie? Ipostaza de dualitate: eu și regretul; eu și păcatul – nu ne este de nici un folos. Fiecare tulburare sau zbucium sufletesc nu ne aduce altceva decât necazuri și consum zadarnic de energie.

În acest context, degradarea morală se adâncește împreună cu afectarea sănătății fizice. Prin urmare, să eliminăm de îndată părerea de rău a faptelor săvârșite. Și, în stare de Pură Conștiință, să vedem ce se poate repara și să o facem fără întârziere, chiar de-ndată ce este cu putință acest lucru. O dată cu eliminarea consecințelor, împăcarea se instalează în mod natural. Deschiderea întregii ființe în fața păgubitelui operează adevărate minuni. Ea destramă instantaneu, orice

aversiune, întrucât energia integratoare determină transformări benefice radicale.

În eventualitatea când răul săvârșit nu poate fi reparat sub nici o formă, regretul își pierde orice rațiune a continuității sale. În această alternativă, iată ceea ce ar trebui să facem: Vom întâmpina cu Atenția lucidă fiecare reacție a minții, care ne scoate în față în mod automat imaginea sau amintirea răutății săvârșite. Simplitatea unei astfel de întâlniri, destramă instantaneu acea energie care susține incriminarea. Iar, în pacea care se așterne în chip firesc, întâlnim iubirea a cărei prezență curată, sfințește tot ceea ce este meschin și lumesc în structura noastră psihologică.

137. RIDICAREA LA VERTICAL

Legăți prin mii de fire de ce-i lumesc, profan,
Plăcerea – ca unic centru – dorită-n chip avar;
Și toate ce sădim și pățimaș grijim
Se-nscriu ca ideal – și-n veci ne-nlănțuim.

Când rodu-l devorăm – plăcutul ia amploare,
Noi și mai înrobiți de-a noastră însetare.
Cu gustul și țărâna spre Cer nu ne-ndreptăm,
Handicapați prin fire – eșecuri însumăm!

Și cine oare, cine, din hău și suferință – la vertical ridice?
Vreo cârje sau destin – imagineri complice!
Maeștrii, învățători, eforturi personale,
Rugi, mantre, sacrificii – formule ideale?

Nimic din toate astea! Lăsați-le de-o parte,
Căci toate-s fără-de preț – închipuiri deșarte!
Făloasa minte tacă! Fiindcă-i neputincioasă
Să prindă sensul Vieții – ființarea luminoasă!

Numai când mintea tace – smerită integral,
Cunoaștem Adevărul – Sacrul din noi, real.
De-acum, suntem iubire continuu creatoare
Și câte-n jur cuprindem – se-nscriu ca-nnoitoare.

Ființa noastră limitată de ceea ce este lumesc, meschin și profan, se învâртеște în mod constant în jurul propriului

centru, structurat pe "eu și al meu". Din acest centru fundamentat pe interes personal, ea se supraestimează și cu imaginea frumoasă despre sine, acordă valori imaginare celorlalți semenii.

În mod perseverent, urmărim plăcerea și evităm sau fugim din fața a ceea ce nu ne convine. În acest fel dăm amploare obsedantei condiționări și, o dată cu ea, vom deveni mai înrobiți și mai pretențioși față de satisfacerea plăcerilor și a dorințelor, devenite obișnuințe imposibil de implinit. Cu mintea și gura plină de țărâna lumescului, nu ne vom putea îndrepta niciodată privirea spre cerul Împărăției Divine, aflat dincolo de granița "ego"-ului.

Cine oare ar putea să ne ridice la vertical, din acest mâl al deșertăciunilor? Contăm cumva pe un ajutor exterior sau așteptăm ca propriul destin să se îplinească prin contribuția noastră personală? Nici măestrii, învățătorii, nici eforturile personale însoțite de rugă, ofrande, sacrificii nu sunt factori de împlinire reală, cu ridicare la vertical din mătza lumescului.

Energia innoitoare se află – fără nici o excepție – în fiecare ființă umană și ea ne indeamnă fără încetare, să-i dăm posibilitatea să ne ajute. Dar ea nu o poate face decât o dată cu tăcerea smerită a minții știutoare, care ne ține prizonieri în hrubele întunecoase ale "sinelui personal" – meschin, ignorant în tot ce gândește, afirmă sau înfăptuiește. Această sfântă energie este iubirea creatoare care singură ne cuprinde și sfințește când "ego"-ul dispare în totalitate.

"Cunoașterea de sine" ne demonstrează practic, cum anume atingem această sublimă realizare. Atenția lumină este unicul instrument, pe care-l folosim la întâlnirea directă cu reacțiile minții. În acest contact simplu și spontan, ea destramă tot ce întâlnește. Iar "vidul psihologic", instalat în acest fel, face din omul pitic, timorat la tot pasul, un adevărat gigant. În această postură, dispunem de o minte fără margini, nouă, proaspătă din clipă în clipă, în perfectă uniune cu Divinitatea și prin contopire cu Ea formăm un Întreg. La acest nivel de trăire suntem Perfecțiune, care se manifestă drept iubire creatoare într-o veșnică mobilitate atotcuprinzătoare.

138. ROSTUL NOSTRU PE PĂMÂNT

Mintea, inima, simțirea – într-o unică mișcare,
Întâlnește clipa Vieții prin perfecta integrare;
Nici trecut, nici viitor nu-și găsesc aici acces,
Ambele amăgitoare – trăiri moarte fără-de sens.

Poți cuprinde și-nțelege împlinirea integrală?
Vezi că-n Sacra ipostază, tu ești făptura reală?
Că te miști în pas cu clipa – "Una" cu Realitatea
Și că-n astfel de ființare oglindești Imensitatea?

Asta ne pretinde Viața; rostul nostru pe Pământ
Sacruului să-i dăm prilejul să facă din noi un sfânt!
Noi prin simplitatea firii creăm lumii altă soartă
Paradisului deschidem cea mai sacrosanctă poartă.

Nu e vreme de pierdut! Nu lăsați clipa să treacă!
Fiți cu ea în uniune! Minte liberă-i săracă,
Nouă, proaspătă, lucidă – puritate neclintită;
Numai uitând tot ce-a fost, aflăm clipa fericită.

Iubirea și Frumusețea se-mpletesc armonios;
Se moare și se renaște pe momente cu folos.
Astfel "ego"-ul slăbește și-n final, cândva, dispare.
Noi, prin noi, plinit-am rostul: Suprema Realizare.

Când ne mișcăm la nivel de minte mărginită ca "sine" sau personalitate, imaginăm diverse sensuri ale existenței noastre de ființe coborâte la întrupare. Aici nu este cazul să demonstrăm șubrezenia acestor susțineri. Am făcut-o în alte teme. Aici abordăm direct, realizarea practică a incontestabilului rost de făptură întrupată.

Ca să putem funcționa în mod normal, ni se impune de către mișcarea Vieții, să-i ieșim în întâmpinare ca ființă completă. Dar ce înseamnă această plenitudine? Un om întreg înseamnă o unitate formată din corp, minte și spirit – prezent "acum și aici", ca stare de Pură Conștiință și Pură Prezență. Trecutul și viitorul lipsesc cu desăvârșire.

Puteți cuprinde și înțelege – prin trăire directă – acest întreg funcțional? Realizați că în această ipostază vă descoperiți Natura Reală a ființei? Mai observați că în contact cu clipa sunteți "Una" cu Realitatea Viului în mișcare și că în acest experiment mintea oglindește Imensitatea? Acest mod de întâmpinare a Vieții, ne revelează că rostul coborârii în materie este acela de a-i oferi Sacruului – existent în noi toți – posibilitatea să ne transforme radical prin sfîntire. Și o dată împlinită menirea Sacruului, vom fi în măsură să creăm lumii întregi o altă soartă Coborârea Paradisului pe planeta noastră este un fapt realizabil, dar numai prin transformarea radicală

a individului. Toți, absolut noi toți oamenii dispunem de această capacitate, ca să oferim iubirii creatoare vasul conștiinței noastre, pentru a-l purifica de málul scárbos, acumulat din greșita înțelegere a Vieții adevărate.

Omenirea rătăcește de prea multă vreme. Ceasul trezirii sună prin această simplă semnalizare. Autorul împlinește doar simplul rol de transmițător, și-o face fără nici o pretenție. Fiecare cuvânt este încărcat de dragoste și bune intenții. Nu lăsați să treacă vremea fără real folos! Încercați de zeci sau chiar sute de ori, să vă întâlniți cu Viața în mișcarea ei naturală și cu integrarea pe clipe în eterna lor succesiune. Câștigul real, spiritual va fi enorm, atât aici cât mai ales la trecerea "dincolo".

Numai eliberarea de trecut și inocența pură sunt în măsură să întâlnească noutatea și puritatea Viului în mișcare. Fericirea la care fiecare vietate aspiră, nu poate fi întâlnită decât o dată cu eliberarea de acumulările memoriale. Iubirea, Frumusețea și Inteligența – în buchet unic – se împletește în mod armonios prin moartea psihologică și renașterea o dată cu apariția și dispariția clipei.

Această practică, indestructibil legată de trăirea fenomenului, anemiează în mod constant structura ficțiunii egoiste. Cândva, în viitor, veți întâlni – ca surpriză absolută – Suprema Realizare, adică Iluminarea sau Eliberarea din cătușele "sinelui personal".

Întâlnirea mai devreme sau mai târziu a acestei ipostaze fericite, depinde hotărâtor de râvna sau insistența practicării "cunoașterii de sine", ca și de măsura și ponderea atașamentului dumneavoastră față de valorile fictive ale personalității.

139. RUTINA

Cum coceleala sau rugina orice metal degradează
La fel, plictisul rutinei, prin timp, omul șabloniază,
Făcând din el un robot programat prin repetări,
Ce devin obișnuințe – lanțuri grele – degradări.

"Eul" activ prin ce-a fost, ca reacție sau gând,
Nu-nțelege ce-i "acum", fie vrând, fie nevrând,
Căci cu vechiul – semn al morții – nu poți a cuprinde "noul",
Proaspăt, viu în orice clipă – nou în fiecare moment.

Tentativa întâlnirii naște veșnic complicații,
Abordareal... O himeră... prin bătrânele reacții,
Totdeauna învechite prin consum și perimare,
Ca o lege immanentă cu efect universal.

Educația greșită, brutal, astăzi ne desparte
De tot ce-i mereu în mers și firească transformare,
Nimic static, nimic fix, nimic mort în Univers,
Totu-i veșnică mișcare, ce oblig-a fi înțeles.

Cei bătrâni, trăind trecutul, prin tipare închistați,
Vor ca tinerii să fie tot la fel de ncorsetați
Școli, religii și metode urmăresc același scop,
De-a realiza roboți după chip și-asemănare.

Tablou trist, urmări nefaste demonstrează-n chip vădit
Haosul din lumea noastră, germinat și îngrijit
Cu-ndârjire și migală, în strict conservatorism,
O mașină programată pe rezultate nefaste.

În viața de rutină nu-i pic de Inteligență,
Doar o proastă repetare dintr-o crasă indolență,
Care-ntârzie progresul – mersul omului-nainte,
Viu proces de innoire impregnat de bucurie.

Real, rutina-nțeleasă în esență și urmări,
Este-ndată dizolvată – insul rupt de-ncătușeri;
El, ca ființă integrală, e veșnică prospecție,
În galop evolutiv, ca iubire creatoare.

Rutina se înscrie în mentalitatea individului ca repetare servilă a unuia și aceluiași lucru. Or, folosirea unuia și aceluiași traseu mintal dă naștere la obișnuință care, cu vremea, determină robotizarea mentalității întregii ființe. În acest fel, se statornicește și prinde rădăcini natura fictivă a omului ego-centric, drept "sine personal" sau conștiință de suprafață.

La întâlnirea cu Viața, această alcătuire sprijinită pe înregistrări anterioare răspunde prin reacții mecanice, făcând imposibilă reala înțelegere. Vechiul care se sprijine pe imaginea unor trăiri anterioare, nu poate în nici un fel să înțeleagă veșnica prospecție a Vieții în desfășurare. Aceste acumulări, așadar, constituie un real handicap: atât în calea înțelegerii

noastre, ca și în relațiile cu semenii sau Viața în ansamblul desfășurării ei.

Întreaga educație moștenită prin tradiție de la generațiile anterioare ne-a format în acest fel, îndrumându-ne să ne sprijinim pe scheme sau șabloane educative păstrate memorial. Și care sunt efectele unor astfel de îndrumări? Numai văzând efectele care vorbesc prin ele însele ne putem pronunța, fără să greșim, în legătură cu valoarea sau non-valoarea cauzelor determinante.

Astăzi, acum, dacă privim societatea în ansamblul activității ei, ce descoperiri facem? Observați cum cei mai în vârstă, sprijinindu-se pe trecut, încearcă să impună generației mai tinere tiparele lor de gândire învechite, ai căror prizonieri sunt fără să-și dea seama? Aceeași tendință o manifestă, de altfel, întreaga educație în care insistența depusă de metode, concepte, crezuri, tinde să robotizeze mințile copiilor, după chipul și asemănarea celor maturi!

Climatul psihologic existent astăzi în întreaga societate umană, este rezultatul firesc al acestor îndrumări educaționale cu totul greșite. Conservatorismul cultural – adunat cu migală și impus cu insistență – nu poate determina decât rezultate nefaste care, singure își vădesc însușirea împreună cu determinările cauzale! În viața de rutină nu întâlnim în nici o împrejurare Inteligența, ci doar o insipidă repetare și crasă indolență, care se opune progresului spiritual.

De altminteri, același fenomen este valabil și la nivel de minte tehnică. Invențiile, precum și inovațiile, sunt descoperiri spontane, fruct al minții imaculate care folosește noi celule cerebrale.

Cum scăpăm de rugina și cocleala rutinei? Într-un singur fel, ușor de verificat – chiar acum, când eu scriu și dumneavoastră citiți. Întâmpinarea atentă și atotcuprinzătoare a rutinei, determină dispariția ei, o dată cu reacția minții, care ne-a scos-o în cale sau ne-a adus-o în față pe ecranul conștiinței. În "golul psihologic" – survenit în mod firesc – suntem o ființă nouă și dispunem de o nouă minte, fără limite, uniți cu Imensitatea.

În această ipostază, Iubirea și Inteligența ne copleșesc întreaga ființă, cu impulsuri de bucurie nemotivate convențional. Numai în acest climat se inscrie progresul spiritual, care transformă radical pe trăitor – cu influențe binefăcătoare și asupra mediului înconjurător.

Intr-un ins egocentrist, împletite-s laolaltă
 Cu aspect dizgrațios: ura și brutalitatea.
 O asemenea-mbinare prin gândire s-adâncește,
 Prinde aripi, ia amploare, degradarea-n lume crește.

A lumii sălbăticie copleșește prin cruzime
 Chiar structurile-animale, socotite sângeroase.
 Mai crud omul decât fiara: când ucide, schingiuește
 Din plăcere sau din ură, când pe el se urmărește
 Prin seci scopuri egoiste, antrenate de gândire.

Cu cât omul rătăcește pe-al ogorului "ego",
 Ura mai mult se-ntetește și, prin ea, dezastrul său.
 Singura noastră salvare de-a scăpa de ce e rău
 E iubirea creatoare, flacăra ce mistuiește
 Tot ce e impur în noi - acumulări ancestrale,
 Ce ne țin prizonieri din vremi imemorale.

În al Ei climat de pace, de blândețe, bunătate
 Armonia se reface, haosul complet dispare,
 Noi, cu fiecare clipă suntem ființă creatoare.
 Mila, pacea și iubirea sunt coloana vertebrală
 Ce susține Universul. Întâlnirea lor reală
 Practic, demonstrează sensul rațiunii de-a trăi,
 Dându-i clipei înțelesul prin firescul lui "a fi".

În omul structurat pe egoism se află într-o dizgrațioasă
 conexiune ura, ca și brutalitatea care, prin repetare, se stator-
 nicesc ca însușiri frecvente ale acestuia. Asemenea urâciuni
 însoțite de reverberații nocive în lumea exterioară, influențează,
 atât semenii, cât și natura, în general.

Sălbăticia omului depășește cu mult, prin cruzimea ei,
 chiar și cele mai sângeroase animale. Animalele ucid din necesi-
 tăți vitale, să se hrănească sau să-și apere puii și propria
 libertate. În schimb, Homo sapiens ucide din plăcere, ură sau
 diverse scopuri egoiste, antrenate de o mentalitate haotică,
 deficitară. Și cu cât insul rătăcește mai mult în domeniul
 intunecos al "sinelui personal", cu atât și degradarea sa se
 amplifică și, o dată cu ea, răutatea în lume ia forme tot mai
 distructive.

Suntem noi oare conștienți de propriile impulsuri de sălbăticie care apar în momente de grele încercări, vehiculate de mișcarea Vieții, ca scurgere a propriului destin? Cum reacționăm, de pildă, când suntem frustrați, înșelați, păgubiți ori insultați cu sau fără motivație aparentă? Simpla reacție psihică, pe care nu reușim să o dizolvăm în mod spontan, ne demonstrează că în noi există rădăcina sălbăticiei. Să nu ne amăgim, dacă prin voință reușim să ne camuflăm tulburarea interioară! În acest caz dăm și mai mare vigoare energiei incriminate.

Ce ar trebui totuși să facem ca să eliminăm în mod real deficiența? Numai iubirea sfințitoare ne poate elibera de energia ale cărei efecte negative de violență și ură le întâlnim la toate nivelurile sociale. Această iubire, la care ne referim în toate temele, este Natura Reală a ființei noastre – esența Viului – care ne unește și caracterizează ca fapte divine. O întâlnim numai când mintea condiționată își încetează întreaga activitate, pentru că și-a înțeles neputința în fața Eternității Vieții în constanta Ei mișcare. În locul rămas liber, noi celule cerebrale intră în funcțiune și dispunem de o nouă minte, fără limite în care ne definim ca Pură Conștiință, Pură Iubire, Pură Prezență contopiți în Universalitate.

Să mai precizăm că iubirea în care sunt înglobate: pacea, armonia, blândețea, bunătatea, inteligența, reprezintă coloana vertebrală care susține întregul Univers. Absența Ei proliferează: haosul, ambiția, lăcomia, ura, violența, sălbăticia.

Or, dacă omul este răspunzător de întregul climat de învrăjpire, ură și sălbăticie cu care zilnic ne confruntăm, tot lui îi revine și obligația de transformare radicală a acestei triste realități. Numai și numai de noi depinde transformarea acestei planete – ca zonă a ispășirilor – în aceea de real paradis, pentru că în noi, în fiecare, există atât principiul răului cât și al binelui absolut. În concluzie, simplitatea întâlnirii atente, lucide cu ceea "ce este" "acum și aici", ne oferă plenitudinea ființei și, o dată cu ea iubirea, care prin simpla Ei prezență operează transformări benefice radicale.

141. SĂ VEDEM CE-I GÂNDITORUL!

Memoria ne conservă zestrea noastră adunată,
Prin șirul de vieți trăite – toată știința-nregistrată,
Și-n relație cu Viața, gândirea o derulează,
Mecanicitatea minții, repetitiv informează.

Dar, din procesul gândirii, bazat numai pe trecut,
Se ivește gânditorul: hibrid – fictiv înăscut;
El apare ca "egou" – veșnic traumatizant,
Ce-ntunecă înțelesul – practic – omul ignorant.

Propria investigare duce la iluminare,
Când ce-i fals îndată piere, doar prin simpla demascare.
Și-n final, încă un test – ce-l socot revelator,
Atunci când gândirea tace, mai e cumva gânditor?

Desigur că nu mai este! Iar în vădita absență,
Ființa noastră își afirmă totala independență
Și descoperă prin sine propria-i Divinitate;
Cu Ea om și omenire sunt benefic transformate.

Memoria este acea capacitate a ființei umane de a reține, de a recunoaște sau de a reproduce ulterior, date furnizate de practici sau de experiențe trăite. Sediul memoriei nu se află pe suprafața creierului material – cum susține deocamdată știința oficială – ci în corpurile mai subtile ale ființei. În fenomenul dedublării am descoperit că, memoria înregistrată în actuala existență, își are sediul în corpul astral. Legătura acestuia cu planul fizic se realizează prin intermediul creierului material. Subiectul a fost explicat în mod detaliat în altă temă. Dar să revenim la actuala temă. Întregul nostru trecut, format dintr-un șir de vieți petrecute în această lume și continuate "dincolo", se află înregistrat în corpurile: astral, mintal și cauzal.

Acumulările de cunoștințe și experiențe, prin repetare devin obișnuințe și, în final, ele ne mecanizează modul de gândire. Și, cu acest dispozitiv, vom încerca să ne rezolvăm toate problemele legate de actuala existență. La provocările Vieții, fluxul informațional care ne definește mintea reacționează în mod constant prin aceleași celule nervoase, oferind soluții vechi în confruntarea cu noutatea și prospețimea Viului. Din acest proces de gândire, fundamentat pe trecut și întâlnirea cu clipa prezentă, apare gânditorul. El se definește ca "sine personal" care judecă, apreciază și trage concluzii cu totul neadecvate, pentru că experiența veche, păstrată memorial și adusă în actualitate, drept imagine – nu este în măsură să înțeleagă noutatea absolută oferită de clipa prezentă.

Realizați că acest trecut, gol de conținut – acum imaginar, fictiv – este gânditorul? Înregistrarea memorială s-a operat la

acea dată de trăire reală, prin intermediul unor celule care, odată folosite, devin inapte pentru o altă înțelegere. Aceste celule sunt deci material inutilizabil. Or, toate reacțiile mintale folosesc în sens invers, aceleași celule care nu fac decât să repete niște trăiri de odinioară, în prezent simple ficțiuni. Acesta este gânditorul nostru, drept "ego", știutor, învinuit de întreaga tragedie care marchează nefericirea omului și, prin el, întregul haos de pe această planetă.

Pentru realizarea corectă a înțelegerii Realității Vieții este nevoie așadar să-i ieșim în întâmpinare cu noi și mereu alte noi celule cerebrale. Noul Viului, în veșnica Lui mișcare, nu poate fi deci înțeles decât cu o minte nouă. Prin urmare, tacă deci gânditorul, pentru că el este structură fictivă care se sprijine pe inscripții vechi, perimate - imagini lipsite de realitate. Acest gânditor neagă, de fapt, realitatea și întuneacă înțelegerea faptelor, dând soluții eronate.

Când gândirea tace, nu mai există nici gânditor! Această descoperire obținută prin investigație proprie, oferă practicanțului starea de iluminare. O dată cu fericita împlinire, ființa umană își descoperă Divinitatea care singură operează transformări binefăcătoare cu influențe similare și asupra întregii lumi.

142. SCOATE-ȚI "EUL" LA LUMINĂ!

Scoate-ți "eul" la lumină
Prin libertate deplină,
El singur se definește
Când cu Viața se-ntâlnește.

El fiind produsul lui "ieri"
Caută doar mângâieri
Și respinge ce-i displace,
Asta "eul" mereu face!

Simpla-i conștientizare,
Energia lui dispare,
Și cu fiece-ntâlnire
Pier și forță și simțire.

În această ipostază,
Singur el s-anemiează,

Și-n final, se stinge, moare
Vlăguit prin integrare.

De-acum, Iubirea-i prezentă
Ca o lege immanentă,
Prin Ea ființa-i creatoare
Într-o Sacră transformare.

Cu Atenția - Lumină,
Trăim conștiința deplină
De om ca Divinitate
Prin fireasca simplitate.

Omul obișnuit, condiționat de către o educație greșită, trăiește și acționează ca un veritabil prizonier la nivel de "sine personal", structurat egoist. O asemenea alcătuire care se sprijine pe trecut și viitor, nu poate să întâlnească frumusețea și realitatea Vieții, aflată într-o permanentă mobilitate și prospețime de străfulgerări de clipe. Or, sprijinindu-se pe un trecut perimat și pe un viitor nesigur, închipuit, acest imaginar trăitor se comportă ca un real handicapat.

Cum scăpăm oare de această incapacitate care obstrucționează înțelegerea Vieții? Titlul este relevant. El ne-a fost sugerat de către ghidul nostru astral, Antal, la una din ședințele de instruire spirituală. Acest "eu" pe care marele dascăl ne indemnă să-l "scoatem la lumină" - de fapt, el singur se demască - iese la suprafața conștiinței o dată cu provocarea Vieții. Noi nu avem altceva de făcut decât să-l întâmpinăm cu flacăra Atenției, de fiecare dată când își anunță prezența - ca reacții ale minții.

Însușirea lui fundamentală este agitația. Asta îl întreține, îl hrănește și-i fortifică existența. Se îngrozește întotdeauna în fața pasivității minții sau pacea sufletului. În acele momente, el își pierde energia și autoritatea de decizie. Fiind structurat pe "ieri" și miile de "ieri", "eul" nu caută decât ceea ce-i procură plăcere și satisfacție și evită, fuge sau se opune, la ce-i displace. La întâlnirea cu flacăra Atenției, el se dezagregă pur și simplu o dată cu energiile care-l susțin și-i permanentizează existența. Asemenea contactări conduc la anemiarea lui și în sfârșit, la dispariție - ca moarte - prin secătuirea energiei deficitare.

Spargerea capsulei în care el ne ține prizonieri, este un fenomen misterios. Nu știm când se va produce. Depinde de

grosimea zidurilor închisorii, ca și de râvna trăitorului care a înțeles în mod real, importanța "Cunoașterii de sine". Orice tentativă de luptă cu "ego"-ul nu face decât să-l fortifice și să-i adâncească rădăcinile din planul astral. Concomitent cu fenomenul Eliberării, apare iubirea care preia conducerea întregii ființe, îndrumându-ne prin impulsuri intuitive.

143. SFIDAREA

Stă trufia cocoțată pe-nălțimi imaginare
Și, prin sine, se socoate lăudabilă-mplinire,
Mai presus de tot și toate – însăși forță creatoare.
De pe soclul său himeric, cu dispreț privește-n jos:
Oameni, acțiuni și fapte, necinstit considerate
Ca lipsite de valoare – de firească-nsemnătate.

Cel bogat – înavuțit – sfidează pe cel sărac,
Etalonul fiind averea – țel suprem – mult-insumarea.
Și bogatu-n cunoștințe, tot asemeni de opac.
Prețuind pân'-la exces avuția lui – știutul.

Gloria, orice putere sau poziții sociale
Sunt la fel de-nșelătoare, practic, degradând finitul
Prin impulsuri negative, deversate-n lumea mare,
Și, prin orice repetare, degradarea mai mult crește,
Omul tot mai puțin om, copleșit de-acum
Multă zgură, întunecime în oricare sfidător,
Care, faptic, demonstrează spațiul hăd, interior.

Nici un om inteligent nu condamnă, nu sfidează,
El, iubire fără margini, tot cuprinde și-nțelege,
Gata-n fiecă moment s-ajute, să completeze
Tot ce altuia-i lipsește, depășind a lumii lege.

Nimic cert, nimic nu-i sigur în această existență,
Ce-i acum, într-o clipită ar putea să nu mai fie,
Asta ne oferă Terra, când trăim în mărginire,
Făr-a ști ce-i Adevărul și reala modestie.

Sfidarea sau înfruntarea cu dispreț și ostentație, este una din atitudinile meschinăriei omenești. Un "ego" sau personalitate în mod constant, își conturează o imagine avantajoasă

despre sine pe suportul: cunoștințelor, titlurilor, poziției sociale, avere etc. Și, de la înălțimea acestei imagini, se supraapreciază, socotindu-se "cineva", deosebit de restul semenilor – apreciați de el ca făpturi inferioare.

Omul bogat – copleșit de importanța avuției – sfidează pe cel sărac. Etalonul de comparație fiind averea moștenită sau adunată cu lăcomie și adesea prin speculație ori acte reprobabile. La fel de sfidător se comportă și știutorul cel care, tot așa de lacom, a adunat o mare cantitate de cunoștințe. Și el, pe temeiul acestor acumulări, își întocmește o imagine splendidă a "sinelui" și, de la înălțimea ei, privește cu dispreț restul semenilor. Gloria, puterea sau poziția socială sunt la fel de înșelătoare, căci impulsurile gândirii egoiste, personale, poluează psihologic întregul climat al planetei – cu influențe nocive și asupra relațiilor interumane. Individul dominat de însemnătatea psihologică, bazată pe aceste suporturi trecătoare, este tot mai puțin Homo sapiens. În înfățișare i se etalează: zgura, hidoșenia și meschinăria alcătuirii lui interioare.

Nici un om inteligent nu sfidează și nici nu condamnă pe nimeni. Pentru că într-un asemenea trăitor este prezentă iubirea fără margini, care cuprinde și înțelege neputințele omenești. Un astfel de om intervine prompt, gata oricând să ajute și să completeze toate lipsurile semenilor, depășind în acest fel mentalitatea omului obișnuit.

În această lume efemeră nimic nu este sigur. Realitatea de o clipă ar putea să nu mai dureze în clipele care urmează. Asta ne oferă existența noastră de ființe neimplinite, intrupate pe Terra. Închiderea în colivia "ego"-ului face imposibilă: atât aflarea Adevărului Etern, cât și acea minunată modestie ce înfrumusețează și sfințește pe toți aceia care și-o însușesc în mod real.

144. SIMPLITATEA

Grea redarea-n seci cuvinte a supremei simplități,
Care, practic, integrează ființa prin descătușare
De întregul ei trecut; fericit cel ce-o-ntâlnește!
Tot cuvântul deformează ce e viu, real prezent.

Numai trăind fenomenul simplității-n profunzime,
Suntem apți a descifra ce e Viu, ce-i noutate
În ansamblul vieții noastre – în perpetuă mișcare.

Derularea Vieții-i simplă, tot ce curge – fapt real
Și pretinde-a fi trăit cum apare și dispăre
În perfectă detașare, fără-opinii sau imagini.

Și simplitatea, fără vorbe, e ofranda și măsura
Viațnicului înțeles, drum prosper către iubire.
Ea-i groparul mărginirii omului meschin și crud,
Din pitici se fac giganți, sfidând orice măsurare.
Efemerul și urâtul contopiți în Infinit
Ca Etern, ca Frumusețe, Bunătate și Lumină.

Cuvintele fie ca exprimare verbală, fie ca grafie sau redare în scris nu sunt realitate. Ele încearcă doar să exprime un sens sau semnificație a lucrurilor, pentru o mai bună înțelegere la nivel intelectual. O asemenea înțelegere este însă relativă și ea poate da naștere la diverse interpretări. Or, acolo unde există păreri deosebite în legătură cu un fapt, înseamnă că adevărul lipsește.

Așadar, ca să putem înțelege simplitatea – în mod real suntem obligați de însăși mișcarea Vieții, să o întâlnim direct, prin trăire autentică în comuniune cu ea. În acest context, nu folosim nici acumulările trecutului și nici vreo proiecție mintală către un viitor nesigur. Numai în comuniune nemijlocită cu fenomenul simplității, se creează posibilități certe, fără umbră de îndoială, de întâlnire și descifrare corespunzătoare a noutății Viului în eterna Lui mișcare.

Scurgerea Vieții se desfășoară în chip firesc și ea ne obligă să-i ieșim în întâmpinare cu o minte perfect inocentă, adică detașată de orice inscripții memoriale, fără păreri și fără imagini. Perfecta uniune cu simplitatea – oferită de pasivitatea minții – ne deschide calea spre mărețiile Infinitului și-a iubirii atotcuprinzătoare. De fapt, uniunea întregii noastre ființe cu Realitatea Viului, constituie groparul "sinelui" meschin, hidos și infatuat.

Simplitatea desăvârșită în fața mișcării de ansamblu a întregii Existențe, destramă firavii pitici: fricoși, ignoranți și egoiști și creează giganți spirituali, în veșnică ascensiune pe calea de întoarcere la Sursa Surselor de unde cândva, au coborât.

Să mai reliefăm că efemerul și urâtenia dispar o dată cu contopirea noastră în Nemărginire când, de fapt, se întâlnește Eternitatea, Frumusețea, Bunătatea și Veșnica Lumină, în care noi suntem toate astea, ca ființare în Simplitatea adimensională.

145. SIMPLITATEA ÎNTÂLNIRII CU "CE ESTE"

Psihic, abordăm Viața cu-ntreaga noastră simțire,
Deși simplă, totuși grea minunata întâlnire;
Nu-i de vină simplitatea, ci nesăbuita minte,
Prin timp condiționată, de știut prins în cuvinte.

Obstacol de netrecut, la contactul cu "ce este",
Deci acumularea – tacă – "eul" – cu-ntreaga poveste!
Dacă mintea, gândul tace – ființa-om eliberată,
Fără vreri și-anticipări, aflăm Viața-adevărată.

Ipostaza libertății – prin "Cunoașterea de sine",
La Infinit ne extinde – captivați de "Sacru bine".
Astfel întâlnim iubirea, ce transformă-n lume toate;
Lipsa Ei creează haos și-o vastă calamitate.

Tace oare-ntreaga minte și noi să fim Simplitate?
Desigur că nu o face ca "sine" și-activitate!
Doar Atenția Lumină obligă mintea să tacă,
Îi dizolvă energia și de știut o dezbracă.

Iar în "golul" ce s-așterne inerent – în chip vădit
Simplitatea și-Adevărul ne transcend în Infinit.
Astfel ne descoperim propria Perfecțiune,
"Una" cu Divinitatea, în constantă acțiune.

Ce ne împiedică oare pe noi să întâlnim în mod real acest
veșnic "ce este", adică ceea ce ne aduce Viața ca determinări
ale propriului destin – al cărui autor suntem noi înșine? Iată-
ne deci în fața a două cuvinte ușor de înțeles: simplitate și
întâlnire. Și totuși atât de anevoioasă împlinirea lor! Vina nu
poate fi imputată simplității propriu-zise și nici asocierii ei cu
întâlnirea. Întreaga răspundere a neîmplinirii fenomenului
revine minții individuale care, aglomerată de știutul cuprins în
imagini, reacționează automat și deformează înțelegerea reali-
tății lui "ce este".

Îndată ce am descoperit și spulberat prin noi înșine acest
obstacol, urmează înțeleapta atitudine. Tacă, așadar, întreaga
acumulare! Căci numai în lipsa ei suntem ființe eliberate și
capabile să întâlnim Viața adevărată.

Dar tace oare la dorința sau porunca noastră? Desigur că nu o va face, deoarece ea are rădăcini adânci în creierul astral și legătura cu lumea fizică prin creierul carnal este bătătorită de multe repetări.

În confruntarea cu aceste automatisme ale minții, nu avem altă soluție decât folosirea Atenției lucide și globale. Simplitatea întâlnirii Atenției cu reacțiile minții, face ca acestea să dispară instantaneu, o dată cu întreaga minte știutoare. Și, în "golul psihologic" – astfel instalat – dispunem de o nouă minte de extensie infinită, care ne integrează în eterna noutate a Viului, aflat în constantă mișcare.

Această adevărată moarte psihologică a trecutului, ne oferă: atât întâlnirea simplă cu ceea ce ne aduce mișcarea Vieții, cât și transcendența din lumea finită în Nemărginire. În noua ipostază, descoperim că suntem ființă nemuritoare – prin origine Divinitate – și că nu ne-am desprins niciodată de Sursa Surselor, Unica Realitate care se revarsă peste întreaga creație, prin efluvii de iubire și Grație cu însușiri sfînșitoare.

146. SPRIJINUL

"Eul" – ființă fragmentară, timorat la orice pas,
Caută cu-nfrigurare clipă, minut, ceas de ceas
Suport cert, asigurare în al său absurd contrast.
Tot efortul făcut astăzi – scop, ca împlinire – mâine,
Falsa "sinelui" poveste, depănată neincetat.

Rezemându-se pe știință, pe cumulu-nregistrat,
În făloasa-i năzuință, omul, ca un posedat
E-ncrezut, infumurat, el prin sine degradat.
În plus încă, se mai pune preț pe lumea din afară,
Oameni ziși de bun renume sau avere, bunăoară,
Cultivate-n mod expres, cu mult calcul și migală
De meschinul interes ce se vrea asigurat.

Cât timp "sinele"-i măsura, ce se vrea realizat,
Sprijinul, doar o himeră, un firav deziderat.
Soarta știința-i efemeră, noul descoperit astăzi
Vechiului îi e mormânt, fiindcă-n "nou" e acțiune
Ce destramă fără gând, fără nici o opțiune;
Tot la fel considerată ca precară și incertă
Și nădejdea rezemată pe relația umană;

Nici averea, opulența nu ofer-asigurări,
Veșnica nesiguranță, cu tot soiul de urmări,
E prezentă-n tot și toate-ale "sinelui" cărări.
Asta-i zestrea mărginirii: lipsa de securitate!
Depășită mărginirea prin Cunoaștere directă,
Omul afl'-asigurarea când e ființă Integrată.

Omul obișnuit, care funcționează la nivel de "sine" fragmentar, conștient sau inconștient, simte nevoia psihologică a unui suport, drept sprijin asigurator pentru viitor. În acest sens el face eforturi susținute zi de zi, urmărindu-și scopul egoist, proiectat undeva, într-un viitor mai apropiat sau mai îndepărtat.

Când "sinele își alege drept sprijin cumulumul de cunoștințe înregistrate memorial, acestea devin atât de importante, încât făloasa-i năzuință face din el un veritabil posedat. Dominat până la sclavie de ceea ce știe sau cunoaște, el devine un infumurat care judecă semenii și-i apreciază în chip cu totul subiectiv.

De asemenea, se mai pune preț pe lumea exterioară. În această alternativă, este căutată prietenia oamenilor de bun renume, cum ar fi de pildă, oamenii bogați sau deținătorii de anumite funcții pe scara ierarhiei sociale, politice și economice. Aceste căutări insistente și cu multă dibăcie, vizează un anumit suport pentru vremuri grele de criză. Or, toate acestea fiind însoțite de teamă și meschinărie umană, fondate pe interes personal, măresc degradarea omului incomplet.

Atâta vreme cât "ego"-ul este măsura de apreciere, sprijinul imaginar este doar un simplu deziderat, o himeră. Cuceririle științei sunt efemere. Noul descoperit acum, este mormântul vechiului, pentru că o dată cu apariția noului se înscrie și acțiunea care destramă pretensele valori ale vechiului. Tot la fel de precar și nesigur este și sprijinul pe care ni-l punem în relațiile interumane. Nici averea opulentă, sub diversele ei aspecte, nu poate să ne ofere asigurări sau certitudini, drept proptele pentru viitor. Așadar, pe întreaga întindere mărginită, în care ne mișcăm și acționăm ca "ego"-uri, nu vom întâlni altceva decât o veșnică nesiguranță.

În acea clipă fericită când singuri descoperim nevolnicia sinelui, surpriza aflării determină mintea să tacă. Și în această negândire sau "gol psihic", ne extindem la Infinit. Dispunem de-acum de o minte nouă, fără limite și în ipostaza de Pură

Conștiință, suntem "Una" cu întregul Necuprins. Funcționând "acum și aici", drept ființă unitară fără margini, întâlnim certitudinea ca fiind noi înșine acea însușire divină fără început și fără sfârșit.

147. STIMA

Un trecut înșelător, mereu azvârlit în față
Și-n alianță cu el – părerea bună de noi.
Cu diademe și lauri sau cununi de diamante
Peste frunți amăgitoare, ne imaginăm un nimb.
Prin vechi motivații seci și considerări bizare,
Ne supraapreciem și-n adânc ne-ncătușăm,
Iar, prin timp, orgoliul crește; tot mai mult ne
degradăm.

Dirijați de-al nostru "sine" cu fiecare prilej
Vrem la fel să fim stimați de toți cei ce ne-nconjoară;
Dar disprețul ce stă-n umbra stimei ce o urmărim,
Tot timpul ne timorează șubreda noastră grandoare.

Ipostază similară observăm la nemintoși, care prin
a lor gândire,
Fără nici o motivare, prin exagerări stimează,
Creând totdeauna lideri, maeștri, învățători
Și, în graba lor neghioabă, ajung de și-i venerează.
Sclavi fideli, în mod frecvent, în tot timpul se agită
Și-i dau "sinelui" proporții – o falsă celebritate.

Și-ntr-un caz, ca și în altul, vor prolifera conflicte,
În lume va crește ura, bazată pe seci idei,
Opinii ce se confruntă fără sens, fără temei.
Stima e o vorbă goală – cât timp gândirea e sursa,
Când confuzia din noi va determina valori,
Prin a noastre estimări, bazate pe-acumulări.

Dar, cu depășirea minții și prin integrarea firii,
Ca făpturi Universale – prinși în sferile iubirii,
Estimarea-i generală, toate-s privite la fel: om, lucruri
și animale,
Firul ierbii, piatra, stânca sau grăuntele de aur,
Bobul de nisip sau glodul – bulgărele de pământ,

Tot ce-nusuflește Terra – imensa diversitate.
El, sieși nu-și e măsură de aprecieri, de stimă,
Căci deșertăciunea lumii nu-i decât tăciune stins,
Doar "nimicul" când apare – omul infinit extins!

În fond ce este această stimă sau prețuire? Un trecut efemer prețuit psihologic, pe care-l aruncăm înspre viitor și-n alianță cu el, extragem părerea bună despre noi sau despre alții. O dată cu supraevaluarea dăm proporții "sinelui personal" și, prin repetare, degradarea morală se adâncește și apar tot mai evidente și aspectele hidoase ale orgoliului și trufiei.

Dominați de un asemenea stăpân, pretindem ca și cei din jurul nostru să ne aprecieze măcar la nivelul propriei noastre estimări. În umbra stimei ce o pretindem de la alții, va sta însă tot timpul disprețul care ne timorează imaginara grandoare.

Într-o altă ipostază de făptură incompletă, ignorantă și confuză, dăm importanță exagerată unor semeni și, fără nici o motivare, facem din aceștia maestri, lideri, învățători etc. Și, în graba nemintoasă, ajungem până acolo încât să-i luăm ca exemple ideale de imitat, ba chiar să-i venerăm.

În ambele ipostaze, se vor ivi în mod sigur: contradicții, dispute și stări conflictuale. Haosul existent astăzi în lumea întreagă la toate nivelurile sociale, este rezultatul diferitelor crezuri și concepte eronate – fruct al unor pseudo-valori determinate de ignoranța și subiectivismul omului incomplet. Stima este și rămâne o expresie goală de conținut, atâta timp cât ea este produsul gândirii deficitare, fundamentată pe însumările perimate ale trecutului. Numai când această minte limitată tace smerită, fiindcă își dă seama de propria neputință, întâlnim o nouă stare de "a fi" drept Pură Conștiință. În negândirea lucidă, întreaga noastră ființă unită într-un "Tot" – perfect armonios, contopit în Universalitate – întâlnește Sublima Iubire. De-acum, cu Puritatea naturii noastre divine, cunoaștem acea estimare atotcuprinzătoare. Toate câte sunt întâmpinate cu această minte: semeni, lumea animală, ca și natura zis-moartă, se bucură de aceleași efluvii de iubire și aceiași prețuire. Pentru un asemenea trăitor, toate câte există, indiferent de formele lor de exprimare care le diferențiază, sunt văzute la nivel de Esență Divină și apreciate ca atare. Pentru acest fericit trăitor, deșertăciunile lumii sunt considerate ca un tăciune stins, lipsit de însemnătate sau prețuire.

Să mai precizăm că în neclintita tăcere, individualitatea dispare și devenim iubire – care se manifestă ca o revărsare de Energie Pură cu reverberații atotcuprinzătoare. Fiecare om are capacitatea să atingă acest "summum spiritual" și chiar în această intrupare. Pasivitatea minții, moartea psihologică sau "Nimicul psihologic" – corect realizat – este absolut esențial în experimentul "Cunoașterii de sine".

148. SUBAPRECIEREA

Oameni, fapte, obiecte minimalizate-n parte
Sau reduse la nimic de "ego"-ul hâd, pitic,
Timorat la orice pas de-a lui mică-nsemnătate.
Ea reflectă neputința "sinelui" invidios
Ce nu poate să suporte ce-i util și grandios
În a Vieții derulare, ca mișcare naturală.
Psihic, un vădit regres în firescul mers-nainte
De pătruns în Univers, sens al împlinirii sfinte.

Subaprecierea vană, uneori e folosită
Din calcul de vanitos, care vrea astfel să pară
Drept smerit și omenos – o dizgrațioasă fală.
Fals în orice împrejurare, veșnic "eul" nemintos,
Tot ce speră-a fi valoare, pagubă-i fără folos.

Numai când e depășit "eul" și-a lui comportare,
Prin relație directă, fără altă căutare,
Subaprecierea pierde în Sublima Integrare.
Tot ce vede, întâlnește – e interpretat corect,
La reala sa valoare – în mod lucid, consecvent.
În astfel de-mprejurare, mintea total diferită,
Ruptă de timp și de spațiu, ca-ntindere Infinită.

"Ego"-ul timorat în mod frecvent de propria neputință, subestimează totul: oameni, fapte, întâmplări. Să nu ne surprindă o asemenea atitudine. Trăind în acest mod, fiecare om își întocmește o imagine cât mai avantajoasă despre el însuși. Și, de la înălțimea acestei imagini, judecă, apreciază și formulează valori cu totul subiective. Atâta vreme cât omul trăiește ca prizonier izolat în micuța lui colivie – unde domină mintea știutoare – nu va putea nici înțelege și nici admite că altcineva ar putea să cuprindă grandoarea Vieții în mișcarea ei naturală.

Alteori, când vanitosul urmărește imaginea de smerenie, el face eforturi în acest sens, minimalizându-ți însemnătatea. Este doar o dizgrațioasă tentativă de ipocrit care vrea neapărat să pară altceva, decât ceea ce este în realitate. Acest "eu" nemintos - interesat în tot ce face - cu fiecare mișcare sau atitudine el se degradează psihic și moral, cu influențe tot atât de nocive și asupra mediului înconjurător.

Subaprecierea dispare concomitent cu dizolvarea "eului personal". Și, el piere, se destramă când îl întâmpinăm în mod simplu cu flacăra Atenției globale - fără să urmărim altceva, drept scop sau ideal de atins. O dată cu dizolvarea acestui "eu", se realizează integritatea ființei. Și, ca ființă completă, tot ceea ce este întâlnit nu poate fi estimat decât la justa lui valoare. În această conjunctură dispunem de o nouă minte, extinsă la Infinit, ca stare de Pură Conștiință, Iubire creatoare și Inteligență adimensională.

149. SUBLIMAREA

Prinsă-n focul neputinței, al schilodului lumesc,
Vrerea aprigă a ființei caută în mod firesc,
O cărare spre Sublim, spre ceva măreț, divin.

Energia declanșată pe fond hăd, intunecos,
De îndată-i dirijată spre un țel, prin timp, ales,
Care-n frământări și teamă - pacea, liniștea destramă.

Astfel, frica-i abordată drept memento la păcat,
Ambiția socotită rezervorul nesecat
De purces la acțiune spre finaluri zise-bune.

Dragostea cu iz profan, lui Dumnezeu oferită,
Zi de zi și an de an, încontinuu urmărită,
Este alt gen de-abordare spre aceeași sublimare;

Joc arid, joc pueril spre un scop determinat
Și considerat util de "egou" infatuat,
Ce pe sine se socoate a fi lui măsură-n toate.

Când gândirea stabilește ce e bine și ce-i rău,
"Sinele"-n proporții crește și se crede Dumnezeu,
El fiind spectrul aroganței pe fundalul ignoranței.

Tot procesul sublimării, de-a schimba un gând cu altul,
Intră-n sfera fragmentării și mărește degradatul,
Defectele s-adâncesc, practicantul mai lumesc.

Transformarea intervine ca mutație totală,
Numai prin "inacțiune", când gândirea ancestrală
Se oprește-n mod firesc, omul devenind Imens.

Ca structură integrată, prin ea, el este iubire
Inocent prin gând, simțire, într-o veșnică-nnoire:
Nedorită, urmărită, cumva, idealizată.

Individul cuprins în mrejele minții structurate pe imagini perimate, nemulțumit de modul său de funcționare, caută cu disperare o așa-zisă cărare spre mărețiile Sublimului, Divinității. Dar ce ar putea el să realizeze, dacă o asemenea investigație este inițiată și susținută în continuare, de către un fond psihologic-mintal confuz, centrat pe sine ca scop, interes, ideal? Ambiția, dorința, teama și incertitudinea îi vor însoți fiecare pas, fiecare impuls spre finalul imaginat ca împlinire a sublimului. În urmărirea scopului, care nu poate fi altfel decât egoist, el va oferi – imaginativ desigur – dragostea lui cu iz lumesc, unei închipuiri căreia el îi zice dumnezeu. Este un fel de târguială, prin care truditorul cu oferta sa, așteaptă o compensare. Nu este ceva nou. Procedeu este folosit în mod frecvent în toate relațiile interumane.

Întreaga activitate se înscrie ca un joc arid, pueril și cu totul nesperios. Pentru "ego", însă, acest joc este apreciat ca ceva deosebit de important și folositor. Asta face tot timpul "sinele". Din capul locului el se auto-apreciază ca măsură a adevărului.

Ori de câte ori intelectul fondat pe acumulări etichetează binele și răul, el dă de fapt amploare propriei personalități, identificându-se în chip trufaș cu însăși Divinitatea.

Iată ce mai remarcăm: Întregul proces al sublimării – fundamentat pe înlocuirea unui gând apreciat nociv, cu altul catalogat curat, pur, divin – prilejuiește fragmentarea practicantului. Or, o dată cu divizarea ființei sale, defectele se adâncesc și idealistul devine tot mai lumesc. Vedeți oare și dumneavoastră că lucrurile se petrec în acest fel?

Să nu vă mulțumiți, însă, cu înțelegerea intelectuală, fiindcă această înțelegere este relativă. Numai practica directă

Observând orice mișcare a "ego"-ului mărunț,
Piere timp și-acumulare și-ntregul deznodământ.
În pacea realizată, fără scop sau motivare,
Ființa spontan integrată, est-atotcuprinzătoare!
Imensitate prin clipă, ea-i iubire Adevărată;
Tainic, toate progresează pe cărarea minunată.

Gândirea jucăușă care aleargă fără rost, fie în trecutul decedat – în prezent imagini fără conținut – fie înspre un viitor imaginar și nesigur, îi dau ființei umane calitatea de stăpân și stăpânire pe această planetă. Folosindu-și simțurile și rațiunea, omul obișnuit al epocii pe care o străbatem, caută și culege din mișcarea Vieții numai ceea ce îi convine și respinge ce-i displace. Acest mod de viață, el îl apreciază nu numai normal, ci chiar împlinire de seamă.

Or, chiar de la început, această greșită mentalitate îi oferă individului și inerente stări conflictuale. Și anume: una dorește în mod perseverent să facă și cu totul diferită este înfăptuirea propriu-zisă. Minte îl îndeamnă să facă un anumit lucru și simțirea îl forțează să concretizeze altceva. Din această greșită abordare a vieții a apărut omul epocii noastre, condiționat de către propriile acumulări.

Așadar, omul conștientizând haosul existent în sine, încearcă propria redresare cu ajutorul minții sale obișnuite. Și, ca "ego" interesat, el proiectează altceva – socotit de către aceeași minte, drept sursă sau formulă de innobilare. Așa a luat naștere substituirea sau înlocuirea unui aspect sau însușire veche neconvenabilă, cu alta apreciată în chip favorabil. După cum vedem, întreaga operație de înlocuire a avut loc numai și numai în interiorul minții condiționate. Însă, această minte știutoare, fie ea cât de erudită nu poate în nici o împrejurare să întâlnească adevărul și nici să născocească vreun concept sau formulă, care să-i aducă reale foloase spirituale.

Cum ar putea oare o minte obsedată de către ceea ce știe, să întâlnească integritatea Viului, ca și noutatea Lui în permanentă improspătare? Orice tentativă inițiată în acest sens este și rămâne o gravă eroare!

Dacă însă, întâlnim cu ajutorul Atenției lucide mișcarea acestui "sine" – structurat egoist – el dispare instantaneu, fără să lase urme. Și, în pacea care survine, ființa noastră se întregeste și capătă proporții infinite. În această postură ne descoperim natura noastră divină și funcționăm ca iubire și Inteligență creatoare. Numai în acest context, om și omenire

evoluează spiritual spre sferele infinite ale Eternului și Unicului Dumnezeu.

151. SUNTEM NIȘTE CERȘETORI

Când dorințele s-agită, spontan, cerșetoru-apare,
El este, de fapt, "ego"-ul în eternă căutare;
Terenul de achiziții: înăuntru său și-afară,
Punându-și speranța-n "sine" sau lumea exterioară.

Prin dorințe și cerșit, mai aprig încătușați,
Suferințele mai mari și de Sacru-ndepărtați.
Doar prin luminarea minții, dorințele ne dispar,
Când fireasca-ndestulare se reflectă-n noi, ca dar.

De fapt, ca ființă completă – absolută unitate,
Dăm de Energia Pură – noi – prin Ea, Sacralitate;
Ipostaza Fericirii în acest context apare,
Ca o urmare firească, stării de Eliberare.

Cerșetorul năvălit într-un singur caz dispare
Când atenți "acum și aici" îi vedem a lui mișcare,
Iluminarea lucidă îi e absolut fatală,
El și cu dorința piere – eliminarea-i totală.

În acest climat iubirea se-nscrie ca-ndestulare,
De nimic n-avem nevoie, căci ființăm ca integrare
"Una" cu Divinitatea – mai presus de prețuire
Aici "sinele" lipsește deci nu-i nici închipuire.

Când dorințele se agită în câmpul conștiinței noastre dualiste, fragmentare, apare concomitent și cerșetorul. De fapt, "ego"-ul a cărui existență îngemănată cu veșnica agitație, caută – fie în interiorul ființei, fie în lumea exterioară – o gamă variată de achiziții apreciate drept valori reale. Or, prin căutarea împlinirii insistente a dorințelor, ca și iminenta cerșetorie care o însoțește, ființa noastră este și mai profund încătușată de lumesc, de efemer. Suferința ia amploare și, o dată cu ea, ne îndepărtăm și mai mult de Sacrul Adevăr – existent în noi, ca și pretutindeni în Univers.

Există oare vreo cale sau modalitate ca să depășim acest handicap? Să încercăm împreună această depășire însă fiecare

la el acasă, adică în interiorul ființei sale. Dacă întâmpinăm mișcarea minții cu flacăra Atenției lucide, dorințele dispar și întâlnim altă minte, cu totul indestulătoare datorită imensității sale. Acum, ca ființă completă, în perfectă uniune cu Necuprinsul, descoperim Energia Pură și integrați în Ea suntem faptic Divinitate.

Ipostaza Fericirii, atât de insistent râvnită și căutată de fiecare făptură, numai în această împrejurare își impune prezența, ca urmare firească a eliberării de trecutul obsedant și incisiv. Așadar, cerșetorul năvălit, numai într-un singur caz dispare și anume: Când îi întâmpinăm prezența și afirmarea lui egoistă, cu ajutorul Atenției lucide și atotcuprinzătoare. Iluminarea lui cu scânteierile Atenției îi sunt cu adevărat fatale. O dată cu dispariția cerșetorului pier și rădăcinile dorinței care-i mențineau ascunsă existența.

152. SUSPICIUNEA

Când "ego"-ul suspectează, tu – real – ești suspiciune;
Bănuiala-n fapt atestă a sufletului urăciune;
Astfel de iluminare, face "sinele" să piară
Și-n acest "vacuum" al minții, Sacrul – clar se desfășoară.

El – prezent în fiecare – se atestă ca iubire,
Omul – om adevărat ca gând, faptă și simțire.
De ce naște suspiciunea? Fiindcă nu știm să privim!
Și, cu Adevărul Vieții, nu-i chip să ne întâlnim!

Numai când trecutul tace și nu e nici viitor,
Existența e-ntâlnită – concret, clar – cuprinzător.
Iată cheia-Înțelepciunii! Folosiți-o "aici și acum",
Aveți totul la-ndemână! Tot ce-a fost-ajunge scrum.

Atenția folosită totdeauna, ca o armă nucleară
Câte le-ntâlnește-n cale, ea le face să dispară.
Ea deschide calea sacră, spre eternul Neclintit,
Fără Ea nici-o-mplinire de pătruns în Infinit.

Când "sinele personal" suspectează el este de fapt o creație fictivă, determinată de către procesul de gândire. Suspiciunea este deci o reacție a minții, drept oglindire a unor experiențe anterioare în care am fost: păgubiți, înșelați, mințiți

etc. Și, la ceea ce auzim sau vedem în prezent, răspundem automat, prin acest impuls al minții știutoare. "Ego"-ul este, așadar, suspiciosul determinat de indoială și neîncredere. Practic, suspiciunea este o defecțiune ca atâtea altele ale ființei omenești. Cum scăpăm de ea? Surprinzător de simplu. Iată ce avem de făcut: Cu ajutorul Atenției lucide întâmpinăm direct și spontan reacțiile minții – fără să anticipăm vreun anume rezultat. Simplitatea contactării acestor impulsuri memoriale, determină și destrămarea lor. Iar în "golul" astfel instalat, apare Natura Reală a ființei noastre – Scânteia Divină – care se afirmă ca iubire atotcuprinzătoare.

De ce... și iarăși de ce... mereu... mereu apare totuși această aberantă și obsesivă suspiciune în relațiile noastre cotidiene cu semenii, cu lumea, cu natura? Nu este deloc surprinzător! Ea vine și va continua să ne tulbure pentru că nu știm să întâmpinăm în mod direct, divagațiile sau abaterile minții de la subiectul pe care-l tratăm, în prezentul imediat. Numai când trecutul tace și, nici nu ne aventurăm imaginativ înspre viitor, atunci doar Existența, Realitatea este întâlnită în mod cuprinzător, fără distorsiuni. Această modalitate a întâlnirii o putem numi, fără să exagerăm, cheia Înțelepciunii, care ne deschide poarta Paradisului. Această cheie se află la îndemâna fiecărei ființe omenești, și ea ne invită să o folosim "acum și aici".

În concluzie, întâlnirea atentă are calitatea de destrămare a tot ce este amăgitor, confuz și ireal. Și, o dată cu limpezimea, ni se deschide calea luminoasă spre Eternul Necuprins. În lipsa acestei minunate simplități, nu-i chip să realizăm transcendența finitului și să ne bucurăm de binefacerile iubirii integrale în contopire cu Unica Existență.

153. ȘTIUTUL CREEAZĂ OBLIGAȚII

Când aflăm anume sensuri de trăire-adevărată,
Datori s-o și aplicăm – fără preget și de-ndată.
"Dincolo"-n lumea astrală știutul e temnicer,
Prin regrete și reproșuri ne creăm cadrul mizer.

Suferim, ne reproșăm – căci n-am pus în aplicare,
Ce ne-a oferit Viața înspre propria-ndreptare.
Când nu știm, ne ducem viața acceptând doar ce-ntâlnim,
Plăcute sau neplăcute – drept firești le socotim;

Suferințele-s mai mici – de fapte determinate,
Apreciate fatale, de "egou", prin timp plantate.
De rămâi și-acum ca "sine" – ce-ai aflat te otrăvește,
Grabnic, pune-n aplicare – practicarea ne sfînțește.

Credeți că sunt vorbe goale, semnalările punctate?
Autorul nu glumește – toate-s fapte-adevărate,
Verificate-n astral și-n dedublări personale
În decenii măsurate și cu împliniri reale.

"Dincolo" când vom ajunge, după așa-zisa moarte,
Sacru din noi ne arată toate faptele-adunate,
Și suferim pe potriva păcatelor săvârșite
Ca la noua încarnare, să avem mai multă minte.

Astfel se-nscrie progresul pe tărâm spiritual,
Cu ispășiri inerente și aici ca și-n astral.
Deci Atenție totală la gânduri, vorbe și fapte,
Toate înscriu consecințe după a lor calitate.

Simpla informare sau cunoaștere despre toate câte ni le scoate în cale Viața – în eterna Ei mobilitate – înseamnă că am atins un anumit grad de maturitate spirituală, adică merităm (ca să zic așa) dezvăluirea. Asta pe de o parte, iar pe de alta: obligația personală de punere în practică, fără nici o întârziere a ceea ce am aflat.

"Dincolo" – în lumea astrală – când vom ajunge după așa-zisa moarte (acolo reală înviere și început de viață nouă), știutul devine veritabil acuzator. În noua dimensiune vom suferi prin regrete și auto-reproșuri, că nu am pus în aplicare ceea ce Viața ne-a scos în cale, spre propria îndreptare. Așadar, o dată cu derularea filmului ultimei intrupări, vom suferi și ne vom bucura, în funcție de ceea ce am făcut sau nu am făcut în această existență potrivit Legii Divine. Atât într-un caz, ca și în celălalt, le vom aprecia drept efecte firești și le vom re trăi sub influența emoțională care le însoțește. În lumea astrală, ignoranții suportă mai ușor efectele greșelilor săvârșite, socotindu-le ca stări normale de ispășire. Nu același lucru se întâmplă cu acei știutori leneși.

Dacă Viața ne-a descoperit minunata cale a Adevărului și noi îi întoarcem spatele și ne ducem existența în virtutea inerției, ca și cum nu am ști nimic, "dincolo", suferința ia proporții infinite. Cum apreciați această afirmație? Dacă rămâneți

in continuare, la remorca "sinelui", tot ceea ce ați aflat vă otrăvește sufletul. Nu aveți altă alternativă decât eliberarea din capcanele acestui "ego".

Semnalările autorului nu sunt vorbe goale lipsite de conținut, rostite la întâmplare. Afirmațiile lui sunt susținute de descoperiri reale. Cei 42 de ani de experiență și contact prin dedublare în lumea astrală, i-au statornicit certitudini care nu pot fi puse la îndoială de nimeni și nimic.

Când vom părăsi acest pământ și vom trece în lumea astrală – mai reală decât aceasta – Sacrul existent în noi, ne va scoate în față toate câte am făcut: bune și rele. Și, prin retrăire, ne vom bucura sau vom suferi potrivit faptelor respective. Judecătorul este deci Divinitatea existentă în noi. Și, el ne va aduce aminte de răul săvârșit și vom suferi ca, la viitoarea încarnare, să nu mai greșim. Întreaga reamintire el nu o face decât pentru progresul și desăvârșirea noastră spirituală.

În concluzie, evoluția noastră la acest nivel se înscrie cu ispășiri aici și dincolo, ca singuri să învățăm – prin suferințe – și să evităm tot ceea ce este contrar iubirii și Adevărului Absolut. Însoțiți deci de Atenția lucidă, să întâmpinăm fluxul de gânduri, dorințe, temeri, vorbe și fapte, fiindcă toate acestea inscriu consecințe după propriile însușiri.

154. TACI, GÂNDIRE NĂRĂVITĂ!

Taci, gândire nărăvită,
Nu te vezi cât ești de slută?
Prin absurda ta mișcare,
Ești fictivă – înșelătoare!
Tu exprimi "un ieri" sau "măine",
Nicăând nu ești proștețime.

Ca ecou memorial,
Îți sunt sclav în mod real;
Devenit-am mecanism
Prin timp, veșnic conformism.
Liber nu sunt niciodată,
Când cu tine-s laolaltă.

Doar când taci – complet smerită,
Ființa mea-i nețărnută;

Eu și Universul: "Una",
Prin "acum" mă mișc întruna.
În acest context apare
Sacrosancta transformare.

Acțiunea-i săvârșită,
De iubirea Absolută,
Care ne cuprinde firea
În prag cu Nemărginirea;
Practica-i revelatoare
Doar prin clipe-nnoitoare.

În această temă autorul, aflat în postură de Pură Conștiință, se adresează oricărui "ego", arătându-i în mod clar și precis atât șubrezenia structurii, cât și defectuoasa lui funcționare.

Mai întâi, îi demonstrează că sprijinindu-se pe trecut sau pe viitor, el nu poate fi niciodată proștețime. Și din această cauză, el, cu gândirea lui sprijinită pe imagini drept rămășițe ale unor vechi trăiri, nu poate să întâlnească niciodată în mod real proștețimea Vietii. Ca "ego" sau reacție memorială, el face din fiecare ființă umană un sclav, determinându-i o mentalitate conformistă - un automatism funcțional haotic. Homo sapiens influențat în acest fel, nu poate fi niciodată liber, real și fericit.

Ființa - om, numai în tăcerea minții smerite, atinge sferele Nemărginirii și, în uniune cu Universul, realizează sacrosancta transformare. De acum, ca ființă unitară, omul se manifestă iubire și Inteligență creatoare. Întreaga practică însoțită de nelipsita simplitate își revelează realitatea efectelor pe clipe innoitoare, în contopire cu Eternitatea Viului, în veșnica-i mobilitate.

155. TAINA

Când Adevărul veșnic pe Crist îl copleşe,
Năvalnicul impuls divin îl consfințe.
El inceptu lucrarea de veacuri prevestită,
Proorocind iubirea prin fapte dovedită.

Prefigura o lume mai bună și mai dreaptă,
Prin pilde dădea sfaturi de viață neintinată.

Orbiți de interese, prea prinși de conținut,
Acei care-l urmăreau, ca Iuda l-au vândut.

Din Adevăr făcut-au o nefirească taină,
Prin ea vizând puterea ascunsă sub o haină.
Eternul Adevăr, de-i întâlnit real,
Extinde neputința la Om-Universal.

În orice om, ca-n Crist, "Particula Divină"
Ființează-n veșnicie, manifestar-deplină,
Și-n fiecare clipă, în fiecare moment,
Te-așteaptă s-O descoperi plenar și insistent.

"Cunoașterea de sine" o ai la îndemână,
Numai prin ea, tu, singur, în liniște deplină,
Ca psihic – "un nimic" – de fapt, real smerit,
Vei întâlni iubirea – cu Ea – tu – Infinit.

Taina sau necunoscutul reprezintă însușirea reală a Viului care, în eterna Lui mobilitate, singur își dezvăluie misterul Când divinul Isus fu copleșit de tainicul Adevăr, El își începu lucrarea prevestită cu multe veacuri înainte. La vremea potrivită deci el își începu marea operă de transformare a omului și, prin el, a întregii umanități, predicând legea iubirii. În acea lume sălbatică, în care acționa legea talionului – dinte pentru dinte – el predica: iertarea, bunătatea, blândețea și înfrățirea între oameni, ca fii ai unuia și aceluiși Tată.

Și ce au făcut cu El? Clasa sacerdotală, ca să nu-și piardă subreda autoritate de stăpâni ai celor trecătoare, l-au predat păgânilor, care l-au ținut pe cruce ca pe cel mai josnic tâlhar.

Acum, după două milenii ne punem fireasca întrebare: Cum a rodit învățătura Lui? Dispunem noi oare de curajul și inerenta onestitate pentru a privi realitatea efectelor? El prefigura o lume mai bună, mai dreaptă și, ca să fie mai bine înțeles, dădea sfaturi de viață neintinată. Ne-a sfătuit, de pildă, să căutăm Împărăția Cerurilor în interiorul ființei noastre. Sau "Aflați Adevărul și El vă va elibera", "Fericit cel cu inima curată că acela va vedea pe Dumnezeu". "Eu și Tatăl meu "Una" suntem" a fost supremul Lui mesaj, pe care-l oferea oamenilor ca unic mijloc de contopire cu Sursa Sacrului de unde toate purced.

Dacă ar cobori astăzi pe Pământ, ce ar spune oare despre cele petrecute în sânul bisericii creștine? Care este realitatea acestei religii – așa cum se oglindește singură pe fondul aspectelor evidente, care nu pot fi contestate? Mai întâi, ea se află divizată în două mari ramuri antagoniste, încă din începutul schismei. Apoi, din fiecare fragmentare au apărut zeci de secte și numărul lor crește în continuare – fiecare susținând că deține adevărul.

Ce altceva mai iese în evidență, în contrast evident cu mesajul lui Isus? Creștinii în loc să se ridice – prin trăire directă – din mazăga pământului în sferele divine, ei au coborât Divinitatea la nivelul minții omului. O dată cu această mișcare greșită, fiecare și-a imaginat un anume dumnezeu, dându-i însușiri după propria minte.

O altă mare greșeală a constituit-o ierarhizarea Adevărului. Religia a devenit credință organizată. Vârful scării ierarhice deține o mai mare cantitate de har, decât umilul slujbaş sau bietul mirean. Așa-zisul adevăr stă, așadar, ascuns sub haina cu aspect exterior cât mai strălucitor, ca să impresioneze mulțimea nevoiașilor. Ne rezumăm doar la aceste aspecte. Altele au fost evidențiate și comentate cuprinzător în alte teme. Nu afirm decât ceea ce poate vedea și aprecia orice om cinstit cu el însuși.

În concluzie, ținând seamă de formalismul sec, cuprins în dogme și ritualuri, acesta nu îl ajută pe credincios în nici un fel, ca să-și descopere natura propriei divinități și, cu ea, să trăiască fenomenul iubire, de care amintea Isus.

Este o impietate să vorbești despre Dumnezeu, iubire, Adevăr, Inteligență fără să le descoperi singur, prin experiență directă, personală. Calea spre Adevăr se deschide prin pacea sufletului (de care vorbea Isus adesea) sau tăcerea smerită a minții. În acest "vid" sau "gol psihologic", apare Divinitatea din profunzimea ființei și cu Ea, iubirea creatoare, care curăță și transformă urâciunea ancestrală, cuibărită și întreținută de conștiința de suprafață a "ego"-ului. În această ipostază de "Nimic psihologic", suntem "Una" cu Întregul și dispunem de o minte infinită, înfrățită cu întreaga creație. Vă invităm să reflectați și să încercați, practic, Religia Tăcerii cu rugăciunea tăcerii smerită, o dată cu deschiderea întregii ființe în fața Neclintitului Creator. Altfel exprimat: Să ne predăm total și necon condiționat acestei Sublime și Unice Existențe, numită Dumnezeu.

156. TĂRĂMUL FERICIRII

Nu-i poveste ce vă spun, nu-s lucruri imaginate,
Nu repet acumulări, relatate de vreo carte;
De fapt, vă descriu momente de-o completă fericire,
Care apare-n "golul psihic" – nelegate de gândire.

În acest "vacuum" al minții, e tărâmul minunat,
Aici trecutul dispare – omul – om adevărat;
Întreg, pur, nemărginit, în Univers integrat,
Toate astea vin ca dar, printr-un simplu observat.

Contactul nemijlocit cu clipa ce-acum apare,
Ne transcende-n Infinit, fără vreo anticipare.
Tot ce-afirm, verificați! Pus în practică acum!
Timpul – ca ieri sau ca mâine – nu există nicidecum.

La-ntâlnire folosim doar Atenția globală,
Ea face din noi un "Tot" și, ca ființă integrală,
Fără efort, siluire sau proiecție mintală,
Ne unim cu Absolutul și Fericirea reală.

În această ipostază nu-s probleme, nici conflicte,
Toate... toate spulberate de Sacra Realitate.
Altele nu se ivesc în acest Imperiu sfânt.
Asta ne este tot rostul coborârii pe Pământ.

Ceea ce incerc să vă descriu în această temă, ca și în toate celelalte, nu sunt produsul imaginației mele și nici nu repet fenomene, întâmplări sau fapte culese din vreo carte. Vă descriu momente de fericire întâlnite direct, prin proprie trăire, care apar în "golul psihic" sau pasivitatea conștientă a minții.

Acest tărâm minunat, despre care vorbesc în fiecare temă, există în mod real și el apare în chip firesc, o dată cu tăcerea neforțată a minții. Aici, trecutul înregistrat memorial nu mișcă în nici un fel, nu există nici vreo proiecție înspre viitor și, de asemenea, nu apare nici vreo nuanță de așteptare a ceva.

O dată cu tăcerea, practicantul devine om complet, unitate desăvârșită (psihic, fizic și spirit – un Întreg). Avem o minte nouă, extinsă la Infinit, care ne unește cu întregul Univers. Acest summum se realizează cu ajutorul Atenției lucide, care privește și ascultă cu simplitate: atât lumea exterioară, cât și interiorul ființei proprii.

Contactul se realizează spontan, pe clipe prezente de Viață, în veșnica lor desfășurare. Întâlnirea noastră nemijlocită cu clipa care acum apare, ne transcende în Infinit, fără nici o anticipare sau efort de voință. Tot ce afirm, ca rezultat al propriei experiențe, și dumneavoastră puteți să realizați. Pe mine mă excludeți cu desăvârșire, căci altfel faceți teorie din spusele mele.

În acest experiment nu există timp, ca ieri sau mâine. La întâlnire folosim numai Atenția globală – care ne unește într-un "Tot". Și, de-acum, ca ființă întreagă ne unim cu Absolutul și trăim din plin fenomenul "Fericire" lipsit de orice convenționalism. Ființarea noastră pe acest tărâm, adică în contact cu Realitatea Vieții, spulberă orice problemă sau stări conflictuale. Și altele nu se mai ivesc, fiindcă Pura Conștiință împlinește în mod desăvârșit, adevăratul rost al coborării noastre pe Pământ.

157. TEMPERAMENT

Prin naștere, fiecare strict legați în a lui lege,
De-o anume comportare, ce răspunde-n mod constant,
Cu nativă-i programare, drept impuls la provocare.
Unul, fire impulsivă – grabnic, iute-n acțiune;
Molatec se mișcă altul, ritmul lent lui îi convine;
Cel de-al treilea apatic, în mintal și-n tot ce face
Încontinuu efort silnic, plin de contrarietăți.
Combinat între ele, inscriu forme infinite,
Omul sieși fiind măsura prin acorduri mărginite.

Cel mai bun temperament, socotit cel moderat,
Nici prea grabnic în mișcare, nici prea lent – întârziat!
Unii susțin cu fervoare că-nsușirea moștenită
Îi blestem prin destinare – imposibil de schimbat!
În condiția umană, numai falși îndrumători,
"Eul" niciodată-n stare să-și aducă transformări!

Complet diferit se-ntâmplă când "Cunoașterea de sine"
Sparge zidul efemer, ființa-n sferele divine.
De aici, din Infinit, ca structură integrată,
Firea mereu depășită ca ființa restructurată.
Deplasarea-i moderată, nici prea lentă, nici prea iute,
Ci, în ritm de Univers, clipa imprimând mișcarea
Și sincronizarea-n mers spre măreții negrăite.

Temperamentul sau firea omului este o însușire psihologică nativă, care constă în apariția sentimentelor, pe de o parte; iar pe de alta, de intensitate a acestora. Despre această însușire ne dăm singuri seama, în clipa provocărilor constante ale mișcării Vieții. Viața este deci câmpul de încercare ce ne demonstrează care ne este zestrea genetică din această existență.

Unii s-au născut cu o fire impulsivă care reacționează prompt, și ei trec la acțiune fără întârziere. Alții se mișcă mai anevoios, un ritm mai lent – le este acestora mai convenabil. A treia categorie o reprezintă cei apatici. Ei analizează, judecă și fac eforturi silnice pentru îndeplinirea nevoilor zilnice. Nimic nu-i mulțumește. Mereu cârtitori în toate câte aud, spun sau înfăptuiesc.

Toate acestea, prin diferite combinații între ele, nasc forme infinite de temperament, fiecare ins fiind măsura structurii imaginate. Cel mai bun temperament este socotit cel moderat, adică nici prea grabnic în mișcare, dar nici prea lent, cu mișcări anevoioase.

Se susține de către o seamă de specialiști, că temperamentul ar fi aidoma unui blestem, imposibil de schimbat. Desigur că asemenea susținere este fundamental greșită, ea fiind determinată de ființarea omului la nivel de "ego" sau conștiință de suprafață, care nu poate să-și aducă sieși transformări radicale în nici o împrejurare.

Rezultatul este, însă, cu totul diferit în aplicarea "Cunoașterii de sine". O dată cu realizarea ființei integrale, zidul efemer al "ego"-ului este spulberat și, omul complet – prin transcendență – pătrunde în sferele divine. De-aici, din Infinit, ca structură integrală își depășește firea nativă – ca ființă complet restructurată. De-acum, deplasarea sa este similară ritmului universal, clipa prezentă imprimându-i mișcarea și sincronizarea spre mărețiile negrăite ale Sublimului.

158. TEAMA DE SINGURĂTATE

Singurătatea și teama nu-s decât simple cuvinte
Și nu fenomene-n sine, concretizate-n trăire;
De fapt, ele se exclud, nu au nici o contingentă
Când în ființa om s-afirmă starea de Inteligență.

Psihologic, a fi singur înseamnă și libertate,
Pace, liniște, odihnă, la fel și integritate;

Armonia dinăuntru ne unește-n Infinit,
Prin ea fiind desprinși de spațiu, n-are loc nici un
conflict.

Nu-s dorințe, nici imagini – tot conținutul golit.
În atare ipostază, "ego"-ul complet tăcut.
N-avem centru și nici margini, estinși în Imensitate,
O stare atemporală cu acces la Sacrul Vieții.

Teama-i legată de "sine" – niciodată fără el,
Tot ce întreprinde omul, când e structurat pe "eu",
Acest sentiment ca umbră, îl urmărește mereu
Și-i destramă energia prin negativismul său.

Deci ea-i pururea legată de finit, de mărginire,
Cu impacturi respăctive prin a insului gândire;
De folos nu-i niciodată, turbulentă totdeauna,
Confuzia, neînțelesul – pururea îi țeș cununa.

Nedumeriți ne-ntrebăm: Cum se unesc amândouă?
Ce neputință umană le leagă, le-asociază?
Finitul și Infinitul pot a se-nnoda împreună?
Nicidecum! E imposibil! Excluderea-i reciprocă!

Numai când finitul tace, fiindcă-și vede neputința,
Imensitatea apare ca o stare naturală.
Mintea le-a unit greșit, la nivel de intelect,
Singurătatea privită doar ca idee, concept,

Și nu c Realitate ce ne transcende-n Imens.
"Ego"-ul de ea se teme, fiindcă, practic, îl destramă
Și degrabă-și umple "golul": nedorit, neacceptat,
Cu câte-i stau la-ndemână – mijloace de evadare.

Așadar, singurătatea, când s-afirmă autentic,
Nu-i ceva dezagreabil, de evitat sau temut.
Dorința de-a umple "golul" e factorul derutant;
Deci problema-i tot "ego"-ul, prin sens traumatizant.

Demascată, cuprins global, văzut cum este de fapt,
Mai durează? Se mai mișcă? Atenția nu-l topește?
Noi și el doar o mișcare, care spontan se destramă,
Și "golul" ce singur vine, ne dă sacra Împlinire.

Cuprinși în Imensitate, în stare de siguranță,
Mulțumirea e totală – nici căutări, nici dorințe;
Aici toate se-mpletesc în firească armonie,
Sacru impunându-și legea prin îndemnuri de iubire.

Teama și singurătatea nu sunt decât simple cuvinte și nu fenomenele sau faptele pe care ele încearcă să le exprime. Nu au nici o contingentă între ele, când Homo sapiens funcționează ca ființă inteligentă. Dacă mintea tace, noi suntem în afara timpului, adică realizăm starea de libertate psihologică. În această postură, liniștea profundă ne oferă integritatea ființei. Armonia dinăuntru ființei ne unește cu Eternitatea, în care nu mai apare nici un conflict. De asemenea, în această stare de "a fi" dispar: dorințe, imagini și, o dată cu ele, întregul "ego". Nu mai există deci nici centru de interese și nici margini. Ființa întreagă extinsă la Infinit, întâlnește Sacru Vietii cu care se contopește.

În schimb, teama este strâns legată de "sine", și ea se afirmă numai în prezența lui, împrăștiindu-i energia. Tot timpul ea este ca o umbră, care-l urmărește peste tot cu efectele nocive care-o caracterizează. Confuzia, neînțelesul și ignoranța insului îi tесе încontinuu, îndoliata pânză a existenței.

Văzându-le realitatea ne întrebăm: Ce neputințe omenești le leagă sau asociază pe amândouă? Poate oare finitul să se însoțească cu Infinitul? Nicidecum! Pentru că existența unuia exclude existența celuilalt. Dar, ce anume se întâmplă când mărginirea, finitul tace – fiindcă își vede neputința? Atunci – în mod natural – apare Imensitatea. Mintea a fost aceea care le-a unit la nivel de intelect, căci a apreciat singurătatea doar ca idee, concept și nu ca realitate întâlnită direct – prin trăire personală. "Ego"-ul se teme în mod constant de singurătate, fiindcă ea îi destramă zilnic existența.

Pentru ca să se salveze, ce credeți că face acest "ego"? Un lucru foarte simplu: El umple singurătatea cu tot soiul de în-deletniciri, care în acea clipă îi stau la îndemână. Venim cu o seamă de forme de evadare: teatru, cinema, excursii, stadioane, televizor, citire de cărți, băutură etc. Așadar, când singurătatea se ivește, ea nu este ceva dezagreabil, de temut sau de evitat. Problema este tot "ego"-ul, care derutează pe ignoranți.

Ce se întâmplă dacă întâmpinăm "ego"-ul cu Atenția lucidă? Se mai mișcă? Nu-l destramă oare, străfulgerarea Atenției? Sigur că da. Dispariția acestui "ego" ne oferă pacea sufletului și, prin ea, sacra împlinire a uniunii noastre cu

Divinitatea. Din acea clipă noi ființăm ca iubire, Inteligență și Fericire fără margini.

159. TOATE SIMȚURILE TREZE

Cu Atenția globală ființa – "acum și aici" prezentă,
Toate simțurile treze – Armonia-i inerentă;
Complet rupt de tot ce-"a fost", mă mișc doar în actual,
Viața și eu – "Una" suntem – un întreg potențial.

Ca o flacără ce arde de sine alimentată,
Tot ce-ntâlnesc și rezolv! Nu amân pe altă dată!
Într-o astfel de postură, nu-s probleme, nici conflicte,
Din mers, toate lichidate, dacă-s perfect întâlnite.

Inteligența – iubirea apar veșnic, prin tăcere.
Sacrul – existent în noi, încontinuu asta cere,
Să-i creăm climat de pace, fără de nici o efortare,
Prin fericita-ntâlnire și perfecta integrare.

Când întreaga ființă-i trează și total independentă,
În absența mărginirii, suntem ființă immanentă,
"Una" cu Divinitatea – forță Sacră creatoare,
Sprijin pentru-ntreaga lume, prin a noastră integrare.

Iată un alt aspect al întâlnirii cu noi înșine, pe care vă invit să-l puneți de-ndată în aplicare și anume; chiar în momentul când parcurgeți citirea versurilor. Folosind deci Atenția globală – fără să proiectăm un anumit scop – întreaga noastră ființă este prezentă "acum și aici". Întrucât Atenția vitalizează toate simțurile – armonia întregii ființe se înscrie ca ceva firesc. Desprinși complet de trecut, ne mișcăm numai în prezent, în contact direct cu Viața pe clipe în desfășurare, ca un întreg viguros, potențial. Suntem ca o flacără ce arde, alimentată de către ea însăși și tot ceea ce întâlnim rezolvăm pe loc. Nici probleme, nici conflicte nu-și mai găsesc rațiunea continuității, dacă, bineînțeles, sunt întâlnite în mod corespunzător.

În imensa liniște interioară apare iubirea și Inteligența care ne definesc Natura Reală a ființei noastre. Asta ne cere, de fapt, Sacrul existent în fiecare dintre noi. Să-i creăm climatul de pace fără eforturi susținute de voință sau urmărire de

interese. Simplitatea întâlnirii cu ceea ce ne aduce mișcarea Vieții, oferă această integritate a ființei, în care Divinitatea ne copleșește cu toate binefacerile ei. Când întreaga noastră ființă este complet trează, independentă și fără limite, suntem Energie creatoare – "Una" cu Marea Energie Cosmică!

Să mai precizăm că: Lumea haotică pe care o întâlnim în mod frecvent pe această planetă, se transformă numai o dată cu transformarea noastră a fiecăruia în parte. Și noi toți dispunem de această capacitate, ca să permitem Perfecțiunii existente în noi să-și desăvârșească opera sfințitoare.

160. VALOAREA REALĂ A OMULUI

Ce sunt eu cu-adevărat? Care-i justa mea valoare?
Corpul cu-ale lui aspecte? Sunt a mea acumulare,
Fie știință sau avere, cu care m-asociez?
Nicidecum! Căci eu – prin ele – tot timpul mă degradez!

Dacă mă înclin spre mine, mă comport deficitar,
"Ego"-ul croindu-mi viața – un adevărat calvar;
O astfel de constatare – fără nici o opțiune,
Mă scoate din mărginire – când pacea, spontan, survine.

În această-mprejurare pierdem personalitatea,
"Golul psihic" fiind climatul, de-ntâlnit Realitatea.
Practic, valoarea umană prinsă-n această-ntâlnire,
Omul – depășind lumescul – se transformă-n OM-IUBIRE.

Orice redescoperire de Nou, nemaiîntâlnit
O începem de la "zero". Tot ce știm e azvârlit,
Fiindcă-n orice tipar vechi, noul nu este-nțeles.
Și-aici la fel procedăm, valoarea de om ales.

Nu suntem nici corp, nici minte cu-ale noastre însușiri,
Date grabnic la o parte, fiindcă toate-s amăgiri.
Iată-ne deci un "gol psihic" – fără centru, fără margini,
Cu o minte infinită și lipsită de imagini!

Vedeți cum investigarea ne-atestă Pură Conștiință?!
Aici totul e Lumină; nu-s concepte, nici credințe,
Noi și-întregul laolaltă! Pacea-n noi desăvârșită!
Existența e doar "Una"; ființa noastră-n Ea topită!

Sunteți dumneavoastră cu adevărat interesați să vă descoperiți adevărata Realitate a ființei, care nu poate fi în nici un fel prețuită de către mintea omului obișnuit? Dacă aveți curiozitatea și indemnul respectiv, vă invit să facem împreună această investigație. Să fie oare corpul fizic cu aspectele lui exterioare adevărata Realitate și valoare a ființei noastre? Nicidecum! El este supus degradării și, în cele din urmă, nu-i decât o mână de pământ sau de cenușă.

S-ar putea cumva aprecia Realitate și valoare a omului mintea sa știutoare, adică știința acumulată sau averea pe care o posedă? Nici acestea nu pot să fie elemente de estimare! Știința de astăzi, poate fi depășită sau chiar declarată ca falsă de către noile descoperiri de mâine. În ce privește averea, ea este perisabilă. Mai mult decât atât, acumulările memoriale ca și deținerea de bunuri materiale constituie în mod frecvent factori de degradare morală când, pe baza lor, se extrage importanță psihologică.

Pe ce anume se sprijină personalitatea? Vanitatea și orgoliul nu constituie oare înfățișarea inerentă a personalității, fundamentată pe acumulări de cunoștințe sau avere? Vedeți și apreciați altfel faptele la care ne referim? De fiecare dată când ne inclinăm spre centrul "eului" - structurat pe ceea ce știm sau avem - ne creăm în mod sigur, drumul Golgotei pe care-l urcăm zi de zi.

Dacă descoperim prin noi înșine acest mare adevăr, îndată ieșim din sfera mărginirii și întâlnim pasivitatea minții a cărei prezență destramă șubreda personalitate sau conștiință de suprafață. În această fericită conjunctură, o dată cu depășirea lumescului, întâlnim Omul-Iubire. Această expresie spune totul. De fapt, când suntem Iubire, exprimăm întreaga noastră valoare de ființe umane. Și, ca să ușurăm realizarea și înțelegerea acestei veșnice descoperiri, începem de fiecare dată de la punctul 0 sau "Nimicul psihologic". Tot ce știm sau cunoaștem este azvârlit, pentru că noul, pe care ni-l aduce mișcarea Vieții, nu poate să fie cuprins în tipare vechi.

Așadar, nu suntem nici corpul și nici mintea cu diferitele ei însușiri. Eliminarea lor oferă "golul psihologic" sau pasivitatea lucidă a minții - în care nu există nici centru de interese și nici margini sau frontiere. De acum dispunem, în mod simplu, de o minte infinită și complet lipsită de imagini. Prin eliminare, noi am descoperit practic ipostaza de Pură Conștiință, Lumină prin Ea însăși. Aici nu mai există nici concepte filozofice și nici credințe religioase. Suntem doar

Pură Prezență, "Una" cu întreaga Existență în care ne-am contopit.

161. VERITABILA TREZIRE

Viața-n veșnică schimbare, de la o clipă la alta,
Pentru bunul înțeles cu-ntâlnirea adecvată,
Cere clipei vigilență – real – perfectă trezire;
Firea complet relaxată – mută întreaga gândire.

Însă cum să o atingem? Prin voință și efortare,
Urmărind un scop sau țel – încântați de-a lui valoare?!
Total greșită formula! Rezultatul e potrivnic!
Doar pasivitatea minții, ne oferă "golul psihic"!

Și el vine de la sine, când atenți privim "ce este";
Fără a face comentarii cu-a "ego"-ului poveste!
Perfect treji și-n mod real, vom fi, când mentalul tace,
Astfel de finalizare, de vechi, pe om îl desface.

De-acum, desprinși de trecut, ne manifestăm iubire,
Disponem de-o nouă minte structurată de trezire,
Cu-nsușiri de puritate și gândire creatoare;
În această calitate noi și lumea-n transformare.

Titlul temei ne incită, ba chiar obligă să ne punem următoarele întrebări: Ne dăm noi seama că cea mai mare parte a vieții o străbatem ca niște veritabili adormiți? Observăm oare cum gândirea ne desprinde de prezent și ne poartă pe valurile amintirilor unor evenimente cândva trăite – acum simple imagini? Cum același trecut ne proiectează și înspre un viitor imaginativ și nesigur!? Pe întregul parcurs al acestei călătorii în ireal, Viața se scurge pe lângă noi, fără să o putem întâlni, înțelege și trăi în mod autentic!

Viața, în eterna ei scurgere, care vine dinspre veșnicie și se îndreaptă spre aceeași veșnicie, prin mișcarea ei continuă, este nouă, proaspătă de la o clipă la alta. Drept urmare, ea ne obligă pentru buna ei înțelegere – să-i ieșim în întâmpinare în mod corespunzător, adică să folosim o minte nouă, nealterată de înregistrări anterioare. Dacă singuri descoperim această proastă funcționare, înseamnă că mintea haotică, acum deconspirată – tace. În această clipă de tăcere se realizează

trezirea când, perfect conștienți, suntem în mod real în contact direct cu clipa prezentă.

În legătură cu această simplă îndrumare, este bine să reținem că orice tentativă de realizare a trezirii bazată pe efort, voință, ideal sau proiecție mintală este absolut greșită. Trezirea o realizăm numai când mintea tace, fiindcă singură și-a dat seama de neputința sau incapacitatea ei de a întâlni noutatea Viului în mișcare. Tăcerea ne desprinde de omul vechi, structurat pe acumulări ancestrale și ne oferă posibilitatea folosirii unei minți noi, pure și infinite. În acea sclipire dispunem de acea gândire creatoare, prin care se înregistrează transformări radicale în ființa noastră, cu determinări binefăcătoare și asupra întregii lumi.

162. VIAȚA

Viața-i suflu și mișcare, impletire permanentă,
Permanentă transformare. Forma veche – cauzală,
Născută dintr-un indemn – ca mișcare naturală,
Dă impulsuri spre-nainte formei mai evolute.

Orișunde-ntorci privirea, Totu-i Viu, Viață-n toate,
Fîr ierbii, gază, om. Și-n natura zisă-moartă
E mișcare înțeleaptă, căci Esența este-aceeași
Peste tot în Univers – o singură Energie,
Este-n fapt Eternitate în perfectă armonie.

Înțeleptu-n fața Vieții, toate le ia precum vin;
Înțelesul fiind măsura Adevărului deplin
Faptele nu nasc probleme, când sunt bine-ntâmpinate;
Joc de cauze-efecte, ce se vor realizeze.

Moartea-i un nou început – salt pe noi coordonate;
O natură se destramă, dar Esența ei rămâne,
Și aspiră spre mai bine prin a ei inacțiune.
Viul, Viului s-acorde toat'-Atenția, respect
Ca deșertăciuni oarbe să-i dea înțeles corect.

Viața este Energie – alimentată prin Ea însăși – într-o veșnică mișcare și permanentă transformare. Împletirea vechiului cu noul dă impulsuri spre înainte cu determinări de forme tot mai evolute.

Ori încotro ne întoarcem privirea, în toate câte le cuprindem, au în ele ca Esență Viul într-o continuă mobilitate. Așadar, Viața este prezentă în toate câte există: de la bobul de nisip, firul ierbii, găză om. Pentru că în interiorul Necuprinsului divers prin aspectele sale exterioare de manifestare – tronează o singură Energie, pe care o putem cuprinde în termenul de Divinitate.

Și care este atitudinea noastră, a ființelor umane, în fața acestei măreții? Înțeleptul, în fața Vieții, nu poate avea decât o atitudine de tăcere smerită și plină de respect. El întâmpină toate fenomenele, întâmplările și evenimentele așa cum sunt ele vehiculate de scurgerea Vieții. Simplitatea întâlnirii nu creează nici un fel de probleme, dacă, bineînțeles, întâlnirea cu ele este corectă.

De altminteri, toate încercările întâlnite în decursul vieții noastre, sunt determinate de Legea Universală a Cauzalității. Atât cele plăcute, cât și cele dureroase sunt urmările firești ale unor cauze, în care noi înșine am fost factorul determinării lor. Întâmpinarea corectă a acestor efecte, conduce în mod inevitabil, la destrămarea lor instantanee și, o dată cu ele, vor dispărea și energiile cauzale.

În concluzie, perfectă înțelegere a Vieții, în ansamblul desfășurării ei, ne solicită să-i ieșim în întâmpinare însoțiți de flacăra Atenției. Cu ajutorul Atenției lucide, globale atingem pacea sufletului sau moartea psihologică a trecutului însumat și conservat memorial. În același timp se înscrie, fără nici o altă intervenție, un nou început, drept factor de progres spiritual.

Așadar, Viului – Esență pură, nemuritoare, existent în noi și pretutindeni – să-i acordăm întreaga sollicitudine, iar deșertăciunii cuvenită înțelegere.

163. VIAȚA FĂRĂ DE DORINȚE

Când trăim fără dorințe, doar cu prezentul – viscare,
Dăm de marea Fericire – fără nici o motivare;
Om întreg, nefragmentat, ființa – complet luminată;
Asta-i suprema-mplinire, fiecărui destinată.

Vrei să știi cum se-mplinește? Cum anume o-ntâlnim?
Foarte simplu! Când atenți, ne-ascultăm și ne privim,
Cum apare gând și gând – cu dorințe-nveșmântate!
Toate conștientizate, sunt de-ndată spulberate.

Noi, în "golul" ce apare, eliberați de trecut,
Întâlnim Eternitatea și trăim în Absolut.
Cele necesare vieții, pe deasupra-s oferite
Fără a fi căutate - ca drept întâmplări venite.

Înțeleptul prin trăire, numai ce are dorește
Și nu-și face griji, probleme de ceva care-i lipsește.
Fiecare ins în parte are sacra calitate
De-a atinge acest "summum" - propria maturitate.

Dorința este o tendință lăuntrică îndreptată spre realizarea sau dobândirea unui lucru. Ea este umbra sau imaginea unei trăiri anterioare, păstrată memorial, care aspiră la repetare. Pentru suflet ea este o veritabilă capcană, și obstacol totodată la întâlnirea cu Realitatea Vieții.

Când trăim fără dorințe, vom fi în permanent contact cu Viața și, în acest context numai, întâlnim Fericirea fără margini, lipsită de suport convențional. Ca ființă completă suntem și minte iluminată, Pură Conștiință, drept supremă împlinire la care are acces fiecare făptură umană.

Vă interesează o astfel de împlinire? Dacă da, nimic mai simplu! Iată ce avem de făcut: Cu ajutorul Atenției atotcuprinzătoare, conștientizăm în mod spontan, fiecare gând care este legat în mod frecvent de o dorință. Simplul contact, fără să așteptăm vreun anume rezultat, conduce la dispariția gândului-dorință. În "golul psihologic" care se instalează în mod firesc, întâlnim o nouă minte extinsă la Infinit. Cu această nouă minte ne integrăm în eternitatea clipei, unindu-ne în acest fel cu Adevărul Absolut.

În legătură cu cele necesare existenței cotidiene, în mod sigur le vom întâlni, fără anticiparea vreunei dorințe de a le avea în mod neapărat. Înțeleptul dorește numai ce are și nu-și face griji sau probleme de ceva care-i lipsește.

În fiecare ființă umană există această capacitate a înțelegerii corecte - ea fiind comună tuturor - care-i oferă posibilitatea de atingere a maturității spirituale. Numai punerea în aplicare a întâlnirii omului cu el însuși, prin trăire directă, oferă certitudini de auto-depășire a condiției umane. Nu vă mulțumiți deci niciodată cu înțelegerea intelectuală care, în mod frecvent, degradează moral și spiritual, atunci când știutorul pune preț pe acumulările sale cerebrale.

164. VIAȚA NU-I NEGUSTORIE!

Alt prilej de-a ne cunoaște – cum, de fapt, ne comportăm,
În relație cu Viața – este scopul ce-l vizăm!
Totul e negustorie! Binele ce-l săvârșim,
Întinat în profunzime – de răsplata ce-o dorim.

Astfel se demască "eul" – prin structură egoist,
Cu urmări tulburătoare – fondul psihic, hăd și trist.
Observat cât mai frecvent – energia lui dispare
Și-ntr-o zi, vom întâlni starea de Eliberare.

Când real cuprindem Viața, pier: "egou" și interes,
De-acum conduși de iubire – cu firescul înțeles,
Nu se mai ivesc probleme – toate-ndată spulberate,
Cu-nțeleapta îndrumare și-mpliniri adevărate.

Așadar din început observat în mod corect,
"Ego"-ul ca interes și întâmpinat direct,
Acesta îndată piere – omul de-acum integrat,
Își confirmă caracterul cu iubirea-ngemănat.

O altă ipostază în care suntem avertizați să nu facem din
trăire tarabă de negustorie. Tema constituie un alt prilej, ca să
ne cunoaștem cele mai subtile indemnuri ale ființei proprii, la
contactul cu mișcarea Vieții. În fond, care ne este comportarea
la întâlnirea noastră cu existența? Ce se întâmplă când
săvârșim o faptă apreciată ca folositoare unui semen oarecare?
Undeva, în profunzimea ființei noastre apare cumva, "ego"-ul
ca așteptare la o răsplată: fie de la insul ajutat, fie de la
Divinitatea care le vede pe toate?!

Dacă există o asemenea pretenție, acela care vrea ceva în
schimb este, desigur, "eul personal" a cărui atitudine nu poate
fi decât egoistă. Acest fond psihologic observat cât mai des –
concomitent cu reacțiile minții care-l vehiculează – va deter-
mina risipirea sa împreună cu energiile ce-l susțin.

Simpla întâlnire, lucidă și atotcuprinzătoare abordată cu
insistență, va determina, în sfârșit, fisurarea închisorii "ego"-
ului, fenomen care marchează Eliberarea sau Iluminarea
practicantului. Prin urmare, fiecare autentică întâlnire cu
Viața, ne oferă destrămarea "eului personal", o dată cu
mănușchiul de interese care-l structurează. În imensul "gol
psihologic", ce se instalează în mod natural, apare iubirea și

Pura înțelegere care destramă: confuzia, ignoranța, ca și masa totală a problemelor generate de către acestea.

Așadar, Viața ne solicită – pentru buna ei înțelegere – să observăm cu ajutorul Atenției lucide fiecare mișcare a "eului", care funcționează în simbioză cu interesul personal, egoist. Simpla conștientizare a acestuia determină pieirea lui. Concomitent cu dispariția acestei ficțiuni, realizăm: unitatea perfectă a ființei, transcendența din lumea finită în Infinitate și contactul direct cu mișcarea și noutatea Viului în eterna Lui evoluție. În această fericită conjunctură ne afirmăm caracterul de Om-Iubire și la fel de Om-Divinitate.

165. VIOLENT ȘI VIOLENȚĂ

Violent și violență! Ce-i real? Ce-i ficțiune?

Reacția violentă se-ntâlnește-n acțiune;
Ea-i de fapt, realitate în clipa manifestării,
Ulterior – violentul – produs al imaginării.

Deci fictivul violent este creat de gândire,
Timpul imprimând amprenta pe cumul ca și simțire;
Aici apare "ego"-ul – din acest proces haotic,
Cu implicații nefaste: fizic, ca și psihologic.

Noi tratăm doar ce-i real, practic, numai violența.
Simpla ei străfulgerare îi destramă existența,
Și cu ea, nici violentul n-are sens, nici rădăcină,
Ființa, prin ea depășită, își află Sursa Divină.
În această conjunctură ne manifestăm Iubire,
Nici trecut, nici viitor nu-și găsesc vreo-ndreptățire.
Armonia și blândețea se afirmă-n chip normal,
Omul – ca Divinitate – este bun, cinstit, real.

Violent și violență – două noțiuni care nu au nevoie să fie explicate, fiindcă fenomenul cuprins în ele apare ca manifestare generală, evidentă pe întreaga planetă. Pe noi ne interesează realitatea faptică de necontestat pe care aceste cuvinte încearcă să o exprime.

Violența se ivește ca un impuls brutal, vehement, o dată cu reacția minții, ca răspuns la provocările neplăcute. Violența deci ca fapt în sine, dă însușirea deficitară a acțiunii cu urmările respective pe ambele planuri: psihologic și somatic.

Să vedem însă cum anume apare violentul și dacă el are sau nu o existență clară, adică dacă este o entitate independentă prin ea însăși. El este o ficțiune care se ivește în procesul de gândire. După consumarea impulsului de violență, apare "sinele personal", care fie că își reproșează atitudinea de mai înainte, fie o aprobă, aducând în acest fel justificări apreciate de el ca legitime. În lipsa violenței nu există nici violent. Dacă acest lucru este evident, nu ne rămâne altceva de făcut decât să tratăm violența.

Simpla întâlnire atent lucidă cu reacțiile minții ca gânduri, imagini, dorințe, sentimente asociate cu violența le destramă existența împreună cu energiile susținătoare. Concomitent cu dezagregarea lor, nu mai există nici un suport pentru afirmarea fictivului violent. În această fericită întâlnire, trăitorul fenomenului își depășește limitele care-l condiționează ca ființă tempo-spațială și, prin unificare, devine un întreg funcțional în perfectă uniune cu Eternitatea.

De-acum, ca ființă completă, în acest veșnic "acum și aici" ne manifestăm iubire atotcuprinzătoare, în contact direct cu Viața pe clipe prezente innoitoare. Nici trecutul și nici viitorul nu-și găsesc vreo îndreptățire la această simplă întâlnire. Armonia și blândețea se înscriu ca manifestări normale, firești. Prin urmare, această contopire în prospețimea Vieții, ne atestă natura noastră divină ca om real, bun, omenos, cinstit și fericit.

166. VORBE GOALE

Vorbe – vorbe – seci și goale când trăirea nu le-animă,
Nu le-nsuflețește Viața; vorbitorul – mecanism
Care se repetă-ntruna, înrobit prin conformism.
taci gândire, taci o dată, nu te vezi cât ești de toantă!

Nici un rost n-ai, nici o noimă, când mereu sporovăiești!
Vremea ta o irosești. Timpul trece nu te-așteaptă!
Doar când taci, Sacrul calea ți-o arată.
Cândva socoteala vine, vai și-amar va fi de tine!

Prețuit-ai fără sens, scopul Vieții și-mplinirea
Hăd, confuz, întregul "sine" însoțit cu amăgirea!
Ce-ai semănat vei culege, fructe acre și amare
Din livezi cu buruieni; cu ghimpi și însângerare.

Asta-i prețul rătăcirii înscris în structura firii,
Prin a ta infatuare prinsă-n sfera mărginirii.
Poți privi și asculta, ce-i afară sau în tine,
Fără vreo apreciere sau dulceagă opțiune?

Prin această întâlnire, Cerul porțile-și deschide!
Grăbește! Nu-ntârzia, poate fi ultimul ceas,
Ultima avertizare de-a întâlni Imensitatea,
Cu puteri transformatoare și a ta Divinitate.

Aici mă adresez acelor semeni care au îndrăgit în mod exagerat știutul, pe care-l repetă cu emfază și aplomb, îndrăgostiți de propria voce. Ei repetă unul și același lucru, ca de pildă : ce-a zis sau ce-a făcut Isus, Buddha, Mahomed sau cutare filozof, ori cutare sfânt sau maestru etc. O întreagă logoree, ce se declanșează automat ca descărcare a minții cunoscătoare, pe care respectivii cunoscători se sprijină, socotindu-se somități în materie.

Întreaga planetă este aglomerată de asemenea predicatori și prezumțioși oratori la care interesul personal apare la suprafața zgomotului ce-l fac, intocmai ca untdelemnul deasupra apei. Nu vă supărați pe mine, fiindcă ceea ce spun și afirm cu toată energia, nu o fac decât în interesul și binele suprem pe care, fiecare om cu mintea întreagă, și-l dorește în mod cinstit.

Dar să mergem mai departe cu reala descoperire. Vă dați oare seama că ceea ce spuneți sunt simple reacții ale minții automatizate și că sunteți prizonieri ai acestor acumulări memoriale? Observați că în timpul când vorbiți, memoria vă folosește și că afirmațiile nu au acoperire trăitoare a ceea ce repetați insistent și obsesiv? Sunteți oare conștienți că credințele și conceptele pe care le imprăștiati, prin natura lor specifică divizează, separă și adesea învrăjbesc oamenii? Fiecare dintre dumneavoastră susține că propovăduiește adevărul! Nu vă îndoiiți cumva când susțineți o asemenea aberație?

Un lucru trebuie aflat totuși: Cine a întâlnit Adevărul Absolut (despre care vorbesc în toate temele), are capacitatea să deconspire pe toți aceia care doar vorbesc despre acest Adevăr pe baza acumulărilor memoriale. Între el și alți trăitori ai Adevărului, nu există nici un fel de contradicție. Pentru că Adevărul nu are decât o față atotcuprinzătoare. Îl întâlnim sau nu-l întâlnim prin trăirea noastră directă, nemijlocită!

Și-acum, iată practica întâlnirii - singura în măsură să facă lumină în hățișul preocupărilor spirituale. Ce anume ar trebui să facă știutorul, ca să-și depășească îngusta cochilie a "ego"-ului, în care trăiește, gândește, vorbește și acționează ca făptură condiționată tempo-spațial, pentru a-și descoperi Natura Reală a ființei sale de Divinitate nemuritoare? Cu ajutorul Atenției globale, deconspirați în mod constant, mișcarea gândirii știutoare care se afirmă ca reacții ale minții, determinate de către provocările Vieții. Ea este totdeauna relativă, se sprijină pe fapte perimate și este incapabilă să întâlnească noutatea Vieții în veșnica ei mișcare.

Numai când această gândire tace smerită, fiindcă și-a înțeles neputința înțelegerii noului absolut, se realizează climatul prielnic în care Sacrul din profunzime vă cucerește întreaga făptură.

Ei bine, în această clipă fericită, o nouă minte intră în funcțiune și vă contopiți cu Sublimul. În acest context Adevărul Absolut își deschide porțile și vă permite să trăiți în comuniune cu El. Concomitent cu această întâlnire, toate câte le veți afirma, vor primi pecetea de pur adevăr care singur operează transformări radicale binefăcătoare.

Întâlnirea reală a iubirii impersonale, despre care amintesc de asemenea în fiecare temă, se concretizează numai aflat în comuniune directă cu Ea. În acest fericit context, noi - ca iubire - suntem însoțiți și de Inteligență, Frumusețe, Bunătate și Fericire. Fenomenul apare și se menține doar în pasivitatea conștientă a minții, "vid" sau moarte psihologică.

În calitate de prieten al dumneavoastră, ca și al tuturor semenilor de pretutindeni, vă îndemn: Încercați și această sfântă simplitate! Nu aveți decât de câștigat, drept real folos spiritual.

Toți oamenii dispun de această capacitate spirituală de a o realiza prin "Cunoașterea de sine". Pentru dumneavoastră, știutorii, este ceva mai greu, fiindcă sunteți realmente posedați de către mintea cunoscătoare.

Mintea smerită, inocentă și tăcută prin ea însăși - deoarece singură și-a dat seama că nu poate să cuprindă Necuprinsul - reprezintă cheia inestimabilă care deschide larg porțile Absolutului.

Grăbiți-vă! "Dincolo" cunoașterea are să vă acuze că nu ați pus în aplicare ceea ce vi s-a descoperit prin această temă. Și suferința "acolo" va fi mult mai apăsătoare decât a celor neinformați sau ignoranți.

167. VOLUNTARIAT

Inima și-ntreaga ființă vin, spontan, la-ntâmpinare
Să-implinească neputința seamănului nevoiaș.
Niciodată programat, rezemat pe scop, gândire,
De-un trecut imaginat - ieri bătrân - vizând un mâine.

Omul - real voluntar - când pulsează-n el iubirea,
Vajnic mentor și-ndreptar, fără risc și făr'-hotar.
Voluntarul nu așteaptă nici un fel de compensare
La faptul ce-l săvârșește prin profunda lui chemare.

Bucuria acțiunii, preț, prin ea, neprețuit,
Ce-nsoțește comportarea insului nețârmurit.
Tu, "egou" vrăjit de tine, poți cuprinde câmpul minții
Și golit de tot și toate, în Sublim să poposești?!

Doar prin sacra Simplitate îți depășești a ta fire
Și-absorbit în Infinit, fără știință, fără vrere
Ești măsura bunătății - Sacrul Voluntariat.
Practic, asta demonstrează stadiul de Iluminat.

Aici incerc să descriu atitudinea ființei umane care, descoperindu-și Realitatea Divină existentă în fiecare om, caută să-și ajute semenii aflați în dificultate ca să-și depășească propriul handicap al condiției umane.

În legătură cu modul specific de funcționare, el demonstrează că la întâlnirea cu Viața, întreaga ființă - corp minte și spirit - formează un "Tot", prezent "acum și aici". În această conjunctură nu există nici programare rezemată pe scop, interes de către trecutul imaginar care să urmărească un ideal de împlinit.

Adevăratul voluntar care se exprimă drept iubire fără margini, este atât mentor, cât și îndreptar pentru aceia care-l solicită. El nu așteaptă nici un fel de compensație în schimbul a ceea ce face. Dimpotrivă, ajutorul oferit semenilor îl apreciază drept chemare și obligație personală totodată, impusă de propria descoperire. Bucuria pe care o trăiește cu adevărat, în ceea ce afirmă și înfăptuiește este singura compensare, care-l satisface în chip plenar.

Adresându-se unor ființe-"ego"-uri, el încearcă să le de-conspire mintea condiționată, cu îndemnul ca ei înșiși să-și

înțeleagă neputința în fața Imensității și să realizeze tăcerea smerită.

Fenomenul se obține numai cu ajutorul sacrei simplități a întâlnirii minții cu flacăra Atenției globale. Numai când mintea tace – fără efort și fără vrere – trăitorul acelui moment este măsura bunătății infinite, care atestă sacrul voluntariat și stadiul de iluminare.

168. ZIDURILE "EGO"-ULUI – FĂRĂ PREGET BOMBARDATE!

Dac-ai mers în pas cu mine și te-ai cunoscut prin vers,
Dar nu numai prin cuvinte, ci dincolo să fi mers,
Să-ți vezi toată goliciunea din "ego"-ul tău fictiv,
Acuma, la despărțire, n-ar mai fi prea mult de spus.

Doar o simplă semnalare se vrea totuși repetată:
Privind truda consecventă, ceas de ceas, minut, secundă
De a demasca trecutul – mișcarea egocentristă,
Ce dă tragedia lumii – latura ei cea mai tristă.

Astfel de avertizare deși prinsă-n orice temă,
Este totuși necesară, de-a fi mereu amintită,
Demascarea permanentă – absolut – esențială!
Neîmplinită-n mod corect, toată munca-i inutilă.

Puneți singur întrebarea, privind propriul insucces!
Te observi, vizând un scop? Tu ești scopul deci "ego"-ul!
Te seperi de observat? Ai creat dualitate! Totu-i fals!
Între tine și ce vezi sau ce auzi nu e nici o separare!

Numai astfel de-ntâlnit dă reala integrare,
În măsură să creeze condiții de transformare.
Poate ești prea îndrăgit de "ego"-ul năvălit?!
Sau nu vrei să-l lichidezi, fiind cu el obișnuit?!

Dacă-n tine observi astea, cum te-ai privi în oglindă,
Îi dispare importanța și-o clipă te-ai depășit;
Atent și la noua clipă cu-aceeași intensitate;
Nu lăsa să-ți scape clipa, cuprinde-o cu simplitate!

Ești, cumva, interesat de-a vedea pe loc și roade?
Pretendentul!... tot "ego"-ul ce pe el se urmărește!

Orice-ntâlnire corectă, dă-n mod tainic și efecte,
Aparent, neobservate, dar simțite de-al tău "sine".

Subrezirea închisorii se realizează-n timp,
Prin numeroase contacte cu zidurile ce-o mențin;
Formulări imaginare, ce prin vremi au fost create
De o minte nebuloasă, prin porniri interesate.

Cel ce-a scris aceste teme, în contact direct cu el,
Te-asigură, demonstrând că orice om e-n măsură
Să facă experimentul pentru Sacra depășire,
Punând capăt prin trăire, eliberării de "sine".

Încă-n plus, el mai susține că-n lume nu-i altă cale
De-a-ntâlni Eternitatea - cu Ea-n strânsă unitate,
Decât prin "Nimicul psihic" - "sinele" complet tăcut,
Prin întâlnire directă - strict ascultat și văzut.

Prietene, dacă ai mers în contopire cu Viața pe clipe
prezente în desfășurare, umăr la umăr cu mine, așa precum
ne indeamnă versul, și te-ai cunoscut - nu doar intelectual, ci
în mod real prin trăire directă - nu ar mai fi prea multe de
spus. Ce crezi ți-ai descoperit cu adevărat goliciunea "ego"-
ului cu toate tribulațiile lui, ca și complicațiile pe care le
generează în mod frecvent?

Dacă, acum la despărțire, ai ajuns la certitudinea că
această ficțiune determină întreaga amărăciune a vieții, eu
mai socotesc totuși utilă repetarea unei semnalări și anume:
demascarea trecutului. Vedem noi cu adevărat că întreaga
mișcare a trecutului înregistrat memorial este prin excelență,
egoistă și că de aici, din acest focar de infecție, țâșnește
întreaga tragedie cu care se confruntă lumea?

Această avertizare, deși constituie miezul fiecărei teme,
solicită o permanentă amintire, pentru că demascarea acestui
trecut, dacă nu este realizat corect, întreaga muncă devine
zadarnică. Și iată câteva ipostaze pe care să le ai mereu în
vedere, când te întâlnești cu fenomenele ce ți le aduce Viața în
față, o dată cu veșnica ei scurgere.

În prezența insuccesului sau a neplăcutului te observi
însoțit de un scop sau interes? În acest caz tu ești scopul, adică
"eul personal". Te separi de simpla observare sau audiere?
dacă faci această imprudență, ai creat dualitate. Totul este
fals. Între tine și ceea ce întâlnești nu există nici o separare.

Numai asemenea întâlniri oferă reala integritate a ființei tale, care creează condiții optime de transformări innoitoare, radicale.

Poate că ești, cumva, prea îndrăgostit de acel "ego" obsesiv și fiindcă te-ai obișnuit cu el nu vrei să-l lichidezi? Dacă în mod cinstit observi toate astea, așa cum te-ai privi în oglindă, importanța lui dispare și, pe parcursul unei clipe realmente ți-ai depășit propria sclavie. Însoțit în mod constant de Atenția lucidă, cuprinzi clipa următoare cu aceeași intensitate. Fiecare clipă trebuie întâmpinată cu Sacra Simplitate.

Ești cumva interesat să vezi pe loc, roade sau efecte ale muncii respective? Acela care pretinde sau așteaptă rezultatul nu este altceva decât același "ego" care vizează interesul personal. Nu uita că orice întâlnire corectă cu Viul în mișcare, inscrie în mod tainic, și efectele benefic transformatoare care aparent nu se văd, dar sunt simțite de "sine" prin pierderile propriilor energii fragmentare, egoiste.

Subrezirea închisorii egoiste în care trăim ca prizonieri de milioane de ani, se realizează în timp prin numeroase contacte cu zidurile determinate imaginar de către mintea nebuloasă a omului - fondată pe pseudo-valori, impuse de către "eu și al meu".

Autorul acestor teme le-a scris numai în contact direct cu el însuși. Și, potrivit experiențelor personale, vă asigur că fiecare ființă umană are însușirea respectivă, ca să realizeze auto-depășirea condiției psihologice, iar în final, să întâlnească acel Summum spiritual sau Sacra Iluminare.

De asemenea, mai susține că în întreaga lume nu există altă cale de întâlnire a Eternității, prin contopire cu ea, decât pasivitatea minții sau moartea psihologică pentru trecut. La fel mai arată că unicul instrument folosit pentru realizarea acestei grandioase opere este Atenția lucidă, cu ajutorul căreia se ascultă și privește în mod simplu reacțiile minții cunoscătoare.

169. ZUMZET, ZARVĂ, ZVÂRCOLIRE

Omul tempo-spațial, structurat deficitar,
Fuge înspre "ieri" sau "măine" - un adevărat hoinar;
Psihologic, rob al minții, niciodată liniștit,
Zumzet, zarvă, zvârcolire - un climat real smintit.

Programat de trăiri moarte - drept trecut și viitor,
El nu poate să-ntâlnească ce e Viu și-nnoitor,

Viața în a ei mișcare – realitate firească,
Noutate absolută cu înscrisuri să sfințească.

E vreo cale, vreo măsură sau anume împlinire
Zvârcolirea s-i destrame cu haotica-i pornire?
Nimic din cuprinsul minții nu ne este de folos.
Gânduri, vorbe și imagini dau rezultate pe dos!

Nici voința, nici efortul nu-s în stare să-mplinească
Liniștea și armonia – ființa să ne-o întregească
Și-n contact cu Necuprinsul să-ntălnim Sacra Iubire,
Ca și natura firească contopită-n Fericire.

Doar Atenția – Lumină ne oferă rezolvarea
Minunatei integrări și, prin ea, descoperirea
Că suntem nemuritori într-o veșnică-nnoire;
Toate astea întâlnite într-o singură sclipire.

Omul, prizonier al timpului, este atras ca de un puternic magnet, când înspre un ieri perimat, când către un mâine imaginar. Acest hoinar, sclav al propriei minți, nu este aproape niciodată liniștit cu adevărat. Se comportă ca un smintit, în care agitația și zvârcolirea îi sunt climatul preferat. Programat de către trăiri anterioare, în prezent imagini moarte, el nu dispune de capacitatea respectivă ca să întâlnească ceea ce este Viu și înnoitor – realitatea și prospețimea Viului – singurul în măsură să-i innobileze structura deficitară.

Întrebarea firească, pe care ar trebui să și-o pună fiecare investigator serios, este aceea privitoare la adevărata cale care să-i ofere scăparea de zvârcolire. Există oare așa ceva? Nu căutați o astfel de cale în domeniul limitat al minții știutoare, pentru simplul motiv că gândirea, bunele intenții sau imaginile nu vă pot oferi decât stări amăgitoare. Nici credința, voința, efortul, rostirile de formule nu sunt în măsură să ofere liniștea și armonia ființei și, prin ele, integritatea funcțională a fapturii umane.

Or, fără cunoașterea prin trăire directă și nemijlocită a unității ființei, noi nu vom putea niciodată întâlni iubirea și Inteligența – care ne atestă Realitatea naturii noastre de Divinitate fără început și fără sfârșit.

Din acest impas ne scoate "Cunoașterea de sine", printr-o altă îndrumare, cu totul diferită de cele pe care le-am moștenit prin tradiție de la generațiile anterioare. Singurul instrument

pe care îl folosim în această practică este Atenția lucidă, atotcuprinzătoare. Ea este de fapt Sacrul existent în noi care, prin propria-i prezență, înseamnă și acțiune transformatoare.

Așadar, cu ajutorul Atenției globale întâlnim fiecare reacție a minții, care ne demonstrează haosul existent în noi ca zumzet, zarvă, zvârcolire. Simplitatea acestei întâlniri spulberă fulgător aceste apariții, o dată cu energiile care le însoțesc. Iar în "golul psihic" astfel creat – ca fereastră deschisă spre Infinit – se ivește iubirea sfântitoare care ne unește cu Eternitatea. Numai în acest context trăim cu adevărat pe clipe prezente și împlinim sacra misiune de transformare a deșertăciunilor acestei lumi haotice, o dată cu simpla noastră transformare.

170. ÎNCHEIERE

Iar acum, la despărțire, iarăși câteva cuvinte
De îndemnuri spre-mpănire și aducere aminte,
Că al Vieții sens real, este fruct al simplității,
Când "ego"-ul se destramă în pragul Realității.

Zi și noapte, Adevărul v-așteaptă să-L întâlniți.
Pururea, prezent în voi. Îndrăzniți!... Nu zăboviți!...
Nimeni în această lume nu poate să vi-l ofere,
Să-i deschidă căi de-acces, ca un dar sau mângâiere;

Nici p carte, filozof, sfânt, maestru-învățător,
Nu pot cumva să-și înscrie faima de-a fi donator;
Nici prin rugă, nici prin ofrande sau rostiri de osanale,
Nu-i înduplecat s-apară în a voastre firi banale;

Dăruit nu poate fi sau cumva, împrumutat
De vreă zeitate-anume sau scos public la mezat;
El pretinde neîncetat munc-asiduă – ardoare,
Pasiune-nverșunare spre a voastră integrare;

Inocenta întâlnire cu tot ce oferă Viața,
Fără urmări model – ca toiag sau ca speranță.
Liniștea totală, pacea – drum spre voi îi va deschide,
Când insul cel mărginit – la Infinit se extinde.

Însoțitoare de drum: ascultarea, observarea
Și Atenția totală îi înscriu eliberarea

Omului de-al său trecut hâd, arid și mărginit,
Dându-i aripi să s-avânte spre mărețul Infinit.

În noua dimensiune, fără "eu", "egou" sau "sine"
Ca "Nimic" ești Adevăr, fără nici o opțiune.
Bunătatea și iubirea se-mpletesc armonios
Cu toate câte există în întregul Univers.

Iată-ne față în față cu acest cuvânt, atât de des întâlnit în lumea finită. El semnifică terminarea unei anumite lucrări sau finalizarea unei teme care, cândva începute, este inerent legată de un fatal sfârșit. Tot ceea ce are un început se concretizează, în mod logic, rațional cu o finalitate. "Ego"-ul este un produs al minții deficitare a omului și, ca atare, el este predestinat să și dispară mai devreme sau mai târziu. Aici titlul temei se referă la încheierea acestei cărți și el nu poate avea o altă interpretare.

Dar iată că din "golul" minții tășnește o întrebare, pe care ne-o punem ca test de verificare al înțelegerii, prin trăire directă, a fenomenului "Cunoașterii de sine". Are această "Cunoaștere" un început și la fel un sfârșit fatal, potrivit sensului amintit mai înainte?

Cu ajutorul celor 169 de teme ne-am cunoscut "ego"-ul și, prin deconspirare, i-am pus capăt sau l-am lichidat – pe moment, desigur. Dar dincolo de el ce anume am întâlnit? În acea ipostază de Pură Conștiință ce anume ni s-a revelat? Este oare greu de dat răspunsul sau exagerat ca exprimare lingvistică? Nicidecum! Dacă în mod real, ne-am depășit condiționarea, o dată cu transcendența, am aflat că suntem Divinitate fără început și fără sfârșit. Contactul cu Eternitatea o dată realizat nu are o finalizare. Începutul "Cunoașterii" prin trăire directă cu Sacrul din noi nu are așadar un sfârșit. Murim și înviem în același timp la infinit.

În continuare, să revenim la poezia pe care am aranjat-o să sune frumos, desigur fără să întunec sau să alterez Realitatea Vieții – folosindu-mă de metafore. Prin urmare, în acest final nu fac decât să vă reamintesc o seamă de indemnuri, ca să vă priviți și să vă ascultați, în totală simplitate, mintea jucăușă, haotică și posesivă. Numai în această modalitate destrămați hidosul "sine" fără să anticipați în acest sens: scop sau ideal de implinit.

Adevărul Absolut se află în dumneavoastră și vă așteaptă să-i dați posibilitatea să se manifeste în toată splendoarea Lui.

Nimeni nu vi-L poate oferi sau să-i deschidă vreo cale de acces în afara lui însuși. Nici o carte, filozof, sfânt, maestru sau teolog nu-și pot adjudeca pretenția de donator. Dacă o fac, totuși, priviți-i cu suspiciune și nu vă lăsați speculați de ei. Nici rugăciunile, ofrandele sau osanalele nu-L înduplecă să-și afirme prezența în structura limitată a firii lumești. Nici nu poate să fie vreo licitație aranjată în acest sens.

Adevărul Absolut pretinde de la practicant o muncă asiduă, pasiune și seriozitate pentru integritatea ființei proprii. Întâlnirea cu mintea lucidă și inocentă cu toate câte ni le oferă Viața, fără să urmărim scop sau model, ca speranță și toiag de drum, ne conduce în mod sigur la tăcerea sau pacea sufletului. În acest "gol psihologic" ni se deschide adevăratul drum spre mărețiile Infinitului.

În noua dimensiune - fără "eu", "ego" sau personalitate - suntem Adevăr Absolut fără vreo prealabilă opțiune. În această postură suntem de asemenea Iubire, Inteligență, Bunătate, Frumusețe și Fericire. Toate aceste însușiri formează un singur și fericit buchet - noi trăind în perfectă contopire cu Sublimul, Eternul Necuprins sau Dumnezeu.

Cuprins

1. ABSOLUTUL GLĂSUIESTE	15
2. ACUM ȘI AICI	17
3. AGITAȚIA.....	19
4. AMBIȚIA REALIZĂRII.....	23
5. AUTOCRITICA.....	25
6. AUTODEMASCAREA	27
7. AUTORITATEA	28
8. BANALITATEA.....	30
9. BĂNUIALA	32
10. BEATITUDINEA.....	33
11. BETIA.....	35
12. BICIUL	37
13. BIGOTISM	39
14. BINEFACEREA.....	41
15. BIROCRATISM	42
16. BLESTEMUL.....	44
17. BRUTALITATEA.....	46
18. BUNĂ - CREDINȚĂ.....	47
19. CANDOAREA	49
20. CARACTER	50
21. CATACLISM	52
22. CAUZĂ ȘI EFECT	55
23. CALM - DESTINS	56
24. CĂLĂUZA.....	58
25. CĂRAREA	59
26. CĂSNICIA	61
27. "CE-AM DORI SĂ FIE"	63
28. "CE ESTE"	64
29. CE ESTE LUMEA?.....	66
30. CENTRUL DE INTERESE	68
31. CINE ESTE AUTORUL?.....	71
32. CINE SUNT ÎN MOD REAL?.....	72
33. CINSTEA.....	73
34. CÂT VA MAI DURA MESAJUL?.....	75
35. CLIPA	77
36. COMPARAȚIA.....	79
37. CONTOPIREA.....	80

38. CONTRADICȚIA.....	81
39. CREDINȚĂ.....	83
40. CUM FORTIFICĂM "EGO"-UL.....	86
41. CUM SĂ-NTĂLNIM NECUPRINSUL.....	88
42. CURIOSITATEA COSTĂ!.....	90
43. CUVINTELE.....	92
44. DEFĂIMAREA.....	94
45. DE MĂ CHEMI!... ÎNDATĂ VIN!.....	96
46. DEMASCAREA.....	99
47. DEPENDENȚA.....	100
48. DESCHIDEREA SPRE TRANSCENDENȚĂ.....	102
49. DESFRĂUL.....	103
50. DETAȘAREA.....	105
51. DEZECHILIBRUL.....	106
52. DRUMETIA CU "EUL" SPART.....	107
53. DUMNEZEU NICI NU DĂ ȘI NICI NU IA!.....	110
54. ECHILIBRUL.....	112
55. ECOUL.....	113
56. EFECTUL.....	114
57. EFEMERUL.....	116
58. ELIMINAREA ACUMULĂRILOR.....	118
59. EMPAZA.....	119
60. EMIGRANTUL.....	120
61. EMOTIA.....	123
62. ENERGII CE SE CONFRUNTĂ.....	124
63. ENERGIA INTEGRALĂ.....	128
64. ENERGIA RISIPITĂ.....	129
65. ENERVAREA.....	131
66. EROISM.....	132
67. EȘECUL.....	134
68. "EU ȘI AL MEU".....	136
69. EVOLUȚIA MORALĂ.....	137
70. EXAGERAREA.....	140
71. EXTRAVAGANȚA.....	142
72. FAIMA.....	144
73. FAPTUL VORBEȘTE PRIN SINE.....	145
74. FIECARE DORINȚĂ ESTE CONFLICT.....	147
75. FIDELITATEA.....	149
76. FII MEREU CINSTIT CU TINE!.....	150
77. FLACĂRA.....	153
78. FORMULE.....	155
79. FRAGMENTAREA.....	156
80. GARANȚIA.....	158
81. GÂNDIREA VEȘNIC NOUĂ.....	160
82. GOANA DUPĂ MIRACOLE.....	161
83. GOANA DUPĂ PUTERE.....	163
84. "GOLUL PSIHIC" DINTRE VORBE ȘI GÂNDURI.....	164
85. HAOSUL.....	166
86. HARUL DIVIN.....	168
87. IMPORTANT ESTE CINE A SPUS SAU CE A SPUS?.....	169

88. IMPORTANȚA CLIPEI	171
89. INSTINCTUL ȘI INTUITIA	173
90. INTERDEPENDENȚA	175
91. INTERESUL NE STRESEAZĂ	177
92. INSTINCTUL	179
93. INTROSPECȚIA	181
94. IPOCRIZIA	183
95. IZOLAREA	185
96. ÎMBĂTRÂNIREA	186
97. ÎMPLINIREA	188
98. ÎMPĂRĂȚIA CERURILOR	189
99. ÎNTÂLNIREA NOASTRĂ-N VERS	191
100. ÎNȚELEGEREA DESTINULUI, ELIBEREAZĂ SUFLETELE	193
101. ÎNVĂȚĂTORUL	194
102. LA ÎNCEPUT A FOST ARMONIA	196
103. LASĂ-TE SĂ FII CONDUS!	198
104. LĂCOMIA	199
105. LIBERTATEA	201
106. LIMITAREA	202
107. MEGALOMANIA	203
108. METODA	205
109. MIȘCAREA PE PLAN ORIZONTAL	207
110. MIȘCAREA PE PLAN VERTICAL	208
111. NERVOZITATEA	209
112. "NIMICUL"	211
113. NOI SUNTEM COMPONENTII LUMII	213
114. NOI ȘI LUMEA SUNTEM "UNA"	214
115. NOROCUL	216
116. O MIȘCARE CIRCULARĂ	218
117. OMUL CA DIVINITATE	219
118. OMUL ÎȘI ESTE LUI ÎNSUȘI DUȘMAN	221
119. OMUL NOU	223
120. OMUL UNIVERSAL	225
121. ORICE AȘTEPTARE - CAPCANĂ!	226
122. ORIENTAREA	228
123. PACEA ȘI EFORTUL	230
124. PAUZA	232
125. PĂCĂLEALA	234
126. PLANETE CA TERRA	236
127. PRACTICA	238
128. PRECOCITATEA	239
129. PRIBEGIA	242
130. PRIPONUL	244
131. PRIVEȘTE - ASCULTĂ!	245
132. PROSPETIMEA VIEȚII	247
133. PROTECȚIA	249
134. PUTERILE	251
135. REFULAREA	252
136. REGRETUL	254
137. RIDICAREA LA VERTICAL	256

138. ROSTUL NOSTRU PE PAMANT.....	257
139. RUTINA	259
140. SALBĂȚICIA.....	262
141. SĂ VEDEM CE-I GÂNDITORUL!.....	263
142. SCOATE-ȚI "EUL" LA LUMINĂ!	265
143. SFIDAREA	267
144. SIMPLITATEA.....	268
145. SIMPLITATEA ÎNTĂLNIRII CU "CE ESTE".....	270
146. SPRIJINUL.....	271
147. STIMA	273
148. SUBAPRECIEREA.....	275
149. SUBLIMAREA.....	276
150. SUBSTITUIREA	278
151. SUNTEM NIȘTE CERȘETORI.....	280
152. SUSPICIUNEA	281
153. ȘTIUTUL CREEAZĂ OBLIGAȚII.....	282
154. TACI, GÂNDIRE NĂRĂVITA!.....	284
155. TAINA	285
156. TARĂMUL FERICIRII.....	288
157. TEMPERAMENT	289
158. TEAMA DE SINGURĂTATE.....	290
159. TOATE SIMȚURILE TREZE.....	293
160. VALOAREA REALĂ A OMULUI.....	294
161. VERITABILA TREZIRE.....	296
162. VIAȚA	297
163. VIAȚA FĂRĂ DE DORINȚE.....	298
164. VIAȚA NU-I NEGUSTORIE!.....	300
165. VIOLENT ȘI VIOLENȚĂ	301
166. VORBÊ GOALE	302
167. VOLUNTARIAT	305
168. ZIDURILE "EGO"-ULUI - FĂRĂ PREGET BOMBARDATE	306
169. ZUMZET, ZARVĂ, ZVÂRCOLIRE	308
170. ÎNCHEIERE.....	310

Colecțiile Editurii Herald

MAESTRI SPIRITUALI

1	OSHO	Meditația: arta extazului
2	SRI AUROBINDO	Yoga lucrărilor divine
3	SRI AUROBINDO	Yoga cunoașterii integrale
4	OSHO	Viața este aici și acum
5	DALAI LAMA	Comorile budismului tibetan
6	KRISHNAMURTI	Comentarii asupra vieții (vol.I)
7	KRISHNAMURTI	Comentarii asupra vieții (vol.II)
8	MAESTRUL DOGEN	ZEN: Tratatate clasice
9	RAMANA MAHARSHI	Înțeleptul de la Arunāchala (vol.I)
10	RAMANA MAHARSHI	Înțeleptul de la Arunāchala (vol.II)
12	NISARGADATTA MAHARAJ	Eu sunt Acela (vol.I)
13	NISARGADATTA MAHARAJ	Eu sunt Acela (vol.II)
14	MAMA	Yoga și sănătatea

CĂRȚI FUNDAMENTALE

1	HERMES TRISMEGISTUS	Corpus Hermeticum
2	HUI-NENG	Sutra despre Nestematele Legii
3	***	Bhagavad-Gita (român-sanskrit)
4	TSONGKHAPA	Șase Yoga ale lui Naropa
5	PITAGORA	Imnurile sacre
6	PATANJALI	Yoga-Sutra
7	IBN ARABI	Cartea Înțelepciunii

SPIRITUALITATE CREȘTINĂ

1	***	Mica filocalie a rugăciunii inimii
2	ORIGEN	Tratat despre rugăciune
3	GRIGORIE DE NAZIANZ	Cuvântări teologice
4	ELAINE PAGELS	Evangelhiile gnostice
5	EVAGRIE PONTICUL	Scrieri alese